BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK

II

EPHESUS

1. BASKI
100.000

BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK

SİYAHIN İÇİNDEKİ BEYAZ NOKTANIN SİLİK HİKÂYESİ...

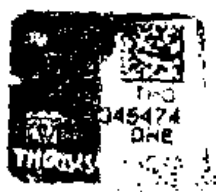
Kayla ve Meriç'in beklenmedik bir şekilde başlayan ilişkileri, aile sırlarının ortaya çıkmasıyla daha da derinleşir. Meriç herkesten gizlemeye çalıştığı geçmişinin kapısını Kayla'ya açmıştır ve onun hep yanında olmasını ister.

Meriç kendi aile sorunlarıyla boğuşurken, Kayla'nın onu değiştirdiğine inanıp, iyi ve kötü arasında denge kurmaya çalışır. Kayla ise Meriç'in daha derin bir karanlığa düşmemesi için, ondan ayrılmaya karar verir.

Meriç'ten uzaklaştıkça hatalar yapan Kayla'nın hayatında iyi olan tek şey, anne ve babasıyla birlikte yaşayamadıklarını geç de olsa gerçekleştirmesidir.

KAÇMAYA ÇALIŞTIKÇA DAHA ŞİDDETLİ BİRBİRLERİNE ÇEKİLEN SİYAH VE BEYAZ.

"Sen tuhaf bir çocuksun, Meriç Tuna...
Ve ben seni seviyorum."

www.ephesusyayinlari.com

9 786055 358914

www.selimbuyukguner.com

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

₺25

II

KÖTÜ ÇOCUK

BÜŞRA KÜÇÜK

www.kitapevi.org

EPHESUS®
YAYINLARI

"Herkesin kurtarılmaya hakkı vardır."
Kurtarılmayı bekleyen herkese...

www.kitapevi.org

11
KÖTÜ ÇOCUK

www.kitapevi.org

1

"Tüm siyahlığın içinde beyaz nokta olmak."

Güneş en sağlam ve acımasız ışıklarını, cetvelle çizilmiş bir yol varmış da üzerinden yollarmış gibi sınıfa gönderirken içerideki uğultu sona erdi. Gözlerimi hızlıca etrafta gezdirdim. Sınıfı uzaylıların bastığıyla ilgili bir şey söylememiştim. Garip hiçbir yanı olmayan bir cümle çıkmıştı ağzımdan. Tepkiler zihnimde birkaç soru işareti doğurdu. Çok fazla kafa karıştırıcı? Anlamsız? Hayır, anlamsız değildi. Hadi ama bunu anlamayacak moronlarla dolu bir sınıfta mı öğrenim görüyordum ben? Belki de biyolojik babamın okul işini gözden geçirmesi gerekiyordu.

Tüm karanlığın içindeki ışık, günahların içindeki tek bir iyilik. Hadi ama! Heathcliff'in Catherine'i* gibi bir şeydi bu. Tamam, bunun hakkında hiçbiri fikir yürütemezdi. Heathcliff örneği buzdağının ardındaki hazine

* Emily Bronte'nin Uğultulu Tepeler adlı romanının karakterleri. (Ed.)

gibiydi. Benim Heathcliff'imle aynı kitabı okuduğumuzu öğrendiğimde, sıcak bir sıvı sanatsal hareketlerle ruhumla dans etmişti. Islak, sıcak ve yumuşak bir dans. Onun kitap okumasından hoşlanıyordum. Onun hazine değerinde kitaplar okumasına ise âşıktım.

"Arkadaşların için biraz daha açar mısın?" dedi taranmış kumral saçları omuzlarına değen gözlüklü öğretmenimiz.

Yazın bile bu suratı görecek olmak, tüm ruhumu benden alıp uzaklara götürüyordu. Okulu sevmediğimden değil ama yaz mevsiminde bile bu okula geleceğimizi öğrendiğimde, hayat benim için ölüm orucuna başlamıştı. Derslerim ne kadar iyi olsa da, yazın okuldan nefret eden bir tiptim. Kim yazın okula gitmek isterdi ki? Üstelik annemi görmeye gidecektim. Eskişehir'e... Orayı o kadar çok özlemiştim ki...

Beni annemden ayıran süper anlayışlı biyolojik babam bu okula kaydımı yaparken, yaz okulu uygulamasını da biliyor olmalıydı. Bundan o kadar emindim ki, ona sorma gereksinimi bile duymuyordum. Aramızdaki soğuk sular çekilmeye başlamasaydı, muhtemelen şu sıralar *Ondan ediyorum!* diye ortalarda dolanıp, etrafa sinir saçardım.

Şimdi ise yaptığım tek şey, sınıftaki moronlara *hadi ama* bakışları atmaktı. Bunu yaparken mimiklerimi abartılı bir şekilde kullanmaktan da çekinmiyordum.

"Karanlığın içindeki beyaz nokta... Farklı olan şey olmaktan bahsediyorum. O beyaz nokta, siyahlığı rahatsız edebilir mi? Tek başına ufak bir nokta. Bundan korkan karanlık ne kadar karanlık kalabilir ki? Beyaz nokta olmak bence cesaret ister. Çoğunluğun arasında farklı olmak...

Düşman sanılmak... Herkes bir yerlerde kendini öyle hissetmez mi? Yani bence hepimizde ortak olan şey, hepimizin bir yerlerde beyaz bir nokta olmamız."

Yaslandığı sıradan kalkan öğretmenimiz, beni dinledikten sonra sınıfa doğru kollarını açıp "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Bir dönem Almanya'da yaşamış olduğu için bazı kelimeleri gereksiz yere fazla tonlayan tatlı edebiyat öğretmenimizin bu sorusu, benim görevimin sona erdiğini işaret ediyordu.

Sessizce yerime otururken, sınıfta bir tartışma ortamı oluşmuştu bile. Sözünü söyleyip köşesine çekilen bilginler gibi sınıftan soyutlandığımda annemi düşünüyordum. Muhtemelen o buraya gelecekti. Hafta içi her gün olmayacaktı bu yaz okulu ama sonuçta bir ay boyunca sürecekti. Benim için oldukça gereksizdi fakat eğitimimle oldukça yakından ilgilenen babam, mutlaka buna katılmamı isteyecekti.

Babamla ilişkim doğduktan on altı yıl sonra büyük bir nefretle başlamıştı. İkimiz de inatçı olduğumuz için başlarda hiç iyi vakit geçirmiyorduk. Bana zorla yemek yedirmelerini hatırladığımda hâlâ midem bulanıyordu. Üzerimde otorite kurmaya çalışmıştı. Ondan bir şekilde intikam almayı kafaya takmıştım. O sıralar tek düşüncem buydu. Çünkü elimden hayatımı, arkadaşlarımı alıp, beni yabancı bir hayata sürüklemişti. Zengin züppelerin olduğu bir okula mecbur etmişti ki aslında bu okul zengin züppelerle dolu değildi. Çoğu iyi insanlardı ama o zamanlar böyle görmüyordum. Babamın maddi durumuna bakıldığında ben de dışarıdan zengin bir züppe gibi gözüksem de, kesinlikle onun parasının sefasını sürmüyordum.

Annemle yaşarken hayat standardım nasılsa, şimdi de öyle davranıyordum. Babamın katılmak zorunda olduğu ve beni de peşinde sürüklediği sosyetik nikâh törenleri dışında... Tamam, itiraf ediyorum; o davetlerde giyecek kıyafetlerim yoktu ve bunun için mecburen onun kredi kartını kullanmıştım. Daha önce hiç bu tarz kıyafetlere ihtiyacım olmamıştı ki.

Ondan intikam alma çalışmalarım, üstünde Vural Askaya yazan kredi kartıyla yapılabilecek maddi zararlar değildi. Onun hakkında hâlâ bildiğimden emin olduğum bir şey varsa o da, düzenli ve saygılı bir hayatı olduğuydu. Tabii ki benim de öyle olmamı istiyordu. Öyleydim. Gerçekten.

Parmakla gösterilen örnek çocuk bendim.

Kendisinden daha çılgın olan annesiyle baş başa bir hayat sürmek zorunda kalan ve bunun üzüntüsünü her gün yaşayarak daha iyi öğrenen kız siz olsaydınız, eminim benim gibi olurdunuz.

Ama biyolojik babamdan intikam alma düşüncesi eğlenceli gelmişti. Ondan intikam almak için de, istemeden en iyisini bulmuştum. Bu kadar kötünün iyisini bulacağımı tahmin etmemiştim doğrusu.

Hem de hiç!

Zil çalmaya başlayınca yerimden kalkıp, dışarı çıkmak için kapıya doğru hamle yaptım. Ancak öğretmenin "Kayla, biraz gelir misin?" diye seslendiğini duyunca, olduğum yerde kaldım.

Henüz sıraların başındaydım. Gözlerimi kapatıp bir nefes verdim. O esnada Semih elini omzuma koyup, "Kendi

kendini ateşe atıyorsun," dedi. Doğrucu ukala prens! Semih, bu okulda ilk kavga ettiğim ve sonradan babalarımızın ortak olduğunu öğrenince bana iyi davranmaya başlayan çocuktu. Aklımda beni utandıran fanteziler olsa da onu seviyordum. Ne demişti şimdi? Kendimi ateşe atıyordum. Elimde değildi ki! Sorduğu şeye cevap vermemi istemişti ve ben o sırada kesinlikle sınıfta değildim. Bedensel olarak olabilirdim ama zihinsel olarak... Hayır... Kesinlikle sınıfta değildim. Karanlığın efendisinin beni hapsettiği yerde bağdaş kurup oturmuş, onun asilliğini düşünüyordum.

Ve aklıma gelen tek örnek de, düşündüğüm şeyle alakalıydı.

Semih'e "Birazdan gelirim," dedikten sonra öğretmen masasının yanına gittim.

Sevgili öğretmenimiz önündeki dosyaları toparladıktan sonra yüzüme bakıp "Yaz okulunda bir edebiyat kulübümüz olacak. Kalacaksan gerçekten katılmanı istiyorum. Yaz okulu sonu notunda ailene iyi bir mektup yazacağımdan şimdiden eminim. Seninle çok güzel şeyler yapabiliriz. Neden düşünmüyorsun?" diye sordu. Onu ilk reddettiğimde bu okulda ilk günümdü ve burada kalmayı düşünmüyordum. Gitmekte kararlı olduğum için bana burayı sevdirecek bir kulübe de ihtiyacım yoktu ama hâlâ buradaydım işte...

"Düşüneceğim," dedim bu sefer biraz daha ılımlı yaklaşarak. Her ne kadar burada kalsam da, yaz okulu olayı hiç sempatik gelmiyordu. Sevdiğim bir şeyden sırf bu uygulama yüzünden soğuyabilirdim. O kulübe katılacağımı pek sanmıyordum. Edebiyat kulübünde olmaktansa,

umursamayacağım ya da bu okuldan daha çok nefret etmemi sağlayacak bir kulüp seçip, kendime işkence etme fikrine daha sıcak bakıyordum.

Yaz geliyordu ama şu okul işi tüm enerjimi benden almıştı. Bu büyük bir haksızlıktı.

"Pekâlâ. Bunu duyduğuma sevindim. Doğru kararı vereceğini düşünüyorum," diyen öğretmenime bakıp gülümsedim. Oradan bakıldığında istekli biri gibi mi gözüküyordum acaba? İçimde çürümüş bir ceset vardı da. Başımla kapıyı işaret ettiğimde "Tabii, çıkabilirsin," diyerek gülümsedi.

Arkamı döner dönmez yüzümdeki zorunlu gülümsemeyi kaldırıp, rahatça somurtarak koridora çıktım. Merdivenlerin tarafına döndüm ve yürümeye devam ettim.

O anda biri kolumdan tutup beni çekti. Ben ne olduğunu anlamadan, sırtım duvara yaslanmış ve laboratuarın kapısı kapanmıştı. Başıma gelen en iyi kötü şeye bakıp, "Cidden mi?" dedim sitem eder gibi. "Kimya laboratuarı mı yeni takılma mekânın?" diye dalga geçtiğimde kapının kilidini çevirdi.

"Çeneni nasıl kapalı tutabileceğinle ilgili bir deney yapmaya karar verdim."

Her zamanki gibi, üzerine tam oturan bir kot pantolon ve düz siyah bir tişört giymişti. Rock yıldızları gibi ilgi çekiciydi. Kolu ya da vücudu dövmeyle kaplı değildi ama olanlarla idare ediyordum. Gözlerini kilitten ayırıp bana baktığında gülümsedim. Bu zorunlu olmayan bir gülümsemeydi. Kaşlarımı kaldırdığımda ellerini belime yerleştirip yaklaştı. Bizi laboratuara kilitleme işini çoktan bitirmişti. Onu beyaz bir önlükle deney yaparken hayal

ettiğimde keyfim yerine geldi. Sabahları deney yapar, akşamları bir rock konserinde bateri çalar...

"Konuşmamı sevdiğini, hatta senin çıkarına olduğunu sanıyordum. Ve okuldayız. Öğrenciler okuldaki bir sınıfın anahtarını ele geçirip, kızları içeri atmaz." Ellerimi duvardan ayırıp onu ittirmeye çalıştım. Onunla ilgili kurduğum hayallerin dışında, gerçek dünyada işler böyle yürümüyordu. Okuldaydık!

"Hımm..."

Mırıldanırken beni dinlemediğini anlamıştım. Gözlerindeki o haylaz parlaklık, aklının başka bir yerde olduğunu söylüyordu. "Sonra karar değiştirdim. Deneye gerek yok," diye devam etti.

Genelde böyle olurdu. Meriç konuşur, ben dinlerim. Sonra cevap veririm ama o beni dinlemez ve kendi kendine sonuca ulaşır. Şimdi olduğu gibi.

Dudağıma doğru eğildiğinde kafamı çevirip "Burası okul, Meriç Tuna!" diye uyarıda bulundum. Ona okulda olduğunu hatırlatma görevinin bana düşmesi istediğim bir şey değildi ama sanki okuldan atılmamızı ister gibi davranıyordu.

Göz ucuyla ona baktığımı fark ettiğinde kafasını geriye atıp, "Cidden mi? Ben de neden bu kadar sıkılıyorum diye düşünüyordum," diyerek dalga geçti. Okula doğru düzgün gelmediğini düşünürsek, burada geçirdiği zaman boyunca sıkılmasına şaşırmazdım.

"Sıkıntını geçirmek için birilerini öpemezsin, Meriç!"

"Büyükannem gibi konuşan bir kızı öpemem, Kayla. Hâlâ yaz okulu yüzünden sinirlisin, değil mi?"

Önümden çekilip bir adım geriye gitti. Vanilya kokusu benden uzaklaşırken biraz mutsuz hissettim. O kokuyu almayı seviyordum. Marlboro karışmadan önce çok daha değerli oluyordu. Anlaşılan Meriç henüz sigara içmemişti.

"Senin için sorun değil tabii. Nasıl olsa okula gelmiyorsun."

Ona bakmaya son verip, kapının önüne geçtim ve kilidi açtım. Anahtarı nereden bulmuştu kim bilir! Okul müdürünün kardeşiyle çok yakın arkadaş olması, bu soruyu soru olmaktan çıkarıyordu.

Kolumu tutup beni kendine doğru çevirdiğinde yeniden dengemi sarstı. Bu on dakika geçmeden ikinci sarsıntıydı. Kendi başına da baş döndürücü olabiliyordu ama bu hareketleri gerçekten sersemlememe sebep oluyordu.

"Unuttuğun bir şey var, Kayla. Senin gibi kurallarım yok. Ben istediğim şeyi, istediğim zaman alırım," dedikten sonra dudağına benimkine bastırdı. Tüm itirazlarım o bunu yapana kadardı. Her zaman böyle oluyordu. Sonrasında da genelde başım dönüyor, kaburgalarım birbirine kenetleniyor ve tüylü bir şey içimde gezinip beni gıdıklıyordu.

Enfes bir yumruk!

Meriç Tuna'nın öpüşünün hissettirdiği tam olarak böyle bir şeydi işte. Çikolata sosunun içinde sizi öldürmek isteyen birinden kaçmak gibi... Hem tatlı, hem yorucu. Ayaklarınız çikolatanın yoğunluğuna batıp çıkarken nefes nefese kalıyordunuz ama aynı zamanda çikolatanın tadı baş döndürüyordu. En saklı tarifle yapılmış en leziz çikolata.

Sertçe dudağımı emerken başka bir boyuta geçmiş gibiydik. Nerede olduğum umurumda değildi. Sadece o ve dudakları vardı. Titreşimi iliklerime kadar hissediyordum.

Kapının açılma sesini duyana dek.

Meriç yavaşça dudağını çekip "Merhaba," dediğinde gözlerimi yumdum. Titreşimi sağlayan voltajı dudağımdan ayırdığında utanç içinde arkamı döndüm. Coğrafya öğretmeniyle karşılaşıp başımı yere eğdim. Kahretsin! Bu hiç iyi olmamıştı. Hem de hiç!

2

Lise üçüncü sınıfa başlarken aklımdaki tek şey, gelecek yılki sınava olan hazırlıklarıma odaklanmaktı. Birkaç ay bunu iyi yürütmüştüm. Üniversite sınavı için hazırlıklarım iyi gitmişti. Tahminden daha hızlı ilerlemiştim. Sonra... GÜM!

Biyolojik babamın hayat sahneme istenmeyen oyuncu olarak girmesi tüm planlarımı altüst etmişti ve bu gitgide daha karmaşık bir hal almıştı. Annemin benim için savaşmaması hâlâ içimde bir yerlerde kanayan bir yaraydı. Hayat benim için yeniden başlamıştı. Sıfırdan. Bu yeni hayatın zor olacağını tahmin etmiştim ama bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Müdürün odasının kapısında yaklaşık yarım saat kadar Meriç'in çıkmasını bekledim. Bir ara bizimkiler yanıma uğramıştı ama konuyla ilgili hiçbir şey söylemeden geçiştirmiştim. Meriç ile okulda–kimya laboratuarında–dudaklarımız konuşmaktan farklı şeyler yaparken yakalandığımızı

sesli söyleyemeyecek kadar stresliydim. Okula, öğretmenlere karşı yüzsüz davranabilirdim ama bunu babama ve anneme karşı yapabileceğimden emin değildim.

Kesin duyacaklardı.

Ve bu benim bittiğimin resmi olacaktı. Meriç de bunu güzel güzel resme geçiren isimdi zaten. Kalem kullanmasına gerek kalmadan yapmıştı hem de.

Kapı açıldı ve Önder Atahan "İçeri gel," dedi. Dediğini yapıp, ellerim önümde sessizce içeri girdim. Meriç, rengi çikolatanın içindeki karameli andıran koltuğa oturmuş beni izliyordu. Yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Karşısına otururken kaşlarımla onu uyardım ama pek aldırdığını söyleyemem. Teorik olarak yayıldığı koltukta bir santim bile doğrulmamıştı. Hâlâ yüzünde aptalca ve beni sinir eden bir gülümseme vardı. Tamam, beni hiç takmamıştı.

Önder Atahan yakışıklı yüzünü elinde tuttuğu–muhtemelen coğrafya öğretmeninin şikâyetinin bulunduğu–kâğıttan ayırıp bana baktığında, Meriç'e bakmayı kestim. "Burası her ne kadar özel bir okul olsa da kurallarımız var. İkiniz de bunun farkındasınız. Meriç'in ne kadar umursamaz bir öğrenci olduğunu biliyoruz zaten. Alınma Meriç," diyerek ona otoriter bir abi bakışı attığında Meriç omuz silkti. İnsanı çileden çıkaracak bir umursamazlığı vardı. Müdür tekrar bana döndü. "Kayla, arkadaş çevrene karışmak bana düşmez ancak davranışların beni ilgilendirir. Ailene haber vermek zorundayım," dedi. Meriç'e hitap biçiminden daha yumuşak bir ton kullanmıştı. Ayvayı yedin dese, daha açıklayıcı olurdu benim için. Lafı bu kadar uzatmasına gerek yoktu. Meriç benim yerime cevap verdi.

"Daha ilk uyarısı. Sanırım bu işler böyle yürümüyordu."

"İlk uyarısını senin gibi bir öğrenciyle alarak, kuralları birkaç adım atladı, Meriç. Katkın göz ardı edilemez."

Bunun farkındaydım ve itiraz etme taraftarı da değildim. "Tamam. Çıkabilir miyim?" diye sordum.

"Meriç çıkacak. Biz biraz yalnız konuşacağız," diye yanıtladı müdür.

Meriç çoktan ayaklanmıştı. Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başlamadan önce, neşesinin tamamen kaybolduğunu fark etmiştim. Koca adımlarıyla çabucak kapıya ulaştı. Meriç kapıyı açarken, müdüre dönüp "Bu konuşmayı ben biraz hava aldıktan sonra yapsak olur mu?" diye sordum. Yalvaran bakışlarıma anlayışlı bir şekilde başını sallayarak karşılık veren müdüre minnet duyarak yerimden kalktım ve Meriç'in peşine takıldım. Koridora çıkıp, koşarak ona yetiştim. Kolundan tutup onu durdurduğumda bana döndü. "Ne konuşacak benimle?" diye sordum onun ruh halini tartmak için kendime zaman tanıyarak. Siyah kaşları çatılmıştı. Beş dakika önce müdürün karşısında otururken olduğu gibi keyifli gözükmüyordu. Sorumluluklarının bilincine daha yeni varmış gibiydi ama yaptığı şeyden pişman olmasını beklemiyordum.

"Benden uzak durmanı söyleyecek. Bunu direkt söylemeyeceği için lafı evirip çevirecek. Biraz vakit alacak gibi ama ana konuyu bilince dinlemeye gerek yok. Seni nasıl öptüğümü düşünerek vakit geçirebilirsin," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Dalga geçme."

Omuz silkti ve "Ciddiyim," dedi.

Onun canının sıkkın olduğunu düşünmem, herhalde görmek istediğim şeydi. Yanılmıştım. O hâlâ işin dalgasındaydı.

"Meriç, bunu cidden okulda yapmak zorunda mıydın?" diye homurdandığımda "Kilidi açan sendin," diye karşılık verdi.

Kafamı duvara vursam, kıvılcım çıkartabilirdim.

"Yani tek sorun bende mi?"

"Sakin ol. Tüm suçu bana yükleyecekler. Sen kandırılmış genç masum kızsın hâlâ. Ben de seni kandıran kötü çocuk. Uzak dur benden, prenses!" dedikten sonra burnumu sıktı ve sonra ellerini cebine atıp yürümeye başladı. Olanlar hiç umurunda değildi. Hepsine alışıktı ya da olacakları umursamıyordu. Aptal! Ben kendim için endişelenmiyordum. Dinleyeceğim nasihatler önemli değildi. Sadece onu kötülemelerini işitmek istemiyordum. Onu benden uzak tutmak isteyenlerin bir kez daha kendilerini haklı çıkarmalarını istemiyordum ama o bana hiç yardımcı olmuyordu.

Her şey Meriç'in dediği gibi oldu. Okul müdürümüz Önder Atahan, ona yakışır bir dilde, benim Meriç ile olan arkadaşlığımın doğru olmadığını, bir süre kendimi derslerime vermemin daha iyi olacağını söyledi. Meriç okulda resim bursuyla okuyan bir çocuktu. Yarışmalarla okula yaptığı katkı, onun bazı davranışlarının göz ardı edilmesini sağlıyordu. Normalde burslu olmayan ama öyle gösterilen bir çocuğun yaptığı kurallara aykırı davranışları ört pas etmek için, bu yarışmalar bahane ediliyordu. Oysa beni kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Babam beni okuldan alıp eve getirdiğinden beri salondaki kapıya en yakın koltukta oturuyordum. Arabada büyük sabır gösterip, tek kelime etmemişti. Muhtemelen nutkunun hangi paragrafında hangi konuya değineceğini planlayarak kendisini tutmuştu. Ona hak vermiyor değildim. Yaptığım şey onun için utanç vericiydi. Bu nedenle ona karşı tek kelime etmemeye karar vermiştim. Bu yüzden de dilimi kanatmıştım. Konuşmasının sivrilen her noktasında dilimi ısırıp, ona cevap vermekten son anda dönmüştüm. Düşününce ve tadı tekrar alınca bir anda midem bulandı.

Haklıydı, evet ama Meriç'in benim için ne kadar uygunsuz olduğunu söyleyip durmaktan vazgeçmeliydi. Ben böyle onu dinleyecek değildim ki? Meriç'ten bahsediyoruz. Meriç Tuna. Benim için çok özeldi. Onu seviyordum ve bundan vazgeçemiyordum.

"Onunla görüşmeni istemiyorum." Kafamı kaldırıp ona baktığımda "Bu konuda oldukça ciddiyim ve annen de eminim benim gibi düşünecek," diye devam etti.

"Bir konuda hemfikir olduğunuzu görmek güzel olacak."

Cevabım karşısında babamın kaşları çatıldı ve çenesinde bir kas seğirdi. Dalga geçmiyordum. Dışarıdan öyle gözükebilirdi ama ciddiydim.

"Odana çık ve bunu bir düşün. Seni başka birine dönüştürüyor, Kayla."

Seni başka birine dönüştürüyor, Kayla.

O seni değiştiriyor, Kayla.

Meriç seni farklı birine dönüştürdü, Kayla.

Kayla! Kayla! Kayla!

Bunları duymaktan bıkmıştım. Büyüyordum. Değişmem çok normaldi. Bu aşamada kendime en yakın hissettiğim kişiden etkilenmem de çok normaldi ama kimse bunu düşünmüyordu. Sadece ona benzediğimi iddia ediyorlardı. Babamla konuşmam sona erince, odama çıkıp kulaklığımı taktım ve opera dinlemeye başladım. Zihnimdeki her şeyi susturacak en etkili ilacı aldıktan sonra uykuya daldım. Yeniden uyandığımda odamın içi karanlıktı. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledikten sonra yattığım yerden doğruldum. Oturduğum yerde vücudumu esnetip, bacaklarımı yataktan aşağıya uzattım. Ahşap çalışma masasının üstündeki kırmızı tenekeden yapılma saate baktım. Neşe'nin ders çalışma vaktini doldurduğunu biliyordum. Neşe ve Cansu'nun–benimkinin aksine–düzenli ve iyi giden ilişkileri onları birbirine yakınlaştırmıştı. Birlikte düzenli erkek arkadaşlarından bahsediyor, fikir alışverişi yapıyorlardı ve işin ilginci, bu yararlı oluyordu. Oysa benim kızlarla oturup fikir alışverişine girmem sonucunda Meriç'e attığım her mesaj fiyaskoyla sonuçlanıyordu.

Bilgisayarı açıp sandalyeye iliştim. Semih bu sıralar neredeyse en iyi dostumdu. Kızların yokluğunda beni hiç yalnız bırakmıyordu. Onunla konuşmak iyi gelecekti. Ekranda yüzü belirdiğinde, kalın kaşlarının tekinin havada olduğunu gördüm.

"Öpüşürken öğretmene yakalanmak! Paha biçilemez derecede seksi," dedi ve sonra elindeki yeşil elmadan büyük bir ısırık aldı.

O elmanın ekşi olduğunu düşününce yüzümü buruştursam da, Semih öyle iştahla ısırıyordu ki, bir an benim

de canım elma yemek istedi. Sonra gözlerim çalışma masasının üzerine uzattığı bacaklarına kaydı. Tekrar yüzüne baktığımda "Ne zamandır bacaklarını aldırıyorsun?" diye sordum.

Ağzındaki elmayı yuttuktan sonra bacaklarına bakıp, "Ben sporcuyum sarışın, unuttun mu?" diye karşılık verdi.

Unutmam mümkün değildi. O ve gürültücü arkadaş çevresi beni neredeyse her antrenmana zorla götürüp, kendilerine maskara ediyorlardı. Çok ufak tefek bir kız değildim ama uzun da sayılmazdım. Fiziğim de dikkat çekmeyecek kadar düzdü. Okulun basket takımının arasında kendimi sıska ve cüce gibi hissediyordum.

"Aldırmak zorunda değilsin, unuttun mu?"

Elmadan bir ısırık daha aldı. Reklamlarda oynayabilecek bir performans sergiliyordu. O iştah açıcı ısırık sesi, tam reklamcıların isteyeceği cinstendi. Kırmızılaşmış dudaklarını hareket ettirdi. "Seksiliğine geri dönelim. Bunu daha önce hiç hayal etmemiştim. Ah! Öğretmene yakalanmak ha! Canım çekti."

"Dalga geç tabii. Sakın kaçırma fırsatı," dedim ve bir homurtu çıkardım. Uzanıp masanın üstündeki lambayı yaktım ve etrafa bir turunculuk yayıldı. Fantastik serilerin ve aşk romanlarının yan yana sıralandığı rafın üstüne parça parça çarpan turuncu ışık, bazı kitapların üstündeki kabartmalı harflerin parlamasına sebep olmuştu.

Bacaklarını masanın üzerinden indirip heyecanla kameraya yaklaştığında, ekranın çoğunu Semih'in buğday ten rengine sahip yüzü kapladı. Şimdi, saçlarına oranla daha koyu olan kalın kaşlarını, benden daha fazla ve kıvrımlı olan kirpiklerini oldukça yakından görüyordum.

"Sarışın, bu çok tahrik edici bir düşünce. Ciddiyim."

"Kapa çeneni!" diyerek homurdandım. Ama bir yandan da, Meriç'in böyle düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlamıştım. O da tahrik olmuş muydu? Yani bu yakalanma olayı tahrik edici miydi? Meriç aynı umursamazlığındaydı. Bir değişiklik yoktu.

Semih tekrar arkasına yaslanıp, bacaklarını masanın üstüne uzatırken, "Babanla nasıl bir konuşma yaptın da ruhun emilmiş moduna büründün?" dedi.

"Oldukça can sıkıcı. Bana Meriç'i kötüleyip durdu ve sanki beni çok tanıyormuş gibi değiştiğimden bahsetti," dedim sıkılarak. Semih'in aksine ben kıpırdamadan konuşuyordum. O ise elmasını yiyor, bacaklarını oynatıyor, kameraya yaklaşıp uzaklaşıyordu.

"Bunu anlamak için seni çok fazla tanımaya gerek yok ki." Kaşlarımı çatarak onu izledim. Isırdığı parçayı yuttuktan sonra "Değiştin. Yani onu korumak için kendine bir gard aldın ve hiç elinden bırakmıyorsun. Ona uygun hareket edip, aslında onunla çok da farklı olmadığınızı göstermeye çalışıyorsun. Ama daha çok değişiyorsun," dedi. Dişlerimi birbirine bastırmış onu izlerken omuz silkti.

"Herkes sürekli onun bana uymadığını söylemekten vazgeçse, ben de onu korumaya çalışmam," dedim kendimi savunarak. Kendimi güçsüz hissetmeme sebep olan mantıklı bir konuşmanın ardından ürkek halime bürünmüştüm ama bir yandan da çırpınıyordum.

"Değişmek zorunda değilsin, Kayla. Bugün yaptığın şey çok tahrik edici olabilir ama okulun ilk günleri bana diklenen masum kız bunu yapmazdı."

Telefonum çalmaya başladığında "Kapatmam gerek," dedim.

"Yarın görüşürüz, sarı."

"Görüşürüz," dedikten sonra bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım. Telefonu açmak için değil, onunla bu konuyu konuşmaktan kaçmak için kapatmıştım. Telefonun susmasını beklerken odanın içinde tur attım. Sonunda ses kesildiğinde telefonu elime alıp, Neşe'nin cevapsız çağrısına bakmadan mesajlara girdim.

Bugünkü olay çok tahri...

Mesajı sildikten sonra bir nefes alıp yatağa oturdum. Semih'in taktiğini kullanmak hırsızlık olabilir miydi? Bu taktik bile değildi. Sadece düşünce. Düşünce hırsızı değildim. Hayır. Bu öneriydi. Evet. Yeniden mesajlara girdim.

Bugün bence tahrik...

Mesajı tekrar sildikten sonra sesli bir şekilde inleyerek kendimi yatağa attım.

Bunu halledebilirsin, Kayla! Sesli bir şekilde söylemiyorsun. Yazmak daha basit.

Hadi kızım, yaparsın. Ona attığını bile düşünme. Bir kitap okur gibi.

Derin bir nefes ve...

Gönderilen: Meriç

Düşündüm de, bugünkü olay aslında tahrik ediciydi.

Mesajı yolladıktan sonra gözlerimi kapatıp, içimden şarkı mırıldanmaya başladım. Bu rahatlamada bire birdi.

Ta ki telefonun zil sesi duyulana dek. Karnıma balyoz yemiş gibi iki büklüm olup, gerilmiş bir vaziyette telefonu açtığımda, cılız sesim başka bir bedenden çıkmış gibi "Efendim," dedi.

Neden mesaj atmamıştı ki sanki? Hem bu kadar hızlı geri dönüş yapmasını beklemiyordum.

"Mesajını sesli duymak istediğime karar vermem saniyelerimi aldı," dediğinde sesi oldukça keyifli çıkıyordu. Ve zihnimdeki düşünceye de cevap vermişti. Onu keyiflendirebiliyordum. Kendim berbat bir haldeyken üstelik.

AMA BEN BUNU SESLİ SÖYLEMEYE HAZIR DEĞİLİM, MERİÇ!

"Imm... Mesaj olayı niye var, bilirsin," deyip kıvranmaya başladığımda, telefonun diğer ucundan onun kahkahasını duyunca sancı daha da arttı. Bu ses karnımda meydana gelen üçüncü organ savaşının ortasına bir başka orduyu da katmıştı. Elinde ateş topu taşıyan tatlı sesli askerler. Ölmemi mi istiyordu?

Sesinde hâlâ kahkahasının kırıntıları varken "Söylediğini duyacağım," diye mırıldandı. Üçüncü organ savaşı daha da şiddetlendi. Onunla konuşurken kan revan içinde kalmış gibi hissediyordum.

Derin bir nefes al ve doğru düzgün cevap ver, Kayla!

Kıvrandığım yerden kalkıp sırtımı dikleştirdikten sonra, "Babam senden nefret ediyor," dedim. En azından konuyu değiştirmeyi akıl edebilmiştim.

"Suratına yumruk atmış bir çocuktan nefret etmesi çok doğal. Konumuza geri dön."

HİÇ NİYETİM YOK!

"Annemle bu konuda ortaklar ve ortak konular listesinde ilk sıradasın. Rakibin bile yok."

"Ah! Onları birleştiriyorum, ne güzel. Bu işte istemeden iyi şeyler ortaya çıkarıyorum. Annemle babamın hâlâ ayrılmadığını düşünürsek..."

ZAFER! Ve bunu sürdürmem gerekiyordu!

"Ne zaman dönecekler?"

Ailesi tatildeydi ve Meriç onları aramıyordu. Annesinin sürekli aradığını ve kendisinin aramasına gerek kalmadığını iddia ediyordu. Bilmediği şey ise, onun aramasının annesini mutlu edeceğiydi.

"Tahrik olmuş bir kız için fazla sıkıcı konulara değiniyorsun? Neden yeni dudak kreminden bahsetmiyoruz. Çilekli. Oldukça tatlıydı ama portakallı olanı daha çok seviyorum."

Ah, Tanrım! Karnımdan kasıklarıma doğru bir ateş hücuma geçmişti. O mesajı atmak gerçekten hataydı! Meriç ile başa çıkabilmek, benim açımdan imkânsızdı. Eline böyle bir koz verdikten sonra onu yenmeyi beklemek, ne kadar hayalperest olduğumu gösterecek olan genç kız dergisindeki testlerden yıldızlı pekiyi almamı sağlardı. Ses kontrolünü yitirip ergenliğe yeni girmiş erkekler gibi titrek bir ses çıkarmamaya özen göstererek "Frambuaz," dedim.

"Benden önce beni düşünerek dudaklarını fazla yaladıysan, tadını yok etmiş olabilirsin."

Bu sözünün üzerine beyaz bayrağı aramaya başladım. Pes etmek üzereydim. Ona böyle bir mesaj atarken cesur davranmamıştım. Bu cesaret değildi. Yüzme bilmeden birini kurtarmak için denize atlayacak kadar aptalca bir şeydi.

"Babam sesleniyor."

Şimdi sesim titrek ve karıncalı çıkmıştı işte. Lanet olsun! Çekmeyen televizyon gibiydim. Birinin çatıya çıkıp uyduyu düzeltmesi gerekiyordu ki sesim biraz daha kaliteli çıkabilsin.

"Yarın okulda frambuazdan biraz bana da ayır. Geleceğim. İlk ders başlamadan."

Bacaklarımın üstüne yatıp başımı dizime yasladıktan sonra "Kapatıyorum," dedim. Âdet sancısı çekiyor gibi kıvranıyordum onunla konuşurken ve bu gerçekten o kadar da iyi bir şey değildi. Bir telefon konuşması iki kilo kaybettiriyordu bana.

"İyi geceler, Kayla."

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi yumdum ve inledim. Bu çocuk benim için hiç sağlıklı değildi.

Hem de hiç!

Ertesi gün okul için hazırlanırken, ekstra bir şey yapmama çabasına girip, aynanın karşısında ekstra bir sürü şey yapmıştım. Sonra kendime kızıp, yüzümü temizlemiş ve saçlarımı topuz yapıp toplamıştım. Serviste geçirdiğim zaman boyunca, dün geceden kalma savaşın etkilerini hissetmeye devam etmiştim. Ancak bu, Cansu ve Bora'nın mükemmele yakın ilişkisine on beş dakika kadar maruz kalınca kendini tamamen unutturdu.

Bu arada Neşe okula gelmiş, yanımıza hiç uğramadan sınıfa çıkmıştı. Bunlara alışkındım. Aramızda böyle şeyler olur ve biraz zaman verince düzelirdi. Bu sefer zaman tanımayıp yanına gitmeyi düşündüm, çünkü Bora ve Cansu kendimi iyi hissetmeme yardımcı olmuyorlardı.

Cansu'nun Semih'ten hoşlandığı zamanları hatırladığımda, onun için seviniyordum. Bora, Semih gibi değildi. Semih aklı fikri tek bir yerde olan çapkının tekiyken, Bora adeta onun üstüne titriyordu.

Bora da kötü çocuktu değil mi? Onlarla takılıyordu en azından. Meriç'in takıldığı mekânlar, Meriç'in çevresindeki insanlar... Ama tüm bunlar, Cansu'nun yanına geldiğinde son buluyordu sanki. Bunların hiçbirini ona yansıtmamaya özen gösteriyordu.

Can sıkıcı.

Sonunda dayanamayıp yerimden kalktığımda, Cansu gamzesini söndürüp, Bora'ya ışıl ışıl bakan gözlerini bana çevirdi. Bora'nın Cansu'nun gözleri hakkındaki renk analizini böldüğüm için, kendimi bir an suçlu gibi hissettim. Meriç böyle şeyler yapmıyor diye kıskançlık etmem doğru değildi.

"Nereye?"

"Bir işim var. Derste görüşürüz," dedim ve ikisine de beceriksizce el sallayıp yürümeye başladım. *Lütfen okyanus mavisi mi, gece mavisi mi diye tartışmaya devam edin de, kendimi daha az suçlu hissedebileyim.*

Neşe ile aramı düzeltmek için biraz daha bekleyebilirdim. Zaten muhtemelen yine Ömer'le birlikteydi. Bir süredir düzenimiz böyle işliyordu. Aramızda bir gerginlik yoktu ama Cansu, Bora ile takılırken Neşe de Ömer ile vakit geçirip, kendi köşelerine çekiliyorlardı. Ve ben de kendimi onların yanında fazlalık olarak gördüğümden, yanlarına pek yanaşmıyordum. Semih ile birlikte olduğumda da, Cansu ve Ömer benden uzak duruyorlardı. Böylece bölünmüş oluyorduk. Semih ortada yokken, onlarda da

bir sorun olmuyordu. Semih iki türlü de kimseyi umursamıyordu. Ömer'in çocukluk yaptığını, Cansu'nunsa gereksiz gurur yaptığını düşünüyordu.

Ben genelde buna sessiz kalıyordum.

"Hey! Buraya gel."

Davetkâr sesin sahibi elimi tutup, beni arka bahçeye doğru çekmeye başlamıştı. Sesinden kim olduğunu anlasam da yüzüne bakıp, bedenimdeki karıncalanmayı tetiklemiştim. Erken geleceğini söylediğinde bile buna inanmamıştım. Meriç'ten bahsediyorduk ama kim buna inanabilirdi ki? Okula bile doğru düzgün gelmiyordu ve sadece bir dudak kremi için bunu yapmış olması... İnanılmazdı!

Meriç ve beni görenler yavaş yavaş ön bahçeye doğru yürürken, meraklı bakışlar atmayı da ihmal etmiyorlardı.

"Sen ve erken kalkmak... Olası şey değil, Meriç."

Ona sataştığımda, beni ince kahkahasıyla vurdu. Ne kadar harika olduğundan bahsetme zahmetine girmediğim kahkahası. Beni dinlemeyip sırtımı okul binasının duvarına yasladığında, ellerimi kaldırıp aramıza bariyer yaptım.

"Dünkü olayın üstüne bu çok taze olur."

Kafasını yan yatırıp "Şu çileği bir kontrol edelim," dedi.

Bu kadar masum ve tatlı bakması kesinlikle adil değildi.

"Frambuaz," diye düzelttiğimde yanaklarım kızarmaya başlamıştı. *Hadi ama bu cidden önemli mi? Geri çekil, Kayla. Dün olan uyarıdan sonra disipline gidebilir ve okuldan atılabilirsin.*

"Şimdi göreceğiz," diyerek dudaklarıma uzandığında ellerimle yavaşça ittirip "Meriç, lütfen!" dedim.

Kolumu tutup çekerek, beni merdivenlere doğru sürüklemeye başladı.

"Nereye?"

Okulun aşağı katına inen arka bahçedeki merdivenlerde ne işimiz vardı ki? Burada olmamız doğru değildi. Düşmemeye özen göstererek, beni çekiştirmeye bir son vermesini diledim, çünkü beni dinlemiyor ya da duymuyordu.

"Bodrumda bir odayı kimse ziyaret etmez," dedikten sonra, cebinden çıkardığı bir anahtarı kilide sokup çevirdi. Ağzım bir karış açık halde ona baktım. Kapının tokmağını tuttuğunda, konuşmak zorunda olduğumu hatırladım.

"Bu anahtarların sende olması doğru mu?"

Kafasını çevirip sadece baktı. Gülümseyerek kapıyı açtıktan sonra beni içeri çekip, kapıyı üzerimize kilitledi. Daha önce okulun hiç görmediğim karanlık bir yerinde Meriç ile birlikte olmak hiç tedbirli gelmiyordu. Daha dün okul müdüründen uyarı alıp, babamdan da Meriç'ten uzak durmam hakkında bir nutuk dinlemiştim.

"Meriç, hayır! Burada olmamız doğru değil," deyip kapıya doğru hamle yapmıştım ki, sırtımı duvara yaslayıp önüme geçti. Karanlık bir yerde, mükemmel fiziğe sahip bir erkekle bu kadar yakın olmam kesinlikle doğru değildi! Tehlike ve yasak büyük harflerle beynimde yanıp sönerken, arzu tohumlarının bedenimin her tarafına hızla yayılmasına sebep olmaya başlamıştı.

"Görünürlerde olmamız da senin için doğru değil."

Meriç Tuna elimi tutup başımın üstünde duvara yasladı. Duvar pürüzsüzdü. Karanlık olduğu için temizliği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sırtımın ve saçlarımın da bu duvara değdiğini düşünürsek, elimin değmesi o kadar da büyük bir sorun değildi.

"Okuldan sonra bir yerlere gidebiliriz," diyerek onu vazgeçirmeye çabaladığımda, boşta olan elini belime doladı.

"Sorun ne, Kayla?"

Karanlık bir yerde yüzünü bile zar zor görürken bu kadar yakın olması hiç iyi değildi. Zaten diken üstünde duruyordum ve o böyleyken, patlayacak bir bomba gibi hissetmem garip kaçmıyordu. Belimdeki elini bastırıp beni kendine yasladığında, dudağı saçlarımın arasından kulağıma doğru ulaştı. "Ne diyorduk?" diye fısıldadı.

Vücudumun içinde dünya harbi oluyordu. İddiasına girerdim!

Çatlak ve yüz kızartıcı çıkan sesimle "Gitmemiz gerek," dedim. Kısa ve iç gıdıklayıcı kahkahası kulağımın arkasında zapt edilmiş saçlarımı özgür bırakırken nefesimi tuttum. Belimin üzerindeki parmakları sırtıma doğru harekete geçerken, dudaklarını eğip kulağımın hemen altını öptü.

Elimi kaldırıp sırtımı okşayan koluna koyduğumda, duvara sabitlediği elimi serbest bırakıp, önüme düşen saçlarımı tekrar kulağımın arkasına ittirdi.

"Ders başlayacak."

"Daha eğlenceli olduğumu sanıyordum," derken parmakları zarifçe çenemde dolaşıyordu. Meriç ve zarif olmak! Evet, sadece resim yaparken ve beni utandırmak

istediğinde bu kadar zarif görmüştüm onu. Şu an tam da beni utandırmak istediği anlardan birindeydik.

Dirseğindeki elimi hareket ettirip "Eğlenceli olan şeyler tehlikeli, sıkıcı olanlar güvenlidir," dedim. İttirme çabalarım karşısında biraz daha yaklaştı. Tamam, bu uyarı gerektiren bir yakınlaşmaydı.

KIRMIZI ALARM!

Sırtımda dolanan eline aldırmadan bedenimi iyice duvara yasladığımda, gülümseyerek çenemde dolanan parmaklarını boynuma indirdi.

"Sıkıcı konuşmalar yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Edebiyat kulübüne katılmayı düşünüyorum. Sen hiç düşündün mü?" diye sordum sanki okulun bodrum katında, karanlıkta, birbirimize tehlikeli boyutta yakın değilmişiz gibi. Hiç aklımda olmayan bir konuyu sözcüklere dökmemle kaşları çatılınca, kendi kendimi tebrik ettim. Kendime zaman kazandırıp, biri bizi görmeden buradan çıkabilirdim.

"Düşünmedim."

"Bence düşünmelisin, Meriç. Okula doğru düzgün gelmediğini düşünürsek, bir yerlerden puan kazanman lazım ve bu iyi bir fırsat. Hem bitiminde ailene bir mektup yollayacaklarmış. Annenin ne kadar sevineceğini bir düşünsene," derken yavaşça onu kendimden biraz uzaklaştırmıştım. Sırtımdaki eli de hareket etmeyi kesmişti. Kaşlarımı kaldırıp "Nasıl fikir?" diye sorarken, dirseğindeki elimi biraz daha ittirdim. Durgun ve soğuk yüzünü bir gülümseme kaplarken, sırtımdaki eli tekrar hareketlenip

beni kendine çekti. Kırmızı alarm vermemiş miydim ben biraz önce?

"Ne yazık ki onların ne düşündüğü hiç umurumda değil," dedikten sonra tam çenemin altını öptü.

"Meriç, buradan çıkabilir miyiz? Hiç..." deyip elimde olduğunu umduğum son otoritemi kullanırken dudaklarını çekip "Şişt!" dedi.

"Ne?"

"Biri var."

"Ne?" diyerek kendimi tekrarladığımda sesim daha telaşlı çıkmıştı. Bu sefer okuldan atılabilir, ev hapsi alabilir ve bu süreç boyunca annemin öğütlerini dinleyip depresyona girebilirdim. Ve hayır, bunların hiçbirini istemiyordum.

"Sakin ol."

"Nasıl sakin olmamı istersin? Okuldan atılacağız," dedim.

Meriç elini dudaklarımın üstüne kapadı. "Sessiz olursan hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadığında ciddi gözüküyordu. O da önemsiyordu yani? Okuldan atılmayı istemezdi herhalde. Gerçi babası buna izin vermezdi ama belki de beni önemsiyordu. Bu mümkün olabilir miydi?

Okuldan atılmayı düşünmeyi kesmeliydim. Korkakça davranıp okuldan atılmayı kolaylaştırmak yerine, profesyonel birinin sözünü dinlemem gerekiyordu. Kafamı, kabullenerek salladım. Meriç kaşlarını kaldırıp, emin olmak için bana baktıktan sonra elini dudağımın üstünden ayırdı. Sakin geçen iki saniyenin sonunda ayak sesleri duymaya başladım. Korku bedenimi tekrar ele geçirdi.

Hayır! Yakalanmak istemiyorum! Hem burada hiçbir şey yapmıyoruz ki. Sadece Meriç'te olmaması gereken bir anahtar var ve biz birbirimize biraz fazla yakınız.

Dün hiç de uygun olmayan bir pozisyonda yakalanmıştık. Bugünse Meriç'in sorumsuzluğu yüzünden yakalanmakla burun burunaydık!

Sorumsuz!

Kolunu sıktığımda kaşlarını çatarak bana baktı. Parmaklarım gevşerken "Sana çıkalım demiştim," diye fısıldadım.

"Susmayı beceremiyorsun," dedikten sonra ellerimi tutup duvara yasladı.

"Ne yapıyorsun?" diye olabildiğince kısık mırıldandım ama yine de sesimdeki hoşnutsuzluk belli oluyordu.

"Seni susturuyorum."

"Meriç!"

"Şişt!"

Tamam! Yakalanacağız! Hem de Meriç bu halde bile frambuazı unutmazken!

LANET OLASICA FRAMBUAZ!

"Lütfen çıkalım."

"Çeneni kapamazsan yakalanacağız," dedi dudağımın üstünde konuşarak. Gidip bir yerden atlasam, daha az can yakıcı olurdu. Yakalanma korkusu bedenimi titretirken, Meriç'in yakınlığı buna destek veriyordu. Çifte düşmana karşı tek başıma bir zavallıydım.

"Dudağını arala."

"Sence yakalanmak için yeterince kötü pozisyonda değil miyiz?" diye çıkıştım. Bir kapı sesi duyduğumda "Lütfen," diye yalvardım. Bana aldırmadan kendi bildiğini okuyarak, dilini dudağımın üstünde gezdirdi. Ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar her tarafımın zonkladığına adım kadar emindim. İçinde Meriç'in de bulunduğu bir azınlık dışında kimsenin bilmediği göbek adımı da sayarsak çifte emindim. Tam kaburgalarımı birbirine geçirirken nasıl nefes alıp onu ittirdim bilmiyorum ama başardığımda başparmağıyla dudağını silip, "Haklıymışsın. Frambuaz," dedi.

APTAL!

Artık yakalanmak bile umurumda değildi. Onun beni önemseyeceğini düşünecek kadar aptaldım. Hiçbir şeyi umursamadan istediğini yapıyordu. Tehlikenin sözlük anlamıydı!

"Nasıl bunu yaparsın? Daha dün bir öğretmene yakalanmışken üstelik. Beni hiç düşünmüyor musun?" diye bağırdığımda gülümseyerek kollarımı tuttu.

"Sakin ol. Sadece Ömer odaları temizliyor. Cezalı."

Bu yeni bilgi üzerimde bir şok etkisi yaratırken, kollarımı ondan kurtarıp karnına vurdum. "Sen bunu biliyordun ve..." Gözlerimi devirip saçlarımı çekiştirdim. "Beni deli ediyorsun!"

"Yakalandığımızı düşünmek seni tahrik etmiyor muydu?"

Kaşlarımı çatıp, yumruk yaptığım elimi omzuna vururken, "Tek derdin bu mu?" diye bağırdım.

O sırada iç kapılardan biri açıldı ve elinde bir süpürgeyle Ömer içeriye girdi. Bıkkın bir yüz ifadesiyle "Burada ne halt yiyorsunuz siz?" diyerek bizi azarladı.

Meriç ellerini cebine koyup omuz silkerken, "Hiç! Hiçbir şey!" diye öfkeyle söylenip Meriç'e yaklaştım. Elimi cebinin içine atmak biraz zor olmuştu ama anahtarı almayı başarmıştım.

Ömer'e dönüp, "Buna biraz sahip çık!" dediğimde şaşkınca beni izliyordu.

Kapının kilidini açıp dışarı çıktım ve arkama bakmadan merdivenleri tırmandım. Bu çocuk sakin hayatıma kattığı yüksek doz adrenalin yüzünden ölümüme sebep olacak diye endişelenmeye başlasam iyi olacaktı.

Beni çıldırtıyordu resmen.

"Hey! Neden öyle çekip gittin?"

Yoluma çıkan Cansu yürümemi engellerken "Sizi rahatsız etmek istemedim," dedim.

Cansu kolumu tutup "Saçmalama, Kayla! Bizi rahatsız etmiyorsun. Asıl böyle düşünmeye devam edersen, ben rahatsız olacağım," diye söylendi.

Dişlerimi sıkarak, "Anlıyorum, Cansu. Sadece şu an bunu konuşmak istemiyorum. Bence dışarıda daha iyi vakit geçiririz ama okulda cidden sizinle oturup rahatsız etmek istemiyorum," dedim.

"Son kez söylüyorum..."

"Kayla!"

Semih koşarak yanıma gelirken, Cansu ona ters bir bakış atıp "Her neyse, sonra konuşuruz," deyip yürümeye başladı.

Semih'in geldiğine ilk kez bu kadar sevinmiştim belki de. Cidden Cansu ya da Neşe'yle bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Onların, sevgililerinin yanında vakit geçirme isteklerini görürken, benden görmezden gelmemi beklemeleri saçmalıktı.

"Bu ne hal? Kavga etmiş gibisin." Eliyle saçlarımı işaret etti. Meriç'in beni hiç takmadığını düşünürsek kendi kendime kavga ettiğim bir gerçekti.

"Çok sinirliyim!" derken, burnumdan ateş çıkarabilecek potansiyeli kendimde görüyordum.

"Dudağındaki rujun dengesiz dağılımına bakılırsa, bunun Meriç ile iyi bir bağlantısı olmalı."

"Ah!" diye mırıldanıp elimi çantama daldırdım. Mendil çıkarıp dudağımı sertçe sildim. Zaten bunu bugün sürmem hataydı. Ama lanet olasıca dudaklarım çatlıyordu ve portakallı kremim bitmişti.

"Senin de payın var, aptal!" deyip ona baktım.

"Çok merak ediyorum, senin dudağındaki dengesizlikle benim nasıl bir alakam var? Yanlış hatırlamıyorsam seni hiç öpmedim. Bu senin iyiliğin için," deyip göz kırptı.

Gözlerimi devirip "Başlama!" dedim. O ve beni sinir eden hayal dünyasını yeterince dinlemiştim. Buna uzun süre önce son vermiştik ve yeniden başlamaya gerçekten niyetim yoktu.

Semih "Dur, şu saçlarını düzeltelim de örnek öğrenci haline geri dön," diyerek ellerini saçlarımın arasında

gezdirmeye başladı. Buna alışık olduğum için kıpırdamadan bunu yapmasına izin verdim. O ve gürültücü arkadaşları oyuncak bebekmişim gibi benim saçlarımı dağıttıklarında, sonunda düzeltme işi hep Semih'e kalıyordu. Benim için dolabında bir tarak bile bulunduruyordu.

Kolumdan tutulup çekilince geriye doğru sendelesem de, yere kapaklanmamı o güçlü beden engellemişti. Ben daha bir şey demeden, Meriç bir adım önüme geçti. "Seni ilk ve son kez uyarıyorum. Ellerini Kayla'dan uzak tutacaksın! Aranıza benim rahatsız olmayacağım kadar mesafe koysan iyi edersin. Sen o mesafeyi tahmin edersin artık."

Onu birkaç kez kavga ederken, birkaç kez de kavgaya hazırım konuşması yaparken görmüştüm ve bu kesinlikle kavgaya hazırım demekti.

"Nasıl bir mesafe, emin değilim. Senin yerinde olup, baban ve genç muhasebecisini görsem emin olurdum."

"Semih!" diyerek çıkıştım. Meriç'ten bu kadar mı nefret ediyordu? Onu ne hale sokacağını hiç düşünmeyecek kadar umarsız bir çocuk muydu Semih?

"Hayır. Benim yerimde olup, sürtük annenin babama nasıl göğüslerini gösterdiğini görseydin emin olurdun!" dediğinde şok olmuş bir halde Meriç'e baktım. Bu kesinlikle ondan beklediğim tepki değildi. Kızabilir, sinirlenebilirdi ama sonuçta hâlâ üzerinden atamadığı o an yüzünden duygularına kapanıp, çekip gider diye düşünmüştüm. O ise hiç aldırmadan Semih'i sarsıntıya uğratmıştı. Semih'in yüzüne bakılacak olursa, bundan haberi yoktu.

Yumruğunu Meriç'in suratına geçirip "Annem hakkında düzgün konuş!" diye bağırdığında çığlık atıp geri adım attım.

Meriç sadece sendelemişti ve dengesini topladığında Semih'e yumruğunu geçirip yere düşürdü. Üzerine çıkıp gömleğini yakalarından tuttuktan sonra "Annenin ne kadar fahişe olduğunu baban sana anlatmadı mı, anne kuzusu?" dedi.

Hayatta birçok kez korkmuştum ama ilk defa bu kadar endişeliydim. Birbirlerine hiç düşünmeden acı verici sözcükler sarf ediyorlardı. Ailelerinin gerçekleri hakkında konuşmak için, hiç de uygun bir ortam yoktu ama ikisi de bunu umursamıyordu.

"Hey! Ne oluyor orada?"

Kafamı kaldırdığımda, nöbetçi öğretmenin bu tarafa doğru yaklaştığını gördüm. Meriç, Semih'in yakalarını bıraktıktan sonra "Müdürün yanında görüşürüz," dedi.

"Meriç, nereye gideceğini biliyorsun," diyen öğretmene aldırmadan okulun merdivenlerini çıkmaya başladı. Tabii ki nereye gideceğini biliyordu. Etrafımızdaki öğrencileri aşan öğretmen, Semih'in yanına geldiğinde çoktan ayağa kalkmıştı. O da Meriç'in gittiği yoldan giderken, etrafta göz gezdiren öğretmen bana bakıp "Sen de gel bakalım, Kayla," dedi sakince.

Zorlukla yutkunduktan sonra gözlerimi kırpıştırıp "Tamam," dedim.

3

Yaşanılan şey olası değildi.

Okulun bahçesinde birbirleriyle kavga etmişler, belden aşağı vurmuşlar ve yumruklaşmışlardı. Olası olmayan şey ise, şimdi yan yana sakin sakin oturuyor olmalarıydı. İkisinin de beni konu dışına atmasıyla, müdür odasında çok kalmamıştım. Yine de bugün olanlar babama iletilecekti, çünkü bu babamın özel ricasıydı. Akşam yine bir konuşma olacaktı.

Kahverengi deri koltuğun bir tarafında Meriç yayılarak oturmuş, kaşının üstüne buz bastırıyordu. Semih koltuğun diğer tarafında daha derli toplu oturuyordu.

"Kayla, sen bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

"Neden, siz birbirinizi öldürün diye mi?"

Semih homurdanıp "Birbirimizi öldüreceğimiz yok," dediğinde Meriç kaşındaki buzu kendinden uzaklaştırdı.

"Araya mesafe koyman alkışı hak ediyor ama ben varken Kayla burada kalabilir."

"Birbirinize laf sokmaya son verin lütfen," diye ikisini birden uyardım. Çocukça davranıyorlardı. Semih öfkelenerek ayağa kalktıktan sonra karşıma geçip durdu. Meriç gözlerini dikmiş, bizi izliyordu. Semih biraz daha yaklaşırsa, üzerine atılacakmış gibi gözüküyordu.

"Ne zamandır onun her dediğini yapıyorsun?"

Semih cevabını beklemeden çekip gittiğinde Meriç oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. "Annesinin gerçek yüzü onu biraz sarstı," dedi ve elindeki buzu arkamdaki masanın üstüne bıraktı.

"Böyle konuşma."

"O kadın, annemin rahatsız olduğunu bahane ederek bize ziyarete geldiğinde gördüklerimi kafamdan uydurmadım, Kayla."

Yine de böyle konuşmasına gerek yoktu. Meriç dirseğimi tutup, burnunu alnıma yasladığında geri çekilmedim. Dudağını benimkinden uzak tuttuğu sürece ona bazı şeylerde izin verebilirdim. İçini çektiğinde saçlarımı kokladığını biliyordum. Bunu sık sık yapıyordu. Bunu bildiğim için saçlarımı yıkarken artık daha özenli davranıyordum.

"Şu olanlara bak. Senin için yatağımdan kalkıp erkenden okula geliyorum ve gereksiz bir yumruk yiyorum."

"Bunun için üzgünüm," diye fısıldadığımda, dudağım kulağımın üstüne bastırdı.

Yalancı öksürük sesi aramıza girdiğinde irkilerek geri kaçtım.

"Burası bir okul ve kuralları var, Meriç Tuna."

Hemşire içeri girdiğinde özür dileyerek dışarı çıktım. Meriç'i beklemeden hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Okul kurallarını hatırlamam gerekiyordu. Lisede böyle şeyler olmamalıydı. Ve özellikle ben başrolde olmamalıydım. Meriç ile olmak o kadar zordu ki!

Günün ilerleyen saatlerinde, kızlar sevgilileriyle birlikteyken beni hiç yalnız bırakmayan en yakın arkadaşımı kaybettiğimi anladım. Semih gün boyu benimle hiç ilgilenmedi. Ona yaklaştığımda da benden kaçtı.

Ve haftanın diğer günleri de böyle geçti. Okulda yalnızlaştım. Meriç okula gelmiyor, Bora Cansu'yla, Ömer Neşe'yle vakit geçiriyordu. Semih basketbol antrenmanları dışında da basketbol topunu elinden ayırmıyordu. Bense okulun çalışma salonunda oturup, tutmayı beceremediğim günlüğümün arka sayfalarına bir şeyler karalıyordum. İki yıl önce Neşe ile birlikte açtığımız blog son altı aydır güncellenmiyordu. Defterimin arkasına izlediğim filmlerin, dinlediğim yeni albümlerim bir listesini çıkarmıştım. Moda bölümüne katkıda bulunacağım hiçbir şey yoktu. Orası tamamen Neşe'nin alanıydı. Bu yüzden filmler, yakışıklı aktörler, dinlenilebilir şarkılar arasından kendime güzel başlıklar yaratıp içlerini doldurmaya çalıştım. Önümüzdeki hafta da okuduğum kitaplar arasından öneriler yapacaktım ki bu, işin en eğlenceli tarafıydı. Artık Eskişehir'de değildik. Melehan'da gezilecek yerler hakkında bilgi verebileceğimi de düşündüm. Burası ne çok küçük bir şehirdi, ne de metropol. Ama beni içinde kaybolmaya itecek kadar karışıktı. Babamla yaşadığım ev, okula yürüyerek yirmi dakika uzaklıktaydı.

Ancak sabahları, servis beni aldıktan sonra birçok yeri daha dolaştığı için otuz beş dakikada okula varıyordum. Dönerken de, son durak ben olduğum için yine otuz beş dakika yolda geçiyordu. Semih ve Meriç'in ehliyeti vardı. Ömer'le birlikte üçü okula bir yıl geç başlamışlardı. Meriç bu konudan bahsederken geçiştirmişti ama okula başlayacağı yıl ailesinin çok karışık olduğunu ve bu yüzden bir yıl ertelediğini anlamıştım. Anlaşılan eski aile dostları da çocuklarını okula bir yıl geç yazdırmışlardı. Semih beni eve bıraktığı zaman kendimi şanslı hissediyordum. Meriç okula hiç arabasıyla gelmemişti. Hâlâ burslu gibi davranıyordu. Onu dışarıda kimse görmüyor mu merak ediyordum. Bunun için küçük bir plan yapmıştım. Daha önce onunla çıktığımızda gerçek kimliğini bilmiyordum ve dikkatsizdim. Şimdi ise işlerin nasıl yürüdüğüne dikkat edecektim. Hem bu blog için öneri sayfamda kullanacağım yeni yerler alanımın içindeydi.

Bu yüzden hafta sonu ona bir mesaj attım. Ama ondan bir cevap gelmeyince, itiraf etmeliyim ki kendimi kullanılmış ve tavan arasına fırlatılmış gibi hissettim. Çünkü ona ***Frambuazlar seni özledi!*** diye yazmıştım. Normal yollardan benimle iletişim kurması daha zor olacaktı ve ben onu hemen yanımda istiyordum. Ancak dakikalar bana yanıldığımı göstermişti. Frambuazların modası geçmişti belki de.

Bunları düşünerek okumaya çalıştığım fantastik romanın kapağını kapattım. Yatağa uzandım ve kendimi küçük depresyon krizlerine sokmaya hazırlayarak tavanı izlemeye başladım. Telefon yatağın üstünde titrediğinde olduğum yerden sıçradım. Titreyen ellerimle telefonu alıp kulağıma götürdüm.

"Meriç."

"Aşağı in. Seni bekliyorum."

Ve telefon suratıma kapandı.

Yataktan kalkıp pencerenin önüne koştum. Onu göremeyince, gardırobun önüne geçip kendime giyecek bir şeyler çıkardım. Bir kot ve tişörtte karar kıldıktan sonra hemen üstümü değiştirdim. Kirpiklerimi rimel yardımıyla hızlıca kıvırıp, dudağıma frambuazlı dudak kremini sürdüm. Saçlarımı tararken, telefon yeniden titremeye başladı. Aceleyle tarağı çalışma masamın üstüne bırakıp telefonu kaptım.

Bahçeyi koşarak geçtikten sonra yavaşladım. Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken, onun nerede olduğunu görmeye çalıştım. Bulmam beş saniyemi aldı. Arabasının kapısına yaslanmış, keyifle sigarasını içiyordu. O zararlı şeyi dudağından ayırıp, gri bulutumsu dumanı dışarı üfledi. Yolun karşısına geçerken dikkatini çekmiştim. Kahverengi gözleri, kıvrımlı kirpiklerinin arasında bal rengini anımsatacak kadar parlaktı. Bugün farklı bir şey vardı gözlerinde. Normalde siyaha yakın derecede koyu bir renge sahip olurdu. *Yüzüne vuran güneşin etkisi mi acaba?* diye düşünmeden edemedim.

Karşısında durduğumda, sigarayı yere attı ve spor çizgileri olan Oxford model siyah ayakkabısının ucuyla ezdi. Sonra çenemi tutup, başımı kaldırdı. Yüzüne baktığımda, "Frambuaz?" diye sordu.

Ellerimi dirseklerinin iç tarafına koyup, kollarımızı köprü olarak aramıza yerleştirdim. Böylece bana hemen ulaşmasını engellemiş olacaktım. Hareket edecek gibi görünmüyordu.

"Normal çiftler gibi bir gün geçirmeye ne dersin?"

Kaşlarını çatıp, *bu da nereden çıktı* bakışı attı. Sadece biraz normal hissetmek istiyordum. Berkan ile yaptığım gibi küçük şeyler... Sigara, öpüşmek ve Meriçsel başka şeyler değil.

"Sinemaya ne dersin? Vizyonda kitaplığında daha önce gördüğüm bir serinin filmi var."

"Aklından ne geçiyor?" diye sorguladı.

Omuzlarımı düşürdüm.

"Sadece normal çiftler gibi vakit geçirelim istiyorum. Bu senin için çok mu zor? Eğer öyleyse, gerçekten seni zorlamak istemem ama..."

Elini dudağımın üstüne kapattığında, susmak zorunda kaldım. Yüzüme doğru eğilip, "Öyle istiyorsan öyle olsun, Kayla," dedi. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Yüzünde sinsi bir ifade aradım. Karşılığında benden isteyeceği bir şeyin habercisi olacak bir sırıtış... Hiçbiri yoktu. Elini dudağımdan ayırıp, yaslı olduğu kapıyı açtı ve "Atla," dedi.

Meriç ile araba yolculuğumuz fırtına öncesi sessizlik gibi geçti. Birlikte ruhumuzu dinlendiren müzikler dinleyerek geçirdiğimiz yolculuğun sonunda geldiğimiz yer, bir alışveriş merkezinin park yeriydi. Birilerinin onu görüp, lüks bir Mercedes'ten indiğini fark etmelerini umursamıyor gibiydi. Şansına etrafta kimse de yoktu. Onun ardından ben de kemerimi çözüp, arabadan indim. Ona yetiştiğimde elini tutmak istiyordum ama bunun yerine ellerimi kendi önümde birleştirip, parmaklarımla oynamaya başladım. Normal ilişkilerde belki de en normal şey,

el ele tutuşmaktı ama bizim için bu her seferinde sorun oluyordu. Meriç elimi tutmayı sevmiyordu. Küçükken yaşadığı ağır deneyimlerden sonra onu sorgulamıyordum. Bir gün bununda üstesinden geleceğine inanıyordum. Alışveriş merkezine girip, ilk üç kattaki mağazaları gezmeden dördüncü kata çıktık. Herkes gibi sinema sırasına girdik. Her şey istediğim gibi ilerlese de, bir şeyler eksikti. Kafamı onun elini tutmaya takmıştım. Diğer herkese, onunla arkadaş ya da kardeş olmanın ötesinde olduğumuzu gösterme ihtiyacı duyuyordum. Bunu saçma bulsam da, böyle hissetmemi engelleyemiyordum. Dudağımı ısırarak etrafa göz gezdirdim. Dikkatimi çekecek başka şeyler bulabilirdim. Burada, iki arkadaş gibi sıramızın gelmesini beklemekten daha ilgi çekici şeyler olmalıydı mutlaka. Önümüzde iki çift vardı. Hangi filme gireceğimizi sormadım. Ona bıraktım. Belki burada zorla duruyordu. Belki film seyretmeyi bile sevmiyordu. Onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettiğimde dudağımı daha sert ısırdım. Meriç elini belime koyduğunda afallayarak ona baktım. Dudağım dişlerimin arasından kurtulmuştu.

"Gidelim. Hallettim," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Ne kadar süredir burada dikildiğimi bile bilmiyordum. Kafamı sallayıp onu takip ettim. Biletleri kontrol eden çocuğa sadece başıyla selam verdi. Biletimizi göstermemişti. Sinema salonuna girdiğimizde göstereceğini düşündüm. Üzerinde kırmızı renkte 5 yazan salonun kapısının önünde durduğumuzda, bir çocuk kapıyı açtı. Meriç hâlâ bileti göstermemişti. İçeri girdiğimizde salon boştu. Kim bilir filme daha ne kadar vardı?

"Koltuk sıramız ne?"

Cevap alamayınca dönüp ona baktım. İki eli de cebindeydi.

"İstediğin yere oturabilirsin, Kayla."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçek miydi?

"Normal çiftler gibi takılacağımızı sanıyordum?"

"Cebinde biraz parası olan her normal çift bunu yapabilir. Soyadım yüzünden sahip olduğum parayı resim ve Dobby dışında harcayacağım bir yer yok. İzin verirsen, senin için harcamak beni memnun eder."

Burayı kapatmak için ne kadar harcamıştı ki? Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim, çünkü buna ihtiyaç duymamıştım. Tuna mirasından birazı bu salonu kapatmak için harcandıysa... Pekâlâ.

Yüzümü koltuklara çevirip, gözüme bir yer kestirdim. Peşimden geleceğini bilerek E sırasına ilerledim. 9 numaralı koltukta durdum. Kırmızı koltuğun oturma yerini indirip yerleştikten birkaç saniye sonra Meriç yanıma oturdu.

"Mısır almadık!" deyip, küçük bir inilti çıkardım. Sinemada patlamış mısır yemeye bayılırdım. Patlamış mısır kokusunu alıp sinemaya girdiğim bile olmuştu ve şimdi bir mısırım yoktu. Yerimden kalkmak için hamle yaptığımda Meriç bileğimi yakaladı.

"Biraz sabırlı ol. Mısır getirecekler."

"Kim bize mısır getirecek? Meriç, bu fazla lüks olmuyor mu sence de?"

"Tamam, pekâlâ ama sen de şunu unutmamalısın ki, bu alışveriş merkezi benim üzerime olan mülklerden

sadece biri ve bu açıdan bakınca, mısırı birinin getirecek olması o kadar da uçuk değil."

Pas!

Yerime geri otururken göz ucuyla onun gülümsediğini görmüştüm. Dediği gibi, bir çocuk elinde bir kutu mısır ve kola ile geldi. Kolunun altında taşıdığı su şişesini de Meriç'e uzattıktan sonra bizi büyük salonda yalnız bıraktı. Meriç tabii ki sadece su içmeyi tercih etmişti. Yemek yerken onu seyretmiştim. Her şeyden çok fazla yese de, ara öğünleri yoktu. Onu meyve yerken ya da bir şeyler atıştırırken görmemiştim. Su içmeyi ne kadar sevdiğini anlamam da çok uzun sürmemişti.

Şansımı deneyerek ona mısır kutusunu uzattığımda, kafasını hafifçe iki yana salladı. Kutuyu bacaklarımın arasına yerleştirip kolayı açtım. Cevabını tahmin ettiğim halde kolayı da ona uzattım. Sadece elindeki su şişesini gösterdi. Reklamlar başlayınca önüme dönüp, ağzıma birkaç mısır attım. Şansımı bir kez daha denemeden önce koladan büyük bir yudum alıp, tuzun ağzımda yarattığı tattan kurtuldum. "Mısır istemediğine emin misin? Sadece ben yiyorum ve sen de su şişesini elinde taşıyorsun. Eminim onu da benim için almışsındır, çünkü içmeye pek hevesli gibi görünmüyorsun."

Elini uzatınca, mısırdan alacağını sandım ama kola kutusunu alıp yudumladı. Gülümsedim. "Mısırdan yemen için, elimi ağzına kadar götürmem mi gerekecek?" diye sorduğumda vücudunu bana çevirdi.

"Parmaklarında kalan tuzu tercih ederim." Yutkundum. Meriç "Sadece şakaydı," dediğinde gülümsemeye çalıştım. Bir daha da ısrar etmedim.

Animasyon bir filmin reklamı dönerken, kafamı çevirip ona baktım.

"Sinemaya her geldiğinde bir salon mu kapatırsın?" diye sordum.

İki günlük sakalını eliyle ovaladıktan sonra "Hayır, Kayla," dedi.

"Bu bize özel romantik bir an mı?" Şansımı zorlamıştım ama bunu bilerek yapıyordum.

Meriç biraz daha gülümsedi. "Romantik olması için ne gibi bir neden düşünmüş olabilirim ki?"

Ağzıma bir mısır attım ve çiğneyip hızlıca yuttum. Dudağımda kalan tuzu yaladıktan sonra, "Sevgililer Günü geçeli dört ay oldu ama belki şimdi kutlamak istiyorsundur," dedim.

Meriç yüzünde muzip bir ifadeyle bana baktı. Sonra "Film başladı," dedi. Sakince filmi izledik. Hiçbir şey olmadı. Ne beklediğimi de bilmiyordum gerçi. Meriç sinema salonunda benden yararlanacak bir çocuk değildi. Benimle, istediği zaman istediği şeyi yapabiliyordu zaten. Ona karşı gelmeyi bilmeyen hücrelerim vardı. Meriç o kadar yeniydi ki hayatımda, ona nasıl ayak uyduracağımı henüz çözememiştim. Alışmaya ve anlamaya çalışıyordum. Birine muhtaç olmak istemiyordum ama onun beni koruması hoşuma gidiyordu. Tek başıma ayakta durmayı beceriyordum ama yanımda onu hissettiğimde daha güvende oluyordum. Bazen canımı acıtıyordu. O zamanlar uçurumdan düşmemi sağlayan avucumun içindeki halatın dikenli tarafı gibiydi. Bazen de yaralı ellerime merhem oluyordu.

Film çok sıkıcıydı. Dünyanın sonunu yine sadece bir eyaletin yaşadığı konulardan birine sahipti. Efektler güzeldi ama konusu beni tatmin etmemişti. Şehri gökdelenlerin boyunda bir dalga kaplasa, beni korumaya çalışan polisin ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmezdim en azından. Meriç'in ne hissettiğini anlamamıştım. Filmi dikkatle izlemişti ama yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Onun hoşlanmış, daha da kötüsü filmden bir anlam çıkarmış olması düşüncesiyle film hakkında yorum yapmaktan kaçındım. Düşünceleri kimi zaman o kadar derinden çıkarılmış oluyordu ki, ona hem hayran kalıyor, hem de kendimi onun yanında küçük görüyordum. Edebiyata ilgi duyan bendim. Kendimce bir şeyler karalıyordum. Meriç'in bilinçaltıysa, içinde sanat barındırıyordu. Okuduğu kitapları sadece okumadığını biliyordum. O, her cümleyi irdeleyerek okuyordu. İzlediği filmlerin arşivini bilgisayarında gördükten sonra çoğunu aklıma kazımıştım. Hepsi de derin konuları olan filmlerdi. Daha önce birkaç tanesini izlemiştim ama sadece izlemiştim. Meriç'in izlediğini öğrendikten sonra oturup tekrar seyrettim. Her birinin sonunda zihnim yorulmuştu. Dünyaya hâkim olan düşünceler, insanları yönlendirme, bilinçaltı mücadelesi, önyargılar hepsinde var olan temel noktalardı. Filmi nasıl bulduğumu sormasını istemiyordum. Bu yüzden hemen "Sırada ne var?" diye sordum.

"Bu yetmedi mi? Hayalindeki geç kalmış sevgililer günü için sana özel bir planım olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

Eğlendiği zamanları iyi biliyordum. Her zamankinin aksine, ukala ya da umursamaz bakışları olmuyordu. Siyaha yakın kahverengi, bal rengine dönüyordu. Küçük bir

pırıltıyı bana sunduğu bu anlarda, dudakları tebessüm etmeye çok yakın bir noktada olurdu ve genelde gözünün altında bir çizgi oluşurdu. Şu an olduğu gibi.

"En azından bir şeyler yiyebiliriz."

"Normal çiftler gibi bir alışveriş merkezinde olmak zorunda mıyız? Çünkü burada boğuluyorum. İstersen seni şehrin en sakin yerlerinden birine götürebilirim." Yürürken bana doğru biraz eğildi. "Biraz lüks olabilir ama dediğim gibi, senin için harcamak beni memnun eder."

"Neden? Paranı geleceğin için harcayabilirsin."

"Geleceğim için gerekli olandan daha fazlası var. Bildiğim kadarıyla bir kardeşim de yok. Yani mirası bölüşecek bir ortağım yok. Benimleyken parayı dert etme, çünkü babam parayı nereye harcadığımı sormaz."

Konuşmak için kafamı kaldırdım. "Bir gecede bir milyon lira harcasan bile mi?"

Sorum Meriç'i gülümsetti. "Belki bir saatte bir milyon lira harcasam, merak edip beni arar. Ben de ona geleceğim için yatırım yapıyorum derim ve bunu umursamaz. Benim keyfim için para harcamayacağımı biliyor, Kayla. Aslında onun parasını harcamaktan nefret ettiğimi biliyor. Bu yüzden memnun kalır. Kendini işe yarar hisseder. "

"Ya senden bir milyon liralık pamuk şeker almanı istersem, babana ne dersin? Gelecek için bir milyon liralık pamuk şeker yatırımı fazla değil mi? Babanın buna göz yumacağını sanmıyorum."

Yürüyen merdivenlerdeydik. Ondan bir basamak üstte durdum. Şimdi göz gözeydik.

" 'Kız arkadaşım bir milyon liralık pamuk şeker istedi. Ne yapacağı hakkında bir fikrim yok ama parayı harcayacak ondan daha değerli bir şeyim de yok,' derim. Babam Dobby'ye bir milyon liralık köpek maması almamdansa bunu tercih eder. İnan bana," deyip göz kırptı.

Vay be! Bu kadar basitti demek ki. Oğluna kendini bu kadar mahcup hissediyordu ya da...

Alışveriş merkezinden çıkıp park yerine gidene kadar bir daha konuşmadık. Bir milyon lira harcamaları sadece bir örnekti ama bunun üzerinden babasının onun harcamalarına karışmadığı ve Meriç'in çok harcama yapmadığını anlamıştım. Beni şehrin en sessiz yerlerinden birine götürmesi için de izin vermiştim. Sanırım Sevgililer Günü'nü üstünden dört ay geçtikten sonra kutlayacaktık. Bunu kabul etmemişti ama tersini de söylememişti.

Meriç'in beni getirdiği yer, bir dağ yamacındaki restorandı. İçerideki herkes çok şıktı. Kot ve tişört giymeye karar verirken, aklımda sadece normal çiftler gibi vakit geçirmek vardı. Şehrin en lüks yerlerinden birinde olacağımı tahmin etmemiştim. Göz ucuyla Meriç'e baktığımda, her yere ayak uydurabilecek kadar şık göründüğünü fark ettim. Ayakkabısından saçlarına kadar... Baştan aşağı siyah giyerek nefesimi kestiği yetmiyormuş gibi, bir de kirli sakal bırakıyordu.

İçinde bulunduğum yer, masal kitaplarını anımsatıyordu. Ahşap kokusunun yanında tanıdık olan bir şey vardı. Her tarafa vanilya kokusu yayan küçük kokular yerleştirilmiş gibiydi. Duvarlar irili ufaklı çerçevelerle kaplıydı. Bir ailenin fotoğraf albümü gibiydi.

Takım elbiseli bir adam ellerini önünde bağlamış, bizi bekliyordu. Benim de ondan bir farkım yoktu. Sadece daha masum ve buraya ait değilmiş gibiydim. Meriç kafasını çevirip bana baktığında, bir adım önümdeydi. "Buraya uygun değilim," diye fısıldadım. Takım elbiseli adamın bakışları yerdeydi ama beni duyabildiğini biliyordum. Meriç elini uzatıp birbirine kenetlediğim parmaklarımı çözerken, boğazımda bir şey atmaya başladı. Öğleden beri beklediğim şeye hazırlıksız yakalanmıştım. Elimi sıkıca tuttuktan sonra beni yanına çekti. Kolum onunkine yapışıktı. Bir adım gerisinden yürüdüğüm için kolumun görünmediğine emindim ama onun elini tutuyordum. Her zamanki elbiselerimden birini giymiş olsaydım, daha az dışlanmış hissederdim. Kıyafetlerimden gocunmuyordum, sadece buraya uygun olmayacak kadar özensizdim.

Takım elbiseli adam bize cam kenarında bir masayı gösterince Meriç durdu. Tabii onunla birlikte ben de. Masa köşede olmasına rağmen, diğer masalara çok yakındı. Oturduğumuzda herkesin bizi görebileceği kadar açıkta kalıyordu. Adam sabırla davetkâr bakışlar atarken, Meriç kafasını bana çevirdi.

"Normal bir şeyler istiyorsun ama normalden ne kadar uzak olduğumuzu görüyor musun? Eh, o zaman biz de kendi normalimizi yaratırız." Son cümleyi sadece benim duyabileceğim kadar kısık söylemişti. Kafasını yeniden bizi bekleyen adama çevirip, "Üst katta Aytaç Tuna adına bir oda olması gerek. Müsait mi?" dedi.

İki dakikadan daha uzun süredir elimi tutuyordu ve henüz çekmemişti. Ellerimize baktığımı fark ettiğinde, dudağını saçlarımın üstünde gezdirdi. "Hadi gidelim," diye

fısıldayınca, takım elbiselinin onu onayladığını anladım. Kahverenginin tonlarında boğulan mekânın üst katına çıktığımızda farklı bir manzarayla karşılaşmadım. Her yer hâlâ ahşaptı ve vanilya kokusu oldukça yoğun hissediliyordu. Takım elbise, bizi çeşitli tabloların asıldığı koridordan geçirdikten sonra sondaki kapıyı bir anahtarla açtı.

"Bir isteğiniz olduğunda bizi çağırabilirsiniz, küçük bey."

Meriç ona teşekkür ettikten sonra, açılan kapıdan içeri girdi ve beni de peşinden çekti. Anahtarı alıp kapıyı kapattıktan sonra elimi bıraktı. İçim burkulmuştu. Elimi bırakmasını istemiyordum ama bu kadarıyla da yetinmeliydim. Kapıyı kilitlemediği gözümden kaçmamıştı. Anahtarı cebine atıp odanın içine doğru ilerleyince ben de onu takip ettim. Sandığımın aksine çift kişilik bir yatak yoktu.

"Annemin sinir krizlerine iyi gelen bir yer burası. Bu yatak onun için," dedi Meriç duvara yaslı tek kişilik yatağı göstererek. İki tane gülkurusu renginde koltuk vardı. Meriç onlardan birine yerleştikten sonra "Gelsene," diyerek beni davet etti.

Gidip onun yanına oturdum. Burasının Nermin Hanım'a iyi gelmesinin sebeplerini odanın içini keşfettikçe fark ediyordum. Duvara monte edilmiş bir rafın üstünde pikap ve birkaç tane kitap vardı. Vanilya kokusu buraya da hâkimdi.

"Yoksa burası da mı sizin?" diye sorduğumda Meriç gülümsedi.

"Hayır, ailemin servetine dâhil değil ama çok yakın bir aile dostunun. O yüzden anneme özel bir oda var. Diğer odalarda buranın sahipleri kalıyor. Yazı burada geçiriyorlar ama kışın şehir merkezinde yaşıyorlar."

Kafamı anladım der gibi salladım. Odanın içinde dokuma bir halı vardı. Her şey özenle yerleştirilmişti. Dekorasyonu çok sade ve huzur vericiydi. Sıcacıktı.

Meriç elimi tutup kucağına doğru çekince, kafamı yerdeki dokuma halıdan kaldırıp ona baktım. Elim bacaklarının arasında, onun avucunun içindeydi. İki eliyle birlikte benim elimi tutuyordu. "Elini tutmamdan hoşlandığını biliyorum," dediğinde yanaklarım kızardı. Sanki çok edepsiz şeylerden hoşlandığımı söylemiş gibi kızarmıştım. Sadece elimi tutmaktan bahsediyordu ama konu Meriç olunca 'sadece' diye bir şey yoktu. Onunla her şey o kadar özel bir hal alıyordu ki...

Başparmağı avucumun içine masaj yaparken, gözlerini benimkilere kilitlemişti.

"Geçmiş Sevgililer Günü ha?"

Bir süredir tuttuğum nefesi bıraktım. Gülümsedim. Yüz kaslarımı hareket ettirebildiğim için kendimi kutladım. Aşağıda yavaş bir parça çalmaya başladığında gözlerimi kaçırdım.

"Bu duyduğum en saçma şey," dediğinde gözlerimi kaldırıp yeniden Meriç'e baktım. Bir elim hâlâ onun parmaklarının arasına hapsolmuş bir haldeyken, vücudunu bana döndürdü. Bir bacağını koltuğun üstüne çekip, bağdaş kurar gibi dizinden kırarak oturdu. "Yaklaş!" Sesinde, bizi biraz sonra cinselliğe yaklaştıracak karanlık bir ton aradım ama yoktu. Öylesine demiş gibiydi. Dediğini yapıp koltukta ona doğru kaydım. Bir elim bacağının üstünde ve parmaklarının arasındaydı. Boşta olan elini uzatıp yanağımı okşadığında gözlerimi kırpmıyordum. "Pekâlâ. Tarih ne?" diye sorduğunda beynimi kaybettiğimi sandım.

Bir yerlerde unutmuş olmalıydım. Mesela sinema salonunda. Tarih neydi? Okulların kapanacağı tarihten hesaplayabilirdim.

"Sanırım 11 Haziran, öyle değil mi?" dedi tebessüm ederek. Kalbim biraz sonra kendi kendini yerinden söküp atacaktı. O kadar güzeldi ki! Siyah saçları, kıvrımlı kirpiklerinin arasında kalan kahverengi gözleri, kalbi anımsatan dudakları ve kirli sakalının ardındaki o gülümsemesi...

"E-evet. Sanırım öyle."

"Eğer böyle günler sana mutlu hissettiriyorsa, öyle olsun Kayla. Ama fark ettiysen, biz normal çiftler gibi olamıyoruz. Diğerlerinin aksine, bizim günümüz de bu olsun. Sen artık ona her ne günü dersen. Sevgililer Günü klişesinden uzak."

"Meriç ve Kayla Günü mü?"

Kendimi budala gibi hissediyordum. O bu kadar gülümseyip, hemen ardından ciddileşerek bize ait özel bir günümüz olmasını önerirken, bunu önemsediğini ses tonundan yüzündeki mimiklere kadar gösteriyordu ve ben budala gibi ifadesizce ona bakıyordum.

"Hayır."

Göğsüm daraldı. Aptal! Aptal durumuna düşmüştüm. Nasıl böyle bir şey söylemiştim? Meriç ve Kayla günü de ne demek oluyordu? Daha yaratıcı olamamış mıydım gerçekten? Beni küçük görecekti! Hâlâ çocuk olduğumu...

"Kayla ve Meriç Günü."

Gözlerimi kırpıştırdım. Beni çocuksu bulmamıştı. Benimle dalga geçmemişti. Hâlâ bana biraz önceki kadar derin bakıyordu. Bir eli hâlâ yanağımda, diğeriyle de elimi

tutuyordu. Bana doğru eğildiğimde, göğüs kafesim kalbimi yerinde tutacak kadar güçlü değildi. Zayıf düşmüştüm. Kollarımın arasına düşmeme az kaldığını hissediyordum ve kendimi güçlü tutmak için ona sıkıca tutundum. Yüzü benimkinden sadece bir parmak uzaklıktayken, gözlerini indirip ellerimize baktı. Çok mu sıkmıştım? Ona geçmişini hatırlatıp her şeyi mahvetmiş olabileceğimden korkarak parmaklarımı gevşettiğimde geç kalmış olabilirdim. Geriye çekilince, her şeyin burada bittiğini sandım. Mahvetmiştim! Ona en kötü gününü hatırlatıp, her şeyi mahvetmiştim.

Bir şey yapmasını bekledim. Meriç hâlâ elimi tutuyordu. Bir an sonra ellerimizi yüzlerimizin hizasına getirip, benim elimi kendine doğru çevirdi. Onun elinin dışı da bana çevrilmişti. Konuşmuyorduk. Açıkçası ne diyeceğimi de bilmiyordum. Bir bulutun üstünde oturuyormuş gibiydim. Öylesine huzur vericiydi ki. Bir yanda da düşme korkusu taşıyordum.

Meriç dudağını elimin üstüne bastırdığında, gözlerimi kırpmadan onu izliyordum. O ise gözlerini sıkıca kapamıştı. Dudağını elimin üstünde hissediyordum. Aynısını yapma isteğiyle dolduğumda gözlerini açıp, dudağını elimin üstünden ayırdı. Saniyeler sonra ben hâlâ bunun etkisinde, ne yapacağımı bilemez bir haldeyken, o iki eliyle yüzümü tutmuş beni öpüyordu.

Ona ne olduğunu bilmiyordum. Belki de bu sabah iyi tarafından kalkmış ve bugünü Kayla'yı mutlu etme günü ilan etmişti. Bunu yapması için, gece iyilik perilerinin onun yastığına birkaç sihir bırakması gerekebilirdi. Neydi bu, 11 Haziran sihri mi?

Nefes almak için dudağımı bıraktığında, aldığı ılık nefes karnımda bir ezilme hissi yarattı. Ah! Evet, kesinlikle bu sihirdi.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sorarken elleri boynuma indi. Saçlarımı nazikçe omzumun gerisine atarken, gözlerini kaldırıp bana bakmıyordu. Saçlarımla ilgilenmek sanki şu an için en önemli şeymiş gibi dikkatliydi.

"Bana kendimi özel hissettirdiğin için."

Ağzımdan çıkan şeyi düşünme fırsatım olmamıştı. Beynime düştüğü an dilime de vurmuştu. Gözlerini kaldırıp bana bakınca, fazla ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Her şeyle dalga geçeceğinden o kadar korkuyordum ki, istemsizce titremeye başladım. Meriç'in bunu fark ettiğini anladığımda, kollarımı bedenime sarıp ondan uzaklaştım ve ayağa kalktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Buradan gidip, bugünü en güzel yerinde bırakmak istiyordum. Ama ben planımı uygulamaya koyamadan, Meriç kollarımı tutup beni durdurdu.

"Ne oldu, Kayla?"

Önüme geçip beni durdurdu. Başımı eğip, kendimce ona bakmamı engelledim. "Sadece korkuyorum. Dalga geçmenden, bugün olan her şeyin bir oyun olmasından korkuyorum. Çok şey yaşadık. Beni birçok kez kırsan da, birçok kez de hiç olmadığım kadar mutlu hissettirdin ama bugün çok farklı. Çok farklısın. Bozulmasını istemiyorum. Lütfen... Bu bir oyunsa bile söyleme. En azından bugün bunun tadını çıkarabileyim."

Parmakları çeneme yerleştiğinde başımı biraz daha eğdim. Ona bakmak istemiyordum, çünkü gülmeye başlamasından korkuyordum. Bir gün olsun bunların tadını çıkarmama izin vermeliydi. Ona bakmayacağımı anladığında zorlamadı. Ellerini omzuma yerleştirdikten sonra, dudağını kulağıma yaklaştırdı. "Sadece, dün gece bir rüya gördüm. Bilinçaltımın derinliklerinde benden nefret eden ne tür bir canavar var bilmiyorum ama uyanana kadar normalde katlanamayacağım duygusallıkta bir film izletti bana. Senin tüm iyiliklerini apaçık gösterdiğin ve bana ne kadar iyi geldiğini görmekten kaçamadığım bir film. Bugün ve birkaç gün daha seni görmeyecektim, çünkü o rüyanın üstüne sana öylesine davranamazdım. Birkaç gün sonra normal halime geri döndüğümde daha çok üzülmemen için bunları hiç yaşamaman gerekiyordu ama sen mesaj attın. Sana belki sürekli böyle davranmalıyım... Sen iyi bir kızsın ve bunu hak ediyorsun Kayla ama ben de böyle bir çocuğum işte. Sahip olmayı istemediğim sikik bir geçmişim var. Daha da güçlüsü, kendimi korumak için çizdiğim sikik duvarlarım var. İnsanlara güvenmiyorum. Kendime bile. Birkaç gün sonra tamamen bu rüyanın etkisinden kurtulacağım ve yine muhtemelen seni incitecek bir şey yapacağım."

Artık onun gözlerinin içine bakıyordum. Ne anlattığını tam olarak anladığımdan bile emin değildim ama kendini ne kadar iyi tanıdığını itiraf ediyordu ve bu yaptıklarının bir oyun olmadığını anlamıştım.

"Bu sorun değil."

"Sorun değil mi?"

Kalanı iki yana salladım. Şaşkındı. Benim için üzülmem olmasını bekliyordu. Tereddüt ederek kollarımı gözlüm. Ne yapacağımı merak ettiğini biliyordum ama tereddü düm çok büyüktü. İleri gidip onu kaçırmaktan, benimle dalga geçmesinden korkuyordum. Onun hayatında oldu ğumu bilsem de, nerede olduğumu bilmiyordum ve onun beni gördüğü yerden çok daha tazlasında olduğumu id dia ederek haddimi aşmak istemiyordum. Beni hayatına aldığı için bile şanslıydım. İçinde bulunduğu karanlıktan rahatsız olduğunu itiraf etmişti biraz önce. Ne geçmişini, ne de kendini korurken etrafına ördüğü duvarı istiyordu. İkisi de onu rahatsız ediyordu. Kendini bu kadar herkes ten uzakta tutarken, bana karanlığında bir yer açmış ol ması benim mucizemdi. Ne istediğimi biliyordum. Ben... Meriç Tuna'nın derinliklerinde kaybolmak istiyordum.

Ona dokunmak üzereydim ama hata yapmaktan kork tuğum için elimi indirmeye karar verdim. Meriç yüzümü ellerinin arasına aldığında gözlerimi kaldırıp ona baktım. Boy farkımız yüzünden başını eğmek zorunda kalıyordu. Parmaklarımın ucunda yükselsem her şey daha kolay olabilirdi ama hareket edecek güçü kendimde bulamıyordum. Benden epey uzağa kaçıp saklanmıştı.

"Bunu yapma!" dedi emir verir gibi bir ses tonuyla.

Neden bahsettiğini anlamamıştım. O kadar sert bakıyordu ki, onu sorgulamadan kabullenecektim. Bana doğru başını biraz daha eğdi. İçini çektiğinde göğsü yukarı çıkıp indi. Dişlerini birbirine bastırmış bana bakıyordu. Onu bu kadar öfkelendirecek ne yapmıştım? Ne yaptığımı bilmesem de, kendimi savunmak için ağzımı açtım ama söyleyebildiğim tek şey, "Ben..." oldu.

Bu onu daha da öfkelendirdi.

"Beni delirtiyorsun, Kayla. Karşımda bu kadar ürkek durmana rağmen benden korkmuyorsun. Seni bu kadar ürkütüyorsam, yapman gereken şey arkana bakmadan kaçmak ama sen benimle kalıyorsun. Aklından geçenleri öğrenmek için her şeyi yapabilirim ama sen benden ürktüğün için onu kendine saklıyorsun." Kısa bir nefes alıp alnını benimkine yasladı. "Ürekliğine rağmen bana dokunacağını sanıyorum ve sen vazgeçiyorsun. Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. Ona zarar vermek istemiyordum. Sadece sınırı aşmaktan korkuyordum. Onun hayatında nerede olduğumu bilsem, biraz daha özgüvenli olurdum ama bilmiyordum. Karanlığında ait olduğum çember ne kadar dar, emin değildim. Çizgiyi geçip küstahlık etmekten korkuyordum. İşin aslı, ona bunları nasıl söyleyeceğime dair bir fikrim yoktu.

"Ürekliğin beni öldürmeden bana istediğin her şeyi yapabilirsin, Kayla." Burnunu yanağıma sürttü. Nefes almıyordum ve bu umurumda bile değildi. Şu an sadece Meriç ve onun beni kendiyle zehirleyen kelimeleri vardı. "Aklından geçeni söyle ya da yap. Biraz önce içinden ne geçiyorsa o. Bunu öğrenmek için sana yalvarabilirim, çünkü şu an baştan aşağı rüyamda gördüğüm kadar masumsun ve beni büyülüyorsun." Parmak uçları ensemdeki saçlara uzanmış okşarken, dudağı yanağımdan çeneme doğru indi. Sıcak nefesi tenimi yakıyordu. Benden istediği şeyi nasıl yapabilirdim ki? Kollarına yığılacakmış gibi hissediyordum.

"Ben..."

Yine cümlenin devamını getirememiştim. Konuşmayı unutmuştum. Zihnim bomboştu. Ne diyeceğimden emin değildim. Meriç kaburgalarımın arasına sıcak bir dalga yayarak içini çektiğinde gözlerimi yüzüne çevirdim. Bana yaklaşıp dudağımı bir kez daha öptü. İşte bu hiç bitmesin istiyordum. Dirseklerine sıkıca tutunup, bunun devam etmesini istediğimin sinyallerini gönderdim. Parmaklarım onun omzuna doğru tırmanırken, Meriç'in büyülü parmakları saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına doğru itiyordu. Parmaklarım saçlarını bulduğunda, geri çekilmek için hamle yaptı ama ona öyle sıkı tutundum ki, uzaklaşmasına izin vermedim. Dudağımın üstünde güldüğünü hissettim. Beni reddetmeyip bir süre daha öpmeye devam etti. Saçları o kadar yumuşaktı ki parmaklarımı ayırmak istemiyordum ama bir süre sonra Meriç beni kendinden uzaklaştırdı.

"Senin iyiliğin beni korkutuyor Kayla ama ondan vazgeçemiyorum."

Sanki konuşmam için elinden geleni yapıyordu. İstediği şeyi duymak için, normalde söylemeyeceği şeylerin duvarı atlamasına izin veriyordu. Tekrar denedim. "Ben..."

Biraz daha doğrulup yeniden yüzüme baktığında gözlerinde merak vardı. "Evet, sen?" diye sorarak beni konuşmaya teşvik etmeye çalıştı. Gözlerimi onun kahverengi mucizelerinden kaçırıp göğsüne indirdim. Konuşmam gerekiyordu. Her ne rüya gördüyse, etrafına ördüğü duvarın bir kısmını kırıp beni içeri almıştı. Daha önce duvarın bu kadar büyük bir kısmının yıkıldığını görmemiştim ve bunun karşılığında hata yapmamalıydım.

"Ben senin hayatındaki yerimi bilmiyorum ve ne söyleyeceğimden emin değilim. Haddimi aşmak istemiyorum." İşte olmuştu. Tek nefeste söylemiştim.

"Haddini aşmak mı? Bana bak, Kayla. Gözlerini görmeme izin ver. Onları sürekli üstümde tutarsın ama şimdi ben hariç her yere bakıyorsun."

Öyle mi yapıyordum? Evet, öyle yapıyordum. Tereddüt etsem de, tekrar kahverengi mucizelere baktım. Orada bir cennet vardı. Kimi zaman öfkeli, kimi zaman sıcacık bir şey yaşıyordu orada. Etrafındaki siyah çizgi de dağılmasını önlüyordu. Gözleri hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"Sana ne kadarını gösteriyorum bilmiyorum ama daha şimdiden korkunç bir büyüklükte sen varsın ve böyle devam ederse olacaklardan korkuyorum. Ruhumu tamamen ele geçirmen beni korkutuyor, baş belası. Öyle olursa bunun bedelini ikimiz de çok ağır öderiz." Bugün bana ilk defa 'baş belası' demişti. İlk zamanlar kötü anlamlar yüklemekten kaçtığım bu yakıştırmasını, şimdi ondan duymayı özlediğime inanamıyordum. "Artık aklından geçeni benimle paylaşır mısın?"

Duyduklarımın üstüne hâlâ benim aklımdan geçeni merak ediyordu. Elimi kaldırıp onun kalbinin üstüne koydum. Pekâlâ.

"Bana herkese göstermediğin iyi yanını gösteriyorsun. Bunu çok az yapsan da farkındayım. Senin içindeki o beyaz noktanın varlığını hissediyorum, Meriç. O buralarda bir yerde." Gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Herkesten sakladığın o yeri benimle paylaşıyorsun ve beni kırdığın zamanlar senden kaçmamı bekliyorsun. Sorun değil diyorum, çünkü gerçekten bunu sandığın kadar sorun

etmiyorum. Sadece merak ediyorum. Senin iyiliğin için karşılıksız bir sürü şey yapan insanlar var. Hepsi seni benden çok daha önce tanıyan, seninle büyüyen insanlar... Annen, baban, Ömer... Onlar varken neden benimle kendini... Daha doğrusu, pek sık ortaya çıkarmadığın tarafını paylaşıyorsun?"

"Hâlâ bunu anlamadın mı?" dediğinde kızardım. Hâlâ bunun nedenini bilmiyordum. Eğilip beni öpmeye başladı. Öyle uzun sürdü ki, cevabını vermeyeceğini düşünmeye başladım. Ellerimi omuzlarına yerleştirip ona sıkıca tutundum. Artık gerçekten yorgun hissediyordum. Boynunun ağrımaması için parmaklarımın üstünde yükselip, ona kolaylık sağlamaya çalıştım. Dakikalar sonra benden uzaklaştığında dudağımın şiştiğine emindim. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Meriç yüzüne çapraz bir gülümseme yerleştirdiğinde, omuzlarını tuttuğum parmaklarımı sıktım. Kirli sakalının altındaki o gülümseme haddinden fazla güzeldi.

"Öyle korkutucusun ki! Bana neler yapıyorsun ve bunun farkında bile olmadığını söylüyorsun. Ya farkında olsan ne olurdu?"

Ah! Kelime oyunlarını anlamayacak kadar aklım bulanıktı. Sarhoş gibi hissediyordum. Onun söylediklerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Bana nedenini söyle," diye ısrar ettim.

Eğilip dudağıma bir öpücük daha bıraktı ama bu bir öncekine göre çok kısa sürmüştü.

"Bunu daha önce düşünmediğine inanamıyorum. Sen öylesine bir kız değilsin, Kayla. Hayatım öylesine bir kız için değişiklikler yapacağım kadar basit de değil. Farkında

musun bilmiyorum ama senin için birkaç kuralın üstünü çizdim. Seninle üçüncü kez görüşmemem gerekiyordu. Senin diğerleri gibi olmadığını biliyordum. Ne olursa olsun bana yaklaşmana izin vermemeliydim."

"Ne oldu?" Yutkundum. "Ne oldu da bunu yapmadın?"

"İyi bir çevrede takılmıyorum. Seni oraya götürmek hataydı. Korkup kaçacağını düşündüm. Senin gibi bir kız için hiç de uygun değildi. Ama sen ben yokken bile oraya tek başına gitme cesaretini gösterdin. Ben gelmeseydim kim bilir..."

"Bana bir şey olmadı. Olmazdı da. Herkes senden nefret etmiyor, Meriç. Peder dediğin adam beni korurdu. Seni seviyor. Bunu gördüm."

Kafasını iki yana salladı. "Önemli olan bu değil. Orada hiçbir zaman olmamalıydın. Benim seni içine soktuğum pislik yetmezmiş gibi, sen belayı kendine çekip durdun. Herhangi bir kız olsan bile seni onlardan korurdum ama senin için daha fazlasını yapmak istedim. Beladan çekip çıkarmak yetmiyordu. Her an güvende olduğunu bilmek istedim. Bu yüzden senin benimle iletişim kurmana izin verdim."

Dudağımı ıslattım. Parmakları yanağımda gezinirken, sigarayla karışık vanilya kokusunu içime çekip, bu anın tadını çıkardım.

"Sen beni anlıyorsun. Üstelik bunu ben konuşmadan yapmaya başladın. Sana ne kadar çok şey anlatırsam, kendimi o kadar teslim oluyormuş gibi hissediyorum. Zaten ben konuşmadan beni o kadar iyi anlıyorsun ki, daha fazlası tehlikeli. Diğerleri beni anlamaya çalışıyor. Oysa biz

aynı dilden konuşuyoruz. Hem de susarak. Bu ne kadar tehlikeli haberin var mı?"

Bana bakarken yüzünde bir tebessüm oluştu. Ona cevap vermek istiyordum ama konuşamayacak kadar tükenmiştim. "Biraz dinlenelim," dedikten sonra beni koltuğa çekti. Oturduğumuzda beni göğsüne çekip yasladı.

"Bu bir rüya mı?" diye sordum ne kadar geçtiğini idrak edemediğim bir zamandan sonra. Yüzüne bakmasam da, bugün yüzünden hiç düşmeyen tebessümün orada olduğunu biliyordum.

"Hiç sanmıyorum."

4

Eve döndüğümde, babama geldiğimi belli edecek şekilde gürültü yaparak odama çıkmıştım. Sanırım benimle yüz yüze gelmekten çekindiği için, ona gözükmeden odama çıkmama ses çıkarmamıştı. Onun yüzüne bakmaktan çekiniyordum. *Umarım o da öyledir,* diye düşünüp kapıyı kapattım ve derin bir nefesi dışarı üfledim.

Bir süre kapıya yaslandıktan sonra odanın içine doğru ilerledim ve kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Vay canına!

Koca bir vay canına...

Hatta soslu bir vay canına dondurması...

Ah! Bugün gerçekten müthişti.

Kahkaha atarak sağ tarafıma dönüp, bacaklarımı kendime doğru çektim. Dudağımı dişledikten sonra bir kez daha kahkaha attım. Bu inanılmazdı. O inanılmazdı.

Sesi, nefesi, söyledikleri... Kasıklarıma saplanan ağrıyla bacaklarımı biraz daha kendime çektim. Bu tam anlamıyla tarif edemeyeceğim kadar mucizevî bir şeydi. Duygularını bana bu kadar açması... Onun için önemli olduğumu daha derinden hissetmek... Hem de onun gözlerinin içinde görmüştüm bunu. Kahverengi mucizelerin içinde değerimi görmüştüm.

Telefonumun zil sesiyle yataktan fırladım. Yüzümde kocaman aptal bir sırıtışla uzanıp, telefonu aldım.

"Efendim."

Sesim ciyaklamak gibi çıkmıştı ama neşeliydim ve bunu bastıramıyordum.

"Seni bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Şahsen ben, neredeyse bir haftadır seninle konuşmadığım için kendimden nefret ediyorum da!"

Neşe'nin iğneleyici ses tonuyla yüzümdeki gülümseme biraz solmuştu. Evet, onunla bir haftaya yakındır konuşmuyorduk ama o kadar çok şey olmuştu ki, bunu doğru düzgün yaşayamamıştık bile.

"Konuşmuyorsun!"

"Neşe, biz sürekli bunu yaşarız," dedim.

İnce bir kahkaha attı. "Senin hâlâ umurunda değil. Biz en fazla üç günü umursamadan geçirirdik."

Gözlerimi devirdim. Çok geçmemişti ki. Hem bunu abartan oydu. Ömer'le daha çok birlikte olmasına izin veriyordum, daha ne yapabilirdim ki? Aslında onunla konuşmak isterken, benimle boşuna konuşmasına gerek yoktu.

"Çünkü bir sorun görmedim, Neşe. Bunu sorun eden sendin," dediğimde sesli bir şekilde inledi ve "Tamam!" deyip, telefonu suratıma kapattı.

Bir süre ekrana baktıktan sonra, gözlerimi kapatıp bir nefes aldım. Tamam, ben suçluydum. Bencilce davranıp, benimle olmasını, benimle konuşmasını istemem gerekirdi. Onu düşünmekle hata yapmıştım. Kabul.

Ah!

Yataktan kalkıp banyoya gittim. Suyu açtıktan sonra üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Aynanın karşısına geçtiğimde, köprücük kemiğimin üstündeki pembelikle karşılaşınca, elimi kaldırıp oraya dokundum. Meriç'in dudaklarının dokunduğu ve bir iz bıraktığı yer. Parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdirirken bir anda elimi çekip indirdim. Aynadaki görüntümden uzaklaşıp suyun altına girdim ve kıpırdamadan suyun saçlarımın arasından tenime ulaşmasını bekledim.

Ben dokununca, onun dokunduğu gibi olmamıştı. Gördüğümde de, yaşarken hissettiğim gibi hissetmemiştim. Bedenimde bir iz vardı ve bunu Meriç yapmıştı.

Saçlarımı üç kez yıkadıktan sonra vücudumu sabunladım. Durulandıktan sonra sudan çıkıp, aynadaki görüntüme bakmadan bornozumu üstüme geçirdim. Yaklaşık on beş dakika saçlarımı kurulamakla uğraştım. Ardından odaya gidip, dolaptan pudra rengi iç çamaşırlarımı çıkardım. Mini şortumu ve bir adet Meriç tişörtünü de alarak tekrar banyoya girdim ve bornozdan kurtuldum. Tamamen hazır olduğumda odaya geçip, bilgisayarın başına oturdum. Yapmam gereken ödevlerimi halletmiştim ama eksik kalan bir konu vardı. Onu da tamamladıktan

sonra Semih'in çevrimiçi olup olmadığına baktım ama değildi. Aramayı düşünsem de, bana olan tepkisini hatırlayıp bundan vazgeçtim. Biraz kafa dinlemek isteyebilirdi. Annesi hakkında öğrendiği şeyler, kolay hazmedilecek türden değildi.

Bilgisayarın başından kalktıktan sonra yatağıma uzanıp telefonumu elime aldım. Hiçbir şey yoktu. Bense onu ve yaşadıklarımı aklımdan atamıyordum. Ödev yaparken bile...

Onunla ilgili düşünmekten yorulmuştum. Kendini durdurmaya çalışmaktan da...

Mesajlara girdim.

Gönderilen: Meriç

Şu an senden başka başını ağrıtacağım kimsenin olmaması ne kadar kötü, biliyor musun?

Mesajı gönderdikten sonra duvarı izlemeye başladım. Çok geçmeden cevap gelmişti.

Gönderen: Meriç

Müsait değilim. Birazdan.

Mesajı üç kez peş peşe okuduktan sonra karnıma saplanan ağrıyla ayağa kalktım. Müsait değil! Ne için? Eski kızlarından birini şu ana kadar sadece bir kez terslemişti. O da çok sonradan. Kız beni yeterince deli ettikten sonra. Hiçbirine karşı soğuk davranmıyordu. Sıcak da

davranmıyordu ama yüz veriyordu sonuçta. O kızlar ona dokunacak cesareti gösteriyorlardı.

O kızlardan biri mi yanındaydı? Bu düşünceyle vücudum kendi kendine titreyince, odanın içinde dolanmayı bırakıp yatağın üstüne oturdum. Uzun yıllar gibi geçen yirmi üç dakikanın sonunda mesaj sesi duyuldu. Telaşla telefonu elime alıp, mesajı açtım.

Gönderen: Meriç

Yanına geliyorum.

Gönderilen: Meriç

Babam evde, Meriç. Ve riske giremeyecek bir dönemdeyiz.

Gönderen: Meriç

Benim için bunu yapman gerek. Pencereyi açık bırak. Kapını kilitle.

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana baktım bir süre. Onun için?

O her istediğinde onunla olamazdım. Değil mi?

Son zamanlarda, bu düşüncemi destekleyen mantıklı hareketlerde bulunmasam da bu böyleydi. Peki, neden pencereyi açmak için ayaklanmıştım. Çünkü... Bana ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Pencereyi açtıktan sonra aşağıya inip, mutfaktan bir şişe su ve bardak aldım.

"Yatıyorum ben," diye seslenip, merdivenleri çıktım. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra şişe ve bardağı çalışma masamın üstüne bırakıp, tekrar kapıya doğru ilerledim. Kilidi çevirdikten sonra kapıyı açmaya çalışarak kontrol ettim. Tamam, kilitlenmişti. Rahat olabilirdim. Biraz.

İçeri girdiğinde gergin gözüküyordu. Olduğum yerde durmuş onu izliyordum. Üzerindeki tişörtü yere fırlatıp yatağa uzandıktan sonra, cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Dumanı içine çekerken hareketlenip, yatağa doğru yürüdüm. Yere fırlattığı tişörtü alıp, sandalyenin üstüne koydum. Bana bakmadan sigara dumanını dışarı üflerken "Sorun ne?" diye sordum. Onun sadece arzuları için geldiğini düşünüp saçmalamıştım ama benimle alakası yoktu. Bir şeye canı sıkılmıştı. Bir anda onu üzen her şeyden nefret ettiğimi anladım.

"Konuşmaya gelmedim!"

Yanına gidip yatağa oturdum. Dizlerimin üstünde yürüyerek ona yaklaştığımda, sigarasından bir nefes daha çekiyordu. Elimi uzatıp çenesine dokunduğumda kafasını geriye attı. Boşlukta kalan elimi kucağıma indirdikten sonra "Ne yapabilirim?" diye sordum.

Bana cevap vermeyip dudağını yukarı doğru kıvırırken, yüzünde alaycı bir ifade vardı. Benimle alay ediyordu. Ona yardım etmeye çalışırken üstelik. Neşe'yi düşündüğüm için suçlu olan bendim. Birbirlerine girmelerini istemediğim için, Semih'in suçladığı kişi bendim. Meriç'e yardım etmek isterken suçlu olan yine bendim."Ne halin varsa gör!" dedikten sonra yatağa uzanıp arkamı döndüm.

"Başka birinin yanına mı gideyim?"

"Cehennem nasıl fikir?" diye homurdandım. Yataktan kalktığını hissettiğimde dişlerimi birbirine bastırdım. Bir, iki, üç... Hızla yataktan kalkıp ona döndüm ve "Nereye gidiyorsun?" diye diklendim.

"Cehenneme," dedi kaşlarını kaldırıp.

"Dalga mı geçiyorsun? Niye geldin, niye gidiyorsun Meriç?"

Tişörtüne uzandığında gözlerimi büyüterek onu izledim. Hayır! Böyle çekip gitmesine izin vermeyecektim. Yanına gidip tişörtü elinden aldıktan sonra arkama sakladım. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun? Sana konuşmak istemediğimi söylüyorum, sen hâlâ bunu uzatıyorsun. Saçmalayarak. Sana kendimi bu kadar açtığım için kendini özel mi hissediyorsun?"

Gözlerimi ondan ayırmadan bir adım geriledim.

"Aptalım."

"Çok fazla."

"Neden geldin öyleyse?" diye sordum. Duymayı beklediğim şeyden ölesiye korkarken bundan vazgeçtim. "Dur. Söyleme. İstemiyorum," dedim çabucak. Kelimeleri doğru telaffuz edip etmediğimi bilmiyordum ama şu an önemli olan bu değildi.

Tamam. Bir dakika. Aptalca davranıyordum. Cidden. Önce onu başka kızlarla hayal edip, buna kızmıştım. Sonra beni arzuladığı için geleceğini düşünüp saçmalamıştım. Cidden bir sorun vardı ve o buraya, benim yanıma gelmişti.

Ne sebeple olursa olsun beni seçmişti ve ben tartışmaya çalışıyordum. Aptal gibi davranıyordum. Elimdeki tişörtü sandalyenin üzerine bıraktıktan sonra, "İstediğin gibi olsun. Çenemi kapatıyorum. Lütfen gitme," dedim.

Hiçbir şey söylemedi ama saniyeler sonra yatağa uzandı. Bir saat boyunca hiçbir şey konuşmadık. Meriç tavanı izleyip durdu. Bana bir kez bile bakmadı. Bense onu seyrederek uykuya daldım.

Sabah uyandığımda ise notunu buldum. Sadece "Teşekkürler..." yazmıştı.

Meriç'in rüyasının etkisi öğlen saatlerinde bitmişti.

O gün babam önemli bir dosyayı evde unutmuştu. Arayıp, toplantıda olduğu için eve gelemeyeceğini söylediğinde, dosyayı şirkete götürmeyi teklif ettim. Nursena Hanım taksi çağırırken, ben de elbiselerimden birini giyip, saçlarımı atkuyruğu yaptım. Taksiye bindiğimde, Meriç'e haber vermekle vermemek arasında gidip geldim ancak sonunda vazgeçtim. Hem saat çok erkendi, hem de nasılsa işim kısa sürecekti.

Taksideyken annemle uzun bir telefon görüşmesi yaptık. O kadar çok konuşmuştuk ki, şirkete geldiğimizi bile fark etmemiştim. Taksi ücretini çıkarabilmek için telefonu kapatmam gerekti. İki katlı camlarla örülü şirket binasının önünde büyük camdan bir pano vardı. Otobüs duraklarının uzunluğunda olsa da, kesinlikle daha afili bir şeydi. Grimsi bir renkte KAYA-ER yazıyordu. Merdivenlerin başına geldiğimde, dönen kapının girişinde takım elbiseli bir adam göründü.

"Kayla Hanım?" diye koşturarak gelen adamın acelesi olduğu belliydi. Babamın gönderdiğini anlayıp, hızla

merdivenleri çıktım. Dosyayı uzattığımda, nefes nefese bir şekilde "Acilen toplantı salonuna yetişmem lazım. Vural Bey, isterseniz bir şeyler içebileceğinizi söyledi," dedi.

Kafamı iki yana sallayıp, "Eve dönmem gerek. Babama iletirseniz sevinirim," dedim.

Adam onaylayarak başını salladı ve hızla arkasını dönüp yanımdan ayrıldı. Çok önemli bir toplantı olmalıydı.

Bir an önce buradan ayrılma isteğiyle merdivenleri inmeye başladım. Babamın sadece evi ve arabasına bakarak bile maddi durumu hakkında yorum yapmak, annemin yaşadığı şartları düşünüp, ikisini karşılaştırmama sebep oluyordu. Annem her ne kadar halinden memnun olsa da, ondan daha iyi koşullarda yaşadığımı bilmek canımı sıkıyordu. Bir de şirketin içini gezip, babamın mal varlığı hakkında daha da bilinçlenmek istemiyordum. Dış görüntüsü bile yetmişti.

Güvenlik kulübesindeki adamdan minibüs durağının yerini öğrendikten sonra, caddeden karşıya geçtim. Tarife uygun yürüdüğümü umarak ilerledim. Telefonumun zil sesi duyulmaya başladığında bir oyuncak mağazasının önünden geçiyordum. Minibüs durağını gördüğümde içim biraz rahatlamıştı. Bu şehirde kaybolmaktan yorulmuştum. Telefonu çantamdan çıkarmaya çalışırken yürümeye ara verdim, çünkü kesinlikle iki işi birden yürütemiyordum. Telefonu nihayet kulağıma götürdüğümde, soluklanarak "Efendim," dedim.

"Nerede olduğunu mesaj at ve yerinden kıpırdama, Kayla! Sakın!"

Telefon suratıma kapandı. Kaşlarımı çatıp, bir süre ekranına baktım. Mesajlara girerken ekranda Nursena

Hanım'ın ismi belirdi ama onu meşgule atıp, yer bildirimini Meriç'e gönderdim. Onu beklemek için durağa yürürken Nursiş'i aradım.

"Kuzum, bir arkadaşın geldi az önce. Biraz sinirliydi. Sana haber vereyim dedim."

"Sağ ol, Nursiş. Önemli bir şey yok. Babama dosyayı ulaştırdım. O arkadaşımla da... Görüşeceğim. Sen merak etme. Şimdi kapatmam lazım," dedikten sonra duraktaki boş yere oturup beklemeye başladım. Telefonu kapattıktan beş dakika sonra Meriç'in siyah Mercedes'i önümde durdu. Yan koltuğa yerleştiğimde, sabırla kemerimi bağlamamı bekledi. Sonra gaza bastı.

"Neden sinirlisin?" diye sorma cesaretini hareket ettikten yedi dakika sonra gösterebilmiştim. Meriç bana göz ucuyla baktığında, gözlerinden ateş saçabilse yapacağını düşündüm. Kendimi suçlu gibi hissedip koltuğa iyice gömüldüğümde, gözlerini tekrar önündeki yola sabitledi. En azından artık beni korkutmuyordu.

Her nereye gidiyorsak, oraya gidene kadar bir daha soru sormamak en mantıklısı gibi gözüküyordu ve ben de buna uydum. Sessiz, gergin, tehlike kokan bir yolculuktan sonra sahil kenarında durduk. Meriç kemerini çözüp inince, çok istekli olmasam da onu takip ettim.

"Her neye sinirli olursan ol, evimi basıp Nursena Hanım'ı korkutmaya hakkın yok, Meriç."

"Seni on beş defa aradım ve telefonun sürekli olarak meşguldeydi, Kayla. Bu da bana evine gidip, nerede olduğunu sorma hakkım tanıyor," dediğinde gülmek üzereydim ama Meriç o kadar sert bakıyordu ki, dudağımı ısırıp bunu engelledim.

"Benim için endişelendin mi?"

"Senin için endişelenmek, hissettiğim şeyin yanında az kalır, Kayla. Benim yüzümden senin başına bir şey gelecek diye korkarak yaşamak ne kadar zor, ufak da olsa bir fikrin var mı?"

Oh, pekâlâ. Birilerinin biraz sakin olması gerekiyordu.

"Özür dilerim. Sadece annemle konuşuyordum."

Sakinleşmesini beklerken Meriç daha da öfkelendi.

"Sadece annenle konuşmadan önce ne kadar önemli bir işin vardı da bana nereye gittiğini söylemedin, Kayla? Sana en başında söylemiştim; tek başına bir yere gitmemelisin. Bana haber vermen gerekiyordu."

Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturup ona baktım. Öfkeli, gergin, tehlikeli ve korkmuş.

"Sen benden sorumlu değilsin, Meriç. Kimsenin bana zarar verdiği yok. Olsa bile..."

Meriç aramızdaki mesafeyi kapatıp önüme geçtiğinde, içimde milyonlarca ses yankılandı. Çenemi kapamamı söyleyen milyonlarca ses. Eğer kapamazsam, her şey daha da kötü olurmuş gibi. Meriç nefesimi kestiği için konuşmaya ara vermek o kadar da zor olmamıştı. Yüzümü ellerinin arasına aldığında, başımı kaldırıp ona baktım. Çok yakındık, o çok güzeldi ve aynı zamanda beni korkutuyordu.

"Sana bir şey olsa bile mi? Kayla, canımı sıkacak o kadar saçma şeyler söylüyorsun ki, bu şekilde konuştuğun için seni bir akıl hastanesine yatırmayı düşünüyorum."

"Sadece korkmana gerek yok diyorum, Meriç. Herkesin başına bir şey gelebilir. Paranoyakça yaşayamayız."

"Sorumsuz bir ergen gibi davranmana izin veremem, Kayla. Bunu unut. Gittiğin her yeri bana haber vereceksin. Saat kaç olursa olsun."

Vay be! Çok netti. Babam bile benden bu kadar detay istemiyordu. En azından, şu anda nerede ve kiminle olduğumu bilmiyordu. Oysa Meriç, babamın şirketine giderken bile ona söylememi istiyordu. Paranoyak!

"Ya sorumsuz bir ergen olmak istiyorsam?"

"Sana unut bunu dedim. Benimleyken böyle bir şeyin imkânı yok. Kendine çekidüzen vereceksin," deyince kıkırdadım. Bu onu biraz daha öfkelendirdi. Kaşları çatıldığında başımı elinin üstüne doğru yatırdım. Avucunun içi yumuşacıktı. Gözlerimi kapatıp bunun keyfini çıkardım. Beni öpmeye başladığında kollarımı beline dolamıştım bile. "Sana bir şey olsun istemiyorum, Kayla. Dediklerimi yap."

"Sadece daha iyi bir adama dönüşüyorsun, Meriç. Endişe etme," deyip burnumu boynuna sürttüğümde geri çekildi. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Gülümseyerek "Ne?" diye sordum.

Başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerini kısarak bana baktı ve "Oyun mu sanıyorsun?" diye sordu. Bir anda tüm enerjisini değiştiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken suskun kaldım ve Meriç bundan fırsat bulup biraz daha üstüme geldi. "Tüm bunlar oyun mu, Kayla? Evet, sen iyi bir kızsın ve sana hak ettiğin gibi davranmaya çalıştığım anlar var ama bu beni değiştirmiyor. Sana söylediğim şeylerle kendini kandırma. Hayatımda bir yerlere ait olman, seni benim için vazgeçilmez yapmıyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Benim daha iyi bir insan olacağım konusunda kendini kandırmaya devam edersen, hayal kırıklığına uğrarsın. Bazı anlar senin için bir ayağımı geri çekiyorsam, başkasına karşı iki adım ilerliyorum. Sen ya da başkası beni farklı birine dönüştüremez. Hayatımı bu hale getirmem yıllarımı aldı. Bunu değiştirmene asla izin vermem."

"Demek istediğin şey..." Durup söylediklerini düşündükten sonra devam ettim. "Bana iyi davrandığın her şeyin sonunda, başkalarına daha kötü davranıyorsun. Öyle mi?"

Kafasını aşağı ve yukarı salladı. Sonra cebinden sigarasını çıkardı ve yaktı. Değişmek istemiyordu. Neden bu kadar korkuyor emin değildim ama kendini serbest bırakmıyordu. Yeni bir beden çizmişti sanki. Onun içine girmiş, bir oyun oynuyordu. Bir an duygularıyla hareket ediyor fakat hemen ardından, içinde olmak istediği kalıbı hatırlayarak ona göre davranıyor ve kendince oluşan eksikliği gideriyordu. Okula artık daha az geldiğini, insanlarla daha sık tartıştığını, kavga ettiğini ve kesinlikle daha umursamaz davranmaya başladığını, eve dönüş yolunda fark etmiştim.

O gün akşamüzeri Neşe ve Cansu'yla evde oturup bir şeyler içerken, bunda yanılmadığımı anladım. Ömer ve Bora'dan duyduklarını bana aktardıklarında, Meriç'in dışarıda daha fazla kavga ettiğini, eskisinin aksine daha öfkeli ve kavgaya meyilli dolaştığını öğrenmiştim.

Ona iyi geldiğimi sanırken, daha kötüye ittiğimi artık biliyordum. Ve kesinlikle bir şey yapmam gerekiyordu.

5

Konsantre.

Bir bağımlının kriz anında eroine duyduğu ihtiyaç gibi konsantre olmaya ihtiyacım vardı. Derslerimi aksatmamam konusunda anneme bir söz vermiştim ve bu, olağanüstü hal ilan edilmiş olan bugünlerde en çok aklımda tutmam gereken sözdü.

Evet. Benim için laf eden mağaza görevlilerinden, festivalden sorumlu güvenlik görevlilerine kadar herkesle hiç üşenmeden tartışan annem, şimdi bana savaş ilan etmeye hazırlanıyordu. Onun savaşta ne kadar acımasız ve gözü kara olduğunu biliyordum. Karşısında olmayı cidden istemezdim. Şimdi o savaş hazırlıkları yaparken, benim de düşmana karşı hazırlıklı olmam gerekiyordu. Özellikle de derslerimi aksatmamalıydım. En ufak bir hatamda tüm suçu–olmayan suçu bile–Meriç'e yükleyecekti.

Anneme karşı bile hiç kibar olma zahmetine girmeyen, ipek saçlarını yana yatırmış, ciddi bir şekilde önündeki defterde kalemini gezdiren, neyim olduğunu bilmediğim–erkek arkadaş ya da sevgili tanımına uymuyordu çünkü–Meriç'i bir hataya sürüklememek için, onu annemden uzak tutmalıydım. Annemin en ufak bir suçlama girişiminde, hiç düşünmeden karşılık verecekti ve annemi daha da haklı çıkaracaktı. Buna izin veremezdim. Bu yüzden onun dişlerinin arasına aldığı kalemi ve parlak pembemsi dudaklarını izlemek yerine ders çalışmalıydım.

Konsantre ol!

"Şunu yapmayı kes," dedim gözlerimi önüme açık duran felsefe kitabına çevirerek. Felsefe çalışmayı düşünmek bile on üzerinden–yıldızlı–on getirecek bir işti! Meriç gibi bir faktörün bulunduğu eve ders çalışmak için gelirken, neden yanıma alabileceğim daha basit şeyler varken, aklımı en çok vermem gereken dersin kitabını getirmiştim ki sanki!

Ve felsefeden hep kötü not almaya meyilli bir yanım olduğunu bilirken, bunu yapmam tam anlamıyla Oscar'lık bir performanstı.

Islak kalemi dudağıma değdirdiğinde refleks olarak geri çekilip, gözlerimi büyüterek ona baktım. Dişlerinin arasındaki ıslak yeri bilerek dudaklarıma değdirmişti. Çarpık gülümsemesini yüzüne yerleştirmiş beni izlerken, "Ne kadar zamandır bir kızı öpmediğime dair bir fikrin var mı?" dedi.

Tabii ki bir fikrim vardı. Dört gündür beni bir yerde sıkıştırıp, o yumuşak dudaklarını benimkilere bastırmamıştı. Annemden aldığım lanet olasıca öğütler üzerimde

etki yaparken ondan kaçıyordum. Onun için iyi olan şeyi bulabilmek için düşünmeye ihtiyacım vardı. Bunun sağlıklı olması için de onun dudaklarının benden uzak durması gerekiyordu. Bir de ellerinin tabii. Ben ondan kaçarken düşünmeye odaklanmıştım ve o da biraz... Imm... Deliriyordu. Yavaş yavaş...

Dirseğimi masanın üzerine yerleştirdikten sonra çenemi avucuma yaslayıp kaşlarımı çattım. Dudaklarımı büzerken "Bir ya da iki gün birini öpmeden yaşayabilen milyonlarca insan olduğuna eminim," dedim.

Kalemi masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandıktan sonra "Tam dört gün," dedi.

Saymış! Gerçekten saymış olması, içimde küçük çaplı bir festivale sebep oldu. O ne yaptığından emin, uyuşturucu etkisi olan dudakların bu kadar uzun süre boş bırakılması evrene yapılmış büyük bir hakaretti. Karma eğer beni bulursa, intikamını fazlasıyla alacaktı. İçimde on sekiz yaş partisi veren hücrelerimi bastırıp, onun gibi arkama yaslandıktan sonra omuz silkip "İnsanlar aylarca kimseyi öpmeden yaşayabiliyor," dedim.

"Dudaklarımın arasında inlemeyi sevdiğini sanıyordum," dediğinde zafer kazanmış gibi gülümsedi.

Benim söylediklerimi umursamadan kendince savaşıp, nasıl bu kadar zafer kazanıyordu, anlamıyordum. İşin en acizce kısmı ise ona karşı savaşamıyor, sadece direniyor olmamdı. Elinden onlarca, belki de yüzlerce–*Hadi ama! Yüz küsur kızla yatmış olamazdı, değil mi?*–kız geçmişti. Bu işte profesyonel sayılırdı. Bense anaokulunda yanaktan bir öpücük deneyimi, sonra da özü arkadaş olan bir sevgili deneyimi geçirmiş bir çömezdim. Bu adil olmayan

karşılaşmada bildiğim tek şey vardı; hamle yapamıyorsan, kaç!

Tek kaşımı havaya kaldırıp "Aslında bu sadece bir tepki. Sana özel olduğunu sanmıyorum," dedikten sonra oturduğum yerden kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Yüzümün kızarıklığının ben sandalyeden kalkana kadar doruklarına ulaşmamış olmasını diliyordum.

"Su ister misin?" diye seslendiğimde, "O bekleyebilir," diye mırıldandı. Telaşla arkama dönüp onunla karşılaşınca, "Şunu yapmayı kes, Meriç!" dedim. Çocuk hayalet gibi sessizdi. Ne zaman nereden çıkacağı belli olmayan bir hayalet.

Elini omzumdan bileğime kadar yavaşça indirirken etkisi altına almaya başlamıştı. Şu an kurtarıcı bir şeye ihtiyacım vardı. Hem de acilen. Kafamın üstünde renkli S.O.S yazısı bile parlayabilirdi.

Gözümü ondan ayırıp mutfak dolabının üstünde gezdirirken "Ay!" diye bağırıp, kollarımı beline doladım. Başımı göğsüne yasladığımda "Ne?" dedi kızarak. Bir öpme girişimini daha başarıyla bozguna uğratmıştım.

"Örümcek var," diye ciyakladığımda homurdandı.

"Ah! Köpeklerden sonra bir de örümcekler mi?"

"Küçük, tüylü ve hızlı," diyerek dudaklarımı büzdüm.

Karşımdaki sinirli çocuk, bu *masum kız* yüz ifadesinden bir gram bile etkilenmeden, arkasını dönüp tezgâha bakmaya başladı. Bunu yapmaktan memnun değildim ama annem beynime zehri sokmuştu bir kere. Kısaca 'Elindekini çabuk tüketirsen, çabuk şutlanırsın!' manasına gelen dört buçuk saatlik nutkundan sonra, tedbirli olmak

gerektiğine inanmıştım. Üstelik Meriç gibi çok çabuk sıkılan bir çocuğu göz önüne alacak olursak, kesinlikle tedbirli olmalıydım. O her ne kadar kızsa da.

"Korkak, sinir bozucu ve baş belası."

Duvara yaslanıp, dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir süre dolaplara bakındıktan sonra "Hiçbir şey yok!" deyip söylendi. Yoktu zaten. Sadece bir kaçış yöntemiydi bu.

En son, rüyasının etkisindeyken beni öptüğünden bu yana onunla yakınlaşmamıştık. Bırakın yakınlaşmayı, dudaklarımız doğru düzgün birbirine değmemişti bile.

Meriç yanımdan geçip salona giderken, gözlerini kısarak baktı. Gülümseyerek onu takip ettikten sonra masanın üstündeki defterlerimi topladım. Burada ders çalışamazdım. Aslında çalışacak doğru düzgün bir mekân da yoktu.

Neşe benimle konuşmuyordu. Denemiştim ama bana kızgındı ve bunun geçmesini bekliyordum. Semih ise... Ben yokmuşum gibi davranıyordu. Cansu da Bora ile vakit geçiriyordu. Cidden Meriç'ten başka takılacak kimsem yoktu. Zavallı falan değildim ama işte bu biraz sinir bozucuydu.

"Ben gidiyorum."

"Ben de," derken üzerine siyah bir tişört geçiriyordu.

Nereye gideceğini az çok tahmin etmiştim. O lanet insanların dolu olduğu bara gidecekti.

"Oraya gitmek zorunda mısın?"

"Göz kulak olmaya mı çalışıyorsun?" dedi alay ederek.

Gözlerimi kısıp çantamı omzuma taktıktan sonra "Ben de seninle geliyorum," dedim.

Eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra, dudağını yukarı kıvırarak "İyi," dedi. Aklından kim bilir neler geçiyordu!

"Peder beni özlemiştir," dediğimde gülümsemesi biraz daha yayıldı.

"Bakıyorum da arkadaş çevreni değiştiriyorsun."

Bunu sonra düşünecektim. Aslında düşünmeye bile gerek yoktu. Peder arkadaşım falan değildi. Meriç de arkadaşım değildi. Ne olduğunu ben de bilmiyordum. Şu an arkadaş ilişkilerim duraksama devrindeydi ama arkadaş çevremi gerçekten değiştirmiyordum.

"Değişiklik iyidir, Meriç," dediğimde anahtarı alıp cebine attı. Bu az eşyalı evin kapısını kilitlemeye bile gerek duymuyordu. Kapıyı sadece kapatınca güvende olduğunu sanıyordu. Pardon! Birincilik kazanan resmimin içinde olduğu eve özel güvenlik tesisatı yapmalıydı.

Evet, onu bana vermişti ama babam yüzünden onda kalmasını daha mantıklı bulmuştum. Hem buraya sık sık gelip gidiyordum. Ben yokken beni görmesinde sakınca yoktu. Daha elime bile almadığım o telefonunda hiç fotoğrafım var mı diye merak ediyordum ama henüz öğrenememiştim. Benimkinde bir albüm vardı da. Bunu henüz kimseye söylememiştim. Birinin görmesine karşı savunmam hazırdı. *'Ona bakmaktan hoşlanıyorum.'* O uyurken çektiğim bir yığın fotoğraf... Hepsi masum Meriç'i simgeliyordu.

"Gelecek misin, Kayla?"

***

Bu tozlu, havasız ve ter kokan barı gerçekten sevmiyordum. Güya bahçedeydik. Dumanlı hava sahasıydı burası resmen. Nefes almamak, almaktan daha sağlıklıydı.

"Dik başlı kız gelmiş."

Peder'i ve kirli sakalını görünce istemsizce gülümsedim. Biraz temizlenmesi lazımdı.

"Merhaba," dediğimde Meriç havadaki elimi tutup, beni her zaman oturduğu yere sürükledi. Kalabalıkta sınır tanımıyordu. Peder onun bu kaba davranışına aldırmadan içeri girerken "Çok kabasın," diye mırıldandım.

Garson gelip önümüze portakal suyu ve soda bırakırken "Sipariş verdiğimi hatırlamıyorum," dedim.

Çocuk dudağını kıvırıp giderken, "Ne içmen gerektiğini biliyor," dedi Meriç.

Her şeyim onun kontrolü altındaydı yani. Beni elinin içinde sanıyordu. Öyle olmadığını göstermek için fırsat kolluyordum. Bu yüzden, gelen portakal suyu yerine uzanıp sodayı aldım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm.

Bana bakıp gülümsedi ve şişeyi elimden çekip, kendi de bir yudum aldı.

"Bak bak... Kimler gelmiş buraya?"

Karşı masalardan bir çocuk ayağa kalkmış, deri ceketinin kollarını dirseklerine doğru çekerken bize bakıyordu. Bu havada deri ceket giyen bu aklından zoru olan çocuğun niyetinin iyi olmadığı gayet açıktı. Meriç hiç aldırmadan sodayı önümüzdeki derme çatma sehpanın üzerine bırakırken ona bakmamıştı bile.

"Yeni sürtüğün göründüğü kadar masum değil mi yoksa?" dediğinde başını yana eğmişti.

Sinirden ellerim titremeye başlayınca parmaklarımı birbirine kenetledim. Gözlerimi kısarak deri ceketli çocuğa

bakarken, işaret parmağıyla orta parmağını birleştirip boynunda gezdirdi. Bana göz kırparak, "Meriç'in bırakmasını beklemeden mi tadına baksam..." dediğinde sabır limitim dolmuştu.

Ayağa kalkıp "Defol git!" dedim. Meriç bileğimden tutup beni sertçe yanına oturttuğunda, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım sinirle. Onun yanında böyle davranmamdan nefret ediyordu ama o deri ceketli kaçık resmen midemi bulandırıcı imalarda bulunmuştu. Çocuk kahkaha atarken, arkasındakiler de ona eşlik ediyordu. Serseriler. Oldukça iri yapılı gözüküyordu. Meriç'in onunla kavga etmesini gerçekten istemiyordum.

"Ne oldu, Meriç? Çok mu önemli senin için? Beni güldürme, dostum. Senin için hepsi aynı. Bu sürtüğü yanında neden tutuyorsun? İyi bir çıkarın olmalı."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda neredeyse kırılacaklardı. Benim hakkımda ne düşündüklerini biliyordum ama ilk defa bu kadar açıkça dile getiriyorlardı. Bu onur kırıcıydı. Düşündüklerini bilmekten daha kötüydü.

Meriç'in beni yanında tutmasının bir çıkarı vardı. Zaten o, aramızdaki şeye çıkar ilişkisi diyordu. Bunlar ona iyi geldiğim gerçeğini değiştirmiyordu. O kadar kızın arasında ona iyi gelen sadece bendim. Bazıları tarafından bunu kabul etmem aptallık olarak görülebilirdi. Açıkçası umurumda bile değildi. O farklıydı. Onun da iyi hissetmeye hakkı vardı. Küçücük yaşında yaşadıklarını hak etmemişti. Ailesi yüzünden bu haldeydi ve onu yalnız bırakamazdım. Buna çıkar, kullanma... Ne denilirse denilsin kabullenmiştim.

"Gidelim," dedim.

" Kavganı başka bir yerde yap, Caner."

Peder'in sesini duyunca içimde minik bir rahatlama olmuştu ama burada bir kavga çıktığında kimsenin müdahale etmediğini de biliyordum.

Meriç "Birazdan," dedikten sonra cebinden sigarasını çıkarıp, dudaklarının arasına götürdü. Şimdi sigara içme vakti miydi ama!

Çakmağı cebine tıktıktan sonra ayağa kalktı. Sigarasını burada içeceğini sanmıştım ama böylesi daha çok işime geliyordu. Buradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordum. Onun peşinden ayağa kalktım.

"Kaçıyor musun, Meriç?" dedi adının Caner olduğunu öğrendiğim deri ceketli kaçık.

Meriç sigarasından derin bir nefes çekerken durakla-yınca nefesimi tuttum. Ona burada karışmamdan nefret ediyordu ama bir kez daha 'Gidelim,' dememek için kendimi zor tutuyordum. Sigarasını dudaklarından ayırdıktan sonra nefesini yavaşça dışarı üfledi. Ben dâhil bahçedeki herkes onu izliyordu.

"Hayır, sana istediğin şeyi vereceğim," dedi.

Hayır!

Hayır!

Beni ona vermeyeceğini biliyordum. Hayır, bunun imkânı yoktu. Sadece ne yapacağını bilmiyordum ve korkuyordum. Bileğimi tutup beni yanma çektiğinde, karşımdaki adamın yüzünde gevşek bir gülümseme oluşmuştu.

HAYIR!

Nasıl oluyor da susuyordum, bilmiyordum. Cidden tüm hücrelerimle Meriç'e güveniyor muydum? Lanet olasıca çocuğa nasıl güveniyordum!

SENİ BOĞMAK İSTİYORUM, MERİÇ!

Sigarasını dudaklarımın önüne getirdiğinde, gözlerimi kaldırarak ona baktım. Dumanı içine çek der gibi bakan gözleri karşısında neden kolumu çekip, defolup gitmiyordum? Ayaklarım titrerken, saf olan tüm hücrelerimle ona itaat ettim. Dudaklarımı aralayıp iğrenç şeyi içime çektikten sonra sigarayı dudaklarımdan ayırdı.

Bir adım önüme geçip, "Onu istiyordun, değil mi?" dedi.

"Oyun tekrarı mı yapıyoruz, Meriç?" diye sordu çocuk kaşlarını çatarak.

"Emin olmak istiyorum," dediğinde, Meriç'e tekme atmak için çıldıran bacağımı zor zapt ettim. Buradan kaçıp gidebilirdim. Meriç'e güveniyordum ya da güvendiğimi sanıyordum, çünkü burada, tüm bu serserilerin arasında yaptıklarından emin olamıyordum. Bu yorucu bir histi. Beni bırakmasından korkuyordum. Daha da korkuncu, beni bu serserilerden birine bırakmasıydı. Annemin yanına taşınıp, tüm bu kaçıklardan uzakta yaşayabilirdim.

Adı Caner olan çocuk bana bir kez daha baktıktan sonra, gülümseyerek "Onu alacağım," dedi.

Piç!

Meriç elini kaldırıp sigarayı çocuğun boynuna bastırırken, herkes gibi ben de şaşkınca onu izliyordum. Çocuk küfür ederek Meriç'in elini uzaklaştırmaya çalışırken dizlerinin üstüne çökmüştü. Peder dâhil kimse–o çocuğun arkasındakiler bile–yerinden kıpırdamıyordu.

"Alacağın tek şey bu. Bunu sana bağışladığım için bana borçlusun," dedi. Elindeki sigarayı yere atıp, sırtını dikleştirdi. "Yanımdaki kıza göz dikerken bir kez daha düşün!" dedikten sonra, bana bakmadan bileğimi tutup beni dışarıya sürükledi.

Çocuk, Meriç'i tehdit ederek küfürler savururken her tarafım titriyordu.

Meriç tehlikeliydi. Oradaki herkesin o bunu yaparken yerinden kıpırdamamasının sebebi buydu. Giderek ne kadar tehlikeli olduğuna biraz daha şahit oluyordum.

Ona iyi gelmeye çalışıyordum ama onun bunları yapmasının sebebi de bendim.

İyiyi mi oynuyordum, kötüyü mü bilmiyordum.

Sadece daha kötü olmasından korkuyordum.

Meriç sinirliydi. Onu böyle öfkelendiren neydi bilmiyordum. Bu tür durumlarla daha önce de karşılaşmıştık. O genelde sakin olurdu ama bu sefer değildi. Sokağa çıktığımızda kaldırım taşlarından birine ayağım takıldı. Ona yetişmeye çalışırken ayaklarım birbirine dolanıyordu. Meriç dirseklerimi tutup düşmemi engellerken ne kadar düşünceliyse, yüzüme "Dikkatli ol!" diye bağırdığında o kadar kabaydı.

"Bunu yapmak zorunda değildin. Ne bileyim. Diğerlerine yaptığın gibi sadece yumruk falan atabilirdin ama..." Dirseklerimi ondan kurtarıp ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. İçimi çektim. "Birinin boynunda sigara söndürmek de neyin nesi?"

Meriç gülmeye başladığında şaşkındım. Neden gülüyordu? Yaptığı şey beni iliklerime kadar korkuturken, o

bundan keyif alıyordu. "Gülme!" diye uyardım. Başımı iki yana salladım. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Bunların hepsine sebep olan sensin ve sonra yaptığım müdahaleyi beğenmiyorsun. Ne sanıyorsun, Kayla? Yaptığım şeyden memnun olduğumu mu? Sadist olduğumu mu? Senin gözünde ben böyle miyim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Omuzlarımı düşürüp başımı eğdim. "Birinin boynunda sigara söndürdün, Meriç. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni korkutuyorsun."

"Beni patlamaya hazır bir bomba durumuna getiren sensin. Seçtiğim yöntemden sen sorumlusun," dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

Onu bu hale getiren ben miydim? Arkasından koşturup "Ne yani, tüm bunların sebebi birkaç gündür öpüşmememiz mi?" dediğimde ellerini cebine attı. Bana bakmadan yürümeye devam ediyordu. "Seni bu hale mi getirdim, Meriç?"

Bir anda durdu ve bana döndü. Nefesimi kesecek kadar keskin bakışları üzerimdeydi. Dudağımı ıslatıp onu bekledim.

"Yıllardır çeşit çeşit kızla birlikte oldum ve dudaklarım iki günden fazla boş kalmadı. Birini falan öldürürsem, bil ki sebebi senin anlam veremediğim, canımı sıkan o yanın!" dediğinde dudağımı ısırdım.

Bir yandan can sıkıcı bir konuşma yaparken, bir yandan da nasıl beni özel hissettiriyordu, anlam veremiyordum. Benim için bekliyordu. Bir sürü kızla birlikte olmuştu. Gerçek anlamda birlikte olmaktan bahsediyorum.

Bizim yaptığımız gibi–bazen ileri boyutta olsa da–öpüşmekten değil. Tam anlamıyla Meriç'i hissetmek...

Ben...

Kesinlikle Meriç'in kızı değildim.

Üzerime çöken ağırlıkla tüm neşemi kaybederken kendimi boşlukta hissediyordum.

"Hey, birini öldüreceğim yok," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. Dudağını yukarı kıvırdıktan sonra "Rahatla," dedi.

"Ben senin kızın değilim," dediğimde alnını kırıştırarak bana baktı. Konuyu değiştirmiştim, hem de tamamen alakasız bir şeyle. O, yeni konumuzu anlamaya çalışırken, "Hiçbir zaman da olmadım," diyerek ona yardımcı oldum.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Eve gitsem iyi olacak," dediğimde kolumu tutup durdurdu.

"Şu kafanın içindeki saçma şeyden bahsetmeden gidemezsin."

"Ne önemi var? Senin en başından beri bildiğin bir şey. Ben hiçbir zaman senin kızın falan olmadım. Başkaları öyle sandı diye öyleymiş gibi davrandın. Neden beni koruduğunu gerçekte kimse bilmiyor? Senin kızın olmadığımı bilseler, bu kadar önemsemezler belki de. Bence bunu bir düşün," dedikten sonra parmaklarımın üzerinde yükselip yanağını öptüm.

"Yeter artık," diye mırıldandıktan sonra saçlarımdan tutup kaçmamı engelledi. Dudaklarını dudağıma bastırırken parmakları ensemde dolanıyordu. Sertçe dudağımı

emerken kendini çekip, "Benden uzak kalmak sana iyi gelmiyor," dedi ve sırıttı.

Beni taksiye bindirdiğinde büyük kara bir boşluğun içine çekilmiştim. Elimi kaldırıp hafifçe salladım. Hiçbir özelliğim yoktu. Onun kızı olan kızlar kadar bile değildim. Hiçbir şeydim. Ona iyi gelen bir ilaç? Değersiz bir ilaç. Hiçbir özelliği olmayan...

Telefonumu çıkarıp Neşe'nin numarasını tuşladıktan sonra açmasını bekledim.

"Efendim."

"Özür dilerim."

"İyi misin?"

"Hayır."

Burnumu çektikten sonra, "Yarın buluşalım mı?" diye sordum.

"Tamam."

"Ömer ile buluşacaksan..."

"Beni bıraktı. Üzgünüm, bu yüzünden geçen gün sana aşırı tepki gösterdim. Şu an iyiyim."

"Ne? Neden?"

Ömer'in onu bırakmış olması tuhaftı. Bunun için bir sebep yoktu ki. Neşe hayat dolu bir kızdı. Ve ondan hoşlandığını biliyordum.

"Meriç için olan olumsuz düşüncelerim ona ağır gelmiş olmalı," dediğinde yüzümü buruşturdum.

Neşeden Meriç için olmasınız düğün edeceğinizi bilmiyordum. Evet, bir ara biraz kızgındı ama bunun Ömer'i rahatsız edecek boyutta olduğundan haberim yoktu.

"Meriç yüzünden mi?"

"Ona benden daha çok önem veriyor. Tamam, orta dışı olabilir ama o umursamazlık çukurundan çıkarılmış, burnu havada çocuğun korunmaya ihtiyacı yok. Ömer ona zavallıymış gibi davranıyor. Ama zavallı kim, biliyor musun? Sizsiniz. Ona nasıl olur da bu kadar değer verirsiniz anlamıyorum. Sizi etrafında döndürüyor ama sizin için en ufak bir şey bile yapmıyor. Ahh! Her neyse. Sen de bunu anlamayacaksın zaten. Yarın konuşuruz," dediğinde nefes nefese kalmıştı.

İçimi çekip "Onu tanımıyorsun," dedim.

"Ya, evet. Kayla, yarın konuşalım. Şu an Ömer'i hatırladım ve Meriç'i boğmak istiyorum, tamam mı?"

"Yarın görüştürüz," dedikten sonra telefonu kapatıp çantamın içine attım.

Ona bu kadar öfkelenmişti ama Ömer ile ayrılmalarında Meriç'in bir suçu yoktu. Hem herkesten birilerine ilgi göstermesini bekleyemezdik ki. İnsanları olduğu gibi kabul etmeliydik, değil mi? Hem Meriç'i tanımıyordu. Cidden.

Taksiden inip eve doğru yürürken, Semih'in arabasını görünce duraksadım. Plakaya bakıp emin olduktan sonra tekrar yürümeye devam ettim. Babamlar daha işten dönmemişlerdi. Yani babasıyla birlikte gelmiş olamazdı. Tek başına ve erken gelmesinin sebebi, benimle konuşmaktı.

Benden kaçtığını sanıyordum.

Nursena Hanım kapıyı açtığında "Merhaba," diye mırıldandım.

"Hoş geldin, kızım. Semih oğlum geldi."

Çantamı askıya astım. Semih benden önce de bu eve gelip gittiği için Nursena Hanım ile iyi anlaşıyordu. Hatta benden daha yakın olduklarını bile söyleyebilirdim. Ben daha çok kendi kabuğumda yaşıyordum. Bu yüzden aramızdaki ilişki yakın olsa da mesafeliydi.

"Tamam," diye mırıldandıktan sonra salona doğru yürüdüm. Ne konuşacağını merak ediyordum. O kadar günden sonra konuşmaya karar vermesi iyi değildi. Kafasında bir şeyleri kurmuş olmalıydı. Yani planlıydı ve ben tamamen doğaçlama yapacaktım. Nefesimi tutup, salondan içeri girdim.

Yaklaşık iki dakika Semih'in konuşmaya başlamasını bekledim. İki dakikada mideme kramp girmişti. Turuncu çoraplarımın üstündeki panda işlemelerini izliyordum. Bu çoraplarımı çok seviyordum. Büyükannem bunları, mahalle muhtarının düzenlediği Edirne gezisinden getirmişti. Şimdi de bana büyükannemi hatırlatarak iyi hissetmemi sağlıyorlardı.

"Özür dilerim," dedim.

"Neden?"

"Benim yüzümden..."

Bir anda ayağa kalkıp "Bahçeye çıkalım," dedi.

Kafamı sallayıp yerimden kalktıktan sonra onu takip ettim. Gergin gözüküyordu. Nursena Hanım'ın konuşmamızı duymasını da istemiyordu. İyi bir arkadaşlığımız

olmuştu ama bunun bu kadar ileri boyutta olduğunu daha önce düşünmemiştim.

Semih'in arkadaşlık ilişkilerini önemsediğini bile düşünmüyordum. Herkese karşı–takım arkadaşları hariç– mesafeli bir çocuktu. Kızlarla sadece oynaşmak için çıkıyordu. Evet, daha on yedi yaşında olup, seks düşkünü olan bu serserilerle aynı okuldaydım. Ama onlar dışında herkes normaldi. Meriç ve Semih ise... Durup düşünülmesi gereken çocuklardı. Ebeveynlerinin bu konuda oturup bir düşünmeleri gerekirdi ama onlara bakılırsa, her iki aile de kendi içlerinde, bunu düşünemeyecek kadar sorunlara sahipti.

"Meriç'i gördüm," dedi durarak.

Karşısında belli bir mesafede durduktan sonra "Ne oldu?" diye sordum. Meriç onunla kavga etse söylerdi. En azından kızgın olur ve gelip söylenirdi. Ya da o anlamlandıramadığım sakinliğine bürünmüştü.

"Ona ne yaptığını diğerleri fark etmeyebilir ama ben diğerleri gibi değilim. Onu tanıyorum. Tahmin edebileceğinden daha fazla. Seni de biliyorum. Birbirinize iyi gelip gelmediğinizi bilmiyorum ama daha kötü insanlara dönüştüğünüz kesin."

"Ne demek istiyorsun, Semih?"

"Ne demek istediğimi çok iyi anladın, Kayla. Lanet olsun! Ona ayak uydurmaya çalışıyorsun ama böyle gidersen, onun o sürtüklerinden bir farkın kalmayacak..."

Elimin yanağında çıkardığı ses sözünü yarıda kesmişti. Arkamı dönüp, titreyen ve yanan elimi bacağıma bastırıp

yürümeye başladım. Bunu birkaç serseriden duymak canımı sıkmıştı ama ondan duymak...

Kollarımı tutup beni kendine çevirirken "Bırak!" diye bağırdım. Basketbol topuna aşina parmakları kollarımı sıkıca tutsa da canımı acıtmıyordu.

"Seni korumak için söylüyorum bunları. Meriç kendinden başka kimseye değer vermez. Vermeyecek! O kızlardan bir farkın kalmadığında, seni hiç önemsemeden bırakacak. Bu mu olsun istiyorsun?"

"Bırak, Semih!"

"Onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?" dediğinde kollarımı çekip ondan kurtuldum. Kollarımı göğsümde kavuşturup savunmaya geçtim.

"Annen hakkında söyledikleri için ona kızgınsın. Bu konuda üzgünüm. Anlıyorum ama aramızdaki ilişkiye karışamazsın, Semih," dediğimde gülerek kafasını geriye attı. Tekrar bana baktığında yüz hatları biraz daha gerilmişti.

"Bu yüzden ona sinirli değilim, Kayla. Ben de ileri gittim, o da. Birbirimizin zayıf noktasını kullandık. Ben senin hakkında konuşuyorum. Değişiyorsun ve bunu inkâr ediyorsun. Çevrende Meriç'ten başka biri kaldı mı? Hayır. Ailenle aran nasıl? Eh mi, yoksa kötünün iyisi mi? Ya derslerin? Ortalamanı aynı seviyede tutmak için geceleri kaç saat daha fazla çalışıyorsun?"

"Sus!"

"Onunla olmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Berbat bir hatırası var ve kimse ona acımasın diye kötü birine dönüştü. Ama onun içini bir kez gördün mü bırakamazsın. Yardım etmek istersin. Dünyayı onun etrafında

döndürmeyi istersin. O kadar zor gelmez. O nasıl mutlu olacaksa onu yaparsın. Karşılığında hiçbir şey beklemeden. Zaten vermez de. Çünkü tüm bunları yaparken ona acıdığın için yapmazsın. Acımıyorum rolünü oynarsın. Ömer'in yaptığı gibi. Benim bir zamanlar yaptığım gibi. Kendini unutacaksın, Kayla. Sen olmayacaksın. Onu mutlu etmeye çalışan başka biri olacaksın."

Dişlerimi sıkıp yürümeye başladım.

"İyi günler, Semih."

Eve girdikten sonra koşarak odama çıktım ve kapıyı kilitleyip duvara yaslandım.

Lanet olsun ki ona hak veriyordum. Bunu istemesem de ona hak veriyordum. Ama bilmediği bir şey vardı ki, ben ona sadece acımıyor ya da üzülmüyordum... Onsuz durmak istemiyordum, çünkü bunu başarabileceğimden emin değildim. Tabii ki onsuz yaşayabilirdim ama yaşamak ve yaşamak arasında fark vardı, değil mi? Sadece nefes alıp, yemek yiyip, birkaç şeye gülmek, ağlamak yaşamaksa, yaşayabilirdim, evet. Ama tüm hücrelerinde mutlu olduğunu hissetmekse, bunu becerebileceğimden emin değildim. Ondan önce bunu biraz becerebiliyordum. Ama onu tanıdıktan sonra, onsuz aynı Kayla olacağıma inanmıyordum.

Çünkü...

Öyle işte...

Kendimi yatağımın üstüne atıp nefesimi dışarı üfledikten sonra, iyi gelecek en yararlı şeye uzandım. Kulaklığı kulağıma yerleştirip, *oynat* tuşuna bastım. Gözlerimi

kapatıp, müziği son seviyeye getirdikten sonra huzurun kollarına attım kendimi.

On birinci şarkıdan sonra, eskisinden bir adım önde iyi hissediyordum.

Gözlerimi açmadan yataktan kalktım. Hafifçe sallanarak müziğe eşlik ediyordum. Başımı geriye atıp sallanmaya devam ederken, ruhumun okşandığını hissediyordum. Müzik bir anda değiştiğinde gözlerimi açıp telefona baktım. Ömer'in aradığını görünce biraz şaşırsam da cevapladım.

"Efendim."

"Selam, Kayla. Imm... Nasılsın?" Sesi oldukça garipti.

Kaşlarımı çatıp yatağın üstüne oturduktan sonra, "Selam, Ömer. İyiyim. Ya sen?" dedim.

Neşe hakkında konuşmak için aramıştı belki de. Ah! Pişman olduysa, Neşe buna çok sevinecekti ama uzun bir süre çektireceğinden emindim. Asla kolay affetmezdi. Yine de Ömer'den hoşlanıyordu ve mutlaka affederdi.

"İyiyim. Yani... Bir dakika yavrum, geliyorum!" diye bağırdığında, Meriç'in yanında olduğunu anlamıştım. Meriç'in yanındayken Neşe'den bahsedecek kadar önemli bir şey varsa, ciddi bir konu olmalıydı.

"Bir sorun mu var?"

"Eh... Evet, aslında... Meriç kavga etmiş. Aslında bunu söylememden pek hoşlanmayacak ama dayak yemiş demek daha doğru olur."

Çoktan harekete geçmiştim. "Nerede?"

"Evindeyiz. Gelmek istersin belki diye aradım ama ben de idare ediyorum. Yani gelmene gerek yok. Sadece haber vermek..."

"Tamam, geliyorum. Orada görüşürüz. Sağ ol, Ömer. Seni seviyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp cebime tıktım. Merdivenleri indikten sonra askıdan çantamı alıp, "Ben çıkıyorum, Nursiş. Babamı ararım. Öptüm seni," diye seslenip dışarı attım kendimi.

Kavga etmiş... Ya da dayak yemiş...

Bunun nedense benim yüzümden olduğuna oldukça emindim. Dudağımı dişlerken durağa doğru koşturdum.

O Caner denen pisliğin sessiz durmasını beklemiyordum zaten. Arkasındaki çocukların fiziklerini hatırladığımda, mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Meriç'in neden bir takımı yoktu ki? Tek başına dolanıp, havalı olmak zorunda mıydı? Aptal Meriç!

Minibüse atladıktan sonra oturacak bir yer bakıp, cam kenarındaki boş koltuğa yerleştim. Önümdeki koltukta oturan kız, parmağını camın üzerinde gezdirerek annesine bir şeyler anlatıyordu. Sesini duysam da ne anlattığını idrak edemiyordum.

Benim yüzümden olmuştu ve... Eğer onun uyguladığı yöntemi Meriç'in üzerinde denedilerse... Ah, hayır! Elimi saçlarımın arasına atıp çekiştirdikten sonra, başımı cama yasladım. Buna dayanamazdım. Buna cidden dayanamazdım.

Lütfen kalıcı bir hasar almamış olsun!

Lütfen!

***

Babamı ikna etmem çok zor olmadı. Meriç'i gördükten sonra, kesin bir dille geceyi burada geçireceğimi söylediğimde, ona itiraz edecek ayrıcalığı tanımamıştım. İşin aslı, başına gelen şeyin sebebi bendim ve onu bırakıp eve gidemez, yatağımda uyuyamazdım. Suçluluğumu ses tonuma iyi yansıtmış olmalıydım ki, babam isteksiz olsa da kabul etmek zorunda kaldı.

Meriç'e bakmak bile vicdan mahkemesinden ömür boyu hapis cezasına çarptırılmama sebep oluyordu. Polise gidip kendimi şikâyet etmeliydim belki de. Bunların sebebi bendim. Yüzünde mor, yeşilimsi mor, pembe olmayan yerler vardı elbette ama ben o kısımları pek görmüyordum.

"Sakin ol. Karşı taraf daha kötü, inanabilirsin," dediğinde elimdeki sıcak bardağı salonun ortasındaki sehpanın üzerine bıraktım.

"Daha kötüsü var mı?"

Ömer elini saçlarının arasından geçirip arkasına yaslandıktan sonra, bacağını diğer bacağının üstüne attı. "Birkaç tanesi hastanede," dedi kaşlarını çatıp dudağını yukarı doğru büzerken.

Onlar umurumda değildi ama merak ettiğim bir şey vardı.

"Bunu tek başına yapmadı herhalde?"

"Hayır. Aslında bunlar Meriç'e saldırmışlar ama içeridekilerden bir grup, Meriç'in arkasına geçmiş hemen. Ve öyle işte. Birkaç yumruk, tekme ve kafa atma vakası."

Sehpanın üzerindeki bardağı alıp sıcaklığına aldırmadan kafama dikledim. Üç büyük yudum kahve, dilimi ve

damağımı yakarken yüzümü buruşturarak bardağı dudağımdan ayırdım. Bardağı tekrar sehpanın üzerine bıraktığımda, onun oraya geri dönmesinin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordum. Aklından zoru mu vardı? Bir çocuğun boynunda sigara söndürmüştü. Tabii ki o serseriler bunun intikamını almak isteyeceklerdi.

"Aklından zoru var," dediğimde Ömer bana doğru eğildi.

"Aslına bakarsan, bu aralar ben de bunun farkındayım. Her şeye karşı daha öfkeli. Daha saldırgan. Annesinin ve babasının telefonlarını açmıyor. Bora ve bana her zamankinden daha kaba davranıyor. Sık sık birileriyle kavga ediyor. Peder dediği şu adam bile bir sıkıntısı olup olmadığını sordu," dedi. Fısıldayarak konuşmasına bakılırsa, Meriç'in bunları duymasını istemiyordu.

"Ne sıklıkta birileriyle kavga ediyor? Yani bunların hepsi dört gün içinde mi oldu?" dediğimde kendimi daha fazla suçlamaya başlamıştım.

"Dört gün mü? Aslına bakarsan, bu eve taşındığından beri işler daha kötüye gitmeye başladı. Neredeyse iki günde bir, birini dövüyor."

"Bana neden söylemedin?"

"Çünkü önemli değil sandım. Belki de aranızda bir şey vardı ve sinirliydi işte..."

Bardağı elime alıp, büyük bir yudum daha içtikten sonra tekrar sehpaya koydum. Biz tam tersi... Normalden biraz daha iyiydik. Ve o buna rağmen, her zamankinden daha kötü şeyler yapmıştı. Benim bunlardan haberimin olmaması da oldukça can sıkıcıydı.

"Ömer!"

Meriç içeriden bağırdığında Ömer yerinden kalkıp, "Şimdi bana da saldıracak," dedi.

Ayağa kalkıp karşısına geçtim ve ellerimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

"Sen gidebilirsin. Ben hallederim. Cidden."

"Seni o cehenneme tek başına atamam."

Elimi saçlarının arasına atıp karıştırırken "Neredesin?" diye bir ses yükseldi.

"Hadi git," diye fısıldadım.

Ömer'i kapıya kadar geçirdikten sonra hızlı adımlarla Meriç'in odasına doğru ilerledim. Onu öyle görmeyi pek istemiyordum. Yüzü yara bere içindeydi. Ömer'in söylediğine göre diğer taraf daha kötüydü. Onları düşünmek bile istemiyordum.

Aralık duran kapıdan içeriye doğru başımı uzattım. Bir eli başının altında, tavanı izliyordu. Üzerinde sadece boxer'ı vardı ve karnından göğsüne doğru uzanan morluklar içimi acıtıyordu. Vücudu harita gibi olmuştu. Ona birinin vurduğunu hayal etmek, gözlerimin yaşarmasına sebep oluyordu. Dişlerimi birbirine bastırıp, sessizce nefes aldım.

Kapıyı geçebileceğim kadar araladıktan sonra içeri girdim. Kafasını çevirip bana baktığında, Ömer'e bir küfür mırıldandı. Burada olmamdan memnun olmamıştı.

"Ne işin var burada?"

"Olmamam için bir sebep yok."

"Ömer piçi nerede?" dedi dirseklerinin üzerinde doğrulurken. Kalkıp evin içinde onu arayacaktı herhalde.

Omuzlarından tutup onu oturtmaya çalışırken, "Onunla da mı kavga edeceksin?" diye sordum.

"Daha çok döveceğim!"

"Seni dövdükleri gibi mi?"

Ellerimi tutup sertçe çektikten sonra "Kural bu. Kavga edersen, her şeye hazır olmalısın," dedi.

Kavgaya giriyorsan, dayak yemeye de hazırlıklı olmalıydın yani. Bunu kafamın içinde bir yere not etmeliydim sanırım. Herkesin işine yarayacak bir bilgi gibi gözüküyordu.

"Ömer gitti. Boşuna arama. Ben yolladım. Şimdi yat da dinlen."

Dişlerini sıkıp kendini yatağa bıraktıktan sonra "Sen de git," dedi.

"Hayır," diye mırıldandım ve yatağın etrafında dolanıp pencerenin önüne gittim. Yere kadar uzanan siyah perdeyi çektiğim sırada "Senin saçma düşüncelerinle uğraşamam, Kayla," dedi. Perdeyi iyice kapattıktan sonra ona dönüp "Ne yemek istersin? Sipariş vereceğim," dedim.

Kaşlarını çatıp bana bakarken çenesi seğirmişti. Gülümseyerek "Pizza?" diye sorduğumda, gözlerini devirip tavana bakmaya başladı. Siniri bozulduğunda tuhaf şekilde tatlı oluyordu. Meriç'i seviyordum. Onun her halinde sevecek bir şey bulduğum için kontrol ettirilmeliydim belki de.

"Hemen geliyorum," dedikten sonra odadan çıktım.

Salonda bıraktığım telefonumla sipariş verdikten sonra Meriç'in odasına geri döndüm. Etrafa dağılmış kıyafetleri

toplamaya başladım. Kan bulaşmış tişörtü ve yatağın ayakucuna bıraktığı kot pantolonu dâhil birkaç kıyafetini aldıktan sonra çamaşır makinesinin yanına gittim. Kıyafetlerini ben yıkıyordum. Meriç bu işten pek anlamıyor ya da anlamak istemiyordu. Odasına geri dönüp çalışma masasının üstündeki dağılmış kâğıtları toparlamaya başladığım sırada beni uyardı.

"Oradan uzak dur!"

Boş verip uzaklaştım. Resimleri her şeyden daha değerliydi. Bunu biliyordum.

"Neden oraya gittin?" Odanın içindeki eşyaları düzeltirken, sanki önemli bir konu değilmiş havası vermeye çalışıyordum.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

Elimle kabartmaya çalıştığım yastıktan kafamı kaldırıp ona baktım. "Hı? Hiç. Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," diye mırıldandıktan sonra kaşlarımı kaldırıp indirdim."Önemli değil. Cevaplamak istemiyorsan..."

"İntikamdan kaçarsan, daha büyük bir şekilde seni yakalar. Ben kaçmam. İntikam isteyeceğini biliyordum zaten," dediğinde ona dönüp başımla onayladım.

Sen hiçbir şeyden korkmazsın, Meriç.

"Onların daha kötü gözüktüklerine eminim," derken olduğum yerde sallanıyordum. Zaten bir ton insanla kavga etmişti ve onu azarlayamazdım, öyle değil mi? Ona kızmak istesem bile, canını sıkmamalıydım, iyi hissettirmeliydim. Bu bana, Semih'in söylediklerini hatırlatmıştı. Başımı hafifçe sallayarak bu düşüncelerden arındım.

"Bir süre bensiz bir yere gitme. Haberim olsun."

Zaten genelde bunu yapıyorduk ama ani bir durumda ya da Neşe'nin veya Cansu'nun yanına giderken, durup ona haber veremez, onun gelmesini bekleyemezdim. "Düşüneceğim," dedikten sonra arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm.

Odadan çıktıktan sonra mutfağa geçip, bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladım. İşimi bitirip ellerimi kurularken kapı zilinin sesini duydum. Gidip kapıyı açtım. Pizzanın ücretini ödedikten sonra paketi alarak Meriç'in odasına ilerledim.

Abartılı bir şekilde "Pizzalar geldi!" dedikten sonra, yanına oturup paketi açtım. Bu sırada o da tembel hareketlerle yatakta doğrulup oturmuştu.

Mantarsız olanı kendi önüme çekip, diğerini ona uzattım. İştahla bir dilim pizzayı midesine indirdi. Yemek yerken ne kadar çekici göründüğüne dair bir makale hazırlayabilirdim. Aslında hayır... Bunu tam anlamıyla dile getirmek mümkün değildi.

İkinci dilimin son lokmasını ağzına atarken, kolamdan bir yudum alıp onu izledim. Yüzündeki yaralarla ve morluklarla ne kadar çekici olduğunu düşünmek kötü bir şeydi. Başımı sallayıp pizzama geri döndüğümde o üçüncü dilime geçmişti.

Ben dördüncü dilime geçmeden tıkanmıştım. Meriç ise beşinciyi bitirmişti. Cidden beş dilim pizza yemişti. O kadar zayıf ve... Baş döndürücüydü ki... Bu kadar yemek yemesi garip duruyordu.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Doydun mu?"

"Evet. Sen o kadarla doydun mu?"

Yüzüme tatlı olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Başka yiyecek şeyler için midemde yer bıraktım," dedim. Ardından oturduğum yerden kalkıp paketleri topladım ve mutfağa yöneldim. Pizzayı fırının içine–evet, evinde bir fırın bile vardı–yerleştirdikten sonra susmak bilmeyen telefonumu cevapladım.

"Kayla, sana bir şey için izin veriyoruz ama sen bunu her fırsatta kullanırsan olmaz!"

Gözlerimi devirip sandalyeyi çekerken "Hasta," diye mırıldandım. Bu yalan sayılmazdı. Sandalyeye oturduktan sonra Meriç'in mutfak dolaplarıyla aynı renkte olan, küçük ahşap masasının üzerindeki çerez dolu tabağı önüme çektim.

Annem "Hastaneler ne günler için!" dedi.

Ağzıma aldığım bir fındığı dişlerimin arasında kırdıktan sonra, "Hastanelik değil ama yanında biri olsa iyi olur, anne," dedim.

Imm. Bu oldukça lezzetliydi.

"Sana söylediklerimi hiç düşünmedin mi?"

"Düşündüm ve uyguladığıma emin olabilirsin. Cidden," dedikten sonra bir cevize uzandım.

"Ah! Buna inanırsam biraz mutlu olurum," dediğinde sesinde tarif edemediğim bir şey vardı. Tatminsizlik? Belki de bu.

"Yarın Neşe bize gelecek. Sen de gel. Konuşuruz. Gerçekten."

Zaten bana kalsa, buradan bir ev tutsa iyi olurdu. Böyle sık sık gelip giden birisi için mantıklıydı ama annem bunu gereksiz göreceği için asla böyle bir şey yapmazdı.

"Telefonu kapat diyorsun kibarca," dediğinde gülümsedim.

"Seni seviyorum, anne."

"Ağzın doluyken konuşma."

"Öptüm."

Gülümseyerek telefonu kapattıktan sonra yerimden kalkıp sandalyeyi düzelttim. Tekrar Meriç'in yanına gittiğimde telefonundan bir şeylere bakıyordu. Dolabın karşısına geçip kapaklarını açtım.

"Ben salonda yatacağım. Keyfine bak."

"Öyle bir şey olmayacak." Elimi kapaktan ayırmadan ona dönüp, kaşlarımı kaldırdım. Telefonunu çekmecenin içine attıktan sonra "Bakıcı isteseydim birini ayarlardım. Burada duracaksan yanıma gel," dedi.

Elim hâlâ dolabın kapağındayken alaycı ifademi takınıp, "Ömer burada olsaydı bakıcılık mı edecekti?" diye sordum.

"İnan bana, o pinpirikli, bir şey olur diye yatağımı işgal ederdi," dediğinde kıkırdadım.

Dolaptan bulutu hatırlatan tonda mavi olan tişörtü ve benim için aldığı pijama altını çıkarıp, kapakları kapattım. "Ya beni aramasaydı? Seni bekliyor olacaktım ve sen..." derken dönüp ona baktım.

"Seni arardım, baş belası."

Gülümseyerek banyoya doğru yürüdüm. Pijamaları giyince kendimi oldukça rahat hissetmiştim. Saçlarımı tepeden topladıktan sonra odaya girip yanına uzandım.

"Üzgünüm," diye mırıldandıktan sonra, yüzündeki morlukların üzerinde parmaklarımı dolaştırdım.

Elimi tutup yüzünden çektikten sonra beni altına aldı. Üzerimde dururken "Bugünkü saçmalığın sebebi neydi?" diye sordu.

Unutmamıştı. O kadar kavganın sonunda hâlâ bunu hatırlıyordu. Garip bir zihni vardı. Beni içine çeken bir zihin.

"Boş ver," diyerek parmaklarımı göğsündeki morluğun üzerinde gezdirdim. Eğilip dudağımı öpmeye başladığında ona karşılık versem de, annemin çığlıkları zihnimde haykırıyordu.

Dudaklarımı çekip "Önce hangisini hallettin?" diye sordum.

"Sigara ona az geleni."

Uzanıp öpmeye devam ederken tekrar çekip "Bunu sana yapan da o mu?" dedim. Parmaklarım karnının üzerinde geziniyordu bu sefer.

"Üç beş kişi," dedikten sonra tekrar uzandı.

"Sizden hastanelik olan var mı? Meriç, filmlerdeki gibi sokak kavgası mı yaptınız cidden? Bu çok havalı," derken sesimin hayran hayran çıkmasına özen göstermiştim.

Yanıma uzanıp, "Bir dahakinde sana haber veririm, canlı izlersin," dedi.

Başımı göğsüne yasladıktan sonra yüzüne baktım. "Her kavgana yetişebileceğimi sanmıyorum. Bu sıra elin çok kaşınıyor olmalı."

Kafasını eğip bana baktıktan sonra "Dengeliyorum," dedi.

"Neyi?"

"Uyu, Kayla."

Bu, konuşma bitti demekti. Israr ederdim ama ona eziyet etmek içimden gelmiyordu. Yeterince içimi acıtıyordu zaten.

"Ama ben..."

Dirseklerimin üstünde doğruldum. Sağ elimin parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken zihnim *Annenin tavsiyesine yeterince uydun!* diye çığlık atıyordu.

"Gurulduyor," diyerek dudağımı büzdüm.

Kaşlarını çattıktan sonra elini başının altına koydu.

"Ne gurulduyor?"

"Başka yemekler için midemde yer ayırmıştım. O gurulduyor," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu rahibe, günah işlemeye mi karar verdin?"

Sinirlendirip uzaklaştırmaya mı çalışıyordu? Umurumda değildi. Onu öpmeyi çok özlemiştim. Bugün belirli aralıklarla fragmanım verdiği filmin tamamını istiyordum.

"Sen benim cennetimsin, aptal!" dedikten sonra uzanıp dudağını öptüm. Hemen karşılık veren dudaklarından çabuk kopup, yüzündeki morlukları öpmeye başladım. Ben dudaklarımı alnında gezdirirken, belimden tutup kucağına aldı. Böyle daha rahattı ama canı acıyabilirdi.

Bedeninde morluklar vardı. Dizlerimin üstünde durdum ve eğilip boynunu öptüm.

Ensemden tutup başımı kaldırdıktan sonra dudaklarıma uzanıp sertçe emdi. Elleri tişörtümün altına girdiğinde çenesine minik öpücükler konduruyordum. Uzanıp burnunun ucuna dudaklarımı bastırdığımda, kalçalarımdan tutup yatağa yatırdı ve saniyeler sonra üzerime çıktı.

"Biraz da ben."

Boynumdan kulağıma doğru giderken diliyle gıdıklanmama sebep oluyordu. Dudaklarımdan kısık kahkahalar çıkarken esneyerek "Uykum geldi," dedim. Son heceyi o kadar uzatmıştım ki sonunda kafasını kaldırabilmişti.

"Hormonlarını kontrol ettirmeye gideceğiz. Hatta hemen yarın," dedi ciddi bir şekilde.

Gülümseyerek "Nedenmiş o?" diye sordum.

Gözlerini devirip, tekrar yanıma uzandı ve "Bana karşı uykun geliyorsa iyi değilsin," dedi.

Yalandan bir kahkaha attıktan sonra esneyerek başımı göğsüne yasladım.

"İyi geceler, Meriç."

"İyi geceler, baş belası."

6

Özel okulumdaki ilk karne günüm.

Yaklaşık dört ay önce yepyeni bir hayata başlamıştım. Her şeyinden nefret edeceğime kendimi inandırdığım, hatta şartlandırdığım yeni bir hayat...

Sonra ne mi oldu?

Köpekli bir serserinin peşine takıldım ve kendi kendimi bir bela çukuruna attım. Tehlikeli ve cazip bir çukur! İki gün önce onu evinde bıraktığımdan beri görmemiştim. Ömer ilgileniyordu ve benim gitmemi kesin bir dille yasaklamıştı. Onu dinlemeyeceğimi bildiği için, Dobby'yi eve getirtmişti. Bunu duyduğumda gözlerimi devirip, ne kadar çocukça davrandığını dile getirmiştim ama beni dinlememişti bile.

Arkadaşlarımla aramı düzeltmemi istiyordu. Güya onun başını çok ağrıtıyordum. Bana kalırsa iyi bir tarafı

vardı ve bunu saklıyordu ya da ben bazen fazla hayalperest oluyordum.

İnce pembe dal desenleri olan beyaz elbisemi giyip, saçlarıma bir taç taktım. Telefonumu içine attıktan sonra minik çantamı koluma takıp odadan çıktım. Merdivenlerden inerken, annem ve Neşe'yle yaptığımız kızlar gecesini düşünüyordum. Nursena Hanım da bize eşlik etmişti tabii. Babamsa bir kibarlık yapıp, bizi yalnız bırakmıştı. Tüm gece erkeklerden konuşmuştuk. Neşe, Ömer'e olan öfkesini kustuktan sonra, okulda yakışıklı bulduğu erkeklerin listesini çıkarıp öve öve onları anlatmıştı. Annemse gülümseyen bir suratla babamdan önce çıktığı çocuklardan bahsedip, sonra yüzünü buruşturarak konuyu babama bağlamıştı.

Benden pek bahsetmemiştik. İsteksizliğimi ve güzel bir gece geçirme arzumu göz ardı etmemişlerdi. Sadece Neşe, Berkan'dan bahsedip biraz eğlendirmişti bizi. Eski sevgilim–aslında hep yakın arkadaşım–olan çocuğun, bu halimi görse neler düşüneceğini tahmin bile edemiyordum. Eskişehir'deyken ondan başka kimse benimle ilgilenmezdi. Burada ise başımda birçok kızla yatan bir çocuk vardı. Başka birçok kızla yatan bu çocuk, benim seksi olduğumu düşünüyordu. Sempatik bir çocuk okul başladığından beri yanımdaydı ve iyi bir arkadaşlığımız vardı. Ve etrafta, sırf Meriç'in kızı olduğumu düşündükleri için benim hakkımda iyi şeyler düşünmeyen bir grup erkekliğine düşkün aptal çocuk vardı. Kısaca Berkan bunları duysa asla inanmazdı.

Mutfağa girip babamın karşısındaki sandalyeye otururken, "Günaydın," dedim gülümseyerek. Babam gazeteyi kapatıp katladıktan sonra masanın üzerine bıraktı.

"Günaydın. Karne için hazır mısın?" dediğinde gözlerimi kırpıştırıp, önümdeki servis tabağında duran salatalık dilimlerinden birini aldım.

"Yaz okulu saçmalığı olacağı için hiçbir şey ifade etmeyen bir karne!" dediğimde, babam gülümseyerek fıstık ezmeli ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Çalışmak güzeldir, Kayla."

"Ne demezsin," diye mırıldandıktan sonra peynirden bir dilim alıp ağzıma attım.

"Senin ders çalışmaktan şikâyet etmediğini hatırlıyorum, Kayla. Son zamanlarda bir değişiklik mi var?"

Dirseğimi masaya dayayıp, elimi başıma yaslayarak, "Hiçbir zaman yazın okula gitmeyi sevecek kadar inek olmadım. Beni tam olarak tanıyamamışsın," dedim.

Gerilen yüz hatlarıyla başını sosis dolu tabağına çevirdi. Aramız bozulsun istemiyordum. Bu işime gelmiyordu ama annemle birlik olmuş, Meriç'in hatalarını arayıp duruyorlardı ve bu gerçekten can sıkıcıydı.

"Öyle olsun. O kursa gideceksin sonuçta," dediğinde nefesimi dışarı üfledim.

"Ben gidip şu saçma gereksiz karneyi alayım."

"Bol şans."

Şansa ihtiyacım yoktu.

Servise koşturarak yetişmiştim. Cam kenarına oturup, kulaklıklarımı taktıktan sonra Meriç'i düşündüm. Ömer'in

ve Semih'in söylediklerini unutmamıştım. O gün iyi hissetsin diye elimden gelen her şeyi yapmıştım ama ondan sonra bir daha yüzünü görmemiştim. Saçma köpek korkum yüzünden üstelik.

Semih'ten çok, Ömer'in söyledikleri aklımı kurcalıyordu. Meriç ile her zamankinden iyi anlaştığımız zamanlarda, her zamankinden daha fazla kavga eder olmuştu. Bunu başkasından öğrenince kendimi suçlamıştım.

Neden?

En önemli soru buydu.

Bunun cevabını ondan alamayacağımı biliyordum. Ömer'den de alamazdım. Geriye sadece bir kişi kalıyordu. Onu benden daha iyi tanıdığını iddia eden kişi. Servisten indikten sonra müziği kapatıp, telefonu çantamın içine attım. Bahçeden içeri girdiğimde her şey olağandı. Meriç'in bugün gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Keşke telefonuma bakmayı düşünseydi.

"Kayla!"

Cansu ellerini şaklatarak bana doğru koştururken etrafa baktım. Bora ortalıkta yoktu. Meriç'in yanında olabilirdi.

Yanağıma sulu bir öpücük bıraktıktan sonra "Yaz okulunun finalindeki parti organizasyonunu yapmak bana layık görüldü. Bu ne demek biliyor musun?" dediğinde oldukça heyecanlı gözüküyordu.

Kaşlarımı kaldırmış merakla onu izlerken, "Öğretmenler tarafından çok beğenilen, saygı değer öğrenci?" dediğimde elini havada sallayıp "O da var tabii ama öğrenciler için diyorum. Şu an okulun kraliçe adayıyım. Mertebem yükseldi yani," dediğinde gözlerimi devirme

isteğimi zorlukla zapt ettim. Saçma bir tepki verip hevesini kursağında bırakmamak için, gözlerimi büyütmüş kırpırdamadan ona bakıyordum.

"Tamam, senin anlayacağın dilde konuşayım. Ben davranışlarımla örnek olacağım ve ben burslulardan biriyle çıkıyorum. Yani dengeleri değiştirebiliriz," dediğinde derin bir nefes verdim. Şu okulun saçma sınıf sisteminde mertebe atladığı için sevinecek kadar boş biri olmadığını biliyordum ama yüksekler insanı değiştirir, değil mi?

"Çok sevindim," dediğimde yüzümde gerçek bir gülümseme olduğuna emindim.

Meriç ve Bora için üzülmüyordum. Bu okuldaki düzeni ilk geldiğim günden beri umursamıyordum ama Meriç'in arkadaşları kendilerini kendi sınırlarına hapsedip, diğerlerine karşı hep ön yargılı yaklaşıyorlardı. Özellikle de Suzan. Aslında onun derdi Meriç'ti. Bunu biliyordum. O yüzden bana nefret dolu gözlerle bakıyordu ama hata ondaydı. Hoşlandığı bir çocukla arkadaş olması benim suçum değildi ki. Meriç okuldaki tayfasının alfası gibiydi. Onlara başka bir gözle baktığını sanmıyordum. Onun için kızlar dışarıdaydı. Suzan'ın kendi hatası yüzünden bana ve diğerlerine öfkeli olması saçmaydı. Sadece o değildi. Diğerleri de sadece kendi içlerindeki insanlarla konuşuyorlardı. Bora ilk gördüğünde Cansu'ya oldukça kaba davranmıştı mesela. Tanıdıkça fikri değişmişti tabii ama bu hiç olmayabilirdi de.

"Bana yardım eden bir ekip olacak vee..." diyerek son heceyi uzattığında, geriye birkaç adım atıp ellerimi havaya kaldırdım.

"Beni düşünmediğini söyle!" derken bana doğru geliyordu. Ben böyle şeylere bulaşmazdım. Hem bu okulun kurallarını bilmiyordum bile. Bir tarafta kendini Manhattan sosyetesinden sanan tuhaf tipler vardı, diğer tarafta ise kendini sokak çocuğu sanan tipler... Hayır, bunları aynı anda memnun etmek hiç kolay değildi ve ben bu işe bulaşmayı cidden düşünmüyordum.

"Sana ihtiyacım var!" diye yalvardığında, "Sadece zararım dokunur," dedim ben de aynı tonda.

Sarı saçlarını omzundan geriye atıp, ellerini beline koyduktan sonra "Ben yılsonu partisinin organizasyonundan sorumlu kraliçe adayıyım ve senin ekibimde olmanı istiyorum," dedi.

Yüzüme bir gülümseme yayılırken kaşlarımı kaldırdım. Özgüveni etkileyiciydi.

"Ve söylemem gerekir ki, Bora ağzından bir şey kaçırdı. Bilmek istersin diye düşündüm." Şimdi ilgimi çekmişti işte. Ona merakla bakmaya başladım. Dik görüntüsünü kaybederken "Üzgünüm, seni böyle ikna etmek istemezdim ama..." diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldıktan sonra "Tamam. Elime yüzüme bulaştırdığımda sorumlu sensin, kraliçe adayı," dedim. Belki kafamı bu organizasyona vererek, sıkıcı yaz okulunu atlatırdım.

Pollyannacılık dersleri başlasın...

Cansu ellerini şaklatıp, "Yaşasın!" diyerek zıpladıktan sonra, "Evet. Dinliyorum," dedim. Sevincini yaşaması için ona izin vermiştim.

"Arka bahçeye gidelim mi? Burası çok gürültülü."

Kafamı sallayıp peşine takıldığımda cidden etrafın ne kadar uğultulu olduğunu düşünüyordum. Sanki tüm öğrenciler bahçedeydi ve hepsi bir şeyler konuşuyordu.

Neşe'yi görememiştim. Büyük ihtimalle daha gelmemişti. Okulun son günlerini her zaman tatil günü olarak görürdü. Hâlâ yatağında bile olabilirdi. Arka bahçe, ön bahçeye göre daha sakindi. Masalı banklardan birine oturduğumuzda, saçlarını kulaklarının arkasına ittirdi. Nefesimi tutmuş onu beklerken, parmaklarımı birbirine kenetlemiştim.

"Tamam. Aslında bunu sana söylemekte kararsızdım ama biraz mecbur kaldım. Tekrar özür dilerim," dedi dudaklarını sarkıtarak. Semih bu kızın neresini seksi bulmamıştı acaba? Bazen cidden fazla aptal olabiliyordu.

"Hayır. Anlatmanı tercih ederdim. Lütfen söyle."

"Tamam. Bora'yla biraz konuşmuşlar. Bora onun seninle takılmaya başladığından beri daha... Imm... Kötü birine dönüştüğünü düşünüyor," dediğinde sesini alçaltmıştı.

Oturduğum yerde kalçamı kaydırıp daha çok öne gittikten sonra ellerimi çözüp, avuç içlerim masaya değecek şekilde koydum. Bunu zaten Ömer de söylemişti ama Ömer eve taşındığından beri demişti. Bora ise daha açık konuşmuştu.

"Neden böyle düşünmüş?"

Cansu kulağının arkasından kurtulan saçını tekrar yerine ittirdikten sonra, benim gibi masasın üstüne uzandı.

"Senin onun için farklı olduğunu düşünüyor. Bunun herkes farkında. Yani uzun süredir yanında olan tek kızsın," dediğinde kafamı salladım. Bunlar bilindik repliklerdi.

Evet, daha önce hiçbir kızla üçüncü randevuya çıkmamıştı ve ben bunu yıkmıştım.

"Bora onun seninle olarak, kendinden tavizler verdiğini düşündüğünü söyledi. Bunun yüzden de sen hariç diğer konularda daha kötü davranmaya başlamış. Anlattığına göre, Meriç'e karşı olan bir sürü insan varmış. Onlara karşı güçsüz gözükmemek için daha sert davranmaya başlamış."

Dudağımı dişlerken, elimi saçlarımın arasına attım. Şimdi her şey biraz daha netleşmişti.

"Denge."

"Ne?"

"Kendine göre dengeliyor," dediğimde kafasını salladı.

"Mantıklı."

"Yani benim yüzümden daha kötü birine dönüşüyor."

Cansu elimi tutup "Senin bir suçun yok. Bu kendi seçimi. Daha kötü biri olması senin için sorun mu? Bak, ailem Bora'yı bana yakıştırmıyor. Benim daha efendi, saygılı biriyle olmamı istiyorlar ama ben onu olduğu gibi seviyorum," dedi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktıktan sonra, gözümden akan yaşı sildim.

"Sanırım en büyük günahı işlese bile onu yine severim ama benim yüzümden daha kötü olmasına izin veremem," dedim.

Benim ona iyi geldiğimi söylüyordu. Bu yüzden onunla olmama izin vermişti. Kimseyi sokmadığı o kabuğuna benim girmeme izin vermişti. Ben de onun iyi hissetmesini

istiyordum ama bir yerden iyi hissederken, diğer yerden daha kötü şeyler yapmasına göz yumamazdım. Kendi başına dünyanın en kötü adamı olsa da yanında kalırdım ama benim sebep olduğum bir şeye izin veremezdim.

"Saçmalama, Kayla. Onun için ondan vazgeçerim saçmalığını yapmayacaksın, değil mi?"

Elimi sıkan parmaklarına baktım. Tekrar gözlerine baktığımda gülümsedim.

"Onu kötünün iyisi yapacağım," dedikten sonra yerimden kalktım.

***

Meriç okula gelmeden önce, aklımdan geçen konuşmayı yapmıştım. Kendimden ve kıskançlığımdan taviz vermek zor olsa da, bunu onun için yapmıştım. Benim yüzümden daha kötü birine dönüşmesine izin veremezdim. Yaptığım şeyi düzeltmek zorundaydım. Bu durum her ne kadar hoşuma gitmese de...

Bilgimizi ölçtüklerini sandıkları karneleri dağıttıktan sonra bizi serbest bırakmışlardı. Cansu, Neşe ile birlikte bahçeye indiğinde ben hâlâ koridorda geziniyordum. Yapmam gereken şeyden hâlâ kaçabilirdim ama ağır basan suçlu yanım kaçıp gitmemi engelliyordu. Ben bencil biri değildim. Babam gibi bencil davranamazdım. Annem gibi olmak zorundaydım, çünkü doğru olan buydu. Meriç için, Meriç'ten vazgeçmek zorundaydım ve bunu yapacaktım.

Beş dakika sonra Meriç'in sınıfının kapısı açıldı. Önce öğretmen sınıftan ayrıldı. Daha sonra ellerinde karnelerini tutan öğrenciler tek tek çıkmaya başladılar. Bora, Meriç'ten önce sınıftan çıkmıştı. Kendimi gizlemek için

tuvaletlere dönen duvarın arkasına saklandım. Beni fark etmeden merdivenleri inmeye başladığında, dikkatli davranarak kafamı uzattım. Meriç'in karşısında Suzan vardı. Bu görüntüye kendimi ne kadar hazırlasam da, gerçekte karşılaştığımda kalbimin acımasını engelleyememiştim. Suzan kollarını Meriç'in boynuna dolamıştı. Bu anı kim bilir ne kadardır bekliyordu ve ben bugün bunun için onu teşvik etmiştim. Meriç'in yüzünde bu sarılmaya anlam veremeyen bir ifade vardı. Kaşları çatıktı. Bir süre sonra ellerini Suzan'ın omuzlarına yerleştirip, onu nazikçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Suzan bir şeyler söyledikten sonra benim olduğum tarafa doğru döndü ve yürümeye başladı. Duvarın dibinden ayrılıp merdivenlere yöneldim. Meriç'in beni görebileceğini biliyordum, çünkü Suzan ile aynı yöndeydim. İlk kata indiğimde ona mesaj attım. Okulun arka tarafına gidip onu beklerken, kendimi hazırlamakla uğraşmadım. Bilinçaltımda ne kadar hazırlasam da, gerçekte acımasını engelleyemediğimi öğrenmiştim. Aynı acıyı tekrar tekrar yaşamaya gerek duymuyordum.

Vücuduma iğneler batıran üç dakika sonunda Meriç karşımdaydı. Siyah saçları nemliydi. Buraya gelmeden önce lavaboda saçını ıslatmış olmalıydı. Biraz daha dikkatli baktığımda, yüzünü yıkamış olduğunu anladım. Yüzünü kurulamak için çok çaba sarf etmemişti.

"Oyun mu oynuyoruz?" diye sorduğunda, dişlerimi birbirine bastırıp sessizce nefesimi verdim.

Aslında öyle, oyun başlasın!

"Suzan yani?"

Kaşlarını çatıp, ne demek istediğimi anlaması üç saniyesini aldı. Hemen sonra yüz hatları gevşedi. "Sakın

saçma bir tartışmaya başlama," diye uyardığında aklımdan geçenleri bilmiyordu. Tam da bu tartışma için buradaydım. Bu tartışma için o kızın Meriç'e sarılmasını kabul etmiştim. Hatta ben teşvik etmiştim. Şimdi bu tartışma olmazsa kendi yarattığım kıskançlıkla boğulmuş olurdum.

"Hiçbir kızın sana yaklaşmasına ses çıkarmıyorsun. Ben bunu kabul edemem, Meriç."

"Bu çocukça davranışlarınla uğraşamam, Kayla. Kendini topladığında görüşürüz," dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. Ellerini kot pantolonunun ceplerine koyduğu sırada seslendim.

"Senden ayrılıyorum!"

Ondan ayrılmak kolay falan değildi. Ondan ayrılmak kendi kolumu kesmek gibiydi. Bunun bir tiyatro oyunu olduğunu düşünerek, gözyaşlarımı engelliyordum. Meriç'in beni ciddiye almayıp çekip gitmesini, benim kendi kendime inatlaşıp, sonra pes ederek devam etmemizi istiyordum. Bunu isteyen yanımı reddetmezdim. Öyle ki, varlığını her yerde hissediyordum.

Meriç bana dönüp aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapattığında pes etmek üzereydim. Tüm bunları benim ayarladığımı ve şaka yaptığımı söylememek için hiçbir nedenim yoktu. Ondan ayrılmak istemiyordum. Zorunda olduğum şey ya da bencillik etmem umurumda değildi. Ondan ayrılmayı istemiyordum. Meriç yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptüğünde, yarım saniye süren şoktan sonra ona karşılık vermeye başladım ve okul sınırları içerisindeki öpüşmemiz sekiz saniye kadar sürdü. Beni öpmeyi bıraktığında, tişörtünü parmaklarımın arasına alıp

sıkıca tutmuştum. Başparmağı yanağımı okşarken, gözlerimi açıp onun kahverengilerine baktım.

"Sen aramıza katılmayı istediğini söylediğinde bir çıkarın olduğunu biliyordum, çünkü..." dedikten sonra başparmağını dudağımın kenarına hafifçe bastırdı. Eğilip beni bir kez daha öptükten sonra dudağı hâlâ benimkine çarparken, "O zaman da şimdiki kadar kötü bir oyuncuydun," dedi. Onun dudak etkisiyle normalden daha hızlı çarpan kalbimin ritmi bir tık daha arttığında başını biraz geriye çekti. Şimdi konuşsa da dudağı benimkine temas etmeyecek kadar uzak ama dışarı bıraktığı nefesini hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. "Üçüncü bir şansın olmadığını bildiğin halde, ne amaçla bu işe bulaştığını cidden çok merak ediyorum ama istediğin olsun. Benden ayrıl. Sebebini öğreneceğim," dedikten sonra ellerini yüzümden ayırdı. Tişörtünü tuttuğum parmaklarımı çözüp geriledikten sonra, meydan okuyan bir ifadeyle bana baktı. "Bana karşı pek bir şansın yok ama yine de... Bol şans."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında, bedenime mağlubiyet hissi doluvermişti.

***

Sonraki iki gün boyunca evden dışarı çıkmadım. Bir ara Neşe yanıma uğrayıp, bir megalomandan ayrıldığım için beni tebrik etti ve ben onu bunun gerçek bir ayrılık olmadığına inandırmaya çalışarak birkaç dakika geçirdim. Sonra birlikte film izledik ve ne Meriç'ten, ne de Ömer'den bahsettik. Onların ilişkisi başlama aşamasındaydı. Neşe okula geldiğinde birkaç gün Ömer'e yüz vermese de, sonra birlikte vakit geçirmeye başlamışlardı. Birlikte eğlendiklerini biliyordum ama birilerine karşı birbirlerini sevgili

olarak tanıtmamışlardı. *Arkadaştılar.* Şimdi ise Neşe'nin koca çenesi yüzünden bu arkadaşlık bitmişti. Çok özel bir ilişki yaşamadıkları için Neşe kendini bırakmıyordu. Sanırım, onunla zaten adı konulmuş bir ilişkisi olmadığını kendine hatırlatarak güçlü kalıyordu. Bunu biliyordum, çünkü onun terk edilmiş ruh haline tanık olmuştum. Dünyaya bırakılmış lanetli biri gibi hisseder, ağlar, ağlamadığı zamanlarda da yemek yerdi. Şimdi ise normal davranmaya çalışıyordu. Arada bir Ömer'e hakaret etse de her şey yolundaydı.

Bense...

Meriç'i iki gündür görmüyordum.

İyiydim.

Sadece...

ONU İLİKLERİME KADAR MERAK EDİYORDUM!

Onu düşünmeyi kendime yasaklamıştım ve bunda yüzde yüz başarısız oluyordum. Hiç zorlanmadan hem de. Neyse ki bugün aklımı dağıtacaktım. İlk hafta olduğu için yaz okulunu çarşamba günü başlatma kararı almışlardı. Bugün Cansu ile birlikte dönem sonu partisi için alışveriş yapmaya gidecektik. Yataktan çıkmam yarım saatimi alırken, hazırlanmam on beş dakika sürdü. Elbiseleri bu yüzden seviyordum; beni zorlamıyorlardı.

Şehirde başka bir alışveriş merkezi yokmuş gibi, Meriç'in mirasına ait olanı seçmiştik. Cansu elma diliminde kesilmiş patatesini iştahla yerken, gözüm ister istemez her yerde onu arıyordu. Burası ona aitti ne de olsa. Belki patronluk yapacağı tutardı.

Çaresizdim.

Zavallı.

"Kavga etmiş mi?"

"Yeni bir kızla takıldığından başka bir şey bilmiyorum. Bora onun hakkında konuşmuyor."

Yeni bir kız... Olmaması için Meriç'in Meriç olmaktan vazgeçmesi gerekirdi ki o kendinden taviz vermezdi. Doğru ya da yanlış, halinden memnundu.

"Zavallının teki. Her sorunda kızlara sığınıyor."

Kollarımı karikatürle kaplı masanın üstüne dayadıktan sonra yanaklarımı şişirdim. Onun bu zayıflığından nefret ediyordum. Ona göre bu bir savunmaydı ama savunma olması, içinde bir zayıflık barındığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Erkekler genelde kolaya kaçar, Kayla. Onu terk ettin. O da şimdi bunu umursamadığını kanıtlama peşinde. Erkek işte... Bu Meriç Tuna olsa bile hepsi aynı."

İnleyerek sandalyenin arkalığına yaslandıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu kadar basit değildi. Seks hastalığı olmuş olabilir miydi? Saçmalıyordum. Cansu haklıydı. Sadece kolaya kaçıyordu. Belki de ilk defa bir kız tarafından terk edilmişti ve bunun üstesinden gelmek için başka bir kıza gitmişti.

"Pekâlâ. Tamam. Bundan bahsetmeyelim. Her şey normale döndüğünde biz devam edeceğiz. Eğer kendi haline dönmesi için bir süre başka kızlar gerekiyorsa... Öyle olsun."

"Harika! Yani durum harika değil ama sonunda harika olacağı için harika. Her neyse. Bugün plak ve disko topu alacağız. Plaklar için önceden bakındım. Bu katta.

Disko topu ise alt katta. Ve bu da..." elini çantasının içine attıktan sonra bir kredi kartını çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Organizasyonlar için ayrılan bütçe. Bir sınırı var elbette ama hesapladım. Bize yetiyor zaten. Kalkalım mı?"

"Olur."

Cansu'nun bahsettiği plakçıda yarım saate yakın vakit geçirdik. Sonunda yirmi beş tane plak almıştık. Paketleri yarı yarıya bölüştükten sonra merdivenlerin yanına kadar birlikte yürüdük. Cansu paketlerin hepsini bana emanet edip, disko topu almak için aşağı kata indiğinde, merdivenlerin yanındaki banklarda oturuyordum. Bugünkü alışverişimiz kısaydı. Cansu'nun hazırladığı listenin başında konsept yazıyordu.

'SAF VE TUTKULU'

Hah! Ona tahmin ettiğinden daha fazla yararım dokunabilirdi. Bu Meriç ve bendim. Aramızdaki her neyse onu tanımlayacak kelimelerden ikisi de konseptti. Bu alışverişlerle aklımı dağıtacağımın hayalini kuruyordum ama sanki o her yerde karşıma çıkmak zorundaydı. Evren bana oyun oynamıyorsa, her yerde bizden bir parça vardı.

"Çok tuhaf, değil mi? Senin için hastanelik oluyorum ve sonra sen özgür kalıyorsun."

Konuşana kadar yanıma oturan kişiye dikkat etmemiştim bile. Kafamı çevirip ona baktığımda, vücuduma bir korku yayıldı. Gözüm hemen boynuna gitmişti ve o da bunu fark etmişti. Eliyle boynunu gizledikten sonra "Selam, güzelim!" dedi. Yüzü Meriç'inkinden daha fenaydı. İki gözünün altında da birer mor kalın halka vardı. Burnunun üstünde kabuk bağlamış bir yara ve sol kaşında bir yara bandı. Bu haline rağmen gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dediğimde kaşları havaya kalktı.

Bana doğru eğildiğinde geri çekilemedim. Arkamda okul bütçesinden ayrılan parayla alınmış plaklar vardı. Onlara zarar veremezdim. "Söylesene, senin gibi bir kız neden Meriç ile birlikte olur?"

"Onunla birlikte olmadım."

Kaşları biraz daha havaya kalkan çocuğun yüzüne yarım saniye sonra bir gülümseme yayıldığında dilimi ısırdım.

KAHRETSİN!

"Yani biz..."

Yüzü yaralı çocuk toparlamama izin vermeden lafımı yarıda kesip, "Vay canına! İşte şimdi bu durum daha da eğlenceli olmaya başladı. Peki, ben kimim biliyor musun?" dedi.

"Meriç'in düşmanı."

"Hafif kalır."

"Benden ne istiyorsun?"

"Meriç'in vakit geçirdiği her kızdan istediğim şeyi. Seni."

Plaklar umurumda değildi. Artık gitmek istiyordum. "Ben..."

Ayağa kalkmak üzereyken yaralı çocuk kollarımı tutup beni yerime oturttu. "Sana tecavüz etmek istemiyorum."

"Yapamazsın!" dedim korkuyla. Yapmazdı değil mi?

"Yapabilirim."

Kafamı iki yana sallayıp "Hayır!" dedim. Parmakları bileklerimi sarmıştı. Kaçıp gitmek istiyordum. Eskişehir'e dönmeliydim. Buradaki her çocuk sorumluydu. Yorulmuştum.

Birilerinin bana zarar vereceği düşüncesi, başlı başına beynimi delen düşünce görevini hakkıyla yerine getirirken, kaçmak enerjimi tamamıyla tüketiyordu.

Yaralı çocuk biraz daha yaklaşıp "Bunun olmasını istemiyorsan anlaşabiliriz. Bak, o anlık bir öfke doğuracak ama seninle takılırsak Meriç'in günden güne büyüyen öfkesini göreceğim. İkincisini tercih ederim, ne diyorsun?" dedi.

Anlaşma mı teklif ediyordu? Meriç'i terk ettikten sonra, Meriç'in düşmanıyla anlaşma yapmam ne kadar mantıklı olurdu ki? Tecavüzü mü tercih ederdim?

"Kurallarının birkaçını sen koyabilirsin. Hadi ama bu kadar düşünmen bile saçma. Bak, sevgilinle kavga ettik ve sen benden özür diledin. Sana zarar vermek istemiyorum."

Neden onun iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordum? Bu saçmalıktı ama düşünmeyi engelleyemiyordum. Ve ona yakın olmak demek, Meriç'e yakın olmak demekti. Üstelik Meriç'in kavga etmesini istemiyorsam, kavga edeceği insanı ondan uzak tutarak bunu engelleyebilirdim.

"Öpüşmek yok."

Abartılı bir ifadeyle "Hadi ama!" dediğinde ellerimi ondan kurtardım.

"Ve temiz kokacaksın. Yanlış anlama ama şu an hastane kokuyorsun."

"Bir süredir hastanedeydim."

"Ve sonra... Yıkanmadın mı?"

Cevap vermek yerine beni izledi. Sonra "Anlaştık," dedi ve ayağa kalkıp göz kırptı.

Arkasından bakarken onunla anlaşma yaptığıma kendimi inandırmaya çalışıyordum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Meriç'in düşmanıyla anlaşma yapmıştım.

***

Cansu ile aldıklarımızı taksiye taşıdıktan sonra, ben ayrı bir taksiye atlayıp eve dönmüştüm. Plaklar ve disko topunun yanına ben sığamıyordum. Cansu zarar görmemeleri için onları bagaja koymayı reddetmişti. Ben farklı bir taksiyle eve dönerken, yolda Semih'i aradım. Sesim ne kadar kötü çıktı bilmiyorum ama benden önce eve varmıştı. Kapıyı bana o açtı.

"Özür dilerim," deyip ona sarıldım.

"Safın tekisin. Sana kızgın kalamıyorum bile."

Birlikte salona geçip, biraz sohbet ettik ve aramıza koyduğumuz mesafeyi yavaş yavaş kırdık. Kısa zaman önce öğrendiği, annesi hakkındaki bilgiyi hazmetmiş görünüyordu. Semih iyi bir çocuktu. Görünüşünün aksine çok olgundu. Ona dışarıdan bakıp kişiliği hakkında bir şeyler düşünmeye çalıştığımda boş bir kutucuk oluşuyordu. Oturup konuştuğumuzda ise çok geçmeden o kutucuğun içi hızla doluyordu.

Ona Caner'den bahsettiğimde bana kızsa da, beni koruyacağına dair söz verdi. Semih ile geldiğimiz noktaya inanamıyordum. Onunla ilk karşılaşmamızda kavga etmiştik. Şimdi ise beni koruyacağına dair söz veriyordu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Polise gideriz ve her şey hallolur."

"Babam Meriç'ten ayrıldığımı bilmiyor. Bilmesini de istemiyorum. Hem onun yüzünden başıma böyle bir bela

aldığımı öğrenirse, beni iyice ondan koparmaya çalışır. Bunları ben de düşündüm Semih ama böyle olması en iyisi. O çocuğu idare edebilirim. Ne biliyim. Kötü biri değil gibi."

"Çocuk sana tecavüz edebileceğinden bahsetmiş ve sen onun kötü biri olmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Öyle bir iddiam yok. Sadece... Bunu yapmayacağını düşünüyorum. Tek derdi Meriç'in canını sıkmak. Benimle takılarak bunu yapacağını düşünüyor. Çok da zeki biri değil. Onu idare edebilirim."

Semih başını geriye atıp inlediğinde, bundan hoşnut olmadığını anlamıştım. Yine de kararım kesindi. Bir şeye başlamıştım, bunu yarıda kesemez ya da bozulmasına izin veremezdim. Kötü bir şey olmayacaktı. Her şey sonunda düzelecekti.

"Neyse ki okuldaki derslerde erkeklere güvenen tarafın söz sahibi olmuyor, yoksa sınıfta kalırdın."

"Dolapta dondurma vardı. Gidip getireyim de biraz neşelenelim," dedikten sonra hareketlendim. Elini çenesinde gezdirirken konunun kapanmasına hazır olduğu her halinden belliydi. Onu yalnız bırakıp mutfağa yürüdüm. Nursena Hanım akşam için yemek hazırlarken üç kâse çıkardım. Çilekli ve vanilyalı dondurmadan hepimize hazırladıktan sonra salona geçtim.

"Okulda bir kız var."

Tek kaşımı kaldırıp "Evet?" dedim ve devam etmesini bekledim.

Semih ona uzattığım kâseyi aldıktan sonra, kanepede kendine ayırdığı yere iyice yayıldı. Kanepenin diğer ucuna da ben iliştim. Dondurma dolu kâse elimde

buz etkisi yaratmıştı. "Küçük sınıflardan. Bilmişin teki ve bana sataşıp duruyor. Cansu'yla birlikte parti hazırlama da mı ne görevliymiş. Hislerimde yanılmıyorsam benden hoşlanıyor."

"Her kızın senden hoşlanacağını nereden çıkarıyorsun, Semih? Belki de sana uyuz oluyordur. Bunun için zorlanmasına gerek de yok."

"Uyuz biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüzüne çapkın bir ifade yerleştirdikten sonra dondurmasından kaşıkladı.

"Çevrendekiler hariç herkese karşı ukala ve burnu havada bir çocuksun. Okul seninmiş gibi davranıyorsun ki bunu Ömer yapsa daha yerinde olur."

"Okul benim olmayabilir ama okulu satın alacak kadar param var. Üstelik Ömer öyle bir şey yapamayacak kadar sönük bir çocuk."

"Saygılı bir çocuk."

Semih gözlerini abartılı bir şekilde devirdikten sonra dondurma yemeye geri döndü. Biraz sonra ona kızı hatırlatıp, "Kızı umursadığına göre ondan hoşlanıyorsun, öyle mi?" dedim.

"Umursamak mı dedin? Tek derdim, bana zarar verme potansiyelinin olması. İnsanların içinde bana diklenip duruyor. Okul kralı olmaya en büyük adayım ama hiçbir şey henüz kesin değil. Buna zarar verecek bir şey yaparsa–ki sabrımı cidden zorluyor–onun için iyi olmaz."

"Krallar insanlara örnek olmalı ve kraliçelerini memnun etmeli."

"Bu yüzden o bücürü benden uzak tutmanı isteyecektim. Kraliçe adayı arkadaşına söyler misin, o bücürü bana yaklaştırmasın."

Boş kâseyi sehpanın üstüne bırakırken oldukça ciddi gözüküyordu. Cansu'dan tanımadığım bir kızı Semih'ten uzak tutmasını mı isteyecektim? Hem de Semih sinirlerini kontrol etmede kendine güvenmiyor diye. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Semih benden önce davrandı.

"Komik gelecek ama bu işi babam benden daha fazla önemsiyor. Okul birinciliğimin yanında böyle bir liderlik olmazsa, beni eksik bulup eleştirecek. Hele de ki küçük bir kız yüzünden bunu kaybettiğimi öğrenirse, bana hayatı zehir eder. Basketbol kaptanlığım tek başına hiçbir işe yaramıyor. Lütfen Kayla. Ben bunun için elimden geleni yaptım ama zaten babam yüzünden gerginim. O kız cidden beni zorluyor."

Her şeyin altından babasının çıkmasına şaşırmamıştım. Semih'in babası onun hayatındaki en ağır taştı. Bunu hissediyordum ve o her şeyi babasından biraz daha saygı görmek için yapıyordu. Basketbol takımının kaptanı, okul birincisi ve öğrencilerin kralı... Atahan Koleji'nin altın çocuğu, Semih'ten başkası değil. Onu tanımasam ukalalığı ve parasıyla bir yerlere geldiğini iddia ederdim ama gerçek bu değildi. O gerçekten çalışıyordu. Dersler de sesini çok duymasam da, öğretmenler zorla onu konuşturduğunda mantıksız şeyler söylemiyordu. Sınavlarda ise çoğu notu benden yüksekti. Basketbol ise... Geceleri antrenman yaptığını biliyordum. Okulda da sürekli olan bir programı vardı. O cidden iyi şeyler hak ediyordu. Bu yüzden ona yardım edecektim.

Akşam Kenan Amca da babamla birlikte geldi. Semih onlarla birlikte futbol maçı izlerken, ben odama çıkıp kitap okudum. Yeni bir seriye başlamıştım. Bazı zamanlar tek bir kitapta anlatılan aşk hikâyelerini okumayı seviyordum, bazı zamanlarsa seri halindeki kitaplara özlem duyuyordum. Bazı şeyler kısayken güzeldi ama bazı şeylerin daha uzun sürmesi gerekiyordu. Hayatımda boşluklar olduğu zaman, böyle uzun süren hikâyeleri okumayı istiyordum. Boşluğu farklı bir hayatla, farklı bir macerayla doldurmak bana iyi hissettiriyordu.

Kitap okurken uyuyakalmıştım. Sabah uyandığımda üstüme örtülmüş bir örtü vardı. Kitabımsa başucuma yerleştirilmişti. Odamın kapısını kilitlemediğimi hatırladım. Eğer kilitlemiş olsaydım, muhtemelen gecenin bir yarısı üşüyerek uyanırdım ama babam bunu erkenden engellemişti.

Yüzümü yıkamak için doğrulduğumda, telefonumdan gelen mesaj sesiyle kendimi yeniden yatağa bıraktım. Telefonu elime alıp kilidi açtım. Kayıtlı olmayan bir numaraydı. Kısaltılmış kelimeler ve laubali yaklaşım bana kim olduğunu ispatlamıştı.

Bir saat sonra kendimi yeterince örttüğüm ve güvende hissettiğim kıyafetlerimle hazırdım. Kot pantolon ve tüm düğmeleri ilikli bir gömlek. Bana kendini Caner olarak tanıtan çocuk, dünün aksine bugün temiz gözüküyordu. Kıyafetleri de kendi gibi temizlenmişti. Yüzündeki yaralar kremle yumuşamış gibiydi. Sabun kokulu Caner. Onun temiz olmasına ve sabun kokmasına çok kısa sürede alıştım. Semih'e anlattığım gibi, o iyi bir çocuğa benziyordu. Sadece, Meriç'i saplantı haline getirmiş olmalıydı.

Bana zarar vereceğini düşünmüyordum. En azından, ben onun canını sıkmadığım sürece ve buna kesinlikle niyetim yoktu. Her ne kadar onunla Kemik'e gitmek istemesem de, beni rahat bırakmayacağını bildiğimden ona eşlik ettim. Kimi kandırıyorum? Meriç'i görmek için yanıp tutuşuyordum ve Caner bana onu görmem için bir fırsat sunmuştu.

Kemik'ten içeri girdiğimde, Caner'in değil de onun yanında olmak istediğimi fark ettim. Baştan beri olmak istediğim yer orasıydı ama ondan ayrılmıştım ve şimdi benim yerime onun yanında–kucağında–kızıl saçlı bir kız vardı. Kızın onun kucağına çıkması benim içeri girmemden beş saniye sonra, Meriç'in gözleri bana kilitlendiğinde gerçekleşti. Caner elini belime yerleştirip, beni gitmem gereken masaya yönlendirdiğinde, o kız da Meriç'in kucağına yerleşmişti ve Meriç hiçbir tepki vermedi. Onu engellemedi ya da ona dokunmadı. Kendini kullandırıyor gibiydi. Bunun olmadığını bilsem de, buna inanmak daha az canımı yakıyordu.

"Ona bakmayı sürdürürsen burada bir kavga olacak."

Başımı yanımda oturan sabun kokulu çocuğa çevirdiğimde, yüzünde bir gülümseme vardı. "Gülümse, yoksa canının sıkıldığını sanacak," dedikten sonra, saçımla oynamaya başladı. Önce saçımı parmaklarının arasında çevirdiği eline, sonra da yeniden gözlerine baktım. Meriç'in canını sıkmak istiyordu. Buradakilerin benim hakkımda ne düşündüğü kimsenin umurunda değildi. Herkes kendini düşünüyordu. Muhtemelen Meriç de şu an bana karşı öfke doluydu, çünkü gururunu zedeliyordum. Onun benim için kavga ettiği çocukla onun karşısına geçip eğleniyordum.

Onun beni değil de, her seferinde kendini düşünmesi aklıma geldiğinde biraz daha öfkelendim. Kucağında bir kız olması yetmiyor, bir de bana öfkeleniyordu. Hem de kendi onuru yüzünden!

Yüzüme doğal durduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirip, vücudumu Caner'e doğru döndürdüm. Dün gece okuduğum kitaptan akımda kalanları hararetle ona anlatırken bir yandan gülümsüyor, bir yandan da mutlu olduğumu herkese, en çok da Meriç'e göstermeye çalışıyordum. Sırtım ona dönüktü ama beni izlediğini hissediyordum. Caner ilk başta kitaba dair hiçbir fikri olmadığı için anlam veremeyerek beni dinlese de, birkaç dakikanın sonunda bir şeyler sormaya başladı. Ve ben, aslında o kadar da heyecanlı olmayan sahneleri Titanik'in batma anını anlatır gibi anlattım.

O kızın onun yanında olması bile canımı acıtırken, kucağında olması... Meriç düşüncesiz bir çocuk değildi. Bunu engellemesi gerekirdi. Ondan kızı yanından kovmasını beklemiyordum, bunu yapmayacağını biliyordum ama en azından bir şeylere dur demeliydi. Beni tanıyordu. Onu nasıl sevdiğimi ve kıskançlığımın ne kadar büyük olduğunu biliyordu. Canımın acıdığını biliyordu ve bile bile, bunu biraz olsun söndürecek hiçbir şey yapmıyordu.

"Meriç gitti."

Caner'in ağzından dökülen kelimeler yüzümdeki zoraki gülümsemeyi kolayca sildi. Arkama yaslanıp kollarını göğsümde bağladıktan sonra, biraz önce Meriç'in oturduğu ve şimdi boş olan koltuğa gözlerimi diktim. Bora da onunla birlikte gitmişti. Kızıl saçlı kız da yoktu. Burada olmak bana bir anda yoğun bir sisin altında boğuluyorum

gibi hissettirdi. Sigara dumanı zaten burada bir ağırlığa sebep oluyordu. İnsanların bakışları ve biraz önce gördüklerim ise ekstra bir ağırlıktı. Gitmem gerekiyordu. Çünkü...

Biraz sonra ağlayacaktım ve bunun burada olmasını kesinlikle istemiyordum.

7

Meriç'ten...

Bir kez daha aptal gibi hissediyordum. Bir daha zarar görmemek için kendimi herkesten soyutlamıştım. Annem ve babam yüzünden olanlardan sonra düşüneceğim tek kişi kendim olacaktım. Bunu bu zamana kadar iyi idare etmiştim. Bazı zamanlar anneme sarılmayı ya da babamla sohbet etmeyi özlesem de, onlardan hep uzak kalmıştım. Yıllar sonra aramıza kolay kolay kapanmayacak bir mesafe açmayı başarmıştım. Şimdi annem bana dokunmadan önce düşünüyor ve tereddüt ediyordu. Babamsa benimle sohbet etmeyi unutmuştu. Konuştuğumuzda sadece canımı sıkacak şeyler söylüyor ve aramızdaki mesafeyi korumamda bana yardımcı oluyordu.

Arkadaşlarım benim istediğim kadar bana yakın olabiliyorlardı. Her şey iyiydi. Yörüngesinden dışarı çıkmayan bir gezegendi. Sonra bir gün bir kız çıktı ortaya. Onu tanımam için aylar geçmesine gerek yoktu. Açık bir kitap

gibiydi. Ne kadar aciz, eksik ve yalnız olduğunu ona baktığımda görmüştüm. Kaybolmuştu ve korunmaya ihtiyacı vardı.

Bana birini hatırlatıyordu. Varlığını içimdeki mahzenlerden birine kapatırken ağzını bağladığım birini.

Hayatıma girmesi benim tercihimdi. Hastalıklıydım. Yalnızlığı seçmiş bir hasta. Onu gördüğümde seçimi kendim yapmıştım. Kolumu uzatıp iğnenin tenime batmasına ve ilacın kanıma karışmasına ben izin vermiştim.

Siktir!

Aklından ne geçtiğini bilmiyordum. Benden neden uzaklaştığını bilmiyordum. Bu kadar kanıma karışmışken, şimdi uzakta olması saçmalık değilmiş gibi, bir de kendini tehlikeye atıyordu. Yaptıklarına dair en ufak bir fikri yoktu tabii. O çocuğun yanında durarak çağırdığı tehlikeden haberi yoktu. Öyle saftı ki, korunmaya ihtiyacı vardı. Bu dünya onun için tehlikeliydi. Benim çevrem onun için zararlıydı ama o benden kaçarken bile bu çevrenin merkezinden uzaklaşmıyordu. Kendini tehlikenin kollarına attığı için ona kızgın olmam yetmiyormuş gibi...

"Meriç! Daha yavaş yürürsen sana yetişebileceğim!"

Onu korumaya mecburdum. Kendimi mecbur hissetmekten nefret ediyordum ama bu değişmiyordu. Ona zarar gelmesine izin veremezdim. Bu tehlikeyle onu tanıştıranın ben olduğumu düşünürsem, farklı bir seçeneğe hakkım yoktu.

Bora kolumdan tutup beni ara sokağa çektiğinde "Ne yapıyorsun?" diye kükredim. Tişörtünü dirseklerine kadar sıyırmasını dikkatle izledim. Ellerini iki yanından bu

havaya kaldırdıktan sonra, "Enerjini boşaltmayı teklif ediyorum," dedi. Ona sırtımı dönüp, duvarın dibine yerleştirilmiş çöp konteynırını tekmeledim.

Onunla eğlendiğine inanamıyordum. Benimleyken ya öfkelenir, ya saçmalar, ya da... Bana hayranlık ve sevgi karışımı bir ifadeyle bakardı. Kendini hep kontrol altında tutmaya çalıştığını seziyordum. Benden çekiniyordu. Benim yanımda hata yapmaktan korktuğu için eğlenemiyordu ama bugün onun eğlendiğini görmüştüm. O çocuğun yanında eğlenmesi... Küfrederek çöp konteynırına bir tekme daha savurdum.

Bora kolumdan tutup beni geri çektiğinde öfkeyle ona dönüp, "Ne halt ediyorsun?" diye bağırdım. Bana karışmayı artık kesmeliydi. Peşime takılmak yerine, mükemmel ilişkisine dönmeli ve sevgilisiyle vakit geçirmeliydi.

"Sinirini boşaltman gerek."

"Sinirli değilim!"

"O yüzden mi kükrüyorsun?" dedikten sonra bana yaklaştı. Yumruğunu yüzüme geçirdiğinde sendeleyerek yere düştüm. Çarpmayı yavaşlatmak için kullandığım ellerim yere sürtünmüştü. Avuç içlerimin soyulduğuna emindim. Acıyı unutup ayağa kalktıktan sonra benden daha iri ve güçlü olan arkadaşımın üstüne atıldım. Birlikte bir dakika kadar boğuştuktan sonra yorgun hissediyordum. Bora dudağının kenarındaki kanı silerken "İşte böyle," diye mırıldandı.

Hayatıma girmesine izin vererek, tüm bunların olma ihtimalini göze almıştım. Onun yanımda olması bile tehlikeliyken, büyük bir cesaret göstererek zarar görmeyeceğime inanmıştım. Şimdi onun yanımda olmasını istiyordum.

Beni bırakarak yaptığı çocukluğu yüzüne vurup ona kızmak, o çocukla eğlendiği için onu suçlamak ve sonra kollarımın arasına alıp öpmek istiyordum. Onun, bana iyi gelen şey olduğunu inkâr edemiyordum.

Siktir!

Bağırarak, yumruk yaptığım elimi duvara vurdum. Bir kez daha ve bir kez daha...

Bora omuzlarımdan tutup beni geri çektiğinde kanayan elimi fark ettim. Yumruğumu çözüp elimi indirdikten sonra, kendimi Bora'nın güçlü parmaklarından kurtarıp ona döndüm.

"Onu bu yaptıklarına pişman edeceğim ve sen sevgiline tek kelime etmeyeceksin," dedikten sonra arkamı dönüp ana caddeye doğru yürümeye başladım.

Onunla mutlu vakit geçirmesi umurumda değildi.

Siktiğimin mutluluğu!

Siktiğimin sikik mutluluğu!

Yaklaşık bir saat sonra bir kırtasiyeden aldığım defter ve birkaç resim kalemiyle Cehennem'deydim. Hiç durmadan bir şeyler çizmiştim. Birbirine girmiş halkalar ilk başta gözüme masum gözükmüştü ama sonra resim giderek karardı, çizgiler birbirine karıştı. Karanlığı yutmuş ve hazmedememiş bir çizgi yığınının boğulduğunu görebiliyordum ama doymuyordum. İçine daha fazla karanlık ekledim. Elimdeki sızı giderek daha fazla hissedilir olmuştu. Mikrop kapabilirdi. Elimin üstüne baktığımda görüntü hoş gelmiyordu ama umurumda değildi. Acıdan şikâyetçi değildim. Fiziksel acı, ruhumdakini bastırmasa da önüne geçiyordu.

Geldiğimden beri çiziyordum. Parmaklarımın iç tarafı çoktan kararmıştı. Kimse benimle konuşmaya cesaret edememişti. Önümdeki masanın üstüne bırakılmış sert kahve olduğu gibi duruyordu. Saatler geçtikçe Cehennem'in içindeki uğultu azaldı. Müzik değişti. Şimdi sadece Damien Rice çalıyordu. Sanki biri müzik çalarımı ele geçirmişti. Resim çizerken ihtiyacım olan notaları duymak bana biraz daha iyi gelmişti.

Yeniden yedi yaşındaydım sanki. İçimde olan bir şeyleri ört pas etmek için resme sığınıyordum. Ne kadar güçsüz ve aciz olduğumu gösteren çizgiler... Bunu ilk fark ettiğimde kâğıdı buruşturmuştum. Sonra düzeltip defterimin arasına koymuştum. Her şeyiyle bendim. Güçsüzlüğümle başa çıkmak için resmi tercih etmem, hayatta aldığım en doğru karardı. Yanlış şeylere de bulaşabilirdim ama resim buna izin vermemişti. Benim kurtuluşum bu çizgilerdi. Bir araya gelmiş noktalar yığınını seviyordum.

Biri önümde durduğunda gözlerimi defterden ayırdım. Ben istemediğim halde yeni bir kahve getiren garson değildi. Babetlerini gördüğümde gözlerimi deftere çevirip "Yalnız bırak!" dedim. Resim ve beni dinlendiren müzik olmasa, ona defolup gitmesini söylerdim. Beni daha nazik bir cevap vermeye iten resim ve müziğe teşekkür borçluydu.

Beni dinlemeyip yanıma oturduğunda ise nazikliğim beni çoktan terk etmişti. Defteri kapatıp "Neresini anlamadın?" diye bağırdım. Birkaç kişinin bize baktığını göz ucuyla görmüştüm.

"Sakin olur musun? Biz arkadaşız."

"Siktiğimin arkadaşlığı hiç sikimde değil! Beni yalnız bırak!"

Gözleri elimin üstünde gezindikten sonra ayağa kalktı ve bir şey söylemeden gitti. Arkama yaslanıp başımı geriye yasladıktan sonra gözlerimi yumdum. Benden ayrılıyor ve arkadaş olarak kalacağımızı sanıyor. Saf! Bir de yanıma gelme cesaretini gösteriyor. Bu kızın derdi neydi?

Biri yanıma oturduğunda gözlerimi açtım. Nefesimi sesli şekilde dışarı bıraktıktan sonra gözlerimi devirdim. Hiç laf dinlemeyecekti bu kız?

"Eline ne yaptın öyle?"

"Sana gitmeni nasıl izah edeceğim?"

Elime uzandığında, dokunmadan önce bana bakıp gülümsedi. "Gerçekten gideceğimi mi düşündün?" dedikten sonra elimi kendi ellerinin arasına aldı. Yanında getirdiği ilk yardım çantasını o an fark ettim. Oyun oynamak istiyorsa...

"Neden sürekli kavga ediyorsun, Meriç?"

"Yeni oyunun sürtüklük yapmak mı?"

Gözlerini kaldırıp bana baktığında, canının acıdığını gördüm ama geri adım atmadım. Yaptığı yanlışı fark etmesi gerekiyordu.

"Kucağındaki sürtük gibi mi? Hiç sanmıyorum."

Onu tamamen unutmuştum. Önem listemde yoktu bile ama anlaşılan Kayla için bu kadar basit değildi. Tabii ki onun için basit olmazdı. Baştan ayağa kıskançlık doluydu. Elinden gelse, hiçbir kızın beni görmemesini ve benim de onları görmememi sağlardı. İçinde barındırdığı bu

kıskançlıkla nasıl yaşayabildiğini merak ediyordum. Onu yiyip bitirmesini beklerdim ama Kayla o kadar güçlüydü ki, en büyük düşmanı olan kendiyle bile başa çıkabiliyordu.

"O sadece benimle takıldı. Sen ise..."

Kayla çantanın içinden çıkarıp ıslattığı pamuğu elimin üstüne bastırdığında inledim. Cevabımı vermişti. Dişlerimi birbirine bastırıp başımı geriye attığımda sessizce nefes aldım. Canımı fena yakmıştı. Bastırdığı pamuğu narince elimin üstünde gezdirmeye başladığında başım gerideydi. Yarayı temizlemeyi bitirdiğinde ona baktım. Gözleri zaten üstümdeydi. Bana böyle baktığını görmeyeli uzun zaman oluyordu. Yanakları pembeleşirken, kafasını masanın üstüne bıraktığı çantaya çevirdi. Elim dizimin üstünde dururken o yeni bir pamuk çıkarmıştı.

"O şeye gerek yok."

"Korkaklık etme gibi bir şansın yok. Elin berbat halde."

Pamuğa tentürdiyot döktükten sonra elimi tuttu. Pamuğu tutan elini kanayan yere yaklaştırdığında, gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Pamuğu yaranın üstünde gezdirirken üflemeye başladığında gözlerimi açıp onu izledim. Elimin üstüne eğilmiş, nefesini yaranın üstüne üflüyordu. Burada olması saçmaydı. Beni terk edip, sonra da yanıma gelip yarama pansuman yapması mantıklı değildi ama bu, Kayla'ydı.

Pamuğu elimden uzaklaştırdıktan sonra kafasını kaldırdı. Onu izlediğimi fark edince yüzüne içten bir gülümseme yerleşti. Omuz silkip sargı bezini alırken, ayağındaki babetleri çıkarıp bacaklarını kalçasının altına çekmişti. Evinde gibi rahattı. Onun doğallığını seviyordum. Yanımda olmasını sevdiğim gibi ama yanımda olup, benim

olmaması hoşuma gitmiyordu. Yarayı sargı beziyle iyice gizledikten sonra arkasına yaslandı.

"Biz arkadaşız. Yaranı temizlemek istememi saçma buluyormuş gibi bakmayı kes."

"Arkadaş değiliz. Olamayız. Asla!"

"Neden? Beraber sinemaya gidebilir ve komik bir filmde birlikte gülebiliriz."

"Sen benim arkadaşım olamazsın, Kayla. Sinemaya sadece seni memnun etmek için gelmiştim. Arkadaşlarımla iyi vakit geçirmek umurumda değil."

Sol tarafıma dönüp defteri ve kalemi, sarılı elime aldım. Kalkacağım sırada biri ona seslenince, gözlerimi sesin geldiği tarafa çevirdim. Kayla telaşlı bir halde babetlerini ayağına geçirmeye çalışırken, Caner karşıma dikilmişti bile.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" dediğinde ayağa kalktım.

"Benden vazgeçemeyen bir kızla takılıyorsun. Bunlara hâlâ alışamadın mı? Herkes senin gibi kolay vazgeçilebilir değil."

Onları arkamda bırakıp giderken, Kayla'yı içine attığım ateşi düşünmemeye çalıştım. Tehlikenin farkına varıp, doğru olanı yapmak zorundaydı. O çocuk ona bağırırken yumruklarımı sıktım. Arkama bakmamak için adımlarımı hızlandırdım. Arka kapıdan çıktıktan sonra motora atlayıp eve sürdüm. Düşünmeyi yol boyunca engelledim ama eve girdiğimde kendimi suçlamaya başlamıştım. Onu tehlikeye atmıştım. O çocuğu zayıf noktasından vurarak, Kayla'yı daha fazla tehlikeye atmıştım. O küçük beyinlinin, onun benimle olduğunu görmesi

yeterince büyük bir problem değilmiş gibi. Sinirimi kontrol edemediğim için onun başına bir şey gelince, bunun hesabını önce o çekten, sonra kendimden bazlamayla çıkarırdım. Kaygımı geçip, o benim yanımda diye birinin hesap sormasını hem ölçelendirmişti. Kayla'ya karşı da öfkeliydim. Bunların nedeni oydu.

Kendimi koltuğun üstüne atıp, sargılı olmayan elimle başımı ovalamaya başladım. Dobby'nin yanımdaki varlığını neden alıp verişinden anlıyordum. Kalkıp onunla ilgilenecek kadar iyi hissetmiyordum. O çocuğu dövmek için birçok nedenim vardı ama Kayla'ya zarar vermeye kalkışırsa kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim.

Yarım saat sonra zil çaldığında başımda büyük bir ağrı vardı. Ömer gece geleceğiyle ilgili bir şey söylemişti ama şu an onu ve koca çenesini kaldıramayacak kadar yorgun hissediyordum. Açmazsam giderdi belki de.

"Aç şu kapıyı! Evde olduğunu biliyorum!"

Kayla kapıyı yumruklamaya başladığında, yattığım yerden fırlayıp kapıya yürüdüm. Dobby arkamdan geliyordu. Kapıyı açtığımda Kayla ona aldırmadan üstüme atlayıp, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

Dobby havlamaya başladığında ona "Odaya git, Dobby!" diye emir verdim. Kayla, Dobby'ye olan korkusuna yenik düşmeden, yumruk yaptığı ellerini göğsüme vurunca Dobby bir kez daha havladı. Ona yeniden odaya gitmesini söylediğimde, Kayla'yı belinden tutup kendime çekmiştim. Kollarımın arasından kurtulmaya çalışırken, ağzına yakışmayacak küfürler ediyordu. Kapıyı ayağımla kapattıktan sonra onu salona çekip bıraktım.

"Beni bir tecavüzcüyle o halde bırakıp giderken aklından ne geçiyordu, bay çok sahiplenici? Seni terk ettim diye, ne halde olduğum ya da başıma ne geldiği artık umurunda değil mi?"

Sinirden gözleri öfke saçıyordu. Birazdan üstüme atlayacak gibi duruyordu. Dobby içeriden havlarken gerildiğini gördüm. "Şu köpeğini sustur!" diye bağırınca, yanından geçip Dobby'yi yolladığım odaya yürüdüm. Kapının önünde hazır bir halde beni bekliyordu. Başını okşadıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Yeniden salona girdiğimde Kayla biraz daha sakin ama hâlâ üzerime atlayacak gibi gözüküyordu.

"Beni bir tecavüzcüyle bırakıp gittin, Meriç. Başıma ne gelebileceğini umursamadın bile."

"O kimseye tecavüz etmedi, Kayla. Etmez de."

Bu yeni bilgi onu şaşırtmış ve kaşları havaya kalkmıştı. Kayla'yı kendisiyle takılmaya zorladığına şimdi emindim. Onu korkutarak, buna zorlamıştı hem de. Kandırılmış bir sesle "Ama bana bunu söyledi," derken vücudunu taradım. Bileğindeki kızarıklıklar dışında göze çarpan bir şey yoktu. Bunun hesabını o piçe fazlasıyla soracaktım.

"Ne olursa olsun. Beni onunla yalnız bırakıp çekip gittin. Ona ne söylediysen, sen gittikten sonra iyice kontrolden çıktı. Yonca gelmese belki bana daha fazla zarar verecekti ama senin umurunda değil, öyle değil mi? Sadece kendini düşünüyorsun? Tesadüfe bak ki ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz ama en azından bazen beni düşünsen ve başkalarının bana zarar vermesine yol açmasan nasıl olur? Seni düşüncesiz..."

Onu kollarımın arasına çekip sarıldığımda cümlesi havada asılı kalmıştı. "Senden nefret ediyorum. Beni umursamamandan nefret ediyorum." Ağlamaya başladığında, kollarımın arasındaki küçük bedenine biraz daha sıkı sarıldım. Onu tabii ki önemsiyordum. Onu birçok şeyden fazla önemsiyordum. Ama aklımdan geçenleri ona anlatamazdım. Beni anlamazdı. En azından şimdilik.

"Olmak istemediğin kişiden bir farkın yok, Meriç. Baban gibi davranıyorsun. Düşündüğün tek şey kendinden ibaret."

Kollarımın arasından çıkıp gözlerini sildikten sonra, "Umarım bir gün bunu değiştirebilirsin," dedi ve arkasını dönüp gitti.

O yanımda olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Bunu yapmak istediğimi bile sanmıyordum. Tek istediğim şey, iyi hissetmekti. Göğüs kafesimi avucunun içine alıp sıkan o elin varlığına alışmıştım. Kayla hayatıma girdiğinde parmaklar gevşemişti. Biraz daha rahat nefes almaya başlamıştım ve şimdi o yeniden gitmişti. Eskisinden farklı olan şey, göğüs kafesimi tutan parmakların daha sıkı olduğuydu.

8

Dizlerimi karnıma doğru çekip kollarımı doladıktan sonra alnımı yasladım. Ayın malum günlerinde okula gelmek işkencenin farklı bir türüydü. Bir de bu sıcak havada gelmek, korku filmine dönüştürüyordu hayatımı.

Şu ilk hafta gerçekten bitmiyordu. Neşe yoktu. Cansu, Bora'yla fazla yakındı. Bense genç yaşta iki çocuğuyla sokakta kalmış kadınlar kadar hüzünlü hissediyordum. Bunun sebebi kasığımdaki ağrıydı. Bu tek başına yeterince can sıkıcı değilmiş gibi, bir de Meriç'i düşünüyordum. Son görüşmemizde hiç iyi şeyler olmamıştı ama ondan vazgeçmeye niyetim yoktu. İşleri ne kadar karıştırsam da...

Meriç'in yokluğu, ağzına aynı anda hem buz, hem de ateşte kızarmış marshmallow atmışsın gibi hissettiriyordu. Boğulacağımı sanıyordum. Yaptığım şeyler akıl alır gibi değildi. Diğer insanlara ne kadar az önem verdiği ya da onlara zarar vermesi umurumda olmamalıydı. Onun biraz

olsun iyi davrandığı seçilmiş insanlardan biriydim. Her şeyi boş verip, bunun keyfini sürmem gerekirdi ama ben onu kurtarmaya çalışıyordum. Hayır, o umurumda değildi. Bir dakika, çok az umurumdaydı.

Bilinçaltımın pamuk iplikleriyle örülü, iğne ucu değse tüm hücrelerimin etkilendiği, beni duygusallaştıran zayıf noktamda bulunan Meriç'in küçüklüğü için bunu yapıyordum. Ailesinden beklediği ilginin yarısını bile göremeyen, bunun aksine kavgalar, aldatmalar gören o küçük zayıf beden, Meriç'in dünyasında karanlık bir hapishanenin daracık hücresine hapsedilmişti. Öyle çok korkuyordu ki, sesini çıkarmaya gücü yoktu. Hücrelerine işleyen acı, terk edilmişlik hissi küçük bedeninden ayrılırken, ruhuna yeni bir beden, yeni bir hayat kazandırmıştı.

Meriç'in ilk hayatını bilmiyordum, sadece öğrenmeme izin verdiği kadarını biliyor ve tamamı hakkında fikir yürütüyordum. Bu bir hikâyenin en can alıcı cümlesini okuyup, tamamı hakkında fikir yürütmek gibiydi. Her sayfada gizlenmiş gizli acılar, hüzünlü sevinçler, kelimelerin yan yana gelerek oluşturduğu eşsiz harmoni... Bazen tek bir kelimenin sana bahşettiği umut, paragraflarda bulduğun yaşanmışlık kırıntıları, kendini oraya ait hissetme, dokunmak isteme... Fikir yürüteceğim binlerce senaryo vardı, çünkü konunun tamamına sahip olmadığım için türetmekte özgürdüm. Ama hiçbirini tam olarak hissedemiyordum, sadece var olabilme durumları üzerinden hissetmeye çalışıyordum.

Üzerinde *Meriç Tuna* yazılı siyah bir kitabı elime almıştım onu ilk gördüğümde. Kilidi açıp bana verdiğinde sayfalarına dokunabilme imkânım olmuştu ama okuma

gözlüğüm yoktu. Görebildiğim tek şey, boş beyaz sayfalardı. İstediğim gibi doldurabilirdim ama hiçbiri eksiksiz olmayacaktı. Çünkü zaten yazılmıştı o sayfalar. Sadece benim gözümde bir perde vardı ve yazıları okuyamıyordum. Gözümdeki perdeyi kaldırabilecek tek kişi, kitabın sahibiydi. Onun izin verdiği kadarını okuyabiliyordum. Beyaz sayfanın üstüne yazılmış siyah kelimelerden görebildiğim kadarı acı yüklüydü. Umut vardı belki ama mutluluk yoktu. Bu yüzden o kitabı kapatmıştı. Hücrenin içinde zayıf sırtını soğuk duvara yaslamış çocuğun dizleriyle karnının arasında duruyordu o kitap.

Şimdi elinde yepyeni bir kitap vardı; kapağı ve sayfaları siyah olan. Üstüne yazılmış yazılar bile siyahtı. Meriç'in kendine çizdiği yeni hayatı karanlıktı. Kendine korunaklı, karanlık bir hayat seçmiş, korkak bir çocuktu Meriç Tuna.

Öylesine karanlıktı ki, ne kadar uzansam da ona ulaşamıyordum. Ona doğru koştukça karanlığın derinine, daha derinine düşüyordum. Hep karşımdaydı. Uzanabileceğim kadar yakınımda duran bir silueti vardı. Ne kadar uzanmaya çalışsam da, sonunda ona dokunamadığım her gece, gördüğüm kâbusun ta kendisiydi.

Onun, önüne bir perde gibi çektiği ve kendini arkasında korunaklı hissettiği karanlığın sonunda bir ışık olduğunu biliyordum. O ışık benim bilinçaltımda kurtarılmayı hak ediyordu ve bunun için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Kendim için yapamadığım her şeyi onun için yapmam gerekiyordu. Çünkü onun karanlığı sanki başından beri ait olmam gereken yerdi. Dışarıdan soğuk gözüken bu bilinmezliğin ortasında güvende hissediyordum.

Bu karanlık o kadar derindi ki... Daha, daha derine düştükçe, gerçek aydınlığı gösteriyordu.

"İyi misin?"

Zihnimin ıslak ve örülü ağlarından kurtulup başımı kaldırdığımda Semih karşımdaydı. Ona baktıktan sonra çimlerin üstüne uzandım.

"Senin benden başka uğraşacak kız arkadaşların yok mu?"

"Hiçbiri aşk acısı çekmiyor."

Yanıma uzanıp bir eliyle güneşi işaret etti. "Herkesi neşeli eden şey bu. Sen neden somurtuyorsun? Meriç'i aşmalısın artık."

"Onu ben bıraktım ve her şey düzeldiğinde ben de neşeli olacağım. Bunun için güneşe ihtiyacım yok. O gün yağmur yağsa da mutlu olurum."

"Gözlerini kapat ve iyi hissetmen için nedenlerini sırala. Sana somurtmak yakışmıyor, Kayla. Hayattaki tek mutluluk kaynağın Meriç'miş gibi davranmaya devam edersen, diğer herkese haksızlık etmiş olursun. Haydi dediğimi yap."

Ona cevap vermek yerine, dediğini yapıp gözlerimi kapadım. Annem vardı. Babam *artık* vardı. Arkadaşlarımla aram iyiydi. Derslerim iyiydi. İyi hissediyordum. Sadece bir erkek yüzünden... Hayır, güvendiğim ilk erkekten ayrıyım diye kötü hissetmeli miydim? Evet ama hayatımı zehir edemezdim. Hem bu geçici bir ayrılıktı. Meriç ile ben yeniden birlikte olacaktık.

"Babanla ne kadar uzun süredir bir şeyler yapmıyorsun?"

Semih'in sorusuyla gözlerimi açtım. "Onunla ben düzenli olarak bir şeyler yapmayız, Semih. Neden sordun?"

"Babama birlikte bir şeyler yapmayı teklif edip duruyormuş. Babam da ona 'Kızınla tek başına bir yerlere git,' diyormuş. Sonunda konuyu bana da açtı. Sanırım sana söylemeye çekiniyor. Daha önce hiç..."

"Hayır, daha önce emir vermek dışında beni hiçbir yere davet etmedi."

"Belki de sen..."

"Mesaj alındı."

Biri Semih'e seslendiğinde, ikimiz birden çimlerin üstünde doğrulup oturduk. Semih ona seslenen küçük sınıflardan bir çocuğu görünce, beni kendine çekip dudağını alnıma bastırdı. Kulağıma doğru eğilip "İyi ol, fıstık. Antrenmana gitmem gerek," derken gözlerimi kapattım. Semih'in eli hâlâ ensemdeydi. "Anlaştık mı?" diye sorduğunda gözlerimi açtım ve kafamı salladım.

Onu bekleyen çocukla birlikte spor salonuna doğru yürümeye başladığında, ben de oturduğum yerden kalkıp, çantamı almak için sınıfa gittim. Yaz okulunda zorunlu olarak takılmaktansa, babamla biraz vakit geçirebilirdim.

***

Babamın beni getirdiği yer bir buz pistiydi. Daha önce buzda kaymıştım ve bu yüzden babamın bana meydan okumasına memnun olmuştum. Bowling'den sonra kendimi ona ispatlamak istiyordum. Babamın sporcu fiziğine baktığımda, estetik davranamayacağını düşünüyordum. Her an yere düşecek bir ağırlığı vardı. Bense belimdeki ağrıyla ne kadar iyi kayabilirim emin değildim. Buna

rağmen babamla birlikte bir şeyler yapmayı ertelemekten vazgeçmiştim. Sonra ne olacağını bilmiyordum. Kim bilir depresyona girerdim ya da Eskişehir'e giderdim. Meriç ile aynı şehirde olup onu görememek, bir mandalla etimi sıkıştıran rahatsız edici bir gerçekti. Onu görmek istiyordum. Kokusunu unutmaktan korkuyordum. Vanilyanın o ruhumu dinlendiren kokusu... Dün gece bendeki tişörtüyle uyumuştum. Sahip olduğum en değerli tişörttü.

"Yoksa korktun mu?"

Gözlerimi daldığı yerden kurtarıp silkelendikten sonra boğazımı temizledim. Babam kiminle yarıştığını bilmiyordu.

"İlk giden kazanır!" diye meydan okurken, hedef belirlediğimiz noktaya gözlerimi dikmiştim. Hafta içi olduğundan bizden başka kimse yoktu. Babam onu aradığımda şirketteydi. Bu saatte işten ayrılmazdı ama benimle bir şeyler yapmak için gelmişti. Bir tarafım ona minnettardı, başka bir tarafım ise yılların ardından bunu yapmasının bir önemi olmadığını söylüyordu. Sadece bir şeyleri toparlamaya çalışıyorduk işte.

En azından artık biyolojik gereksiz değil de, *babamdı*.

"Üç... İki... Bir... Hazır... Başla!"

Kendimi var gücümle ittirdikten sonra, buzun üstünde dengemi kolayca yakaladım. Uzun süredir kaymıyordum. Alışmak için kendime birkaç saniye zaman tanıdıktan sonra hızımı arttırmaya başladım. Babam da en az benim kadar iyiydi. Göz ucuyla ona baktığımda sırıtıyordu. Pistin ortasına geldiğimizde hâlâ ayaktaydı. Kaskatı olan fiziğinin bu kadar dayanması beni şaşırtmıştı. *Eğer düşmeyecekse...* diye düşündükten sonra eğlenmeyi bırakıp yarışmaya karar verdim.

"Orada görüşürüz!" diye seslendiğimde, babam neredeyse bir karış gerimdeydi. On saniye sonra bu üç katına çıkmıştı. Buzun üstünde süzülüyordum. Bunu özlemiştim. Annem ve ben sıkça kayardık. Kendimi buzun üstünde özgür hissediyordum. Oysa ilk başladığımda, düşmekten korktuğum için adım bile atamıyordum. Annem bana düşmenin önemli olmadığını söylediğinde, beni düşerken izleyecek ve gülecek onlarca insana bakmıştım. Annem bunu fark etmiş, bakış açımı incecik fiziğiyle kapatıp bana eğilmişti ve aklımdan çıkmayan o sözleri söylemişti.

"Bana bak, ufaklık! Buradaki kimse prenses ya da prens değil. Ha, şu leopar desenli taytı olan kız prenses gibi yetiştirilmiş olabilir ama beni dinle... Kimse düşmeden yaşayamaz. Düşmeden ayakta olmanın kıymetini bilemezsin. Şimdi ellerini serbest bırak ve düş. Kayman umurumda değil, düşmeni istiyorum."

O gün eve gittiğimde dizlerim mosmordu. Annemin de benden geri kalır bir yanı yoktu. Dizlerimize biraz buz bastırdıktan sonra, krem sürüp sarmış ve sonra uyumuştuk. Ondan sonra buz pistine her gittiğimizde korkmadan kaymaya çalışmıştım. Bu giderek gelişmişti. Bir süre sonra, artık kendimi özgür hissettiğim bir şeye dönüşmüştü kaymak. Şimdi olduğu gibi.

Hedefe çok yaklaşmıştım. Saniyeler sonra galibiyetimi kutlayacağımı düşündüğüm bir anda babam hızla yanımdan geçince, bedenim adrenalinle doldu. Bana çarpacağını sanıp korkmuştum. Önüme geçip bana döndüğünde hızımı yavaşlattım. Bana uzattığı ellerini tuttuğumda birlikte kaymaya başladık. Babam hedefe doğru geri geri kayarken, çarpmaması için hızımı yavaşlatıp onu da yavaşlattım.

"Kazandık!" dediğinde yüzünde içten bir gülümseme vardı. Babama yaklaşıp kollarımı beline doladıktan sonra başımı göğsüne yasladım. Annemle kayarken bazı zamanlar, onun da bizimle olmasının hayalini kurardım. Annem şu an burada olmasa da, hayallerimdeki babam gerçek olarak karşımdaydı. Ona sarılmak, hayallerime sarılmak gibiydi.

"Seninle gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Bazen sadece hayallerimde kalacağına inanırdım."

Babam önce saçlarımı okşadı, sonra da başımın üstünü öptü. Bir şey söylemedi. Belki de bir şey söylememesi doğru olandı. Geçmişe dair ağzımızdan çıkacak kelimelerin acı verici olması ihtimali çok yüksekti. Bunu ikimiz de biliyorduk ama ben susmak istemiyordum. Bugüne kadar çok susmuştum. Sustukça içimde çığlık atan kızın sesi beni sağır etmişti. Şimdi o gözlerini büyütmüş umutla devam etmemi istiyordu. Ağrıyan boğazını yumuşatacak şeyi duymayı beklerken, ona istediğini vermek zorundaydım.

"Sen hiç yoktun ama ben seni hayallerimde ara sıra yaşamak için kendime izin verdim, baba. Senin varlığına ihtiyacım vardı, gittiğin için sana kızgın olsam da... Gizliden gizliye her gece senin gelmeni beklerken buluyordum kendimi. Her sabah uyandığımda, seni salondaki üçlü koltuğumuzun sol tarafında otururken bulacağımı sanıyordum. Neden orası hiçbir fikrim yok. Sanırım hayalimdeki sen, en çok orada rahat ediyordun. Hiç gelmedin ama... Ne geceleri odamın penceresinden içeri girdin, ne de sabahları o koltukta oturuyordun."

Başım hâlâ babamın göğsüne yaslıyken, hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri yaşarmıştı. Benim gibi çoktan ağlamaya başlamamıştı. Erkek olduğu için güçlü gözükmesi gerekiyordu belki de. Buna dair en ufak bir fikrim yoktu. Erkekleri doğrun düzgün tanımıyordum.

"Artık hayal kurmayı ve seni beklemeyi bırakmıştım. Bundan yıllar sonra sen geldin. Hayal ettiğim gibi değildi ama yine de heyecanlanmıştım. Annem senin geldiğini söylediğinde meraktan kuduruyordum. Koltukta hangi tarafta oturduğunu görmek istiyordum ama yapmadım. Sanırım hayallerimdeki babamın gerçekliğinden korkmuştum. O... Beni terk etmeyen babamdı. Eve gelense, beni ve annemi terk edip giden adamdı."

"Özür dilerim."

Bunu ondan duyduğumda kollarımı çözüp uzaklaştım. Gözlerimi elimin tersiyle sildikten sonra, zoraki bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. Burada olmazdı. Şimdi değil...

"Beni yakala!" diye bağırıp geldiğimiz noktaya doğru kaymaya başladım. Hızımı arttırdıkça yüzüme vuran soğuk hava tenimi yalayıp geçiyordu. Babamın boşalttığı hayal dünyamı şimdi Meriç dolduruyordu. Buz pateninde de her şeyde olduğu gibi iyi miydi?

Onu düşerken hayal ettiğimde kıkırdadım. Babamla ilgili düşme beklentilerim beni hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama Meriç konusunda böyle olmayacağını biliyordum.

Ama şimdi onu düşünme vakti değildi. Özgür hissetme vaktiydi.

Buz pistinde, sabah uyandığımda bacaklarım ağrıyacak kadar çok kaldıktan sonra, bir şeyler yemek için oradan ayrıldık. Pistin hemen yanında bir spor salonu vardı. Onun yanında bir koşu parkuru ve sonra bir restoran. Babamla yürümeyi tercih ettiğimiz için tüm bu binaları inceleme fırsatım olmuştu. Her bina bordo renkteydi. Bu şehirde çoğu binanın olduğu gibi. Neden özellikle bu renk fazla, merak ediyordum. Kim bilir, belki de mimari alanda bordo rengine özel bir söz vardı.

Babam benim için kapıyı açınca, teşekkür edip restorandan içeri girdim. Tek katlı, küçük, şirin bir yerdi. Masaların üstündeki baklava desenli örtüler, bana büyükannemin evini hatırlatmıştı. Her zaman üzümlü kek kokan evi özlemiştim. Yaz tatillerimi orada geçirirdim. Artık annemle birlikte kaldığım evle, büyükannemin evini zamana bölmek zorundaydım. Her zaman büyükannemle kalırsam, annemi sadece hafta sonları görürdüm ki bunu istemiyordum. Annemi her sabah uyandığımda görmek, boynuna sarılmak ve yanağını öpmek istiyordum. Neşe bana soğuk bir tarafım olduğunu söylerdi. Diğer herkes de bana yaklaşmaya çekinirdi. Sanırım sevgimin yüzde yüze en yakın kısmını gösterebildiğim tek kişi annemdi. Neşe'ye karşı bile tamamını gösteremediğimi düşünüyordum.

Annemi her sabah öpmeye alışmıştım. Babamla birlikteyken... Hiçbiri olmuyordu.

Cam kenarında bir masayı seçtik. Karşılıklı oturduktan sonra babam ikimizin yerine sipariş verdi. Onunlayken menüye çok bakmıyordum. Babam nerede ne yiyeceğimizi her zaman biliyordu. Bir süre sonra onun seçimlerine güvenmeye başlamıştım.

"Buzda bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim."

Aramızda o diyalog hiç geçmemiş gibi davranmaya sessizce söz vermiş gibiydik. Omuz silktim. "Aynı şeyi düşünmüşüz."

Babam yakışıklı bir adamdı. Gülümsediğinde onun ne kadar güzel hatlara sahip olduğunu biraz daha fark ediyordum. Annem de güzel bir kadındı. Zarifti. Büyük yuvarlak gözleriyle diğerlerinden ayrılıyordu. Sahip olduğu farklılığı kimileri kusur olarak görüyordu. Yüzündeki oranı bozduğunu iddia edenler bile olmuştu ama annem güzeldi. Annem olduğu için değil... Babamla tanışmadan önce katıldığı küçük çaplı bir yarışmada ikinci olmuş. Birinciliği büyük güzel gözleriyle kaybetmemiş. Diğer kızın babası yarışmayı düzenleyen belediyenin başkan yardımcısının yakın arkadaşıymış. Babamın annemi gördüğünde etkilenmesini garipsemiyordum. Onun gibi parlak kahverengi saçlara sahip, esmer, zarif bir kadından etkilenmek çok zor değildi. Şimdi babama baktığımda, annemin de ondan etkilenmesinin çok zor olmadığını anlıyordum. Fiziksel olarak büyük oranda babama benziyordum. Saçlarım koyu sarıydı. Babamınkiler şimdilerde koyu kumrala dönse de, salondaki duvarda asılı yedi yaşındaki halinde limon sarısıydı. Ten rengim annem kadar koyu olmasa da, beyaz da sayılmazdı. Benden daha beyazlarını görmüştüm. Gözlerim hariç, sanırım en çok babama benziyordum. Ama babam ve annem belirgin yüz hatlarına sahipken, benim suratımda hiçbir hat doğru düzgün belli değildi. Kendime yastık suratlı dediğim anlar olmuştu. Karton suratı da unutmayalım. Bir kere donuktum. Enerjim çok yüksek olsa da, Neşe her zaman hüzünlü baktığımı söylerdi. Bunun kötü bir şey olmadığına

beni inandırmak için, Ortaçağ romantizmini yüzümde taşıdığımı iddia edip, ikna etmeye çalışırdı. İtiraf etmeliyim ki, etkileyici bir tarafı vardı. Ama ikna olmuyordum.

"İyi vakit geçirdin mi? Yoksa çok mu yoruldun?"

Babamın sorusuyla kendime gelip, karnımın üstündeki kolumu diğer omzuma çıkardım ve orada tuttum. "Evet, iyi vakit geçirdim. Yorgun değilim sadece... Öyle gözüküyordur. Boş ver," dedikten sonra gülümsemeye çalıştım.

Onların sahip olduğu mükemmel yüz hatlarına sahip olamadığımı anlatacak gücüm yoktu. Bu konu moralimi bozuyordu. Sırf bu yüzden hiçbir zaman seksi gözükemeyecektim. Bana bahşedilen bu yastık suratla en fazla 'tatlı' olabilirdim. Ve bu konuyu kesinlikle biyolojik babamla ya da herhangi bir adamla tartışmak istemiyordum.

"Son günlerde biraz üzgün gözüküyorsun."

"Yaz okulu üzgün olmam için yeterli bir sebep değilse, sana yaz okulu derslerinden bahsedebilirim. İnan bana, ilk on saniye sonunda için acı ile dolar."

Babam tebessüm edip, masanın üstündeki şişeye uzandı. Kapağı çevirdikten yarım saniye sonra şişe dudağına doğru yol aldı. Babamla konuşmak istemediğim bir konu daha... Meriç Tuna. Büyük harflerle yazılması gereken bir... YASAK'tı.

"Ben de ilişkinde bir sorun var sanmıştım."

Ve gol!

Babam yasakları çiğnemek istiyordu. Konunun buraya geleceğini hissetmiştim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama Meriç ile aram iyi. Birlikte güzel vakit geçiriyoruz," dedikten sonra bana yakın olan şişeye uzanıp onu taklit ettim. Ilık su boğazımdan aşağıya yavaşça inerken, dudağımı son damlayla ıslatıp üstündeki suyu emdim.

"O çocuk hakkında duyduğum şeyler, senin hakkındaki endişelerimi arttırıyor, Kayla."

"Ne duydun bilmiyorum ama Meriç bana zarar vermiyor, baba. Başkalarıyla kavga etmesi... Bunu azaltacak."

En azından öyle umuyordum.

"Konu, on yedi on sekiz yaşındaki çocukların saçma sebeplerden kavga etmesi değil, Kayla. Bunu neredeyse o yaşlardaki her çocuk yapar zaten. Konu, onun ailesi. Zor bir çocukluk geçirmiş ve belli ki bunu atlatamamış. Kendini ona adayıp, onu iyileştirmeye çalışmandan korkuyorum. Bu sana göre bir iş değil."

"Neden? Ben de zor bir çocukluk geçirdim. Bu yüzden mi?"

Aramızdan soğuk bir hava dalgası geçti. Masanın üstündeki ellerimi indirip, dizlerimin üstüne yerleştirdim. Babam gözünü kırpmadan bana bakarken bakışlarımı kaçırmadım. Sonunda sessizliği bozan taraf o oldu.

"İzin ver, bunun üstesinden gelelim. Ama sen kendini ona adarsan, kendine haksızlık etmiş olursun."

"Kendime iyilik etmektense, başkasına iyilik etmeyi tercih ederim. Çünkü o zaman daha mutlu hissederim. Bir işe yararım. Bence sorun yok. Hem ben iyiyim. En azından, beni seven bir annem vardı ve onunla büyüdüm. Meriç sevildiğini hissetmiyor, baba. Böyle büyümüş. Bu

korkunç değil mi?" dedikten sonra parmağımı dudağımın üstünde gezdirdim. "Herkes sevilmeyi hak eder," dedim Bay Harrington'ı hatırlayarak. Geçen gün eve dönerken onunla sokakta karşılaşmıştım. Zihninde bir düğme takılmış gibi sürekli bunu tekrarlayıp duruyordu. Ondan korkmak istemesem de, o an aklı yerinde değil gibiydi ve üstelemeyip yanından ayrılmıştım. Ama o haklıydı. Aklı yerinde değilken bile...

"Öyle tabii."

Garson yanımıza gelip sohbetin sonlanmasına sebep olduktan sonra bir daha konuyu Meriç'e getirmedik. Karnımızı leziz kırmızı etle doyurduktan sonra babam beni eve bıraktı. Şirkete dönmesi gerektiğini anlıyordum. Benim için işlerini ertelemişti ama birlikte vakit geçirdiğimiz zaman boyunca bana kendimi suçlu hissettirecek hiçbir şey yapmamıştı. Telefonunu muhtemelen sessize almıştı. Bu yüzden işten biri aradıysa bile o duymadı. Ben de işini hatırlayıp, kendimi daha fazla suçlamadım. Eve döndüğümde, karnımdaki ağrı biraz daha şiddetlenmişti. Sıcak su torbasını hazırladıktan sonra odama çıktım. Telefonumda iki cevapsız çağrı vardı. Bir de mesaj.

Yatağın altına bıraktığım laptopu alarak, mesaj içeriğini yerine getirmek için hazırlık yapmaya başladım. Üzerimdeki geniş yakalı tişörtü düzelttikten sonra, göğüs dekoltesi vermeyeceğime emin olup kamerayı açtım.

Caner'in haritaya benzeyen yüzü şimdi ekranın sol tarafındaydı. Yaraları biraz daha renklenmiş ve dudağı yeniden patlamıştı.

"Sana bunu Meriç mi yaptı?"

"Evet," dedi ve yanağını yumruk yaptığı eline yasladı. Ekranın sağ tarafındaki boşluk büyüdüğünde nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Bir internet kafeye benziyordu. Kendi bilgisayarımın alt çubuğundan saate baktığımda, o kadar geç olmadığını gördüm.

"Kavga ettiğin için üzgünüm."

"Kavga etmedim. Dayak yedim. Senin kavgalardan hoşlanmadığını biliyorum, Kayla. Meriç'i birçok kez uzaklaştırmak istediğini gördüm ve duydum."

"Ben kavgadan hoşlanmıyorum diye dayak mı yedin?" diye hayretle sorduğumda patlak dudağını hafifçe yukarı kıvırdı. İçimden bir ses, bu çocuğun sandığımdan daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Meriç kadar zeki değildi. Meriç'ten uzun ve biraz daha yapılıydı. Kahverenginin en güzel tonunun yanında başka hiçbir şeyin lafı bile edilemezdi ama tek başına değerlendirilecek olursa, gözleri renkli ve güzeldi. Fiziksel özellikleri o kadar da önemli değildi ama bu çocuk... Birini etkilemek için değil, sadece içinden geldiği için iyilik eden tiplerdendi. Bu onu bana karşı daha da tehlikeli yapıyordu.

"Kızların, ondan daha iyi erkekler olduğunu gördüklerinde verdikleri tepkiyi görmekten hiçbir zaman bıkmayacağım galiba."

"Meriç iyi biri olmayabilir ama kötü biri de değil, Caner. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ne söyleyeceksin? Uyumak üzereydim."

Yanağını elinden ayırıp dikleştiğinde, onu dinlemek için hazırdım ve o sadece "Seni merak ettim," dedi.

Bir süre onu izledikten sonra "Uyuyacağım. Kendine sevgili olmadığımızı hatırlatmanı ve bunu bunun gibi saçma şeyler yüzünden rahatsız olmamayı öğrenmeni diliyorum. İyi geceler," dedim ve laptopun kapağını indirip onun yüzünü görmeye bir son verdim.

Laptopu eski yerine koyduktan sonra yatak örtümün altına girip gözlerimi kapadım. Bana böyle iyi davranarak beni sinir ediyordu. Sanki herkes el ele vermiş, bana Meriç'in ne kadar umursamaz olduğunu anlatmak ister gibiydi. Meriç, daha iyi bir erkek arkadaş olabilirdi. Bana nasıl hissettiğimi sorabilir ya da sadece beni merak ettiği için yüzümü görmek isteyebilirdi. Meriç birçok şeyi daha fazla yapabilirdi ama yapmıyordu. Çünkü o Meriç'ti. Meriç Tuna. Birine değer vermekten korkan bir çocuktan fazlası değildi.

Ve ben daha fazlasını değil, onu istiyordum. Onun yalnızlığına, başkaları beni ilişkinin sonucu diyebilirdi ama ben ona baktığımda başkalarından farklı bir şey görüyordum. O korkak, savunmasız, çırpınan bir çocuktu.

Neden kimse bunu görmüyordu ki?

Ya da neden kimse bunu görmemeyi seçiyordu?

Suçlamak, yargılamak, ona 'kötü', 'hak etmiyor', 'bunu kendi istedi' demek kolaydı. Kimse zoru seçip, onu anlamayı denemiyordu. Kimse onu gerçekten tanımıyordu bile. *Ve onu gerçekten tanımayan insanlar, bana ondan vazgeçmemin daha doğru olacağını söylüyordu.* Bu durum bir çeşit trajediden başka bir şey değildi.

Tiyatro sahnesinin en sol yanına yerleştirilen zindanın içinde bir çocuk vardı. Sahnenin zindandan uzak dört bir yanında çeneleri dik, kendi dertleri onlar için en büyük

problem olan, zindandaki çocuğun neden orada olduğunu umursamayan, sadece orada olmayı hak ettiği için orada olduğuna inanan, midemi bulandıran insanlar... Yargılamak o kadar kolaydı ki, kimse ön yargılarını bırakıp gerçeği görmeye çalışmıyordu. Kendi hayatlarında gördükleri eksiklikler, olumsuzluklar, arzularını kırbaçlıyordu. Söylemleriyle diğer insanları kendine inandıran, en mantıklı gözüken kişinin bile etrafında kalın bir hırs bulutu vardı. Hepsi yaşantılarındaki eksikliklerin hırsını, o zindandaki çocuktan çıkarmak istiyordu. Çünkü o, zayıf olandı. Herkesin suçladığını suçlamak kolaydı. Zayıf olanın üstüne gitmek, aciz insanlara kendini daha da güçlü hissettiriyordu. Ve köşede sessizce duran, derin düşüncelere dalmış bir adam... Oyundaki en bilge kişiydi o. Sessizliği, zindandaki çocuğu suçlayan herkesin gürültüsünü bastıracak kadar güçlüydü.

Düşüncelerim uykuda da beni yalnız bırakmadı. Karanlık bir oyunun sergilendiği tiyatrodaydım. Kendini akıllı sanan cahillerin olduğu bir oyun beni o kadar yormuştu ki, oturduğum yerden kalkma arzusuyla başa çıkmak zorunda kalmıştım. Gitmek istiyordum. Sahnenin bir ucundan diğer ucuna koşturan, kendini bilge sananların çılgınlığı başımı döndürmüştü ama çıkıp gidemiyordum. O çocuğun kurtarılmasını bekleyerek orada kaldım. Uyandığımda hem yorgun, hem de hüzünlü hissediyordum.

***

Sabah erkenden kalkıp, edebiyat ödevimi yapmak için işe koyuldum. Yaz okulu kendi başına bir işkence değilmiş gibi, bir de ödevler vardı. Eskişehir'deki okulumda liseye başladığımdan beri birkaç kez ödev yapmıştım.

Atahan Koleji'ne geldiğimden beri ise her hafta en az iki tane ödev yapıyordum. Bizi üniversiteye iyi hazırlıyorlardı. Dersler neredeyse hiç boş geçmiyordu. Sadece bazen tarih derslerinde konudan uzaklaşıp başka şeyler konuştuğumuz oluyordu ama sonra çabucak toparlanıyorduk. Eskişehir'deki okulumda katılmadığım kadar spor dersine katılmış, üstelik sahip olduğum beceriksizliğe rağmen bir şekilde zevk aldığım da olmuştu. Okulun basketbol takımı sürekli antrenman yapıyordu. Yüzücüler için de özel olarak ders veriliyordu. Bunları Semih ve Bora sayesinde biliyordum. Meriç sayesinde öğrendiğim şey ise, onun için sürekli olarak özel ders ayarlandığıydı. Resim konusunda özel bir hocası vardı ve sadece Meriç ile ilgileniyordu. Meriç toplu derslere katılmadığını söylüyordu. Yarışma için onu özel olarak hazırlamışlardı. Resim konusunda, Atahan Koleji'nin biricik öğrencisiydi. Bir şeylere ilgisi olan her öğrenciyle özel olarak ilgilenmeleri beni başlarda şaşırtmıştı. Okulun adını temsil edecekleri için buna özen gösterdiklerini düşünmüştüm ama biraz daha Atahanlı olduktan sonra işin gerçeğini kavradım. Önder Atahan iyi bir adamdı. Ömer sayesinde abisini biraz daha iyi tanımıştım. Sadece benim de öğrencisi olduğum liseyi yönetmiyordu. Eğitimin her alanında yardıma muhtaç olanlara yardım ediyordu. Okuldaki her öğrencinin onun için ne kadar önemli olduğuna birçok kez şahit olmuştum. Meriç yarışmada birinci olduğunda, onun yanında gözlerinin içi parlıyordu. Semih'in kaptanlığını yaptığı basketbol takımının her maçına katılmaya çalışıyor ve bir amigo gibi onları destekliyordu. Önder Atahan mükemmel bir adamdı ve öğrencilerinin ilgilendikleri bir nokta

gördüğünde hemen onun üstüne eğilip, kendilerini daha da geliştirmeleri için elinden geleni yapıyordu.

Ve beni de kendi içine çekmek isteyen bir edebiyat kulübü vardı. Dudağımı ısırıp ödevime başlamak için bir *word* dosyası açtım.

Aşk? Günümüzün insanlarının yerlerden göklere çıkardığı o yüce duygu. Sevgi ise onun yanında basitleştirilmiş bir alışkanlık.

İnsanlar 'ilk görüşte aşk', 'sonsuza kadar aşk' diye bir sürü şey türettiler. Sevgi bir ihtiyar gibi köşesine çekildi ve yeni yetme, heyecanlı aşkı gözlerini kısarak, tebessüm ederek izledi.

Bana göre sevgi, aşktan daha yüce bir his. Aşk, sevgi ağacının tohumu. Gelip geçici bir şeyi bu kadar büyüten insanoğlu, sonunda yine sevgiye kalır. Evliliklerde esas olan sevgidir. Sevginin bittiği yerde saygı da kalmaz.

Sevginin çocuğunu bu kadar yücelten insanların, sonunda yeniden ona ihtiyaç duyacakları bir gerçek. Aşk insanı yorar, sevgi ise huzur verir.

Bence herkes sevilmeyi hak eder. Âşık olmak ise sevginin doğurduğu bir şeydir. Bazen tehlikeli, bazen yumuşak olur. Önemli olan, asıl olan kaynağı, sevgiyi koruyabilmektir.

9

Yaklaşık on dakikadır babamın espri yapmaya çalışmasına maruz kaldığım için, kendimi pencereden aşağı atmak istiyordum. Cidden bunu istememi sağlıyordu. Ödevimi yaptıktan sonra kahvaltı için mutfağa inmiştim ve işkence o an itibariyle başlamıştı.

Neden bu sabah bu kadar neşeliydi ki sanki?

"Kayla, sence de bu sonuncusu iyi değil miydi?"

Baygın bakışlarımı ona çevirdikten sonra "Âşık mı oldun?" diye sordum.

Kaşlarını çatıp "Bu da nereden çıktı?" dediğinde çatalımı peynire batırdım. İspanyollarla ilgili bir espri yaptığını sanıyordu. Ve bunun gibi en az on tane daha yapmıştı.

"Öyle gözüküyorsun."

"Sen de terk edilmiş gözüküyorsun. Öyle mi?"

Yanaklarım kızarırken yüzümü gizlemeye çalıştım. "Özel hayatım hakkında konuşmandan hoşlanmıyorum. Bilerek mi yapıyorsun?" Sitem ettiğimi anlamasını umuyordum. Sabah sabah bu espri saçmalığını nereden çıkardığını cidden merak ediyordum.

"Seninle aramızda bir bağ kurmaya çalışıyorum, evlat," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda "Ne var?" diye sordu.

Kahkahamı bastırdıktan sonra, "Yapma. Bırak bunu bu işte başarılı insanlar yapsın. İlle de gülmemi istiyorsan, bir bilet alırsın ve gösteriye gideriz," diye bir öneride bulundum.

Mantıklıydı. Biraz kafam dağılırdı hem. Aslında şu an tek istediğim, yaz okulunun bitmesiydi. Böylece Eskişehir'e gidip her şeyi geride bırakabilirdim. Eskişehir'i hatırlayınca aklıma bir anda Berkan geldi. Uzun süredir eski erkek arkadaşımla konuşmuyorduk. Muhtemelen kendi kendine bana kızmıştı. Daha büyük bir ihtimalle, sevgili bulmuştu ve beni hatırlamıyordu bile.

"Bu kolaya kaçmak olur, evlat. Ben zoru severim."

Babamın inadına karşı gülümsemeden edemedim. Zor yolda sadece yolunu uzatacaktı. Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkarıp ekrana baktım. Ağzımdaki zeytin çekirdeğiyle oynarken, ekranda görünen kayıtlı olmayan numaraya bakmaya devam ettim.

"Kayla, bakacak mısın?"

Babamın uyarısıyla telefonu kulağıma götürdüm. Kapatsam yeniden arayacaktı ve babamın ters bir şey olduğundan şüphelenmesini istemiyordum.

"Efendim."

"Günaydın, tatlı kız."

"Sana da."

Babam kahvaltısına devam ederken, arada bir göz ucuyla da bana bakıyordu. Nursena Hanım henüz gelmemişti. Hafta sonu diye sadece bir saat uğruyordu. Yarın hiç gelmeyecekti. Babamla baş başa iki gün.

"Seni almaya geliyorum. Yarım saatte hazırlanırsın herhalde. Maçımı izlemeni gerçekten istiyorum."

Babama bakarken gözlerimi devirme isteğimi bastırdım. Bu benim için yeni bir bilgiydi. Maça gideceğimi bile bilmiyordum. "Hafta sonumu babamla geçireceğim aslında."

Babam bakışlarını bana çevirdiğinde beceriksizce gülümsedim. Evet, baba. Denize düşen yılana sarılır. Bunda garip bir şey yok.

"Tamam, o da gelir. Eminim futboldan hoşlanıyordur."

"Saçmalama!" diye tısladığımda, babam arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı.

Evet. Normal bir telefon görüşmesiymiş gibi numara yapmaya çalışmak buraya kadardı işte.

"Hoşlanmaz mı?"

Kapa çeneni, çocuk!

"Kayla, bir sorun mu var?"

"Babanla konuşmaya geliyorum."

"Ne? Hayır!"

Babam yeniden "Kayla?" dediğinde ona aldırmadan yerimden kalktım.

"Alo?"

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Kapatmıştı. Bu çocuk kendini ne sanıyordu da, bana emrivaki yapıyordu? Birinin ona aramızdaki olmayan ilişkiyi hatırlatması gerekiyordu. Çünkü beni dinlemiyordu.

"Kayla, yine o çocuk mu?"

Babama dönüp elimi saçlarımın arasına attıktan sonra "Hayır!" diye tısladım. Her şeyi ondan aramasından bıkmıştım. Bir açıklama bekleyen suratına baktıktan sonra sandalyeye oturdum. "Bir arkadaş. Maçı varmış. Beni davet etti. Aslında ikimizi. Seni ikna etmeye geliyormuş," dedikten sonra susup onu bekledim.

"Kimmiş bu arkadaş?"

"İsmi, Caner," dedim. Hakkında başka bir şey bilmiyordum zaten. Sevgilisiyle Meriç'in yattığını söylememe gerek yoktu herhalde. Ve beni tehdit ettiğinden de bahsetmeme gerek yoktu.

"Çok açıklayıcı gerçekten," dediğinde çatalı elime alıp peynire batırdım ve ağzıma götürdüm.

"Ben de daha yeni tanıştım sayılır. Arkadaşlık kurmaya çalışıyor. Sanırım pek arkadaşı yok. Garip biri."

Konuşurken bir yandan ağzıma peynir atıyor, bir yandan ona bakıyordum. İkna etmek için dolu ağzıma aldırmadan "İyi biri gibi. Yalnız. Cidden arkadaşa ihtiyacı var. İzin verirsen gideyim?" dedim. Arkama yaslandığımda yorulduğumu hissettim.

Babam kaşlarını kaldırmış beni izliyordu. "Geliyor demiştin. Önce bir tanışalım."

Ah!

Buna gerek yok ama!

"Sorun mu var, Kayla?"

Yerimden kalkıp "Hayır!" dedikten sonra hızla mutfaktan çıkıp odama koştum. Niye bu evrendeki hiçbir erkeğe söz geçiremiyordum? Oysa annem bu işte ustaydı. Birazcık onun kızı gibi davranabilsem, şu an hiçbir şey böyle olmayacaktı. *Beceriksiz Kayla!*

Cebimdeki telefon titrediğinde, dişlerimi sıkarak elime aldım.

Gönderen: Meriç

Tişörtlerim kayıp!

Meriç'in gönderdiği mesaj, öfkemi bir anda benden uzaklara sürüklemişti. Beni tişörtleri için rahatsız etmesinden hoşlanacağım, aklımın ucuna bile gelmezdi. Hayat kim bilir karşıma daha neler çıkaracaktı?

Gönderilen: Meriç

Neden bunu bana söylüyorsun? Polise gitsene. Bir tişört için!

Onun, tişörtlerine olan saplantısıyla kendimce dalga geçtikten sonra, telefonu yatağın üstüne bırakıp dolabın kapaklarını açtım. Maç için uygun bir şeyler bakınırken yeni bir mesaj gelmişti.

Vay canına, Meriç Tuna! Konu tişörtlerin olduğunda gerçekten çok hızlısın!

Gönderen: Meriç

İlk düzeltme; bir değil, birkaç! İkincisi; elbette adını polise vermeyi düşündüm.

Gülümsemem yüzüme yayılırken, kendimi yatağın üstüne attım. Evet, dolabından bir değil, birkaç tişörtü ödünç almıştım. Ama bunu kanıtlayamazdı. O evin kapısını kilitlemiyordu. Pekâlâ bir hırsız girip tişörtlerinden birkaçını alabilirdi.

Ne?

Evde Meriç'in tişörtlerinden daha değerli şeyler yok!

Benim için tabii.

Bunu düşününce dudağımı büzüp sinsice gülümsedim.

Gönderilen: Meriç

Vazgeçtim. Egolarınla bir psikiyatri servisine başvurabilirsin. Bende değil. Rahat bırak. Hazırlanmam gerek!

Telefonu tekrar yatağın üstüne bırakıp, dolabın karşısına geçtim. Maç olayını hatırlayınca, dişlerimi sıkarak kıyafetlerime baktım. Pijamalarımı çıkarıp dolabın içine attıktan sonra, gözüm Meriç'in dolabından ödünç aldığım tişörtlere kaydı. Neden olmasın? Gülümseyerek bir tanesine uzandım.

Açık mavi olanı alıp, üzerime geçirdim. Bunları evindeyken giyiyordu. Dışarıda daha koyu renkler tercih ediyordu. Üzerindeki bulutumsu desenlerle yazılmış 'smoke' yazısına uygun bir şort çıkardıktan sonra bacaklarımdan geçirdim. Kalçalarıma kadar inen tişörtü çekip, şortun içine soktum. Kollarını omuzlarıma kadar kıvırdıktan sonra çekmeceden beyaz bir çorap aldım. Meriç'in kokusu etrafımı sararken, banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı topladıktan sonra beyaz bir kurdele ile tokanın üstünden tekrar bağladım. Ponpon kızlara benzemiştim. Tişörtümün üstündeki *smoke* yazısının, beni *lolita* olmaktan kurtardığını umdum.

Maç düşüncesi yüzünden sinir geçirme alıştırmaları yapıp aşağı indikten sonra mutfağa girdim. Babam baştan aşağı beni süzerken, masada kalan kahvaltılıkları dolaba dizmeye başladım.

"Üzerindeki tişört sana büyük değil mi?" dediğinde sesinde bir ima vardı.

Bu erkeklerden bir şeyler saklamaktan bıkmıştım.

"Evet. Meriç'in."

Su sesi kesildiğinde ona aldırmadan işimi yapmaya devam ettim.

"Uzun zamandır beni zor duruma sokacak isteklerde bulunmuyorsun."

"O aslında... Size karşı biraz anlayışlı olmaya başladı." Yalan söylediğimin belli olmaması için normal davranmaya çalışıyordum. Babam tek kaşını kaldırmış bana bakarken "Siz de biraz ön yargılarınızı yıksanız iyi olur," diye ekledim.

Arkamı dönüp mutfaktan çıkarken, zil sesi evin içini doldurmaya başlamıştı. Ayaklarımı yere vurarak kapıya doğru ilerledim.

Sersem! Evime gelmekten hiç çekinmeyen sersem!

Kapıyı açtığımda sinirimin yüzümden okunduğuna emindim.

"Merhaba," dedikten sonra üzerimdekileri inceledi.

"Gelmene gerek yoktu. "

"Üzerindeki sana büyük değil mi?"

"Meriç'in."

Kaşları çatılmıştı ancak bir şey söylemesine fırsat kalmadan, içeriden babamın sesi duyuldu.

"Kayla. Arkadaşını içeri davet etmeyecek misin?"

Caner elimi duvardan ayırıp yanımdan geçerken "İzninle," dedi.

Babamı gördüğünde "Merhaba, efendim. Ben Caner," diyerek kendini tanıştırdı. Üzerinde bir eşofman altı ve zümrüt yeşili bol bir tişört vardı. Temizdi. Gerçekten. Aslında onu ilk gördüğüm zamanlardakinden çok farklıydı. Gerçekten temizdi ve güzel kokuyordu.

"Merhaba, evlat," diyen babamın havaya kalkan kaşı karşısında Caner bir adım gerileyip, başını hafifçe yana eğdi.

"Yüzümün hali için üzgünüm. Talihsiz bir olay. Karşılık vermeyince böyle oluyor. "

Babam anlayışla kafasını salladıktan sonra dudaklarını araladı. "Salona geçelim mi, Caner? Böyle ayaküstü konuşmayalım."

"Geç kalmayacak mıyız? "diye atladığımda, içimden babama öfke kusuyordum.

Meriç'e karşı da biraz kibar olabilirdin, baba!

Caner gülümseyerek "Daha vaktimiz var aslında," deyince, babam koluna vurdu ve "Haydi geçelim öyleyse," dedi.

Baba! Sen! İki! Yüzlüsün!

Peşlerinden gidip koltuklardan birinin kenarına iliştiğimde, babam Caner'e hangi okulda okuduğunu sormuştu. Caner bilmediğim bir okul adını söylediğinde babam bana baktı.

"Kayla ile nerede tanıştınız?" derken tekrar ona dönmüştü.

Caner rahatça arkasına yaslanıp, "Ortak arkadaşlarımız var," dedi.

Hah! Meriç bizim ortak arkadaşımız!

"Ya. Kızımın bu kadar çabuk arkadaş edinmesine sevindim. Kayla maçın olduğundan bahsetti. Profesyonel bir kulüp mü?"

Tırnaklarımla oynarken sıkılarak onları dinliyordum. *Cidden mi, baba? Meriç'e yumruk atmak dışında, yumruk atma isteğiyle kıvranmaktan başka bir şey yapmamış adam değil miydin sen? Şimdi başka bir çocukla kibarca sohbet ediyorsun ama.*

"Hayır," dedi Caner başını hafifçe eğip gülümseyerek. "Amatör bir kulüp ama hedefimde profesyonel bir kulüple anlaşmak var," diye devam ettiğinde, babam gülümseyerek başıyla onayladı.

Şu an babama duyduğum öfke elle tutulur kıvama gelmişti. Meriç ile de biraz sohbet etse, en azından resimden bahsetseler, iyi iletişim kurabilirlerdi. Tamam, burada tüm suçu ona atmıyordum. Meriç de kibarlık bayrağını taşıyan bir centilmen değildi ama en azından bir deneyebilirlerdi.

"O kadar iyiysen, her şeyin bir oluru vardır."

"Bizimle gelirseniz ne kadar iyi olduğumu size gösterebilirim."

Gözlerimi devirip "Babamın evde yapması gereken işler var," dedim.

Babam bana bakıp tek kaşını kaldırdıktan sonra Caner'e döndü. "Memnun olurum. Aslında biraz tatile ihtiyacımız var. Kayla'yla iyi iletişim kurma seansları yapıyoruz da."

Sabit ve donuk bir ifadeyle ona baktım. *Cidden mi? Aile sorunlarımızı yeni tanıştığın bir çocuğa mı anlatıyorsun, baba? Cidden senin derdin ne?*

İç seslerim beynimi şişirirken, Caner "Gidelim mi? "diye sordu.

Ah, harika!

Gidiyoruz işte. Cebimde titreşen telefonla birlikte üstelik!

***

"Vuhu!" diye bağırdım oturduğum yerden fırlayarak. Gülerek ellerimi birbirine çarparken, Caner bana dönüp göz kırptı. Bu ikinci golüydü!

Somurtarak oturacağıma dair kendi kendime söz vermiştim ama babamın televizyonda izlediği o sıkıcı maçlar gibi değildi. Çok heyecanlıydı. Takım arkadaşları üstüne zıpladığında, babamın kahkahasını duydum. Orada

olmak isteyen gibi bir hali vardı. Birbirlerinin üstüne atlayan çocuklar hallerinden memnun gibiydiler. Ne de olsa takımları 3-1 öne geçmişti. Yine de birbirlerinin üstüne atlamaları fikri hoşuma gitmemişti. Sanırım altta kalan kişi ben olsam, panik atak krizine girer ve sevinçten sağlığım akıllarının ucuna bile gelmeyen diğerleri üstünden kalkana kadar son nefesimi vermiş olurdum. Ama bu benim için geçerliydi. Diğer herkes bu görüntüden memnundu. Yerime oturup "İyi ha!" dediğimde, babam kafasını sallayıp "Öyle," dedi. Aslında pek bir şey anlamıyordum ama iki gol atması benim için yeterince iyi yapıyordu onu.

Hakemin düdüğüyle maç yeniden başladığında, babam kendini kaptırmış bir şekilde çocukları izlemeye geri döndü. Cebimdeki telefonu çıkarırken, mesajları okuma vaktinin geldiğini düşünüyordum. Evden ayrıldığımdan bu yana üç mesaj gelmişti.

Gönderen: Meriç

İnkâr benim için bir kaçış yolu değildir.

Cevap vermiyorsun yani. Ne kadar sinirli olduğuma dair en ufak bir fikrin olsa, şu an evime gelip o tişörtleri dolabıma diziyor olurdun.

Benim tişörtümle o piçin maçına gitmen dâhiyane fikir, Kayla. Seni buna pişman edeceğim!

Mesajları dudağımı dişleyerek okuduktan sonra gülümseyerek yanıtlaya bastım. Onu deli etmiştim. Hem de bunun için hiç çaba harcamamıştım. Ve beni mi gözetliyordu?

Gönderilen: Meriç

Sakin ol, malı çok kıymetli! Sen beni mi gözetliyorsun? Değerli vaktini bana mı harcıyorsun? Beni şaşırtıyorsun, Meriç.

"Hadi, oğlum. Pas ver."

Telefondan kafamı kaldırıp, babamın baktığı yöne döndüm. Siyah saçlı bir çocuk kendi başına önündeki üç çocuğu geçmeye çalışıyordu. Karşı takımdaki sarışın çocuk ona doğru koşarken, babam biraz daha huzursuzlandı. Sarışın çocuk maçın başından beri, topu kendi yarı sahasından uzaklaştırma işinde oldukça başarılıydı. Caner'in takım arkadaşı topu kaptırınca, babam homurdanarak bana döndü.

"Bak, şurada boşta Caner vardı," derken Caner'in biraz önce durduğu yeri eliyle işaret ediyordu. Kafamı sallayıp onu dinlediğimi belli ettiğimde hırsla anlatmaya devam etti. "Eğer o çocuk bencillik yapmayıp Caner'e pas atsaydı... Gol olmaması mucize olurdu. Futbol takım işidir."

Benim için o kadar önemli olmayan bu bilgileri öğrendiğimi düşünüp, keyifle maçı izlemeye geri döndüğünde gülümsedim. Erkekler!

Telefonum tekrar titrediğinde heyecanla ona yöneldim. Beni hâlâ cümleleriyle heyecanlandırabiliyordu.

Gönderen: Meriç

Egomla psikiyatri servisine giderken, senin ve süper egon için de bir randevu almalıyım. Senin için vakit harcamıyorum. Tişörtlerim için harcıyorum. O tişört on beş dakika içinde elimde olmazsa, gelir herkesin ortasında onu senden alırım!

Mesajı okurken yüzümde oluşan aptal gülümsemeyi zorlukla bastırıp, titreyen parmaklarımla tuşlara dokunmaya başladım.

Gönderilen: Meriç

Vay canına, Meriç! Neredeyse bir paragraflık mesaj! Gözlerimi yaşartıyorsun!

"Hadi oğlum!"

Kafamı kaldırıp topun kimde olduğuna bakarken, babam bir kez daha aynı şeyi tekrarladı. Turuncu saçlı çocuk önündeki iki çocuğu geçtikten sonra, biraz önceki siyah saçlı çocuğa doğru topu yolladı. Bacaklarımdaki titreşimle onları izlemeyi bırakıp telefonu elime aldım.

Gönderen: Meriç

Hâlâ dalga geçiyorsun. Seni babanın yanında iç çamaşırınla bırakmak eğlenceli olacak. Kafanı kaldır. Senin aksine ben şaka yapmıyorum, küçük hırsız.

Telaşla kafamı kaldırdığımda, sahanın diğer ucundaki tellerin arkasındaki varlığını görmem uzun sürmedi. Cidden oradaydı. Görebildiğim kadarıyla hiç de iyi bakmıyordu. En kötüsünden, babamla yine tartışacaktı. Tartışmak mı dedim? Kavga etmek diyecektim. Yumruklaşmak...

Babam, Meriç ve Caner üçlüsünü aynı yerde görmek istemiyordum. Hayır, bundan zararlı çıkan tek kişi olurdu. Parmakların birini göstermek için fazla oyalanmasına gerek bile yoktu. Tüm parmaklar sadece beni gösterirdi bu olayda.

Hızlı düşün, Kayla!

Ellerimle tişörtü tutup şortumun içinden çıkardıktan sonra "Baba, sen burada kal. Ayıp olmasın. Benim acil eve gitmem gerek. Anlarsın ya!" diye zırvaladıktan sonra ayağa kalktım. Tişört kalçamın üstünü örterken yerimde huzursuzca kıpırdandım.

Babam kaşlarını çatarak bakarken "Ben seni götüreyim," dedi.

"Hayır, hayır. Sen burada kal lütfen. İkimiz de bir anda gitmeyelim. Ben hallederim," dedikten sonra ona söz hakkı tanımadan yürümeye başladım. Ah, lanet olsun! Olmasa bile bunu babama düşündürmem utanç vericiydi.

Aptal Meriç!

Nerede olduğuna bakmadan hızlı adımlarla tribünden inip, gelirken gördüğüm taksi durağına doğru ilerledim. Boş bir taksiye geçip adresi verdikten sonra hızlı olması için ricada bulundum. Telefonu elime alıp baktığımda mesaj yoktu.

Aptal çocuk!

Taksiden inip eve doğru koşturmaya başladım. Sokak ortasında onun gibi bir deliyle uğraşmaya hiç gerek yoktu sinirliydi ve dediğini yapardı. Ciddi. Kaçıktı.

Onu evin önünde otururken bulduğumda, durdum ve dudaklarımdan koca bir "Ha?" çıkmasına müsaade ettim. Evin önündeki siyah motoru görünce, olan biteni çabuk kavramıştım ama bir dakika... Mercedes'ten sonra bir de motoru mu vardı? *Zengin piç!*

Yavaş adımlarla yürümeye başladığımda, sıkılmış bir ifadeyle yerinden kalkıp bana doğru gelmeye başladı.

"Tişörtümü ver!"

Ona doğru giderken bir anda adımlarımı geriye doğru atmaya başladım. Ondan korkuyor olmam yeni bir şey değildi. Sinirli olduğunda ondan korkuyordum, çünkü kim olduğumu geçtim, insan olduğumu bile hatırladığından emin olamıyordum.

"Eve girmeme izin verirsen, kıymetli tişörtünü veririm."

"Yeterince zaman kaybettin ve sana bu inceliği göstermemi engelleyecek kadar şaka yaptın!"

İyice yaklaştığında, benim küçük adımlarıma, onun koca bacaklarına küfür edip koşmaya başladım.

"Kayla!" diye tısladığını duymuştum ama aldırmadım. Arka bahçeye var gücümle koştum. Düztabanlı ayakkabıları bu yüzden seviyordum. Ne zaman ne olacağı belli olmuyordu. Kim derdi ki bir çocuk basit bir tişört için beni böyle koşturacak! İşte Meriç Tuna ile hayat böyle tuhaf bir boyuta taşınıyordu. Onun o havalı haliyle koşacağını düşünmüyordum ama belimden yakalandığında bunun ne kadar aptalca bir düşünce olduğunu anladım.

Beni kendine çevirip, sırtımı sertçe evin duvarına yasladı. "Çok komikti. Şimdi oyun bitti!" deyip, tişörtü yakalarından tutup yukarı doğru çekmeye başladı. Ellerimle onu engellemeye çalışırken, "Eve girmeme müsaade edersen, kusmadan tişörtünü sana veririm. Biliyor musun, istediğim zaman kusabilirim. Şimdi olduğu gibi," dediğimde blöf yapıyordum. Kusmaktan iğrenirdim. Meriç çenemi tutup, "İğreneceğimi mi sandın?" diye sordu. İğrenmiyor muydu? Bu iğrençti ama. İğrenmemesi bile iğrençti. Diğer yandan benim kusmamdan iğrenmemesi... Biraz da tatlıydı... Ah, neler düşünüyordum ben! Kusmak her türlü iğrençti.

"Canımı yakıyorsun!"

Elini indirip, hızla tişörtü yukarı doğru çektiğinde işin ciddiyetini kavradım. Hâlâ önemli olan tişörtleriydi.

"Lanet olasıca kıymetli malların!" dedikten sonra, onun göğüslerime kadar çıkardığı tişörtü başımdan sıyırıp göğsüne vurdum. "Ne? Utanacağımı mı sandın?" diye bağırdığımda ifadesiz suratını bozmadan "Diğerleri," dedi.

Öfkeyi çok derinde hissediyordum. Kaburgalarımı kırıp, derimi yırtarak dışarı çıkmasına ramak kalmıştı. Omuzlarından ittirip yürümeye başladığımda peşimden geliyordu. Aptal! Cebimden anahtarı çıkarıp, evin arka bahçeye çıkan kapısını açtım. Hızla içeri girip odama doğru yürümeye başladım. Ondan önce ulaşırsam, birkaç tanesini saklayabilirdim.

"Girme! Evim çok değerli! Anlarsın ya!" diye bağırdım ancak bana aldırış etmeyeceğini biliyordum. Odaya girdiğimde kapıyı kapatmak üzereydim ki, ayağını koyup bunu engelledi.

"Üstümü değiştireceğim!" diye tıslադığımda kapıyı iyice açıp, "Sanki görmediğim şey," diyerek bilmişlik taslադı. *Hatırlatmasan olmaz!*

Dolabımın karşısına geçtiğinde hızla önüne geçip "Ben hallederim!" dedim.

"Neden çekiniyorsun? Üzerinde gördüğüm iç çamaşırlarını dolabında görmem seni utandırıyor mu?"

Dişlerimi birbirine bastırıp ona bakarken, bakışlarını göğüslerime indirdi.

Senin eline koz vermeyeceğim, aptal!

Elini kaldırdığında bir adım geriledim. "Dantelli pembe sutyenlerin," derken dudağını büzdü.

Lanet olsun!

ÇOK TATLI GÖRÜNÜYORDU!

Arkamı dönüp, dolabın kapağını hızlıca açtıktan sonra elime gelen bir tişörtünü alıp kapağı tekrar kapattım. Ona dönüp tişörtü uzattıktan sonra "Gidebilirsin," dedim.

Elimdeki tışörtü alıp diğerinin yanına, yatağın üstüne bıraktı. "Tabii. Diğerlerini de aldıktan sonra. "

Eli belime deyince tüylerim ürpermişti. Beni kenara ittirip dolabın kapağını açtığında, kendimi toplayıp önüne atladım.

"Genç bir kızın dolabını karıştıramazsın."

Kaşını kaldırıp "Sahi mi? Görmediğim neyin kaldı? Yoksa şu babana çektiğin numara mı?" dediğinde alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

YANAKLARIM, LÜTFEN KIZARMAYIN!

ŞİMDİ OLMAZ!

Neden bu çocuğun kafası bu kadar hızlı ve doğru çalışıyordu?

"Çık dışarı! Tamam, hepsini getireceğim!" diye tısladığımda, muzipçe gülümseyerek geriledi. Yatağımın üstüne oturduğunda gözlerimi büyüterek ona baktım.

"Sana inanacağımı mı sanıyorsun? Hepsini göreceğim."

Gözlerimi devirdim. Baş belası olan kimdi acaba?

Bakışları göğüslerime doğru indiğinde hâlâ bir sutyen ve şortla olduğumu unutmaya çalışıp arkamı döndüm.

Aptal! Aptal Meriç!

Dolaptan bir atlet çıkarıp üzerime geçirmeyi hiç istemezdim. Bu ona karşı bir zaferdi ama o bakışlara daha fazla dayanamazdım. Güldüğünü duyduğumda dişlerimi birbirine bastırdım.

"Seni hâlâ güldüren tek kız benim, değil mi?" dediğimde sesimin alaycı çıkmasını istemiştim. Biraz başarmıştım da.

"Eh! Çevremde sakar, aptal, utangaç, hırsız kızlar yerine, seksi, ateşli kızlar bulunduruyorum."

Sırtım ona dönükken, tişörtlerinden birkaçını alıp, diğerlerinin üstünü sabah çıkardığım pijamalarımla kapadım. Tekrar ona döndüğümde "Öyle mi?" deyip, tişörtlerini kucağına fırlattım.

"Senin olmayı başaramadığın şeyler."

Zaaf noktalarımı kullanıyordu. Pes etmek istemiyordum. Ona karşı yenilmekten sıkılmıştım. Kollarımı göğsümün

üstüne bağlayıp güç topladıktan sonra, çenemi hafifçe yukarı kaldırarak onu süzdüm.

"İstersen sana dokunduğumda ne kadar çaresiz olacağını test edelim, Meriç. Bu konuda üzerime oynamaktan vazgeç, çünkü gerçeği ikimiz de biliyoruz."

Vay be! Çok iddialıydım. Ve o şaşırmıştı. Yüz kasları gerginleşirken ayağa kalktı ve uzun boyunu sergileyerek beni karşısına aldı.

"Sen ve..." dedikten sonra vücudumu süzdü. Cidden süzdü. Gözleriyle çamaşırlarımın içini görebilirmiş gibi. Tekrar gözlerime baktıktan sonra nefesimi sessizce bıraktım.

"Her bir hücren bana ait ve nasıl istersem öyle olursun, baş belası. Bunu sakın unutma," dedikten sonra göz kırpıp önümden çekildi.

Çok korktum, Meriç Tuna! Beni iliklerime kadar korkuttun, seni havalı piç!

***

Bir saat sonra babam eve döndüğünde, nasıl olduğumla ilgili sorusunu geçiştirip kendimi odama kapattım. Olmayan ama olmadığı halde beni utandıran durum yüzünden üstüme gelmektense televizyon izlemeyi seçtiği için ona minnettardım. Caner'in maçı terk etmemle ilgili merakım geçiştirip, en yakın arkadaşımı aramamın ve telefonu açmamasının üstünden on dakika geçmişti. Telefon çalmaya başladığında yatakta uzanıyordum.

"Sonunda bana dönebildin."

"Sonunda bana vakit ayırabildin, Kaykay!"

"Neler oldu tahmin edemezsin. Telefonda anlatmak istemiyorum. Ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın. Ve sen ne öğrendim tahmin edemezsin. Berkan kendinden on yaş büyük bir kadınla birlikte."

"Demek beni aramamasının sebebi bu."

"Senin yaşadıklarına dair en ufak bir fikri olsa kıskançlıktan kudurur. Bırakalım da olgun sevgilisiyle biraz daha takılsın," dediğinde dudağımı dişledim. Olgun kadınlara karşı hep bir zaafı vardı zaten. Evet, geçmişimdeki terk erkek oydu. Olgun kadınlara zaafı olan Berkan.

"Evet. Annemi aramalıyım."

"Tamam, Kaykay. Yarın görüşürüz. Öptüm."

"Öptüm."

Ve sıra anneme gelmişti. Meriç'ten ayrı olduğumu duysa rahatlardı. Cidden ona takmıştı ama bunu düşünmesini istemiyordum. Kurcalayacaktı ve beni daha çok yoracaktı. En iyisi bilmemesiydi.

"Küçük, dik başlı kızım."

"Anneciğim."

"Seni çok özledim, bebeğim. Keşke burada olsan."

Orayı o kadar çok özlemiştim ki... Bir an önce gitmek istiyordum ama beni buraya bağlayan bir şeyler de vardı. Karanlık bir şeyler. Karanlık ve boğucu... Biraz da çekici. Birazcık.

"Ben de, anneciğim. Şu okul bitsin, hemen gelmek istiyorum."

"Evet. Hemen gelmelisin. Kuralcı babanın saçma zırvalıkları. Senin zaten derslerin yeterince iyi. Karnendeki

not ortalaman hedefinden yüksekti. Bunu görmüyor mu o adam?"

Annem yine bir şeylere kızmış ve çaktırmadan hırsını babamdan çıkarıyordu. Başka kimden çıkarırdı ki zaten.

Gülümseyerek "Gördü ve daha fazlasını bekliyor, anne. Bilirsin işte. Adam çalışmayı seviyor," dediğimde kaba bir homurtu çıkardı. Bu daha çok gülmeme sebep olmuştu.

"Uykun gelmedi mi hâlâ?"

"Geldi. Seni seviyorum, anne."

"Seni seviyorum, bebeğim. Tatlı rüyalar."

"Sana da."

Telefonu kapadıktan sonra çekmecenin içine atıp, yatağın örtüsünü açtım. Başımı yastığa gömüp gözlerimi kapadığımda kapım tıklatıldı. İnleyerek yerimden kalktım. Kapıya gittikten sonra kilidi açıp duvara yaslandım.

"Şu kilit gerçekten gerekli mi?"

"Sadece alışkanlık."

Tamam, kilitlemeyebilirdim de. Arada sırada unuttuğum da oluyordu gerçi. Yıllarca erkeksiz bir evde yaşayıp, sonra buraya gelince sendelemiştim. Odama pat diye girebilirdi ve bunu istemiyordum.

"Pekâlâ. İyi geceler demek için gelmiştim," dediğinde dudağımı ısırıp kafamı salladım. Düşünceli davranacağı tutmuştu. Gerçi son iki günü düşünürsek, iyi vakit geçirmiştik ve şimdi düşünceli davranması o kadar da garip gelmiyordu.

"İyi geceler."

"İyi geceler, kızım," dedikten sonra odanın içine doğru bir adım attı. Fakat aklından her ne geçiyorsa bundan vazgeçti ve "Tatlı rüyalar," deyip geri adım attı.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Sana da tatlı rüyalar, baba."

Kafasını sallayıp arkasını döndü ve odadan çıktı. Tuhaflıkların adamı!

Kapıyı kapatıp, yatağıma doğru yürüdüm ve kendimi yumuşaklığın içine atıp, örtüyü üzerime çektim. Bugün utanç verici bir gündü. Ağzımdan çıkan şeyleri bir daha dile getirebileceğimi sanmıyordum. Panik anında yaptıklarım beni şaşırtıyordu. Oldukça yorucu bir gündü. İyi bir uykuya uykuya ihtiyacım vardı. Yarın kesinlikle aklımdakileri eyleme dökmeliydim. Bu yüzden uyumalıydım.

Binaların arasında dar bir sokakta yürürken kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Binaların yüksekliği başımı döndürüyordu. Ayağımın altındaki yer sallanınca, başımı yere indirdim. Sokak bir anda insan dolmuştu. Çarpıp gidenlerin arasında bir kol belime dolanınca irkildim.

Gözlerimi açtığımda odamdaydım. Ve karnımın üstünde bana ait olmadığına emin olduğum bir kol vardı. Beni korkutuyordu ama o olduğunu anlıyordum.

Ne zaman uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Sadece çok yorgundum ve uyku beni kendine çekmişti. Ta ki Meriç yine sessizce evime girene kadar. Evime girmekle kalmıyor, odama ve yatağıma da giriyordu.

"Meriç, odamdan çıkar mısın? Mümkünse evimden uzak dur. Babam seni görse..." derken eliyle dudaklarımı kapatıp "Yine çok konuşuyorsun," dedi. Sabırla elini

dudağımdan çekmesini bekledikten sonra "Git, Meriç," dedim.

"Oyun oynamak için geldiğimi mi sanıyorsun, Kayla?"

Karanlıkta yüzünü doğru düzgün göremiyordum ama gergin olduğu belliydi. Bir şey olmuştu. Yine. Ve yine bana anlatmayacaktı. Sadece gelip istediği gibi davranacaktı.

"Hatıralarını unutmak için, istediğin zaman gelip kullanacağın bir kız değilim artık, Meriç," dedikten sonra ellerimi omuzlarına çıkarıp ittirdim. Bugün yaşadıklarımı henüz unutmamıştım. Bunun üstünden bir gün bile geçmeden, yanıma gelip hiçbir şey olmamış gibi yatacağını sanıyordu. Karanlığı bazen o kadar acımasız oluyordu ki, kendimi savunmasız hissediyordum. Kâbusta olup uyanamamak gibiydi.

"Senin isteklerin geçerli değil."

"Unuttun mu, Meriç? Rahatıma önem verirdin ve ben de hiçbir şeyim olan insanların yanında rahat olamayacağımı söylemiştim."

"Ben senin hiçbir şeyin mi oluyorum?"

"Ne sanıyorsun?"

"Kayla, bir kere de çocukluk etme. Oyun oynamıyoruz. Sen de benimle birlikte çok huzurlu uyuyorsun. Bunu biliyorsun," dedikten sonra kollarını tekrar belime doladı.

Sen benim uyanamadığım kâbuslarımsın, Meriç Tuna.

"Aslına bakarsan... Hayır! Gider misin artık?" Kollarının arasından kurtulmak için debelenmeye başladığımda sinirlenmişti. Bunu, çenesindeki kasın seğirmesini görmeden, parmaklarının gevşemesinden anlamıştım. Yüzüne

bakıp ona bir kez daha gitmesini söyledikten sonra ekledim; "Seni istemiyorum."

Ona yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdım ama sadece bir tişört için canımı yakmış olduğundan onu alttan alamıyordum. Sadece bir tişört için beni dışarıda iç çamaşırlarımla bırakmıştı.

"Günlerdir uyumadım, Kayla. Anne ve babamın ne kadar saçma şeyler yüzünden kavga ettiğini bilemezsin."

Midemde oluşan soğukla sıcağın çarpışmasına içimden binlerce kez küfür ettim. Boğazımdan aşağı inen buz kütlesi, ayaklarımdan mideme doğru çıkan alevle çarpıştığında, midemin üstüne doğru kıvrılmak istedim. Bunu bana yapan onun sesiydi. Onun güçsüz sesi.

Ondan duymaya alışık olmadığım kadar çaresiz...

"Neden gidip, yattığın kızlardan biriyle kendini oyalamıyorsun?" dediğimde sesim o kadar yabancı çıkmıştı ki... Bana ait değildi. Çünkü aslında ben söylememiştim. Benliğimi, ona sarılıp sarmalamak isteyen bir yanımı kenara bırakıp, başka bir kişiliğe bürünerek söylemiştim bunu. Acımasız olursam, her şey benim için daha kolay olur sanmıştım ama canım acıyordu. Dişlerini birbirine bastırdığını anlayabiliyordum. Şakaklarındaki ter damlaları çenesine doğru akarken, dişlerinin arasından "Gitgide o sürtüklere benziyorsun!" deyip üzerimden hızlıca kalktı.

Odadan çıkışını izlerken, güçsüz sesi kulaklarımda, acı çeken ve ihtiyaç duyan yüzü gözümün önündeydi. Elimi alnıma yaslayıp nefesimi dışarı sessizce bıraktım. Ona karşı gelebilmiştim. Onu kanatarak.

Belki de ilk kez bu kadar ileri gitmiştim.

Ve iyi hissetmiyordum. Hem de hiç.

Tüm yaşadıklarım bana fazla gelmişti. Bunu bu gece Meriç'i tersledikten sonra anlamıştım. İçimi kaplayan boşlukla... Ona 'Git!' demiştim. Bana ihtiyacı olduğunu bildiğim halde. Mantıklı bir yanım *Hep sen olmayacaksın. Çevresindeki herkesi uzaklaştırırken, senin hep orada olacağın garanti değil. Başa çıkabilmeli!* diyordu. Ama bu beni rahatlatmıyordu. Hem de hiç.

Umurumda bile değildi. Bu ben değildim.

Kullanırsa kullansın, çıkar ilişkisi desin... Ne olursa olsun, bana ihtiyacı varken ona yardım etmeliydim. Alnımı ovaladım. Onun iyiliği için mi yapıyordum bunu?

En önemlisi, onu gerçekten kaybedeceğime mi inanmaya başlamıştım? Ona geri dönme şansım yoksa, bensiz olmaya da alışmalıydı. Bunu mu düşünüyordum cidden?

Neden biraz onun gibi bencil davranmıyordum ki?

Kapının sesi duyulduktan hemen sonra kulağımı onun sinirli sesi doldurdu.

"Neden seni dinliyorum ki?"

Şaşkınlıkla onu izlerken, bir çırpıda pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Yatağa tırmanıp, kollarını belime doladıktan sonra başını göğsüme yasladı.

Ah! Bir dakika...

Kafamı toplamam için bir dakikaya ihtiyacım vardı. *Hayır hayır! Bu yaptığına bir anlam vermem için en az bir günümü harcamam gerekirdi. O tuhaf bir çocuktu ve onun açısından düşünmeliydim. Ama şu an buna vakit yoktu. Hızlıca Kayla olarak düşünmem gerekiyordu.*

Bir elim hâlâ alnımda, diğeri yastığın üzerindeyken, hangi Kayla olarak düşüneceğime de karar vermem gerektiğini hatırladım. Biraz önce onu tersleyen Kayla mı, yoksa onu sarmalamak isteyen Kayla mı?

Onu dinleyecek olursam, ilk Kayla önemini tamamen yitirmişti. Beni dinlemeyeceğinden bahsetmişti, değil mi? İnat edersem o da edecekti. Ve muhtemelen bu iş babama kadar gidecekti. Sonra Meriç'in bizim evimize, odama, yatağıma girdiğini anlayacaktı. Bir düzeltme; babam muhtemelen bu gelişin ilk olmadığını anlayacaktı.

Ah! Hayır!

Bunların hiçbirine gerçekten gerek yoktu. Hem bu çocuk bu eve bu kadar rahat nasıl girebiliyordu? O girebiliyorsa, belki de kapımı cidden kilitli tutmalıydım. Hırsızların girmesi de beklenmedik bir şey olmazdı.

MERİÇ BELİME SARILMIŞ, BAŞI GÖĞSÜMDE YATIYOR VE... NE SAÇMALIYORUM BEN BÖYLE!

Tamam, düşünmeyi bırakmalı ve bir şeyler yapmalıydım. Yalandan öksürdüğümde kollarını biraz daha sıktı. *Tamam Meriç, anladım. Bırakmaya hiç niyetin yok.*

Bir dakika... Konuşmadan önce biraz daha düşünmeliydim. Düşünmek için, en önemli şeyi atlamıştım.

BENİM DERDİM NE?

MERİÇ, GERİ DÖNDÜ!

O kadar sinirlendikten sonra, bana belki de en ağır lafını ettikten sonra geri döndü. Üstelik onu açıkça kovduğum halde geri döndü.

"İlk defa yaptığım seçime saygı duymadın!" diye zırvaladığımda, konuşma işinde ne kadar beceriksiz olduğumu düşündüm. Belki de çenemi kapamalı ve biraz daha düşünmeliydim. Ama bu bir gerçekti.

"Kalmama izin ver."

Ha? Bunun açıklaması şu oluyor; 'Erken davrandın, Kayla. O çocuk bu kadar çabuk değişebilecek biri mi? Onu tanımıyor musun? Tanıdığını sanıyorsun belki de. Acele karar veriyorsun.'

BİRAZ İÇ SESİNİ SUSTUR DA ONUNLA DİYALOG KUR, APTAL!

Unutma, yeniden gidebilir. Seni ikna etmeye geldi. Yani hâlâ seçimlerine karışmayan Meriç var. Sadece ilk defa hemen kabul etmiyor ve tersine seni ikna etmeye çalışıyor.

Tamam, bir dakika...

Bir boğaz temizleme daha.

Ve ondan gelen, kollarını biraz daha sıkma.

"Yani bu bir ikna dönüşü," dediğimde kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Alnında ter damlaları vardı. Yanakları pembeleşmişti. Bu kadar öfkelenmiş ya da sıkıntılı...

"Kalmama izin ver... Lütfen."

Başını tekrar göğsüme yasladığında, içimden tek bir cümle geçiyordu.

BİRİ MANTIKLI TARAFIMI ÖLDÜRSÜN!

Mantıklı tarafım direnmem için bir sürü sebep üretiyordu. Aptalın tekiydi. Bir tişörtün değeri, benden daha fazlaydı. Hiç umursamamıştı beni. Hiçbir zaman umursamamıştı ki zaten. Çıkar ilişkisi olduğunu söyleyip duruyordu. Ve beni bırakacaktı. Alı, işte... Söyledim. Daha

doğrusu düşündüm. Dolaylı yollardan değil. Direkt olarak düşündüm. Ve beni bırakacaksa sürekli ben olamazdım. Kendi başına idare etmesi gerekiyordu.

"Meriç..."

O güçsüz–içimi parçalara ayıran–sesiyle "Sana ihtiyacım var. Neden anlamıyorsun?"diyerek sözümü yarıda kestikten ve dudaklarını tenime değdirip küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, darağacında asılı duran mantıklı tarafımın ayağının altındaki sandalyeye tekmeyi savurdum.

Üzgünüm ama benden bu kadar!

Alnımda ve yastığın üstünde işe yaramaz halde duran kollarımı kaldırdığımda, "Lütfen izin ver!" dedi yeniden.

Omuzlarından tutup ittirdiğimde, pembeleşmiş yanakları ve terli alnıyla suratıma baktı.

"Lanet olsun, Kayla! Sana ihtiyacım var diyorum. Günlerdir uyumadım. Dobby'nin havlamasına bile dayanamıyorum. Sinir..."

Elimi dudağının üstüne kapatıp onu susturduğumda, kahverengi gözleri merakla bana bakmaya başladı.

"Kapıyı kilitle, Meriç."

Gözlerini kapatıp nefesini dışarı bıraktıktan sonra dudağımın üstündeki parmaklarımı öpüp, hızlıca üzerimden kalktı. Nefesimi dışarı bıraktıktan sonra alnımı kaşıdım. Bu durumdayken kapının kilidini unutmamam, biraz önce idam cezası verdiğim mantıklı tarafımın işiydi. Tekrar yanıma gelip "Bu sefer benim rahat yatmam önemli olabilir mi?" diye sorduğunda kafamı salladım. Kollarını belime dolayıp, başını tekrar göğsüme yasladığında gülümsedim. Tabii ki yüzüstü yatacaktı.

Elimi saçlarına indirip onlarla oynarken "Şartım var," dedim.

Kafasını sallayıp "Bekliyorum," demesini beklemiyordum. O Meriç'ti. Onun tepkileri 'Yine bir çocukluk yapıyorsun!', 'Olmasa beni şaşırtırdın, baş belası!', 'Başımı şişiriyorsun!' gibi şeyler olurdu. Direkt bir kabulleniş değil.

"Birkaç soru," diye mırıldandığımda, biraz daha kendi gibi davranıp "Onu biliyorum zaten. Sorularını bekliyorum," dedi. Gülümserken elimi alnına indirip terini sildim. Kafasını kaldırıp elime baktıktan sonra "Mendil var mı?" diye sordu. Yüzümü buruşturup gülümserken "Saçmalama, senin terinden tiksinmiyorum," dedim. O benim kusmamdan tiksinmediğini söylemişti, değil mi? Ter neydi ki!

Ben senin terini bile seviyorum, aptal!

Elimi alıp yorgana silerken "Umarım bundan da tiksinmiyorsundur," dedi.

Gülümseyerek "Hayır," dedim. Başını tekrar göğsüme yasladığında, yüzümde hâlâ o aptal gülümseme vardı. Biraz önce birbirimizi kırmıştık. Şimdi ise... Normal biz gibiydik.

"Neden başka birine gitmedin de geri döndün, Meriç?"

İşte sorularımıza başlıyorduk. Ama merak ediyordum ve öğrenmek hakkımdı.

"Bazen cidden saf olduğunu düşünüyorum."

"Cevap ver."

"Onlarla uyuyamadım zaten, Kayla. Neden yine onlardan birine gideyim," dediğinde öyle bir ton kullanmıştı

ki kendimi aptal gibi hissetmiştim. Bunu nasıl yapıyordu? Yani ses tonuyla tüm dengemi değiştirmeyi?

"Ne yani, onlarla yattın ve uyumadın mı?" dediğimde aptallık merdiveninde üçer basamak atlayarak ilerliyordum.

"Asıl sorunu sor da, hepsine birden cevap vereyim."

Saçlarıyla oynamaya başladım. Ensesindeki saçları terden ıslanmıştı. Parmaklarımı oradaki saçlarının arasından geçirirken "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Cevap vermezsem gitmemi mi isteyeceksin?" derken kafasını kaldırıp suratıma baktı.

Hayır, aptal! Sen bana böyle bakarken nasıl gitmeni isteyebilirim ki?

"Cevap vermeni istiyorum."

Kafasını tekrar göğsüme yasladı.

Çekmecedeki telefon titremeye başladığında başını kaldırdı. Üzerimden kalkmadan uzanıp telefonu aldı ve dişlerini sıkarak bana uzattı. Ekranda Semih'in adını görünce, "Bir şey olmuş olmalı," dedim. Yoksa bu saatte aramazdı, öyle değil mi? Üzerimden kalkıp, yataktan inerken bileğini tuttum ve "Dur," dedim. Yatakta doğrulup, onu da yanıma çekiştirdim.

"Seni neden bu saatte arıyor? Hep mi bu saatte arar?"

"Hayır. Sen istemezsen açmam." Gitmekten vazgeçip yanıma oturduğunda telefonun ışığı hâlâ yanıp sönüyordu. "Sen aç," dedim.

İtiraz etmeden telefonu elimden aldı. "Bu saatte iyi bir sebebin olsa iyi olur," dediğinde "Kibar ol," diye fısıldadım.

Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra telefonu uzattı. Semih ne demişti de uzatmıştı ki hemen?

Telefonu alıp kulağıma götürdüğümde "Efendim," diye mırıldandım.

"Neden seni aradım bilmiyorum. Aslında asıl aramam gereken kişinin telefonu açması da evrenin bana bir işareti olsa gerek. Her neyse. Bir şekilde–senin ve onun sayesinde–annemle ilgili gerçeği öğrendim. Biz konuştuk ve bir şeyleri kabullenmeye çalışıyorum. Annemin pişmanlığına inanmak üzereyim. Yani demek istediğim, o şeyleri yaşamasaydık belki de utancından bana hiç anlatmayacaktı. Bu gece bazı şeyler daha çok netlik kazandı. Sizin sayenizde. Teşekkür ederim."

Meriç'e baktıktan sonra "Aranızı düzeltmenize sevindim," diye mırıldandım.

"Ben de. Meriç'i verir misin?"

"Tamam. İyi geceler," deyip telefonu Meriç'e uzattım. Kulağına götürdükten sonra hiçbir şey demeden bekledi. Sonunda "Tamam," dedi ve telefonu kapatıp çekmecenin içine attı.

"Uyuyalım mı?" dedim gülümseyerek. Oturduğum yerde kayıp, başımı yastığa yasladım ve elini tutup onu da çektim. Tekrar üzerime çıkıp, saçlarımı yüzümden çektikten sonra dirseğinden destek alarak yüzüme baktı.

"Onlar burada yokken şirketle ilgili birkaç şeye benim imza atmam gerekiyor. Babam önceden her şeyi ayarlamış. Beni çağırdıklarında gidip sadece imza atmam gerektiğini düşünüyordum." Durduğunda elimi kaldırıp yanağında gezdirdim. "Bakışlarını görmeliydin. Muhasebecisiyle

yatan bir adamın ve onun yüzünden kafayı yiyen kadının zavallı çocuğu. Hepsi bana böyle baktı. Saklamaya çalışanlar da oldu tabii."

"Değilsin."

Gözlerini sıkıca yumdu. "İkisinden de utanıyorum," dediğinde sesi çatlamıştı. Göğüs kafesimdeki ağırlığa aldırmadan uzanıp dudağını öptüm. Hâlâ dudağının üzerindeyken, "Değilsin," diye fısıldadım. Parmaklarımla yanağını okşuyordum. Kaşlarını çatıp "Öyleyim," dedi.

Bir çocuğun anne ve babasından utanması ne kadar kötü hissettirir biliyordum. Babamdan yıllarca utanmıştım. Onun beni ve annemi bırakıp gitmesini korkaklıkla adlandıran onlarca insanla karşılaşmıştım. Onun yüzünden herkes bana ve anneme--daha çok bana--acıyarak bakmıştı. O zamanlar dünyanın en zavallı çocuğu olduğumu hissederdim. Meriç'in de böyle hissettiğini bilmek beni daha derinden yaralamıştı. Annemi üzdüklerinde hissettiğim gibi hissediyordum. Bütün acısını ondan alma imkânım olsa, bunu hiç düşünmeden yapardım.

"Bundan nefret etsem de öyleyim. Zavallıyım. Bunu bana yaşattıkları için onlardan nefret ediyorum ama sonra anne ve babamdan nefret ettiğim için kendimi suçluyorum."

Dudağı titrerken gözünden akan yaşı izledim. Ona bunu yaşatmaya kimsenin hakkı yoktu. Hiçbir şeyi düşünmeyip sadece yorum yapan, yargılayan, acıyan insanlardan nefret ediyordum. İnsanların gereksiz yorumlarına kimsenin ihtiyacı yoktu. Neden bunu anlamıyorlardı ki? Ellerimi Meriç'in yanağına yerleştirip, gözlerinin içine baktım.

"Hayır. Öyle değilsin."

Meriç beni dinlemiyordu bile... Annem gözyaşlarımı silip bana nasihat verdiğinde benim onu dinlemediğim gibi. Çünkü ben zavallıydım ve annem sadece bu gerçeği bana unutturmaya çalışırdı.

"Ne yaparsam yapayım herkes... Sen de..."

Bakmaya bir son verip onu öptüm. Dakikalarca...

Nefes almak için dudağımı çektiğimde "Ben seni seviyorum," dedim. Uzanıp gözyaşının kuruduğu gözünü öptüm. "Sana öyle bakanların ne kadar gereksiz olduğunu sen de biliyorsun, Meriç. Onlar sadece konuşuyorlar. Bizim onlara ihtiyacımız yok. Kendine bunu yapma. Senin hiçbir suçun yok."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden dudağım öptükten sonra omuzlarından hafifçe ittirip yatmasını sağladım. "Benimle alışverişe gelir misin?" diye sordum. Kaşlarını çatıp baktığında, "Bay Harrington için bir şeyler almak istiyorum," dedim. Yanağını öptükten sonra "Gününü sana haber veririm," deyip gülümsedim.

Yanına uzandığımda, başını yastıktan ayırıp hiçbir şey demeden belime sarıldı. Başını göğsüme yaslayıp, "Bana bir şeyler anlatır mısın?" dedi. Uzanıp saçlarını öptükten sonra, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye başladım.

"Cansu'nun yaptığı parti için bir şeyler düşünüyorum. Belki sana bahsettim. Belki de bahsetmedim. Seninle ilgili o kadar çok rüya görüyorum ki, belki rüyamda bile konuşmuş olabiliriz. Neyse, dinlediysen bile yeniden dinleyebilirsin. Tutkulu ve saf bir tema düşünüyor. Bil bakalım yardım için kimi seçti? Tabii ki ben. Nasıl kabul ettiğimi duysan... Neyse, o konuyu boş ver. Aklımda bir fikir

var. Yarın bunu Cansu'yla da paylaşacağım. Bence çok... Imm... Güzel olacak."

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirirken esnediğini duydum.

"Ama beni asıl heyecanlandıran; Bay Harrington. Onun için bir şeyler yapmalıyım. Unutmamam gerek. Ve bu konuda sana ihtiyacım var. Sen daha iyi bilirsin. Yani erkek zevki, değil mi? Bence güzel olacak. Hem arada normal bir hayat da yaşayabiliriz." Uzanıp saçlarını öptükten sonra "İyi geceler, Meriç," dedim.

Gözümden akan yaşa aldırmadan uzanıp bir kez daha saçlarını öptüm.

Seni asla bırakmayacağım. Sen bıraksan bile ben bırakmayacağım. Bırakacağını bir kez bile olsa kabullenerek düşündüğüm için özür dilerim senden. Bir daha asla bunu düşünmeyeceğim.

Seni seviyorum, Meriç.

***

Günlerden sonra ilk kez gözlerimi huzurla açtığımda yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Kokusu hâlâ buradaydı. Benimle... Kendisi çoktan gitmiş olsa da... Beni terk etmeyen aptal gülümsemeyle yataktan aşağı inip yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Onunla olan ayrılığımın bu kadar kısa süreceğini planlamamıştım. O eski haline dönene kadar ayrı kalmamız gerekiyordu ama plan dışı şeyler olmuştu. Dün geceden sonra ona *'Arkadaşız, Meriç!'* diyemezdim.

Yüzümü üç dört kez yıkayıp kuruladıktan sonra saçlarımı topladım. Odaya geri döndüğümde aptal gülümsemeden biraz olsun kurtulabilmiştim. Esneme hareketleri

yaparken komodinin üstündeki beyaz kâğıdı fark ettim. Yüzüme yeni bir gülümseme yayıldı. Meriç bana not bırakmıştı! Odanın içinde koşarak kâğıdı kaptıktan sonra yatağın üstüne zıplayarak oturdum ve heyecanlı bir şekilde katlı kâğıdı açtım.

Meriç'in el yazısı...

Bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim. Özenle yazılmıştı.

Hemen okumaya başladım.

Dün gece için teşekkür ederim, baş belası.

Uzun bir süre sonra uyumak iyi geldi. Öncesinde beni kovsan da, sonra kalmama izin verdiğin için sen iyi bir kızsın.

Bense... Biliyorsun işte... Herkesin acıdığı şu kötü çocuk.

Ve sana ihtiyacım olmasından nefret ettiğimi de biliyorsun. Dün gece ilk kez kendi sesimden ne kadar acınası olduğunu duydum. Bu çok zordu. Bir yandan da içimden bir şeyin kopup gittiğini hissettim. O boşluk rahatsız edici değil. Endişelenme. Bir fazlalıktan kurtulmuş gibiyim. Hatırladığımda senden ve kendimden utansam da... Bir bebek gibi bana bakmak zorunda kaldığın, istemediğin halde kalmama izin verdiğin için senden özür dilerim. Bu bir daha olmayacak.

Bir şey daha... Yapmak istediğim şeyler var. Zorlandığımda sana sığınmak ya da başka şeylere başvurmaktan kurtulmak istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Deneyeceğim.

Teklifin hâlâ geçerliyse... Yani arkadaş olabiliriz. Düşündüm de, bu değişik olabilir. Bay Harrington için alışverişe seninle birlikte gelmeyi de isterim.

Kısaca baş belası; en başa dönmeye varsan, ben de varım. Senin peşime takıldığın günden bahsediyorum. Emin ol, seni zor durumda bırakmayacağım. Frambuazları özleyecek olsam da, bundan ya da başka şeylerden bahsetmeyeceğim. Senden uzak duracağım. Bir arkadaş kadar...

Not: Dün gece için bir teşekkür. Tişörtüm sende, diğer sakladıklarının yanında kalabilir.

Eğer kabul edersen, arkadaşın...

Arkadaşın olsa da, her zaman ona ait olacağına inanmayı sürdüren eski erkek arkadaşın...

Meriç Tuna.

Kâğıdı katlayıp komodinin üstüne geri bıraktıktan sonra, kendime gelmek için birkaç saniye bekledim. Ona yeniden kavuştuğumu ve bu saçma ayrılığın bittiğini düşünerek huzura kavuşmamın üstünden çok geçmeden, ondan gerçekten ayrıldığımı hisseder olmuştum.

Şimdi arkadaş mı olacaktık?

Dün geceden sonra mı?

Ona sarılmak istiyordum. Onu öpmeyi özlemiştim. Benden uzakta olmasını istemiyordum. Bana ihtiyacı vardı. Kahretsin ki haklıydı! Bana ihtiyacı olmamalıydı. Kendi başına bir şeylerle başa çıkabilirdi ve bunu yapmalıydı. Ama yine de onu istiyordum. Birlikte de bir şeylerin üstesinden gelebilirdik. Telefonuma sarılıp onun numarasını girdim. Açmasını bekledim ama açmadı. Bir kez daha aradım. Sonuç yine aynı oldu.

Sinirlenip telefonu yatağın üstüne bıraktığım an çalmaya başlayınca, heyecanla yeniden elime aldım ama arayan Cansu'ydu.

"Selam. Planımızı unutmadın, değil mi?"

Kendime birkaç saniye tanıdım. Plan?

"Kayla?"

"Hayır. Unutmadım. Sadece Bora da gelebilir mi? Merak ediyorum da."

"Tabii. Ona söylerim. Ben hazırlanıyorum. Orada görüşürüz."

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapattım. Sakinleşmek için kendime birkaç dakika zaman tanıdım ve buna yardımcı olması için odanın içini müzikle doldurdum. Meriç'e öfkelenmiştim. Sevdiği çocuktan ayrı olan bir ergen krizindeydim. Ergenlik dönemimi ikiye ayırıyordum; Meriç'ten önceki ergenliğim ve Meriç'ten sonraki ergenliğim. İlki hafif atlatılabilecek bir vaka iken, ikincisi en ağır vakalar arasına gösterişli bir giriş yapıyordu.

Dün geceki yakınlaşmamızdan sonra 'arkadaş olma' fikrini ortaya atması, benim ona yaptığım her şeyden daha saçmaydı. Barışmamız ve her şeyin düzelmesi için daha iyi bir fırsat olamazdı. Meriç derinliklerini benimle paylaşmış, bana sığınmıştı. Yeniden başlayabilirdik ama o, aptal arkadaşlık fikrine sıcak bakmaya karar vererek her şeyi yeniden mahvetmişti.

Onu ve arkadaşlığımızı düşünmek beni sakinleştirmiyordu. Müziğin sesini saatin kaç olduğunu umursamadan yükselttikten sonra, dolabın karşısına geçip bir etek ve kalçalarıma kadar inen bir tişört çıkardım. Etek

tişörtten on santim daha uzundu. Postacı modelindeki çantamın içine cüzdanımı attıktan sonra telefonumu da alıp evden ayrıldım.

Gideceğim yeri Neşe'ye mesaj attıktan sonra durağa doğru yürümeye başladım. Sinirim biraz–birazcık–geçmişti. Ama şu an karşıma çıksa, ona karşı göstereceğim tepkim yanımdaydı. Hazırlıklı bekliyordu.

Boş gelen minibüse bindikten sonra, arka koltuklardan birine oturup camdan dışarı bakmaya başladım. Kulaklığımı takıp müziğin sesini son noktaya getirdim ve ergenliğimin konuşmasına izin verdim.

Dün gece olanlar özeldi.

Ve o korkak bunu yaşadıktan sonra kaçıp gitmişti. Zavallı falan değildi... Etrafına kimsenin içeri girmesine izin vermediği duvarlar inşa ettiği için, kimsenin ulaşamadığı o kötü çocuğa büründüğü için onun, ailesinin durumundan etkilenen zavallı çocuk olduğunu düşünüyorlardı. Onun yüzünden! Bu kalıplara girmek zorunda değildi. Ve daha az ulaşılmaz olsa, kimse onun hakkında öyle düşünmeyecekti. Kendini soktuğu kalıptan mı kurtulmaya çalışacaktı şimdi? Ah, tabii ki hayır. Daha fazla ulaşılmaz, yalnız, kötü olacaktı.

Başladığımız noktaya geri döndük Meriç.

Kulaklarım zonklamaya başladığında yerimden kalkıp durmak için düğmeye bastım. Şoför minibüsü sallandıra sallandıra durağa yaklaşırken, sabırsızca ayağımı sallamaya başladım. Sonunda önümdeki kapı ağır bir şekilde açıldığında, basamakları hızla inip kendimi dışarı attım. Hava oldukça güzeldi. Güneş kemiklerime işliyordu adeta. İyi geldiğini hissediyordum. Saçlarımı omuzlarımdan geriye

attıktan sonra elimi çantamın üstüne koyup yürümeye başladım. Aynı şarkının bilmem kaçıncı tekrarını yapıyordum. Kendimi bildiğin depresyona sokuyordum. Kadının sesi güçlüydü, tamam ama acıyı bu kadar hissettirmek zorunda mıydı? Ve ben bundan zevk alarak aynı şarkıyı dinlemeye devam ediyordum.

Yolun karşısına geçtikten sonra alışveriş merkezine doğru ilerledim. Üç adım kala önümdeki otomatik kapı açıldı. Dudaklarımla oynayarak içeri girdim. Müziği durdurmadan kulaklığı kulağımdan çıkardıktan sonra çantamla aynı yere bırakıp, güvenliğin yanından geçtim. Çantamı alıp kulaklığı tekrar taktıktan sonra Cansu'yla geçen gün buluştuğumuz kafeyi bulmaya çalıştım. Burası benim için karmaşık bir alışveriş merkeziydi. Kaybolabilirdim bile. Ama zihnimi zorladım ve tanıdık bir yerler görmeye çalıştım. Ve işte o pizzacı. Hemen onun yanında kahvaltı yaptığımız kafe olması gerekiyordu. Ve evet... Oradaydı işte. Adımlarımı hızlandırırken şarkı nakarata girmişti. Mırıldanarak ilerlerken Cansu'yu görünce, müziği istemeyerek de olsa kapattım. Bora tam karşısında ona bir şey anlatırken dondurmasından kaşıklıyordu. Yavaş yavaş onlara doğru ilerlerken ne kadar tatlı ve can sıkıcı olduklarını düşünüyordum.

Ah! İyi bir arkadaş ol ve böyle düşünme! diyerek kendimi azarladıktan sonra gülümseyerek "Merhaba," dedim.

İkisi de bana döndü. Önce Cansu "Merhaba," diyerek ayağa kalktı. Boynuma atladığında o tanıdık bebek parfümü kokusu etrafımı sarmıştı.

Bora "Selam, yeni," diyerek göz kırptığında "Selam," dedim. Cansu'nun ahtapot kollarından kurtulduktan sonra

yanına oturarak onlara eşlik ettim. Neşe henüz gelmemişti. Saatimi kontrol ederken "Nasılsınız?" diye mırıldandım.

Cansu tüm neşesiyle "İyi Seni bekliyorduk. Neşe'yle konuştum. Biraz gecikecek. Eşyalarını düzeltiyormuş," dediğinde ona dönüp "Tamam," dedim.

Bora sıkılmış bir halde arkasına yaslandıktan sonra "Peki, benim burada ne işim var yeni?" diye sordu.

"Bekle," deyip kaşlarımı çattım.

Bora, suçlu gibi ellerini avuç içleri bana bakacak şekilde yüz hizasında kaldırıp, "Tamam, sakin ol," dedi. Cansu kaşlarını çatarak ona baktığında ise muziplik yaparak ellerini indirdi. "Ne var?" diye sormayı da ihmal etmedi.

"Dalga geçme!"

Benim konuşmama izin vermeden kendi aralarında tartışıyorlardı. "Dalga geçmiyorum, sarışın maymun. Kız sinirli."

Cansu elini kaldırıp, Bora'nın masanın üstündeki eline vurduktan sonra "Öyle söylenmez," diye uyardı. Elini çekmek üzereyken Bora parmaklarından tutup, "Çokbilmişsin ama inan bana evirip çevirerek onun daha fazla canını sıkarız," dedi.

Oturmuş onları izlerken boğazımı temizleyerek "Hâlâ buradayım," dedim. Cansu elini çekip bana döndüğünde, Bora sırıtarak arkasına yaslandı.

"Dün Meriç geldi. İyiydik. Hatta ben 'yeniden eskisi gibiyiz' diye düşünmeye başlamıştım bile. Sonra bu sabah öğreniyorum ki, Meriç arkadaş olmaya karar vermiş," dediğimde Bora bir kahkaha atmaya başladı.

Cansu "Bora!" diyerek tıslադığında, kahkahasını tutmaya çalıştı. Dudaklarımı birbirine bastırmış ona bakarken, ciddileşip masanın üzerinden bana doğru uzandı.

"Yanlış anlama, Kayla. Sadece bu anlattığın şey... Meriç değil."

Omuz silkip "Biliyorum ama öyle," diyerek arkama yaslandım.

Cansu oturduğu yerde bana doğru dönüp "Neden böyle bir şey yapsın ki?" dediğinde dudağımı dişledim. Tamam, en yakın arkadaşım olabilirdi ama Meriç'in ailesiyle ilgili o gerçeği, yaşadıklarını bilmiyordu. 'Meriç'in bana ihtiyacı var ve bundan nefret ettiği için kurtulmaya çalışıyor,' diyemezdim.

Bora tekrar arkasına yaslandıktan sonra "Kendine göre bir çıkarı vardır," dedi. *Kurtarıcım!* Bana göz kırptıktan sonra, Cansu'nun dikkatini dağıtmak için "Sarışın maymunum, bu kadar derin düşünme," diye dalga geçti. Cansu kaşlarını çatarak ona dönünce, küçük bir çocuk gibi dil çıkartıp muziplik yaptı.

Ah! İyi bir arkadaş olup bir şey söylemeyeceğim!

"Selam!"

Neşe tüm enerjisiyle yanımıza geldiğinde önce benim, sonra Cansu'nun boynuna sarılıp kucaklaştı. Bora'yla çok samimi olmadıkları için tokalaşmışlardı. Cansu, Bora'nın yanına geçti ve Neşe de benim yanıma geldi.

"Kız muhabbeti ve ben neden hâlâ burada olduğumu bilmiyorum," diye yakınan Bora'ya bakıp sırıttıktan sonra "Hırsımı senden çıkarmayı düşünüyorum," dedim.

Neşe dirseğiyle karnımı dürttüğünde, ona kısa bir özet geçtim. Verdiği ilk tepki, açık ağzımı kapamak, yutkunmak ve sonra "Piç!" demek oldu. Bora arkadaşına gelen bu saldırganca yoruma karşı boğazını temizlediğinde, Neşe kusar gibi yaptı. "Lütfen! Lütfen, arkadaşı için deliren birini daha görmek istemiyorum!"

Cansu, Bora'yı dirseğiyle dürttüğünde, yüzündeki muzip ifadeyi yok edip "Kadın egemenliği, ha?" diye mırıldandı. Cansu bir kez daha dirseğini kaldırmıştı ki, Bora ondan önce davranıp elini yakaladı ve karnının üstüne çekti. Bakışlarımı onlardan ayırmazsam, fazla tatlılıktan hastanelik olabilirdim. Psikiyatri servisi.

"Aklından geçen neymiş, o kendini bir..." Bora bir kez daha öksürdüğünde Neşe kaşlarını çatarak "...halt sanan çocuğun?" diye devam etti. Siniri elle tutulur derecede hissediliyordu. Ömer'den ne kadar hoşlandığını biliyordum. Meriç yüzünden onu kaybetmeyi kabullenemiyordu. Daha çok konuşursak daha çok sinirlenecekti.

"Boş ver. Ciddiyim. Şu partiden konuşalım."

Cansu "Neşe, üzgünüm ama bilmen gereken bir şey var," diyerek dudağını dişlediğinde yüzünde mahcup bir ifade vardı.

Neşe dikkatini ona verip "Ne oldu?" diye sorduğunda "Birini daha çağırdım," dedi yüzünü şekilden şekle sokarak.

Sanki sahnesini bekler gibi tam o anda Ömer'in sesi duyuldu. Birden hepimiz ona döndük.

Duraklayıp "Ne? Gelmemem mi gerekiyordu?" dedi. Ona nasıl bakıyorsak artık, geri gidecek gibi bir hali vardı. Yine imdadımıza Bora yetişti.

"Fazla östrojenden ölmek üzereyim. Sakın kaçmayı düşünme!"

Bu bizi biraz kendimize getirmişti. Ayağa kalkıp ona sarıldıktan sonra "Hoş geldin," diye mırıldandım. Kollarını belime dolayıp "Nasılsın, yeni?" diye sorduğunda, "İyi," diye geçiştirirdim.

Ömer, Cansu ve Bora'yla tokalaştı. Cansu her zaman mesafeli bir kızdı. Yani tatlıydı ama ağırdı. Benim gibi vıcık vıcık birilerine sarılıp durmuyordu. Ya da en azından hiçbir arkadaşına 'Seni seviyorum,' dediğini sanmıyordum. Oysa ben bunu Ömer'e de, Semih'e de söylemiştim. Ah! Tabii ya. Semih'in onu seksi bulmaması tamamen yalandı. Cansu'nun bu ağır tavrından çekiniyordu. Belki de bu yüzden ona yaklaşmamıştı. Buna rağmen, Bora da tam tersi bundan hoşlanmıştı. Yani büyük ihtimalle. Cansu'nun Bora'nın yanına yakışmasının en büyük sebebi belki de buydu. Ağır olması. Ayrı bir çekiciliği vardı. Sarışın, renkli gözlü, güzel bir kız ama her zaman ulaşılmaz.

Ömer bir elini cebine atıp diğerini kaldırırken, kasılmış bir şekilde "Merhaba," dedi. Neşe de duygusuzca "Merhaba," diye mırıldandığında ortamdaki gerilim hissedilmişti.

Ömer masanın başköşesine–Neşe'nin çaprazına–geçerken, biz de yerlerimize oturmuştuk. Masanın altından Neşe'nin elini tutup sıktım. O, bu karşılaşmalarla başa çıkamayacak bir kız değildi. Ben daha çok laf sokmasından korkuyordum.

Cansu çantasından ajandasını çıkarıp, ciddi bir sesle "İşte başlıyoruz!" dedi. Bora o an boğazını temizleyince hepimiz ona döndük. Cansu saçını kulağının arkasına atıp,

soran gözlerle ona baktığında, "Biraz beklesek iyi olur," deyip bir yeri işaret etti.

Gösterdiği yere döndüğümde, içimde zapt etmeye çalıştığım o kızgın boğa bir anda kafasını kaldırdı. Gözleri bile kıpkırmızı olan boğa, ayağını yere sürterken sandalyeden destek alıp ayağa kalktım. Neşe'nin de benimle birlikte kalktığını göz ucuyla görmüştüm ama Ömer'in "Lütfen Neşe," dediğini duyunca gelmeyeceğinden emin oldum.

"Siz başlayın. Ben geleceğim," dedikten sonra ona doğru yürümeye başladım. Kalktığımı görünce arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başlamıştı. Onu takip ederken bir yandan da boğayı zapt etmeye çalışıyordum. Bu oldukça zordu ama sadece düşünce âlemimde ergenliğime izin vermeliydim. Ergenliğimi kontrol altında tutmam gerekiyordu. Çünkü onun yaptığı tercihin mantıklı bir yanı olduğunu kabul etmek istemesem de, içten içe biliyordum.

10

Meriç'ten...

Kafeden çıktıktan sonra biraz daha ilerleyip durdum ve arkamı döndüm. Dişlerinin birbirine bastırdığını görebiliyordum. Ellerini de yumruk yapmıştı. Onu öfkelendirdiğimi biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

"Senin derdin ne?" dedikten sonra boğazını temizledi. Ben daha cevap vermeden daha kontrollü ve kısık bir sesle "Telefonlarımı neden açmadın?" diye sordu.

"Duştaydım."

"Sonra arayabilirdin!"

Ah, bunu bilmiyordum sanki.

"Sinirinin telefonda geçmeyeceğini biliyordum," dediğimde yalandan bir kahkaha attı.

Çok sinirliydi!

Düşünceli biri gibi davranıp ona not bırakıyorum ve etkisi bu mu? Kibar olmaya çalışınca puan kazanıldığını kim söylemişse, piçin teki bir bok bilmiyormuş. Uyandırıp, 'Benden bu kadar!' deseydim asla sesini çıkaramazdı ama şimdi... Bu kadar insanın önünde bana bağırabiliyordu.

"Şimdi de beni düşüneceğin mi tuttu? İyi arkadaş!" derken arkadaşa özel vurgu yapmıştı. Bu sefer gülümsememi bastıramadım. Bu onu daha da öfkelendirmişti. Tek derdimiz buydu yani. *Arkadaş olmak.*

"Kendimi düşünmem seni neden bu kadar şaşırttı?" dediğimde bir bacağını yere vurdu.

Tahminimce, şu an bir alışveriş merkezinde olmasaydık üzerime atlar ve o sıktığı yumruklarını bana doğru sallardı. Ama ne kadar sinirli olsa da, utangaçlığı onu hâlâ tutuyordu.

Omuzlarımı silkip "Sana arkadaş olalım diyorum. Sen yoksun demiyorum," dediğimde sesli bir şekilde inleyerek ellerini saçlarının arasına attı. Tamam, inlemesini seviyordum ama bu şekilde olunca tahrik ediciden ziyade korkunç oluyordu. Hayır, tabii ki ondan korkmuyordum. İnsanları korkutuyordu.

Gülümsememi bastırmaya çalışırken "Arkadaş, öyle mi?" dedi. Kafamı salladım. "Buna ne zaman karar verdin? Yanımda uyurken mi?" dediğinde kendi sınırlarını bile aşmıştı. Onlarca insanın önünde benim yanımda yattığını söylemişti. Gerçekten şu an kontrol edilemeyen bir siniri vardı. Onu bu kadar sinirlendireceğimi bilseydim, o not zımbırtısını yazmadan açıkça suratına söylerdim.

"Evet. Buna kollarımı beline dolamış sana sarılırken karar verdim."

İyice yaklaşıp kafasını kaldırdıktan sonra "Piçin tekisin," dedi.

İstesem, tüm söylediklerini ona şurada unutturabilirdim. Her şeyi unutturup, seni seviyorum dedirtebilirdim ama kararımı vermiştim. Onsuz ya da diğer kızlar olmadan, gecelerle başa çıkmayı öğrenecektim. Sonra onu geri alırdım. Zaten benim kızımdı. Bunu ne kadar çabuk unutuyordu bu kız böyle!

Frambuazlı dudaklarına baktıktan sonra "Sana söyledim. Onların tadını sevsem de sana bunu yapmayacağım," dedim. Kaşları çatılırken dudağını aralamıştı ki, Bora "Derdiniz ne? Herkes size bakıyor," diyerek yanımızda dikilmeye başladı.

Aralık dudaklarını kapadıktan sonra bir adım uzaklaştı.

"Meriç, sen de gelsene arkadaşım."

"Bir sorun olmaz, dostum. Gelebilirsin."

Bora'nın desteğiyle elimi tutan Kayla "Arkadaşlar ne günler içindir," gibi gereksiz bir şey söyledi. Beni kafeye doğru çekiştirirken, sıcak eli avucumun içini terletiyordu.

Bora yanıma gelip "Ne bok oluyor burada?" diye fısıldadı.

"Sinir atma çalışmaları yapıyor."

Bora gibi sesimi kısmadığım için muhtemelen duymuştu ama tepki vermedi.

Kafeye girdiğimizde, masadakiler bize şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Ömer yerinde kıpırdandı. Bora yanımdan çekilip Cansu dediği şu sevgilisinin yanına geçerken, Kayla'nın cadaloz arkadaşının kaşları çatılmıştı.

"Meriç de bize katılacak. Arkadaşça oturmamızda bir sakınca yok, değil mi?" dediğinde, hep birlikte bir ona, bir bana, bir de ellerimize bakmaya başladılar.

Bora arkasına yaslanmış olacakları beklerken yanındaki kız konuştu.

"Tabii... Bir sakıncası yok."

Kayla elimi bırakıp arkadaşının yanına oturduğunda, Ömer'in karşısındaki–onun çaprazındaki–sandalyeyi işaret etti.

Tamam Kayla, oyununa varım!

Masadaki gerilim birkaç dakika boyunca sürdü. Sonra günün kurtarıcısı rolünü üstelenen kız–*Adı Cansu. Evet, unutmadım hâlâ. Bora sağ olsun sürekli adını söyleyip duruyor!*–önündeki ajandayı açıp konuşmaya başladı.

"Kayla'ya bahsetmiştim. Hem tutkulu, hem de masum olmasını istiyorum," dediğinde Ömer bana soru sorar gibi bakıyordu. Tabii daha ona anlatmamıştım. Bu da akşama kadar başımı şişirecek anlamına geliyordu.

"Aslında bir şey daha var. Herkesin mümkün olduğunca eşit gözükmesini istiyorum," diye devam etti sarışın kız.

Kayla'nın cadaloz arkadaşı "Güzel ama herkes eşit değil. Hele kendini dünyanın merkezi görenler yok mu? İlla bir pürüzlük çıkarırlar," dedi.

Dirseğimi sandalyenin yaslanma yerine koyup, çenemi sıvazladım. Sakallarım çıkmaya başlamıştı. Ömer boğazını temizlediğinde cadaloza bakıp "Aslına bakılırsa, eğer bir kostümlü balo olursa en çok senin ayak uyduracağını düşünüyorum. İyi sürtük rolü yaptığını duydum," dediğimde Kayla masanın altından ayağıma vurdu. Ona

aldırmadan cadalozun yanaklarının kızarmasını keyifle izlerken "Ah, rol yapmada birilerinin eline su dökemem. Yıllarca sürdürenler var," dedi.

Kayla demek her sırrımı bu deliye anlatmıştı. Bu çatlağa nasıl güvenmişti sarı kafası, merak ediyordum.

"Kayla'ya soralım. Nasıl olsa her önüne gelene güvenen o. Hiç düşünmüyor musun birilerinin aslında boş boğaz, cadı ya da..."

Ömer öksürerek konuşmamı yarıda kesince, gülümseyerek elimi çenemden çektim. Olaylardan bihaber olan sarışın kız, "Ben sadece dış görünüşte, en azından renk olarak bir eşitlik sağlayabiliriz diye düşünmüştüm," dediğinde, Bora onun elini tutup "İyi düşünmüşsün, sevgilim," dedi.

Siktir! Sevgilim mi?

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Kayla bacağıma bir kez daha vurdu. Bunu da mı anlamıştı yani? Neye güldüğümü nereden anlıyordu? Tabii ki beni izliyordu.

"Pekâlâ. Şunu düşündüm. Aslında sen bunu ilk söylediğinde aklıma tek bir fikir gelmişti. Erkekler siyah ve kızlar beyaz tercih etsin. Denge," dedikten sonra bana dönüp "Sence nasıl fikir, Meriç?" diye sordu.

"Neden üstündeki rengi tercih etmiyorsun? Çilek rengi mi o?" diye sorduğumda "Frambuaz," diye tısladı.

Yanındaki cadı bana kötü bakışlar atarken yine kurtarıcı kızımız devreye girip "Siyah ve beyaz daha asil durur. Frambuazı her kızın isteyeceğini sanmıyorum. Bazılarının tenine rengine uymuyor," dedi.

Keyifle arkama yaslanıp, "Kayla'da olduğu gibi. Neden portakal rengini tercih etmiyorsun? Bence sana daha çok yakışıyor," dedim.

Kaşları çatık bana bakarken dilini dudağının üstünde gezdirdi. "Bunu daha çok seviyorum," deyip yapmacık bir gülümsemeyle bana baktığında, ben de ona gülümsedim.

"Eminim."

"Yani tüm erkekler siyah ve tüm kızlar beyaz mı giyecek?"

"Evet. Bence güzel olur. Hem o kadar farklı renk sadece curcuna yaratır. "

"Birçok kızın curcuna yarattığı gibi. Tek renk her zaman iyidir. Daha huzurlu."

Ömer ve her şeyden habersiz sarışın kız kendi aralarında konuşarak konuyu değiştirdiğinde, Kayla'nın bakışları hâlâ üzerimdeydi. Ortaya bir soru atılana dek.

"Peki, buna karşı çıkanlar?"

Sarışın kız Bora'ya dönüp, "Ben kraliçeyim, unuttun mu? Beni deviremezler. Süslü bir konuşmayla çoğunluğu ikna edebilirim ve diğerleri de kabul etmek zorunda kalır," dedi. Kız özgüvenliydi. Tatlıydı da ama fazla zekiydi. Kayla gibi saf bir yanı yoktu. Ya da aptal. Sakar da gözükmüyordu. Oturaklı ve sağlam bir duruşu vardı. Bora'nın ağırlığına uygundu kısaca.

"Bana uyar. Bence güzel fikir."

"Bence de," diyerek Kayla arkadaşına destek çıkarken, Ömer "Ben de varım," dedi.

Sakar olmayan sarışın bana döndüğünde, "Beyaz fikrine şiddetle karşı çıkacak bir kesimi ikna ederim," dedim. Suzan'ı ya da diğerlerini beyaz giymeye asla o ikna edemezdi. Huzursuzluk çıkmasın diye bana ihtiyacı vardı. Gülümseyerek bana teşekkür etti.

"Çok iyisin, Meriç. Bu sıralar düşünceli olman gözlerimi yaşartıyor."

Yerimden kalkıp "Senin de cesur olman beni şaşırtıyor, Kayla. Ben artık gitsem iyi olacak. Beyazlar konusunda endişelenme," dedim Cansu'ya bakarak.

"Benim yapmam gereken bir iş var. Meriç, ben de seninle çıkayım," diyerek Ömer arkamdan kalktığında, nefesimi sessizce dışarı bıraktım. Yapması gereken iş, başını şişirmekti tabii.

Masadakilerle tek tek vedalaştıktan sonra peşime takıldı. Bir de Ömer ile uğraşacaktım şimdi.

Bugün ne baş ağrıtıcı şeylerle uğraşıyordum ben. Kibarlık mı? Bir daha asla!

Birlikte eve gelmiş ve bir saate yakın bir süre onun gevezeliklerine maruz kalmıştım. Başını dizime yaslamış Dobby'ye dikkatimi vererek kulaklarının arasını okşadım. Beni değiştirmeye çalışmadan seven tek canlıydı o. Annemle babamın beni kendi kafalarında kurdukları modele dönüştürmek istemelerinden sonra bir de Kayla çıkmıştı. Onun hayal ettiği gibi biri olamazdım ama inatla beni değiştirmeye çalışıyordu.

Ona ilk kibar davranışımda ise üste çıkarak, ne kadar hata yaptığımı gösteriyordu. Kız kibarlıktan anlamıyordu ama beni değiştirmeye çalışıyordu. Dobby huzursuzca

kıpırdandığında, dizimi salladığımı fark edip hareketsiz tutmaya özen gösterdim.

Ömer kapıdan kafasını uzatıp, elindeki maşayı gösterdikten sonra "Markete gitmeye ne dersin, yavrum? İçecek bir şeyimiz yok," dedi. Elindeki maşaya baktıktan sonra gözlerimi devirip Dobby'yi kaldırdım.

"Gel oğlum, biraz gezelim."

Ömer'in "Fazla al. Sen bir daha gitmeye üşenirsin," demesini duymazdan gelerek kapıyı açtım.

Dobby peşime takılmış dışarı çıkarken, tasmasını alıp boynuna taktım. Bunu sevmiyordu ama Kayla gibi ödlek insanlar için bunu takmak zorundaydık. Uzun zamandır onu dışarı çıkarmamıştım. Evde delirmişti. Heyecanla etrafımda dolanırken "Aşağıda bekle beni," dedim. Havlayarak merdivenlere yöneldi. Kapıyı kapattıktan sonra onu takip ettim.

Dobby ile sokakta yarım saat kadar vakit geçirdik. Kapalı kalması onun canını sıktığı kadar beni de üzüyordu. Bu yüzden onu genelde annem ve babamın kaldığı evde bırakıyordum. Büyük bir bahçede özgürce dolaşması onu mutlu ediyordu ama arada sırada benimle kalmasını istiyordum. Markete uğradıktan sonra eve döndüğümüzde yorulmuştu. Odaya gidip yerine kurulurken keyfi yerindeydi. Ellerimi yıkadıktan sonra Ömer'in yanına uğrayıp "Hâlâ bitmediyse bir şeyler söyleyeceğim. Açım," dedim.

Elindeki maşayı gösterip "Leziz oldu, yavrum. Tabakları masaya yerleştir," dedi.

Önünde bir önlük vardı. Kayla'nın getirdiği zımbırtılardan biriydi. Ben bile onun yerini bilmiyordum.

"Bana öyle bakma, asi çocuk. Tabakların yerini biliyorsun, değil mi? Lavabonun hemen üstündeki dolabın yanında."

Nefesimi dışarı bırakıp mutfağın içine girdim. Dolabı açıp tabakları çıkardıktan sonra masanın üstüne bıraktım.

"Çatal da çıkar," diye uyardığında çatalların olduğu çekmeceyi açıp iki çatal çıkardım. Ben yerime otururken "Bardak da," demişti ama aldırmadım. Her şeyi ben yapacaksam, onun mutfakta olmasının ne önemi vardı ki!

"Bardak?"

"Hallet işte. Nazlanma. Acele et."

"Çekilmez birisin, Meriç. Kayla sana nasıl tahammül ediyor, şaşıyorum doğrusu."

"Uzatma. Bir servis yapacaksın altı üstü."

Elinde tuttuğu tavayla bana dönüp, "Kapa çeneni, acıkmış bebek. Mamanı hazırladım. Çeneni kapamaya yeter," dedi ve sonra pirzolayı tabağıma bıraktı. Kendi de aldıktan sonra tavayı bırakıp salata tabağına uzandı. Masanın üzerine bıraktıktan sonra bardakları çıkarıp içecek doldurdu.

Çatalımı salatanın üzerinde gezdirirken karşıma oturup "Ne halt yiyorsun? Sızlanıyordun. Başlasana," dedi.

Çatala ince bir kıvırcık aldıktan sonra kaldırıp "Bu ne, oğlum?" dedim.

"Salata, yavrum. Daha önce hiç yemedin mi?"

"Kız gibi ince doğramayı ne zaman öğrendin?" dedikten sonra çatalımı rastgele batırıp çevirdim. Ağzımı dolduracak kadar şeyi çatala sıkıştırdıktan sonra ağzıma götürdüm.

"Şimdi arkadaşsınız, öyle mi? Ya diğer kızlar ne olacak?"

Ağzına büyük bir dilim alıp çiğnerken, soran gözlerle bana bakıyordu. Bir saattir ne anlatıyordum ben? Neden hâlâ aynı konuyu konuşuyorduk? Tamam, bir saat boyunca sırf konuşmamıştım ama gerekli cevabı vermiştim.

"İstediğim zaman istediğim kızla takılırım. Arkadaşlarım bana karışamaz," dediğimde bir kahkaha attı.

"O, Kayla. Kız etrafında pervane. Yıllık ödeviymişsin gibi üstüne titriyor. Bence onu o kadar zorlama."

Yaptığı benzetmelere yüzümü buruşturdum. Yazın bile şu saçma okul zımbırtılarıyla ilgili örnekler vererek canımı sıkıyordu. Çatalıma büyük bir pirzola dilimi aldıktan sonra ağzıma tıktım.

"Her şeyi başlatan o.Göze almıştır."

"Caner ne olacak? Sen dedin maçına falan gitmiş diye," derken ağzında ne varsa görmüştüm. Pislik herifin benden sakladığı bir şeyi yoktu.

"Caner aptalıyla başa çıkabilir," dedim.

Bardağından büyük bir yudum aldıktan sonra "Bu kız sana iyi katlanıyor. Bence yakında patlayacak. Küçük patlamalarında neler yaptığını görmüşsündür," dediğinde kafamı salladım. Kimseyi umursamadan, normalde yapmayacağı şeyler yapıyordu. O içine dolan enerjiyle yapacaklarını düşününce bir an duraksadım. Ona birkaç hatırlatma yapmamda yarar vardı.

"Dostum bak, nedenini söylemiyorsun ama sana iyi geliyor. O geldiğinden beri daha mutlusun, Meriç. Daha insan gibisin."

Kafamı tabaktan kaldırıp "Sen de daha çok başımı ütülüyorsun," dedim.

"Yavrum, ben seni düşünüyorum. Biraz daha iyi hissetme şansın varsa riske atma. Kızın değişik bir enerjisi var, Meriç. Senin için çıldırabilir ama kızdırırsan da çekip gidebilir. O kız bunu yapar inan bana."

Zaten amacım o olmadan da başa çıkabilmekti. O yokken de yaşıyordum. O sadece daha huzurlu uyumamda yardımcı oluyordu. Boş boş konuşarak dikkatimi dağıtıyordu. Zihnimdeki ıslak ağları yok ederek, pamuk ipliğiyle döşüyordu. Huzuru hissederken de uyuyakalıyordum. Kötü rüyalardan uzak uykular. Ama bunu o olmadan yapabilirdim. Yapılacağını görmüştüm en azından.

"Senin yüzünden kızdan ayrıldım. Eğer Kayla'yı kaybedersen, benim de kaybettiğim hiçbir şeye değmez. "

"Sen beni kazandın," dediğimde masanın altından ayağıma bir tekme attı. "Kız cadının teki. Ne buldun onda?"

"Beni kıskandın mı, yavrum?"

Çatalımı bırakıp arkama yaslandıktan sonra yüzümü buruşturarak "Siktir!" dedim.

Kahkaha atıp ağzını yeniden doldurdu.

"Onu cadıya çeviren sensin. Yoksa çok düşünceli ve duygusal bir kız. Aslında benziyoruz. Kayla için her şeyi yapar. O yüzden sana bu kadar tepkili. Kayla'nın mantıklı tarafı gibi," dediğinde bardaktan bir yudum alıp yeniden masanın üstüne bıraktım.

"O cadı umurumda değil," dediğimde telefonum çalmaya başlamıştı. Yerimden kalkıp salona gittikten sonra telefonu bulup kulağıma götürdüm.

"Merhaba, arkadaşım. Nasılsın?" diyen yapmacık sesiyle gülümseyerek koltuğa yayıldım.

"İyiyim, Kayla. Ya sen?"

"Kayla mı? Neden bana arkadaşım demiyorsun?"

Neden buna bu kadar takmıştı ki? Daha önce kendi söylemişti arkadaş olduğumuzu. Şimdi bunu ben söyleyince, suçlu oluyordum. Kibar olmanın canı cehenneme. Bir daha kullanmayacağım aptalca bir deneyimdi.

"Önemli bir şey yoksa Ömer bekliyor. Yemek yiyorduk."

Konuşmasını beklerken biraz öncekinden daha normal tonda çıkan sesiyle "Müsaitsen alışverişe bugün çıkabilir miyiz? Yarın okul var ve ertelemek istemiyorum."

Şu deliye alışveriş yapacaktık, doğru ya.

"Saat kaçta alayım seni?" dediğimde sevecen bir sesle "Cidden geliyor musun?" diye sordu.

Ne sanıyordu; öylesine yazdığımı mı? Bu kız hiç akıllanmayacaktı.

"Kayla, saat ver!"

"Bir saate hazır olurum. Sen de uygunsan," dedi kıkırdayarak.

"Bir saat sonra orada olurum," dedikten sonra daha fazla konuşmasına izin vermeden telefonu kapattım. Bugün baş belalarıyla dolu bir gün olacaktı anlaşılan. Kayla'dan sonra Ömer yeterince başımı ütülemişti. Şimdi Ömer'den ayrılıp yeniden Kayla'ya başımı ütületmeye gidecektim.

Bir kibarlığın başıma bu kadar şey açacağını bilsem... Siktiğimin kibarlığı!

***

Ömer'i evde bırakıp Dobby'ye iyi bakmasını tembihledikten sonra Kayla'yı almak için yola çıktım. Motosikleti onun evinin önüne çekip indikten sonra mesaj atıp gelmesini bekledim. Mesajımdan iki dakika sonra evinin kapısı açıldı. Beyaz bir elbise giymişti. Sabahki frambuazı hatırlatan stilinden eser kalmamıştı. Böyle daha çok kendi gibiydi. Bir deliye alışveriş yapacağımızı aklım almıyordu. Sokakta yaşayan bir adama alışveriş yapma fikri sadece Kayla'dan çıkabilirdi. Adamı bulup bulamayacağımız bile meçhuldü. Ama Kayla aklına koymuştu bir kere.

Bana doğru gelirken, aralık duran evin kapısında babası gözüktü. Gülümsemeden edemedim. Bana kızım yiyecekmişim gibi bakıyordu ki gerçekten yemişliğim vardı. Çok korktum, babacık!

Kayla homurtular çıkararak yanıma ulaştığında "Motorla gelmek zorunda mıydın?" diye söylendi. Aslında bunu bilerek yapmamıştım ama babası oldukça kızmıştı.

"Arabam annemlerin evinin garajında. Oraya gidip gelmemi ister misin?" diye sorduğumda, aklımda bu türden bir saçmalığı yapmak yoktu ama Kayla ciddiye alarak cevapladı. "Hayır. Her neyse... "

Sanki *evet* dese gidecekmişim gibi...

Hiçbir şey söylemeden kaskı ona uzattım. Kendiminkini takıp motora bindikten sonra, oturması için elimi uzattım. Babasına el salladıktan sonra elimi tuttu. Arkama yerleştiğinde elleri tişörtümün uçlarından tutuyordu.

"Tişörtümü buruşturmanı istemiyorum, Kayla. Ya da düşmeni. Sarıl."

Bir homurtu daha çıkarıp, "Cidden motor olmak zorunda mıydı?" dediğinde motoru çalıştırdım ve saniyeler geçmeden bana sıkıca sarıldı.

Evin önünden ve sonra da sokaktan uzaklaşana kadar hızımı belli bir noktada sabitledim. Anayola çıktığımızda ise arttırdım. Kayla belimi morartacak kadar sıkı sarılırken, başını sırtıma yaslamıştı. Korkak baş belası!

Ona biraz daha adrenalin yaşatmayı istemiştim ama sonrasında ağlamasından korkuyordum. O ağladığında ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ve bunu bir kere yapmıştım. Onu korkutmayacağıma dair kendime söz vermiştim. En azından, korku sınırını biliyordum ve o sınırı aşmamalıydım.

Alışveriş merkezinin önünde durduğumda, kendini hızla motordan aşağı atıp, homurdanmaya devam etti. Motorla ve benim neden motor seçtiğimle ilgili cevabı bilse de, aynı soruyu sormaktan vazgeçmiyordu. Karşısına geçtiğimde titreyen ellerini tutup kaskı çıkarmasında ona yardımcı oldum. Yüzü açığa çıktığında çattığı kaşları ve kısılmış gözleriyle hiçbir şey söylemeden bana baktı. Kaskı bıraktıktan sonra saçlarını düzelttim. Ellerimi geri çektiğimde hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Güvenlik görevlisi beni fark etmişti. Motora göz kulak olacağını bilerek Kayla'mn peşine takıldım.

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş sarışın kız, bugün huysuz günündeydi. Onunla uğraşmak için söz vermiştim. İstesem alışverişe katılmazdım ama şu arkadaşlık işini gerçekten denemem gerekiyordu. Ona arkadaşça nasıl davranacağımı bilmiyordum. Kaskı çıkardıktan sonra saçını düzeltmem bile saçmalıktı. Suzan'ın saçına

dokunmazdım. Kayla'nın da saçına dokunmamam gerekiyordu. Bu iş sandığımdan daha zor olacaktı.

Ona yetiştiğimde "Neden bu kadar huysuzsun?" diye sordum.

Bana verdiği cevap, bizim arkadaş olmadığımızı kanıtlar nitelikte bir kıskançlıkla doluydu.

"Neden herkesin seni merak ettiği alışveriş merkezine geldik ki? Senin topraklarında kendimi rahat hissetmiyorum."

"Halbuki benim topraklarım senin en huzurlu hissedeceğin yer olmalı."

Kafasını kaldırıp bana baktığında, alışveriş merkezinin içine yeni girmiştik. Griye çalan gözlerindeki buğu, yanlış bir şey söylediğimi düşündürmüştü. Boğazımı temizledim.

"Ne olursa olsun, sen her zaman benim alanımda olacaksın, Kayla. Bunu inkâr etmeye gerek yok. Seni koruyacağım, her daim."

Kollarımı iki yandan açıp ona baktığımda, göğsünün üstünde birleştirdiği kolları biraz daha gerilmişti. Kendini savunmasız hissediyordu. Tam karşısında ona kollarımı açmış, gücümü sergiliyordum.

"Benim olan her yerde güvende hissetmeni istiyorum. Çünkü doğru olan bu."

Kollarımı indirdikten sonra ellerimi cebime soktum. Benim huysuz kızım, birazdan ağlayacak gibi duruyordu ama öfkesi buna izin vermiyordu.

"Saçmalıkların bittiyse alışverişe başlayalım," dedikten sonra yeniden yürümeye başladı.

Benim ne zaman saçmaladığımı görmüştü ki? Ona doğruları söylüyordum.

"Üstelik burası şehrin en iyi alışveriş merkezi," dediğimde ayağı bir yere takıldı. Kollarını önünde bağladığı için dengesini çabuk yitirmişti. Onu dirseklerinden tuttuğumda teşekkür edeceği yer de "Temas yok, arkadaşım!" dedi.

Harika! Arkadaş mevzusuna geri dönmüştük!

"Erkek mağazaları ne tarafta?"

Sıkılarak başımla işaret ettiğim tarafa baktıktan sonra oraya doğru yürümeye başladı. Önüne çıkan ilk mağazadan içeri girdiğinde "Çalışanların erkek olması ne üzücü!" diye alay etti. Sanki kız ya da erkek olmaları umurumdaymış gibi!

Limonata kokan mağazanın içinde bulunabilecek en çirkin gömleği askısıyla birlikte eline alıp "Bu harika!" dedi.

Gözlerimi devirip "Bırak onu," dedim.

Bu sırada bizimle ilgilenmek için yanımıza gelen genç çocuğa döndü ve "Sence bu nasıl?" diye sordu.

Gözlerimi bir kez daha devirdim.

"Beyefendi için uygun olduğunu düşünmüyorum."

O gömleği üstüme asla geçirmezdim. Turuncu ve yeşil renkte gömlek imalat edilmesi bile hataydı.

Gülerek "Onun için değil. Kendini sonsuz denizlerin kaptanı sanan bir beyefendi için," dediğinde çocuk söylediklerine anlam vermeye çalışarak gülümsedi.

"Sanırım sizin için uygun şeyler nerede biliyorum."

Çocuktan gelen yeni yardım teklifiyle Kayla'nın yüzüne büyük bir gülümseme yerleşti. Bana dönüp, elindeki zevksiz gömleği gösterip "Bunu da alacağım," dedikten sonra çocuğu takip etti.

Mağazada alışveriş yapan adamlar, içeride küçük bir çocuk gibi her gördüğüne gereğinden fazla tepki vererek ses çıkaran kıza bakıp sırıtırken, bazıları homurdanıyordu. Hadi ama! Burası benim mekânımdı. Onun çocuksu kalbini kıracak tek bir söz ederlerse, bu alışveriş merkezinden içeri bir daha asla giremezlerdi.

Ben bir hata yapmalarını beklediğim adamları gözetlerken, Kayla elinde bir gömlekle koşmaya yakın adımlarla yanıma geldi.

"Nasıl? Ben bayıldım," dedi son heceyi uzatarak.

Elindeki önü fırfırlı kabarık beyaz gömleğe baktıktan sonra hevesle bakan yüzüne geri döndüm.

"O deliye bu şey olur."

"Tut," deyip elindeki gömleği bana fırlattıktan sonra, geldiği yöne doğru geri döndü. Gömleği havada yakalayıp kolumun altına aldıktan sonra onu izledim. Çocuğun yanına gidip, birkaç şeye daha bakıp üstüne tuttu. Ona şu korsan gömleklerinden bir tane almalıydım belki de. Bu kadar hoşuna gidiyorsa...

Kolumun altındaki gömleği elime alıp kasaya gittikten sonra "Bu sende kalsın," deyip ona doğru yürüdüm. Kolunun üstüne bir sürü şey yığmıştı.

"Hepsini alacak mısın?"

"Evet."

Kolundakileri alıp, görevli çocuğun kucağına bıraktıktan sonra askıdaki gömleklerin üzerinde elimi gezdirdim.

"Onlar kasaya," dediğimde çocuğun hareketlendiğini görmüştüm.

"Biraz kibar ol."

Ona aldırmadan en küçük bedeni alıp ona döndüm. Gömleği üzerine doğru tuttuğumda "Alacaklarımı aldım," dedi.

"Ben de sana alıyorum."

"Bu erkek gömleği."

"Ve erkek kıyafetlerini giymeyi sevdiğini düşünüyordum."

"Bir şartla."

Kaşımı kaldırmış ona bakarken "Kareli gömleği giyersen, ben de bunu giyerim," dedi.

Dudağımı yukarı doğru kıvırırken "Üstünde iç çamaşırlarından ve gömlekten başka hiçbir şey olmayacak," diyerek anlaşmanın koşullarını yeniledim.

"Arkadaşlar böyle bir şey istemez."

"Kurallar açık," deyip elimde gömlekle kasaya doğru yürümeye başladığımda, peşimden geldiğini biliyordum.

Gömleği kasaya bırakırken "Bu da olacak. Ayrı bir paket," dedim. Kayla elindeki çirkin kareli gömleği kasaya bırakıp "Bu da var," dediğinde sırıttım. Onu o gömlekle görmek için şu çirkin gömleğe katlanabilirdim.

Ödeme işlemlerini onun çenesini açmasına izin vermeden hallettikten sonra paketleri alıp dışarı çıktık.

"Karnım acıktı."

"Hepsini sen ödemek zorunda değildin."

"Ne yemek istersin?"

"Sana borcunu ödeyeceğim."

Hâlâ boş boş konuşuyordu.

Onu umursamayarak "Pizza?" diye önerdim ama o da beni umursamıyordu.

"Üzerimde o kadar çok nakit yok. Yarın okulda versem olur mu? Yoksa eve kadar benimle gelirsin ve babamdan alıp öderim."

Cidden sinirlerimi bozuyordu. Onunla düzgünce muhabbet etmeye çalışmak bile gereksizdi. Kibarlık da artık umurumda değildi. "Siktiğimin parası umurumda değil, Kayla. Ne yemek istiyorsun onu söyle!" diye bağırdığımda yanakları yavaşça kızardı.

"Aç değilim!" diye homurdanıp elimdeki paketlere uzanınca, hepsini bir elimde toplayıp boşta kalan elimle onun dirseğini tuttum. Onu daha tenha bir köşeye çektikten sonra, "Ne yemek istediğini söyle! Uzatma artık," dedim.

"Seninle yemek istemiyorum," diye inat etmeye devam ettiğinde "Kayla! Ne yemek istediğini söyle!" diye ısrar ettim. "İskender!" diye bağırdığında biraz şaşırsam da, beklemeden kolunu çekip yürümeye başladım. Biraz laf dinlese bunların hiçbiri olmayacaktı.

Siktir. Kibarlıkmış. Bu kızlara kibar davranırsan böyle gereksiz yere konuşur, insanın siniri bozarlar işte. Sonra

yine erkekler suçlu olur. Masaya oturtup karşısına geçtikten sonra garsona işaret verdim.

"Et mi, tavuk mu?" diye sorduğumda kaşlarını çatarak "Tavuk," dedi. Garson siparişleri alıp giderken "Aptalsın," diye tısladı.

"Senden bulaşan bir aptallığım var, haklısın. Sana kibar davranmaya çalışmak tam bir aptallık," dediğimde masanın altından ayağıma vurdu.

Senin babetlerini... Siktir! Canımı acıtmıştı.

"Ayakkabısız yürümek istiyorsan, yaptığın şeyi bir daha yap!"

"Çok korktum, Meriç!"

"Yap da görelim, Kayla. Bakalım buradan nasıl çıkıyorsun?"

"Kendini dünyanın kralı sanan aptal!" diye bir homurtu çıkardığında onu duymazdan gelmek istedim ama alaycı bir yanım susmak istemiyordu.

Onun gibi arkama yaslandıktan sonra "Senin o küçük dünyanın kralı olduğum konusunda şüphen mi var?" dedim.

Yalandan bir kahkaha atıp "Psikiyatriden randevu aldın mı?" diye sordu.

"Sana da haber veririm. Önce sen."

"Arkadaşlarım o küçük dünyamın kralı olamaz. Bil diye söylüyorum," dediğinde dudağımı yukarı kıvırdım. Bu onu sinir ediyordu. Yanakları sinirden kızarmıştı.

"Bana uygun hareket etmezsen, başına geleceklerden sadece sen sorumlu olursun."

Dişlerini birbirine bastırdığını gerilen çenesinden anlıyordum. Garson siparişleri getirene kadar hiçbir şey söylemedi.

Yemeğini iştahla yerken, bana bakmamaya özen gösteriyordu Yemek yerken bana Ömer'i hatırlatıyordu. İkisi de oburdu.

"Yavaş ye. Boğulacaksın," dediğimde ağzındakini yutmadan kafasını kaldırıp bana baktı.

"Sana ne!"

"Ağzında yemek varken konuşma," diye uyardım.

Bir çatalı daha ağzına götürdükten sonra ağzındakileri gösterip "Neden? İğreniyor musun yoksa?" deyip gülmeye başladı. Konuşmama fırsat vermeden öksürmeye başladığında gözlerimi devirerek yerimden kalktım. Peçeteyi uzatıp ağzına bastırırken "Çıkar!" dedim. Öksürmeye devam ederken kafasını sallıyordu.

Garsonlardan birkaçı yanımıza geldiğinde içlerinden biri "Ambulans çağıralım mı, efendim?" diye sordu. Ona cevap vermeden "Çıkar şunu, Kayla!" diye bağırdım. Öksürüklerinin arasında inleyerek, ağzına bastırdığım peçeteye ağzına tıktığı şeyleri çıkardı. Başka bir peçeteyi dudaklarına götürdüğümde, titreyen elleriyle elimden alıp dudaklarını sildi. Hâlâ öksürürken, garsonun uzattığı bardağı alıp dudağına götürdüm. Sudan birkaç yudum aldıktan sonra bardağı ittirip "İyiyim," dedi. Garsonlara başımla işaret verdiğimde hepsi sessizce uzaklaştı. Tekrar karşısına oturduğumda başı yere eğikti.

"Senin hiçbir şeyinden iğrenmiyorum, baş belası. Çocukluk yapmayıp uyarımı dinleseydin, şu an utanmazdın."

"Gidebilir miyiz?"

"Utanacak bir şey yok. Kafanı kaldır ve yemeğini ye."

Eliyle gözlerini sildikten sonra "Yiyemeyeceğim," dedi kırık çıkan sesiyle.

Ah, baş belası!

Masanın üzerine para bıraktıktan sonra "Gidelim," dedim.

Başı hâlâ eğik bir halde ayağa kalkıp yanıma geldi. Tereddüt edip iki eliyle bileğimi tuttuktan sonra "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Paketleri bir elime alıp, diğer elimle elini tuttuktan sonra onu oradan çıkardım. Hâlâ titreyen elini sıkıp "Kimse sana bakmıyor. Kafam kaldırabilirsin," dediğimde başını omzuma yasladı.

Neden normal insanlar gibi yürüsün ki? İlla bana rahatsızlık verecekti.

Elini tuttuğum koluma diğer elini de sardığında gülümsedim. *Tamam Kayla, herkes anladı. Kimse bize baksın istemiyorsun. Ya da bana. Arkadaşlık inadın buraya kadarmış. Ama bugünlük. Yarın yine arkadaşım diyerek ortalıkta gezineceğini biliyorum.*

Alışveriş merkezinden çıkınca, sessizce taksilerin olduğu yere doğru yürüdük. Eli artık titremiyordu. Bir taksinin önünde durduğumuzda "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordum. Kafasını hayır der gibi salladıktan sonra "Teşekkür ederim," dedi. Paketleri arka koltuğa koyup, ona baktım. "Sorun değil," dedim. Uzanıp yanağını öptükten sonra tekrar yüzüme baktı ve "Yarın okulda görüşürüz," dedi.

Bir şey söylemeyince arka koltuğa geçip kapıyı kapattı. Yavaşça el salladıktan sonra taksi hareket etti. Motoruma doğru yürümeye başladığımda, neden böyle olduğunu düşünüyordum. Bana bağırıp çağırıyordu ama sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Zaten bana yakınlaşmayı da böyle başarmıştı.

Ah, Kayla! Neden seninle daha çok işimiz olduğunu düşünüyorum ki?

11

Taksiden indikten sonra biraz hüzünlü, biraz mutlu bir şekilde eve doğru yürümeye başladım. Onu deli gibi özlüyordum. Bugün ona bu kadar yakınken, o kadar uzak olmak... Lanet olasıca klişe cümleyi bile kullanmıştım işte. Tam da onu yaşamıştım.

Ona sarılmak, başımı boynuna gömüp teninin kokusunu içime çekmek, omzunu öpmek istiyordum. Motor sayesinde ona sıkıca sarılmıştım ama lanet olasıca kask yüzünden kokusunu alamamıştım. Hem ben öyle istemiyordum ki! Motoru bahane etmeden, sadece sarılmak istediğim için sarılmak istiyordum. İşte bu kadar karışıktım.

Kendimi eksik bırakılmış bir cümle gibi hissediyordum. Sonu yoktu. Üstüne bir de, çatı katına atılmış defterin bir sayfasındaydım. Hiçbir cümle eksik bırakılmayı hak etmezdi.

Bugün tam bir ergen gibi davranmıştım. Beni onsuz bırakmasına karşı olgun olmalıydım, belki çoğu kız böyle yapardı ama ben yapamıyordum. Çünkü sadece on yedi yaşındaydım ve olgun olmamak için yeterince ergen bahanem vardı. İlk kez bir erkeğe güvenmiştim ve onu kaybetmek istemiyordum ama o arkadaş olmak istiyordu. Evet, bu arkadaşlık teklifini ben yapmıştım fakat o an aklımda olan şey arkadaş olmak değildi, o kötünün iyisi olana dek arkadaşlığı bahane etmekti. Ancak Meriç tarafından bir kabulleniş geldiğinde gücüm kırılmıştı.

Onunla arkadaş olmak istemiyordum!

"Kayla!"

Caner'i duvara yaslanmış bir halde bulunca, birkaç saniye olduğum yerde durdum. Onu görmeyi beklemiyordum. Aklım bu kadar karışmışken ve ergen hormonlarımın hepsi kontrolden çıkmışken, onu görmek hiç iyi değildi. Yanıma doğru gelirken yüzündeki morlukların geçmeye başladığını fark ettim. Yüzünü yarasız beresiz görmeyeli uzun zaman olmuştu. Zaten onu sadece bir kere sağlam bir yüzle görmüştüm.

"Ne işin var burada?"

"Seni bekledim."

"Neden bekledin, Caner?" Ne gerek vardı desem daha doğru olacaktı herhalde.

Bıkkın bir sesle söylemiştim, çünkü hemen eve girmek ve Meriç'i ne kadar özlediğimi kendime hatırlatıp duygusallaşmak istiyordum. Her kızın böyle zamanlara ihtiyacı olurdu.

"Çünkü gideceğiz. Babadan izin aldım bile."

"Ne yaptın?"

"Hadi Kayla, bağırma da gidelim," dediğinde sinirden tüm duygusal olma isteğim gitmişti. Cırlayarak konuşuyordum, çünkü istemediğim bir şey oluyordu.

"Sen benim adıma babamdan izin almayı bırak önce. Nasıl böyle bir şey yaparsın? Babamın değil, benim ne istediğim önemli!"

"Sen zaten istersin diye düşündüm," dediğinde gözlerimi kapatıp nefesimi dışarı bıraktım.

Benim adıma düşünmekten, karar almaktan vazgeç! Önce bunu öğrenmelisin.

"Yanlış düşünmüşsün!"

"Meriç de orada olacak. Ve biz seninle birlikte gidiyoruz."

Meriç'ten nasıl haberi vardı? Beni takip etmiş olabilir miydi? Ya da babam söylemişti belki de. Meriç'ten bahsetmeyi pek sevmeyen babam boşboğazlık etmiş olabilir miydi?

Kapa çeneni, iç sesim!

"Hadi gidelim," dediğinde dirseğimden tutmuştu. Bir ona, bir de dirseğimdeki eline baktıktan sonra tekrar yüzüne baktım.

"Meriç'in orada olması benim için bir şey ifade etmiyor. Biz arkadaşız, haberin yok mu?" dediğimde kaşlarını kaldırdı. Bu yeni bilgi onu biraz şaşırtmışa benziyordu.

"Buna sevindim. O sana sadece zarar verirdi. Şimdi gidelim, Kayla. Biraz sohbet ederiz."

Ama gelmek istemiyorum seni sersem!

"Ödev yapmam gerek."

Kolumdan çekiştirip, "Hayır, gerek yok. Annem bana biraz vakit ayırırsın," dedi

Onu boğmak istiyordum. Eve gidip duygusal olma planlarımı darmadağın etmişti. Ne güzel ama!

Elimdeki paketleri alıp koşarak evin önüne gittikten sonra zile bastı ve yeniden koşarak yanıma geldi. Nursena Hanım paketleri alırken elimi kaldırıp kibarca el salladım. *Kurtarın beni!* diye bağırmayı düşünmedim değil ama bunu açıklayacak bir şey bulamadığım için çenemi kapadım.

Peşine takıldığımda içimden hâlâ ona öfke duyuyordum.

Ellerini cebine koyduktan sonra "Ne buldun o bensiz çocukta?" diye sordu. Kollarımı göğsümün altında bağlayıp ona ters bir bakış attığımda omuz silkti. "Kendisinden başka kimseyi düşündüğünü görmedim."

Haklıydı!

"Sana aramızda özel bir şey olmadığından bahsettim."

Hiç özel bir şey yok aramızda. Sadece Meriç ve Kayla.

"Meriç iyilik olsun diye bir kıza yardım etmez, mutlaka bir çıkarı vardır."

Bakışlarımı yine tersçe ona çevirdiğimde aklıma Semih geldi. Onun gibi konuşuyordu. Meriç'i bu kadar iyi tanıyorlardı yani. Evet, haklılardı. Meriç'in bir çıkarı vardı. Ve şimdi de bu çıkarı yok etmeye kararlıydı. Sonrasında ben olacak mıydım, bilmiyordum. Sanırım şu an sadece onun iyi hissetmesini önemsiyordum. Bana ya da başkasına muhtaç olmadan da rahatça uyumasını istiyordum.

Bunun için ondan biraz uzak kalabilirdim. İşte yine başlıyorduk. Onun yanındayken sadece onu istiyordum ve ondan biraz uzaklaştığımda sadece onu düşünüyordum Kendimi tamamen unutuyordum. Sonunda mantıklı tarafım biraz olsun devreye girmişti.

"Benim ona karşı hırs beslediğimi düşünebilirsin. Haksız da sayılmazsın. Çok besledim. Yani ben... O kızlar... Biz çok iyi anlaşıyorduk. Ben o ne derse yapıyordum ama o benim yanımdayken Meriç'e bakıyormuş," dedikten sonra sesini azaltıp "Sürtük!" diye mırıldandı.

Hâlâ hazmedememişti belli ki. Haksız da sayılmazdı. Bu berbat bir şeydi. Aslında iyi bir çocuk gibiydi. Yani ben kimdim ki? Ama ben kavga etme dedim diye Meriç'e karşılık vermemişti. Kim bilir o kız istedi diye neler yapmıştı!

"Boş ver. Seni hak etmemiş."

"Ne sanıyordu ki? Meriç'in onunla süreklı takılacağını mı? Kızların senin hakkında konuştuklarını duymuştum. Kıskanç kızlar."

Bu sefer ben ona merakla bakıp "Ne diyorlardı?" diye sordum. Tekrar önüme döndüm. Düşüp bir yerlerimi kanatmak istemiyordum. Belki bu bahaneyle eve giderdim ama buna değmezdi.

"Meriç'in sürekli takıldığı bir kız... Vaov! Ne konuşmadılar ki?" dedikten sonra bir kahkaha attı.

O kadar önemli miydi? Okulun sitesine bir göz gezdirmeliydim. Onlar bile benden nasıl bahsetmişti. *Şanslı sürtük Kayla.* Yazıyı hatırlayınca tekrar gözlerimi devirdim. Kim bilir o kızlar neler söylemişti?

"Bu çocuğun olayı ne anlamıyordum ama bir süre sonra anladım. Yani, o kadar kızla neden birlikte olduğunu anlamıyorum ama o olaydan sonra onun bıraktığı her kızla yattım. Onlar istedi inan bana. Hepsi birer fahişe," dediğinde öksürdüm. Gülümseyerek yola bakmaya devam ederken "Bir süre sonra sıkılıyorsun. Yani aynı kızdan. Ve Meriç'in sadece bir gün takıldığı kızlar... Bilirsin işte, heyecanlı olanlar. İlk geceden tüm hünerlerini gösterirler ve farklı bir şey kalmaz," dediğinde yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Caner ise hiç takılmadan devam ediyordu. "Bu bir tespit. O kızlarla ikinci kez buluşmadı. Ben de öyle. Yani onun olayını biraz çözdüm. Ve ilk söylediğinde sana inanmasam da, sonradan kafamda taşlar yerine oturdu. Yani birlikte olmamanız. Normal. Meriç mutlaka bir noktada sıkılırdı. Kişisel algılama," dediğinde hızlıca kafamı salladım. Ne konuşuyorduk biz acaba?

Yanımızdan yaşlı bir kadın geçerken yol vermek için Caner'e doğru yaklaştım. "Ama yine de bir sebebi olmalı. Biriyle birlikte olmadan onunla takılmak da ona göre değil," diyerek konuşmaya devam etti.

Rahatsız olduğumu belli etmek için bir şey düşünüyordum. Sonunda tekrardan öksürdüm. Boğazımı temizledikten sonra "Neden ona bu kadar takıntılısın?" diye sordum.

"Takıntı değil!" diyerek sesini yükselttiğinde, yanımızdan geçen çiftin dikkatini çekmiştik. Bize bakan meraklı gözler yanımızdan geçerken "Tamam," diye mırıldandım.

"Takıntı değil. Onu anlamaya çalışıyorum. O, yalnız ve bunu istiyor. Oysa ben bundan kurtulmaya çalışmak için her şeyimi verirdim," dediğinde kafamı kaldırıp ona

baktım. Bana bakmadan omuz silktikten sonra "Olmak istediğim kişi bu değil. Bundan daha iyisi," dedi.

Nefesimi dışarı verip kollarımı çözdükten sonra tereddüt ederek koluna dokundum.

"Daha iyisi olabilirsin."

Yürümeye ara verdiğimizde "Sen de daha iyisi olabilirsin," dedi. Kafamı sallayıp yürümeye başladıktan kısa bir süre sonra bana yetişti. "Buradan."

Gösterdiği yere doğru sessizce yürüdük. Buraya daha önce gelmemiştim. Zaten bu şehirde bildiğim yerler hâlâ sayılıydı. İçerisi oldukça dumanlıydı. Caner ya da Meriç... Ne fark ederdi ki? Geleceğim yer bundan daha iyisi olamazdı. İçeriye girerken elini belime koymasına ses çıkarmadım. Bütün şehirdeki insanları buraya toplamış olamazlardı ya!

Caner arka bahçeye çıkmayı teklif ettiğinde onu dinledim. Onun iyiliğine ihtiyacımın olduğu bir ortamdaydım. Eskişehir'de içki içilen birçok mekân vardı ve biz içki kullanmasak da oralarda ara sıra takılırdık. Ama hiçbirinde kendimi rahatsız hissetmezdim. İçki içen biri kafayı bulur da bize sataşır mı diye de düşünmezdim. Belki de o kadar tehlikeli mekânlara girmemiştim ama sonuçta alkol alkoldü. Burada ise kendimi rahatsız hissediyordum. Her an bir şey olacakmış gibi tetikte beklemekten kendimi alamıyordum. Eskişehir'de olup Porsuk Çayı'nı gören bir kafede oturmayı tercih ederdim. Alkol olacaksa ille... Öyle kafeler de vardı elbette. Neden orada değil de, Melehan'da beni korkutan bir yerdeydik?

Dışarı çıktığımızda gözüm boş bir masa ararken Meriç'i görünce duraksadım. Caner belimdeki elini ittirerek "Sana

söylemiştim," dedi. Hareket edip Caner'in işaret ettiği masaya doğru giderken Meriç de beni fark etti. Ya da bizi mi demeliyim?

Benimle birlikte eğlenceli ya da 'Meriçsel eğlenceli' vakit geçirdi diyemiyordum. Benim ergenliklerimle dolu, onun öfkelendiği, benim kendimi rezil ettiğim bir gün olmuştu. Yine de benimle vakit geçirdikten hemen sonra göğüsleri kafam kadar olan bir kızla onu görmek midemi büzüş büzüş etmişti. Kusmak istiyordum. Kendimi ana yemekten önce içilen limonlu çorba gibi hissediyordum. Meriç ağır yemekleri seven, geniş mideli bir adamdı ve ben onun hayatında her zaman hafif bir çorba olmuştum. Hem de rezillikleri, ergenlikleri ve hatalarıyla limonlu bir çorbaydım.

Caner'in belimde oynattığı parmakları bana nerede olduğumuzu hatırlatıyor ve insanları korkutacak performansta ağlamamı engelliyordu. Dışarı çıkıp koşmak istiyordum. Ayaklarım karıncalanmaya başlamıştı bile. Ama gitmek yerine, ruhuma darbeler vurarak Caner'in gösterdiği yere doğru hareket ettim.

Meriç'in oturduğu deri koltuğun aksine, biz sedirlerden birindeydik. Altımdaki ince minder tahtayı hissetmemi engellese de, dizlerimin iç tarafı sedirin yapıldığı tahtaya temas ediyordu ve huzursuz bacak sendromuna yakalanmış gibi sallandığım için o bölgenin tahriş olacağından neredeyse emindim.

"Kızma, Kayla. Meriç'in olayı bu işte. Onu kimse yalnız bırakmaz. Özellikle bir mekâna tek geldiyse. Ve buraya tek geldi."

Caner beni rahatlatmak mı istiyordu bilmiyordum ama öfkem Meriç'in masum olduğunu düşünmemi engelliyordu.

Bu saçma bilgiye Caner sahipse Meriç uzmanı olmalıydı. Yanına zaten bir kızın yanaşacağını bilerek buraya tek gelmişti. Kendi vicdanını mı rahatlatıyordu, yoksa umurunda bile değil miydi? Yanına gidip üstüne kusmak ve bundan mı iğrenmiyorsun diye sormak istiyordum. Onunla aynı mekânda olmak bile mantıklı tarafımı intihara sürüklüyordu. Sakin kalmayı nasıl becerebileceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Hiçbir kızı reddetmez. Kibar olduğu tek yön, ha?"

Meriç'i en azından birkaç saniye görmemek için Caner'e baktım.

"Meriç uzmanı olmuşsun."

Gülerek başını salladıktan sonra "Düşmanını iyi tanımalısın," dedi.

Caner, Meriç'le kıyaslayınca oldukça masum görünüyordu. Meriç'e karşı olan öfkesini anlayabiliyordum. Beni buraya getirmişti ama aramızda neredeyse bir kişi oturacak kadar mesafe vardı. Oysa Meriç, göğüsleri ona temas eden bir kızla birlikte oturuyordu.

"Bana aklından geçeni söyle," dediğinde gözlerimi yeniden Caner'e çevirdim.

Ne kaybederdim ki?

"Beni hiç umursamıyor. Sana bahsettiğim şey buydu işte. Benim burada olduğumu gördüğü halde, o kızın ona yakınlaşmasına izin veriyor," dediğimde sesim öfkeli çıkmıştı.

Gülerek onlara doğru döndükten saniyeler sonra yeniden bana baktı. "Çünkü seni benimle gördüğü için

öfkeleniyor. Öfkesini dindirmek için de başka bir kıza ihtiyacı var," dediğinde dikkatimi ona verdim.

Bu demek oluyordu ki... Kıskanıyor. Yani Caner'e göre.

Bu iyi değildi.

Yani benim için iyiydi. Hayır, değildi.

Beni kıskanması hoşuma gidebilirdi ama beni kıskandığında başka bir kızın ona sürtünmesine izin verecekse, kıskanması iyi olmazdı.

Neden normal erkekler gibi olmuyorsun, Meriç? Gel, Caner'le ne işin var diye bağır... Ya da kız, çek git... Ama yok, olmaz. Sen Meriç Tuna'sın. Farklı olman gerek, değil mi? Seni piç sersem!

Ona olan öfkem o kadar gereksizdi ki, sadece kendimi yiyip bitiriyordum ve bu onun umurunda bile değildi. Burada onlarca masa yoktu, sadece iki masa vardı. Diğer insanlar umurumda değildi. Sadece onu görüyordum, yanındaki paraziti ve bir de biz... Caner ile ben. Mekânın kafa karıştırıcı dekorasyonu ne kadar eksi puan alırsa, çalan müzikler o kadar iyiydi. Deri koltuklar ve sedirlerin yanında etrafta alakasız şekilde kafeslerin içindeki muhabbet kuşları vardı. Duvarlara asılan sloganların çeşitliliğinden bahsetmek bile istemiyordum. Soul müzik bile beni rahatlatmıyordu. Hissedebildiğim tek şey, *kıskançlıktı*.

Caner'in, onun beni kıskandığını düşünmesinin hiçbir iyi yanı yoktu. Meriç'e olan takıntısı ne boyutta bilmiyordum ama onun bana değer verdiğini düşünürse, beni daha fazla belaya sürükleyebilirdi.

Caner kolunu uzatıp bana biraz daha yaklaştığında "Seni buraya getirdim, çünkü bana benziyorsun, Kayla. Onun iyi olabileceğine inanıyorsun. Olmayacak. Ben hep

iyi olacağımı düşündüm," dediğinde yanağımı koltuğun arkalığına yaslayıp ona daha dikkatli baktım. İyi bir çocuk olmayı istiyordu. Bunu isteyen Meriç'in kurtarılabileceğini düşünüyordum. Caner kendisi istiyordu. Hangisi daha çok hak ediyordu?

"Olmadım. Daha çok dalga geçtiler ve sonra daha çok kötü oldum. Ama iyi olmak istiyorum hâlâ ve... Sen bana yardım edebilirmişsin gibi geliyor. Onunla bile başa çıktın. Hiç yatmamışsınız. Bu inanılacak şey değil. Diğerleri senin gibi değil. Daha kötüsünü isteyen kızlar. Yani en azından benim tanıdıklarım hep böyle."

O kadar büyük bir şey miydi bu? Meriç, sen insanların gözünde ne kadar kötü durumdaydın ki, benimle olmana bu kadar şaşırıyorlardı? Bizim birlikte olmamızı herkes yanlış görürken, biz nasıl birlikte oluyorduk?

Kafamı çevirmeden bakışlarımı ona çevirdim. Kızın eli onun tişörtünün üstünde yukarı aşağı doğru giderken, Meriç'in eli belindeydi. Kız oturduğu yerde hareketlenip Meriç'in bacağının üstüne çıktığında, ona sahipmiş gibi davranıyordu. Meriç sadece onu öpmesine izin veriyordu. Kız, Meriç'e sahipti. Ben hiç böyle gözükmemiştim. O yüzden belki de beni hiç ciddiye almamışlardı.

Kız ellerini onun tişörtünün içine sokup omuzlarına doğru indirdiğinde, kıskançlıkla oturduğum yerde kıvrandım. Burası bir fuhuş kafesi olabilirdi. Bu kız da baş müdavimi. Tanımadığım o kızdan bir anda nefret etmiştim. Benim Meriç'imin dizinde oturuyor, benim Meriç'ime dokunuyor, benim öptüğüm omuzda elleri geziniyordu. Meriç ise, tüm bunlara izin veriyordu. Buraya

Caner ile birlikte geldiğim için ruhumun parçalara ayrılmasına izin veriyordu.

Kendimi değersiz hissediyordum.

Elleri kızın kalçalarına doğru indiğinde, dişlerimi birbirine bastırdım. Kalbim acıyordu. Çok derinlerimde bir şeyler kopmuş gibiydi.

Caner'in elini elimin üstünde hissettiğimde "Sen daha iyilerine layıksın," dedi. Bakışlarımı ona çevirip yutkundum.

İnat ettiğim şey, bu muydu? Herkese karşı savaştığım şey, beni dinlemeden, nedenini bilmeden, sadece buraya Caner ile geldim diye, beni hiç düşünmeden, gözümün önünde başkasıyla sevişiyordu. Ya onlar haklıysa? Ya ben yanlış yapıyorsam?

Caner'in eli parmaklarımı sıktı. "Seni anlıyorum. Bunun aynısını yaşamıştım. Berbat bir his. Sonra ne oluyor, biliyor musun?" Hâlâ ona bakıyordum. "Değmediğini anlıyorsun," dedikten sonra yüzüne masum bir gülümseme yerleşti. Sanki o zamana geri dönmüş gibiydi.

Berbat bir boşluk hissediyordum. Kafam karmakarışık olmuştu. Annemin, babamın, Neşe'nin, Semih'in söyledikleri zihnimde canlanırken her şey birbirine girmişti. Savaşıyordum ama ne için savaştığımı bilmiyordum. Bana tek bir dayanak verse, hiç sorgulamadan onun için savaşmaya devam edecektim ama vermemişti ki.

Hem onu ne kadar sevebilirdim ki?

Belki de sadece...

Acıyordum.

Annemin ve Semih'in dediği gibi. Hatta Meriç'in de.

"Her şey geçecek."

Boşluktaki gözlerimi Caner'e çevirdiğimde ne yaptığımı bilmiyordum. Daha önceki dibe batmalarım şimdi öyle gelmiyordu. İlk defa diplerde hissediyordum. Her şey birbirine girmişti.

Onun gibi düşün, Kayla! O olsa ne yapardı?

Şimdi ne yapıyor?

"Beni öper misin?"

Kurumuş dudaklarımın arasından çıkan ses bana ait değildi. Yabancı bir sesti. Onun kızı gibi hissetmek nedir öğrenmeliydim. Savaşıyorsam, bir şeylere değmesi gerekiyordu.

"Seni eve götüreyim," dediğinde yakasından tuttum.

"Hayır! Beni öpmeni istiyorum. Diğerlerini nasıl öptüysen, beni de öyle öp. "

Diğerlerinden hiçbir farkım yoktu. Diğerleriyle birlikte olmuştu, benimle sadece uyumuştu. Bu beni masum ya da farklı yapmıyordu. Farklı olduğumu düşünürsem, daha fazla aptal durumuna düşecektim. Bu durumu hak etmiyordum. Ona zarar vermek ya da vaktini çalmak istememiştim. Onu sevmek istemiştim. Onun mutlu olduğunu görmeyi istemiştim. Kimi zaman onu kızdırsam, canını acıtsam da, bunu onu üzmek istediğim için yapmamıştım. O ne düşünürse düşünsün, ben bunu hak etmiyordum. Onu böyle görmeyi hak edecek bir şey yapmamıştım. Ne derse desin, ben farklı ya da özel değildim. Herhangi biriydim. Diğerleri nasılsa onun için ben de öyleydim. Durumu eşitlemem gerekiyordu.

"Lütfen. Beni öper misin?"

Birkaç saniye bekleyip yüzüme baktıktan sonra dudaklarını dudağıma bastırdı. En başta çok sert gelmişti ama sonra buna alıştım. Meriç gibi değildi. Sertti ama bir yandan da heyecanlıydı.

İçimde bir ateş kavruluyordu. İlk kez onun kızı gibi hissediyordum. Başkasını öperken, ilk kez onun kızı gibi hissediyordum.

Kimi kandırıyordum ki? O bugün diğer herkesi, benim onun için karşıma aldığım herkesi haklı çıkarmıştı. Eğer şimdi bunu yapmasaydım, hiç onun kızı gibi hissedemeyecektim. Aldığım onca tepkiye, dinlediğim onca konuşmanın hiçbirine değmeyecekti. Tam olarak olmadığım kişi için o kadar çok şeyi dinlemektense, öyle olup dinlemeyi tercih ederdim.

Dudaklarını çektiğinde benimkilerin uyuştuğunu düşündüm. Elimi tutup beni oturduğum yerden kaldırdığında, kendini bir müddet özel hisseden tarafımı o sedirin üstünde bırakıp, Meriç'in takıldığı herhangi bir kız gibi Caner'i takip ettim.

Eve gelene kadar tek kelime etmeden yürüdük. Caner dalgın adımlarımla bir yere takılırsam beni tutabilecek kadar yakınımda ama temas etmeyecek kadar uzağımda bana eşlik etti. Neredeyse bir saatten fazla sürdü ve neredeyse bir saatten fazla ağlamamak için dudağımı kemirmek zorunda kaldım. Kapının önünde durduğumda, ona bakmadan anahtarı deliğe sokmaya çalıştım ama elim titrediği için bunda çok becerikli olamadım. Caner omzumdan tutup beni nazikçe kendine çevirdiğinde başımı dik tuttum. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda elleri hâlâ omzumdaydı.

"Bu yanlıştı."

"Böyle olmasını ben istedim," dedim kuru bir sesle. Evet, bunu yaşamaya ihtiyacım vardı. Yoksa yıllarca olmadığım kişi için yediğim lafları dinleyecektim. 'Ben sana demiştim'lerle dolu binlerce nasihat...

"Hayır. Seni diğerlerini öptüğüm gibi öpmemeliydim Sen bunu hak etmiyorsun," dediğinde baygın gözlerimle ona baktım. Elini boynuma koyup dudağıma doğru eğildikten sonra "Asıl olması gereken bu," deyip dudağını nazikçe öpmeye başladı. Bu ilki gibi değildi. Yumuşaktı. Sıcak ve değerliymişim gibi hissettiriyordu. Bana özel gibi. Kısa sürdü ama bir paragrafta anlatılacak şeyi tek kelimeyle özetleyen değerdeydi.

Dudaklarını çektikten sonra "Sen daha iyilerini hak ediyorsun, tatlı kız," deyip gülümsedi.

Arkamdaki kapı açıldığında babamın sesini duydum.

"Tam vaktinde. Sana güvenebileceğimi biliyordum, evlat."

Arkamı dönüp hızla babamın yanından geçtikten sonra odama doğru koşmaya başladım.

Boşluktaydım. Her şey yanlış geliyordu. Bunca zamanımı boşa harcamışım gibiydi. Sorumsuz biri gibi davranmıştım. Buraya gelmeden önce herkesin örnek gösterdiği kızdım. Buraya geldiğimde ise bunu tamamen kaybetmiştim. Kendimi utandıracağım bir sürü şey yaşamıştım. Annemi, babamı, arkadaşlarımı karşıma almıştım. İyi bir arkadaş çevresi olan Kayla, onun için hiç uygun olmayan mekânlara girmişti. Bir erkeğin yatağında yatmıştım. Onu yatağıma almıştım. O kadar zavallıydım ki... Kendimden

utanıyordum. Bana biraz özel olduğumu hissettirse, hiçbirini düşünmeyecektim ama değildi işte. Lanet olsun ki değildi. Hiçbirine değecek tek bir şey hissettirmiyordu bana. Onun bir suçu yoktu. O böyleydi ama ben tam bir aptal gibi davranmıştım. Ucuz bir kız gibi.

En çok değer görmek istediğim kişi bugün beni değersizliğin karanlık sularında boğarken, bambaşka biri bana özel hissettirmişti.

Şimdi ne olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşündüğüm şey, ağlamak istediğimdi.

Ve kendimi bu isteğin kollarına kolayca bıraktım.

Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken, kendimi çaresiz ve zayıf hissediyordum. Anneme ihtiyacım vardı. Buraya gelirken tek başıma idare edebileceğimi sanmıştım. En azından annemi buna inandırıp, benim için endişelenmemesini istiyordum ama buraya kadardı. Annemi istiyordum. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Yere oturmuş ağlarken, ona duyduğum özlem göğsümde bir ateş gibiydi. Dizlerimin üstünde emekleyerek yatağıma kadar gittikten sonra yatağın üstüne çıktım. Buğulu gözlerim ve titreyen ellerimle onun numarasını bulmaya çalıştım.

"Biricik kızım."

"Anne."

"İyi misin, bir tanem?" diye sorduğunda biraz önce akmayı kesen gözyaşlarımın yenileri gözümde birikti. Elimi alnıma koyduktan sonra içimi çektim.

"Kayla, iyi misin?"

"Sen haklıydın."

"Sana bir şey mi yaptı?" derken sesi oldukça öfkeli ve korku dolu çıkmıştı. Oturduğu yerden kalktığını tahmin ediyordum.

"Hayır. Hayır, anne." Sesim o kadar boğuk çıkmıştı ki ben bile tam olarak anlayamamıştım.

"O zaman sorun ne?"

Yutkundum.

Sorun ne mi? Bana bir şey yapmadı! Başkalarına yaptı!

"Sadece kendimi kötü hissediyorum. Yani ben ona o kadar değer verirken onun..." dedikten sonra sustum. Sesim çatallaşmıştı. Annemin iç çektiğini duyduğumda gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Onunla o kadar uzun zamandır böyle yakın konuşmamıştık. Kendimi yeniden suçlu hissettim. Meriç için herkesten uzaklaşmıştım. Yıllardır tek varlığım olan annemden bile. Lanet olsun, büyükannemi aramayalı haftalar oluyordu. Vicdan azabından kavrulurken elimin tersiyle yanaklarımı sildim.

"O hiçbir şeyi hak etmiyordu ama sen iyi bir kızsın, Kayla. Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Kendini onun için üzmene değmez. Daha mutlu olabilirsin," dediğinde onun da ağladığını anladım.

Kafamı sallayıp hıçkırırken, bugünlerde herkesin söylediği o şeyi düşünerek "Biliyorum," dedim. *Daha mutlu olabilirim.*

"Gelmemi ister misin?" diye sorduğunda içimi çekip "Hayır," dedim. Burnumu da çektikten sonra "Babama söyleyeceğim. Hafta sonu için beni oraya getirebilir," diye ekledim.

"Pekâlâ. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum, anne. Biraz uyumak istiyorum."

Vedalaştıktan sonra telefonu kapatıp, yatağımın üstündeki örtüyü çektim.

Kapım tıklatıldığımda "Uykum var," diye bağırdım. Ancak babam yine de içeri girdi. "Bir sorun mu var?" diye sorunca, örtüyü başımın üstüne çekip "Uyumak istiyorum," dedim. Yatağım sallandığında ayakucumdaki varlığını hissettim.

"Benimle konuşmak zor mu?"

"Değil. Sadece uyumak istiyorum. Sabah konuşalım mı?"

Elini bacağımın üstüne koyup, "Pekâlâ. İyi uykular, kızım," dedi. Bir süre sonra kapı sesini tekrar duyduğumda kafamı örtünün altından çıkarıp içimi çektim.

Evet, ona da haklı olduğunu söyleyecektim. Annem ne kadar ondan daha sert tepki verse de, hatamı itiraf ettiğimde çabuk yumuşuyordu. Oysa babama karşı bunu ilk kez yaşayacaktım ve ihtiyacım olan son şey, böbürlenerek 'Ben demiştim!' demesiydi. Bunun olmamasını dileyip gözlerimi kapadıktan sonra, Caner'in renkli gözlerini görüp hızla gözlerimi açtım. Elimi dudağımın üstüne bastırdıktan sonra gözlerimi tekrar kapadım. Bu belki bir hataydı ama bunu yapmazsam, onca yaşadığım şey boş yere yaşanmış gibi gelecekti. Şimdi ilk kez onun kızı gibi hissederken, babamın da, annemin de, diğerlerinin de söylediklerinin doğruluğunu kabul edebiliyordum. Yoksa edemezdim ve arafta kalırdım.

Böylesi daha iyiydi. Caner iyi biriydi. Kurtarılmayı Meriç'ten daha çok hak ediyordu ama bunu benimle

yapamazdı. Bundan yorulmuştum ve biriyle daha uğraşamazdım. Belki iyi bir arkadaş olabilirdik. Belki.

Ve dudakları tamamen benden uzak durmalıydı. Çünkü çok yumuşak ve bana özel olduğumu hissettiriyordu. Bunu düşünmek istemiyordum.

Hayır, cidden istemiyordum.

Uyumalıydım.

12

Bir kol belime dolandığında yerimden sıçradım. Elini dudağımın üstüne kapatıp "Şişt!" dediğinde gözlerimi korkarak açtım. Meriç'in gelmesini beklemiyordum ve bu herkes olabilirdi. Ama herkes değildi. Meriç'ti. Burada ne işi vardı?

Hızla yukarı inip çıkan göğsüm normal düzeyine inerken elini dudaklarımdan çekip "Sessiz ol," dedi. Üzerime çıkmıştı. Dizlerinin üstünde olduğu için rahatsız etmiyordu.

"Ne işin var burada?" derken gözlerine baktım. Neden vicdanım beni rahat bırakmıyordu? O her haltı yerken, benim başka birini öptüğümü düşünmek neden bana azap çektiriyordu? Lanet olsun! O ise hiç umursamıyordu.

"Senin için geldim, Kayla," dediğinde gözlerimi büyüttüm. Bana ismimle çok az hitap ederdi ve genelde kızgınken bunu yapardı. Şimdi kızgın mıydı? Değil gibi gözüküyordu ama romantik Meriç hiç değildi.

"Neden?"

"Çok konuşuyorsun," deyip boynuma eğildi. Dudakları çenemi emerken, elleri belimi kavramıştı.

Omuzlarına dokunup "Ne yapıyorsun?" dediğimde cidden merak ediyordum. Neyi neden yaptığına anlam veremiyordum. Meriç gibi davranmıyordu. Meriç gibi davranmak neydi ki? O kadar değişkendi ki! Ne yaptığına hiçbir zaman anlam verememiştim.

Uykuya çabuk teslim olmuştum, çünkü uykudan neredeyse bir saat önce hayatımın ruhen en çok yorulduğu dakikalarını geçirmiştim. Üstüne bir de yürümek, beni fiziksel olarak da yormuştu. Ne kadar uyuduğumu bile bilmiyordum ama kendimi hâlâ yorgun hissediyordum. Odanın içi kararmıştı. En az üç saattir uyuyor olmalıydım.

Boynumu emerken elleri tişörtümden içeriye girmişti. Parmakları tenimde gezinirken nazik değildi. Çünkü karşımda nazik bir Meriç yoktu. Sinirliydi. Kıskanç Meriç ile ilk kez karşı karşıya geliyordum. Yani aramızda başka kimse yokken ilk kez birlikteydik.

"Meriç dur!" dediğimde dudakları göğsüme doğru inmeye başladı. Buna izin vereceğimi mi sanıyordu? O kızın her tarafına dokunmuşken üstelik. Bir gün için bu kadarı fazla değil miydi? Omuzlarından ittirip yüzüne baktıktan sonra "Yapma!" dedim. Kaşlarını çatmış bana bakarken gözleri kararmıştı.

Daha yumuşak bakamaz mısın, Meriç? Ama gözlerinin karanlığı bana o sahneyi, gözümün önünde beni aşağılamanı unutturmuyor.

"O kıza dokunduğun ellerinle, onu öptüğün dudaklarınla bunu yapma."

Yüz hatları gevşerken "Seni istiyorum!" dedi.

Boğuk sesi ve karanlık gözleri onu reddetmeme hiç yardımcı olmuyordu. Zorlukla yutkundum. Boğazımdan aşağı bir taş yuvarlandı sanki. Karşımdaki hiç Meriç gibi bakmıyordu. O her şeyini gizleyen duvarları olan çocuk değildi. Kim bilir, belki de yaptığının hata olduğunu anlamıştı. Beni ne kadar incittiğini anlamıştı ve bu sefer anlayışlı olan taraf olmayı seçmişti. Yarı uykulu halimle aklıma daha mantıklı bir açıklama gelmiyordu. Eğer o baş döndüren karmaşıklıktaki kafede olan Meriç olsa, burada değil, dizine oturan o kızın yatağında olurdu. Demek ki bir şeyler değişmişti.

"Beni seviyor musun?" diye sorduğunda gözlerimi kapadım. Bu rüya. Uyanabilirim. Bu Meriç değil ki. O böyle yapmaz.

"Kayla! Beni seviyor musun? Yoksa bitti mi? Yani ondan mı hoşlanıyorsun?" dediğinde gözlerimi daha sıkı yumdum. Eli yanağımı okşarken "Söyle," dedi ilahi gibi çıkan sesiyle. Elimi bacağıma indirip tırnağımı bacağıma geçirdim. Gözlerimi yavaşça açtığımda hâlâ karşımdaydı. Rüyadan başka ne şekilde uyanabilirdim ki?

"Artık onu mu seviyorsun?" diye yeniden sorduğunda sesi naif ama bir yandan da sertti. Kafamı iki yana salladığımda "Peki, beni sevmekten vazgeçtin mi?" diye sordu.

Hayır, bu rüya değilse karşımdaki kimdi? Meriç bunları hiçbir zaman sormazdı ki? Ben mi onu hiç tanıyamamıştım?

"Ne oldu sana?" diye sorduğumda "Söyle!" diye diretti.

Lanet olsun ki, hayır. Onu sevmekten henüz vazgeçmemiştim. Aslında bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Onu hâlâ seviyordum. Sadece ondan vazgeçtiğimi sanıyordum. Niye gelmişti ki şimdi?

"İlk kez canımı bu kadar acıttın," dediğimde dişlerini birbirine bastırdı. Çenesindeki kaslar gerilirken "Beni paramparça ettin, Meriç," dedim.

Dudaklarını aralayıp "Beni sevmekten vazgeçtin mi?" diye sordu yeniden. Kâbusta gibiydim. Beni duymuyordu. Sadece sorduğu sorunun cevabını almak istiyordu.

"Hayır!" diye dişlerimin arasından konuştuğumda dudaklarını boynuma gömüp sertçe öpmeye başladı. Çenemden yukarı doğru çıkarken elleri göğsüme doğru ilerledi. Dokunduğu yerler sızlarken, dilini tenimde gezdirip sonra yeniden dudaklarını bastırdı.

Sessizce nefes aldığımda ona karşı gelecek gücü toparlayamamıştım. Dudaklarıma hiç dokunmadan yanağımı öperken yüzünü ellerimin arasına aldım.

Çenemi emerken sessizce inledim ama dudaklarıma dokunmuyordu. Güç. Onu ittirecek gücü bulamıyordum. Ruhumu emiyordu.

Eli bacağımı okşadığında "Meriç," dedim.

"Sen özeldin."

Değildim. Sadece söylüyordu, öyle hissettiriyordu. İçimi yakıp kavuran bu rüyaya bir son verebilir miydik artık? Kulaklarımın duyduğu şeyin tadını çıkaramıyordum çünkü gerçek değildi.

"İlk kez annemden başka birine onu sevdiğimi söyledim." dediğinde içim titredi. Çamur yutmuş gibi hissediyordum. Midemde ıslak bir ağırlık vardı. Bacaklarım bana ait değilmiş gibi geliyordu. Vicdanım beni çürütürken, dudağını yukarı kıvırıp acı çeker gibi gülümsemeye çalıştı. "Kimseye değer vermediğim için, sevdiğimi söylemediğim için ya da böyle olduğum için bana kızdılar. Hiçbir şeyi hak etmediğimi söylediler."

Lanet olasıca yumuşak sesi midemdeki ağırlığı boğazıma kadar çıkardı. Zorlukla yutkundum. Aptalın tekiydim. Vicdan azabı çeken bir aptal! Elimi kaldırıp saçını okşadığımda avucumun içine doğru kafasını yatırıp gözlerini yumdu.

"Annem ve babam bile." Gözlerini açtığında dudağına doğru uzandım. Geri çekildiğinde "Yanılmamışım!" dedi sertçe. "Beni yanıltmadın, Kayla. Diğerlerinden hiçbir farkın yok. Beni herkes kötü olmakla yargılıyor ama siz... Hepiniz beni yargılarken meleksiniz, değil mi? Sen bile!" dediğinde sesindeki nefret midemi yakmıştı. Bacaklarımın titrediğini hissediyordum. "Seni öpeceğimi mi sandın? O piçin öptüğü dudağını?" dediğinde sesi buz gibi çıkmıştı. Hâlâ üstümde olduğu için fazla hareket edemiyordum. Gerçi hareket edecek gücüm de yoktu.

"Gözümün önünde o kızı kucağına alıp her tarafına dokundun, Meriç! Senin dudağını görmedim bile ama sen o dudağınla gelip..."

"Ben oydum, sen bunu en başından biliyordun. Sana kaç kere beni değiştirmeye çalışma dedim ama sen lanet olasıca şeyler yapıp benden uzaklaştın. Beni olduğum gibi kabul etmedin. Ne sandın, sen istiyorsun diye değişeceğimi

mi? Sana güveneceğimi mi? Sonra ne olacaktı, bugünkünün aynısı mı?" dediğinde kelimeler boğazımda düğümlendi. Benden tiksiniyor gibi konuşuyordu.

"Ben seni öyle görünce..."

"Ondan bahsettiğimi mi sanıyorsun?" diyerek zaten çatlak çıkan sesimi yarıda kesti.

Ağlamak istiyordum. Lanet olasıca kafam karman çorman olmuştu. Hâlâ rüya gördüğümü düşünüyordum. Birazdan babam gelecek ve uyan diyecekti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dediğimde sesim artık çatlak değil, ağlayarak çıkıyordu. Başıma müthiş bir sızı saplamıştı.

"Ne yaptığımı biliyorum. Buna karşılık senin neyi neden yaptığını da biliyorum. Kıskandığın için onu öpmen umurumda değil. Ama sen... O piçi evinin önünde, benim olmadığımı düşündüğün anda yeniden öptün. Şimdi de bana beni sevdiğini söylüyorsun. Senin derdin ne?"

Beni görmüş müydü? Kapıma kadar bizi takip mi etmişti?

Neden Meriç?

Neden sen haklısın? Neden kendimi bu kadar iğrenç hissediyorum?

"Senin kızın olmak..." diye fısıldadığımda, "Sana seni sevdiğimi söyledim ben. Senin kucağında ağladım ama senin tek derdin o sürtükler gibi olmak mıydı?" dedi tiksinir gibi.

"Meriç, ben..."

Hıçkırdığımda cümlem yarıda kalmıştı. Kendimi işte öyle hissediyordum. Onun kızı gibi. Onunla ilk tanıştığım günlerde kızdığım, reddettiğim o sıfatı iliklerime kadar hissediyordum işte. Onun kızı!

"Umut etmiştim ama her şey bitti, Kayla. Beni anladığını söyleyip durdun ama sen beni hiç anlamadın. Tek derdin başkalarının ne düşündüğü oldu. Onları düşünerek bizi bitirdin. Beni kendine yakıştırmadın, hep beni birilerine sevdirmeye çalıştın. Şimdi onların istediği kişi oldun işte. Benim için bir hiçsin."

Üzerimden hızlıca kalktığında "Meriç!" diye yalvararak hıçkırdım. Kendimi o kadar halsiz hissetmeme rağmen, titreyen bacaklarımı hareketlendirip kollarımla destek alarak yataktan fırladım. Odamın kapısı sertçe çarptığında "Meriç!" diye bağırdım. Hıçkırarak ağlarken kapıya doğru koştum. Hole çıktığımda bulanık gören gözlerimle merdivenlere doğru yürüdüm.

"Meriç!" diye yeniden bağırırken babam kollarımdan tutup "Ne oldu, Kayla? Burada mı o? Sana bir şey mi yaptı?" dedi.

Kollarından kurtulmaya çalışırken "Gitme!" diye bağırdım çaresizce. Babam kollarını sıkıp beni kendine hapsederken "Sana bir şey mi yaptı?" diye bağırdı. Yüzüne doğru "Hayır!" diye tüm gücümle bağırdıktan sonra onu ittirip merdivenlere doğru koşmaya devam ettim.

Evin kapısı çarptığında merdivenlere ulaşmıştım ama babam kolumdan tutup durdurdu.

"Kızım, sakin ol," derken kollarımı tutuyordu. Kurtulmaya çalışırken göğsüne doğru vurup "Bırak! Gitmesin. O da senin gibi gitmesin! Annem gibi olmak istemiyorum!

Senin gibi gitmesin... Hep senin suçun!" diye bağırdım. Kollarını sıkıp beni göğsüne yasladığında, yumruk yaptığım ellerimi tekrar omuzlarına vurup, hıçkırıklarımın arasında "Senin yüzünden böyle bir kızım ben!" diye bağırdım. Nefes almaya çalışırken "Senin yüzünden!" diye yineledim. Boğazımdan çıkan kalın boğuk ses göğüs kafesimi titretirken, sesli şekilde yeniden inleyip başımı babamın göğsüne yasladım.

"Senin yüzünden kimseye güvenmedim. Senin yüzünden sevdiğine inanmadım."

Babam kollarını biraz daha sıktığında bağırarak ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

"Hepsi senin yüzünden."

***

Arabayla bir yerlere gitmek ruhumu sakinleştiriyordu. Bu küçüklüğümden beri böyleydi. Özellikle hava kararddıktan sonra. Başımı cama yaslayıp, parmaklarımı camda gezdirdiğim zamanlardan kalma.

Şimdi başımı cama koyacak gücüm yoktu. Ruhum çekilmiş gibi hissediyordum. Ruhu emilmiş bir ceset. Başımı, yasladığım koltuğun arkalığından ayırmak şu an isteyeceğim son şeydi. Biraz güç toplamaya kendimi zorluyordum ama o kadar mutsuzdum ki... Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Haklıydı. Aptalın tekiydim. Onu değiştirmeye çalışmıştım. Bırakıp, nasıl istiyorsa öyle olmasına izin vermemiştim. Onu dünyanın en büyük günahını işlese bile seveceğimden bahsediyordum ama onu yine değiştirmeye çalışmıştım. Üstelik onun aslında ne kadar hassas

bir çocuk olduğunu biliyordum. Nasıl bunları görmezden gelmiştim? O hâlâ küçük yaralı bir çocuktu. Bu yüzden kimseye güvenmiyordu. Yeniden incinmekten korktuğu için. Ama ben... Haklıydı işte. Sadece başkaları ne der diye düşünüp durmuştum. O sadece dıştan gördükleriyle bu kadar şey söylemişti. İçimden geçenleri bilse, kim bilir daha neler derdi?

Zaten vicdanımı elinde bir kırbaçla karşıma alan şey, sadece onun nefret dolu sesi ve söyledikleri değildi. O gelmeden önce düşündüğüm onca saçma şeydi.

Elimi kaldırıp gözümü silerken, babamın bana baktığını görmüştüm ama aldırmadım. Konuşmuyorduk. Ona söylediklerimi henüz ikimiz de atlatamamıştık. Biraz zamana ihtiyacımız vardı.

"Burası."

Ağlamaktan ve bağırmaktan sesim kalın ve boğuk çıkıyordu. Babam arabayı kenara çektiğinde, kapıyı açıp güçsüzlüğümü bir kenara fırlatıp arabadan dışarı fırladım. Babamın arkamdan geldiğini biliyordum ama onu beklemedim. Barın kapısını yumrukladığımda sabırsızca ayağımı sallıyordum. Birkaç dakika sonra kirli sakallı bir çocuk kapıyı açtı ve "Kapalıyız," dedi.

Sen onu benim külahıma anlat!

Babam "Kayla, duydun," diye fısıldadı.

"Biliyorum alt katın kapalı olduğunu. Ben odalardan bahsediyorum," dedim. Çocuk benim gibi–cici bir kızın–o odalardan nasıl haberdar olduğunun şokunu üstünden atamadan onu ittirip içeri daldım. Kollarımda hâlâ nasıl güç vardı, ben de bilmiyordum. Üzerime minik bir şort ve

atlet dışında bir şey giymem için babam beni zorla ikna ettiğinde, odamdaki aynada kan çanağına dönmüş gözlerimle, kırmızı burnum ve şişmiş dudaklarımla karşılaşmıştım. Bitkin ve berbat gözüküyordum ama hâlâ bir çocuğu ittirecek gücüm vardı. Babamın hayretle beni izlediğine adım gibi emindim. Gizli yerdeki çok gizli kapıyı bulup açtıktan sonra içeri girmek için adımımı atmıştım ki, çocuk kolumu tutup "Giremezsiniz," dedi.

"Çek o elini! "diye bağırdığımda gözleri büyümüştü ama eli hâlâ kolumdaydı. Babam onu tutup çekerken hızlıca merdivenleri çıkmaya başladım. O lanet olasıca dar merdivenlerde ve dar koridorda hiç iyi anılarım olmamıştı. Yemediğim hakaret kalmamıştı. Oysa bugün onların dediklerine uygun davranıp, sözlerine layık olacak davranışlar sergilemiştim. Meriç onlardan birkaçıyla kavga etmişti. Hepsi bu dar koridorlarda olmuştu.

"Meriç! "diye bağırırken, koridorun sonundaki onun için ayrılmış özel odaya doğru gidiyordum. Ama biliyordum ki oraya başka kızlarla girmiyordu. İçimdeki o kötü ses ise, onun yine her şeyi unutmak için başka bir kızın üstünde ya da altında ya da her ne haltsa... Başka bir kızla olduğunu söylüyordu.

Kapılardan bazıları açılıp, insanlar hayretle bana bakarken koridorun sonuna ulaştım. Bu kapıların ardındaki çirkin ilişkileri düşünmüyordum. Babam ise bunları görüp, benim bunlardan, buradan nasıl haberdar olduğumu beynini kemirerek merak ediyordu muhtemelen.

Kapıyı yumruklayıp "Aç kapıyı!" diye bağırdığımda bana yetişmişti. Kapının kolunu tutup açmaya çalıştım ama kilitliydi. "Aç!" diye bağırdığımda babam dirseğimden

tuttu. Ona aldırmadan yumruklamaya devam ederken bilindik bir sesle arkamı döndüm.

"Burada değil, sarı kız," dediğinde babamdan kurtulup ona doğru yürüdüm. Kirli sakallarından onu ayırt etmem kolay oluyordu. Hiç düşünmeden elini tutup "Buraya gelecek ama. Başka bir yere gitmez. Bekleyebilir miyim?" diye sorduğumda beni şaşırtarak elini elimin üstüne koydu. Babamın benim bu adamları nereden tanıdığımı, nasıl bu kadar yakın davrandığımı düşünüp kendini yediğini biliyordum ama gerçekten şu an umurumda değil.

Peder yumuşacık gözleriyle–merhametle–bana bakarken, bıyıklarının altındaki ince dudağını aralayıp "Gelmeyecek," dedi.

Kafamı iki yana sallayıp "Başka bir yer yok. Evinde durmaz," dediğimde aklıma Dobby geldi. Onu bırakmazdı ki. Lanet olsun, ilk önce oraya gitmeliydim. Buraya değil. Dobby'yi tamamen unutmuştum.

"Lütfen Peder, yalvarırım. Bana nereye gitmiş olabileceğini söyle," diye sızlandım. Evine gitse bile çoktan ayrılmıştı muhtemelen. İlk önce buraya gelmem aptallıktı. Bugün aptallıktan başka bir halt yememiştim. Yorgunluktan ölüyordum ve gözlerim ağrıyordu. Yine de hâlâ ayakta durmaya çalışıyordum. Çünkü onunla konuşmayı erteleyemezdim. O benden daha çok uzaklaşmadan bir şeyleri toparlamam gerekiyordu.

"O isteyene kadar kimse onu bulamaz," dediğinde elimi saçlarımın arasına attım. Babam omuzlarımı tuttuğunda "Evine gidelim," diye mırıldandım.

"Arabaya git."

Babam ne kadar sormak istese de, o bardan da, o gizli bölmeden de, o adamları nereden tanıdığımdan da bahsetmemişti. Meriç'in dairesinin olduğu apartmanın önüne geldiğimizde hızlıca inip merdivenleri tırmanmaya başladım. Eski bir bina olduğu için asansörü yoktu. Meriç her seferinde merdivenlerden inerken söylenirdi. Onu ve günlük basit şeylere kızmalarını hatırlayınca gözlerime dolan yaşı elimin tersiyle silip, merdivenleri tırmanmaya devam ettim. Bir kat kalmıştı. Kapının kapanma sesini duyduğumda "Meriç," diye umutla dudaklarımdan çıkan ismine mani olamadım. Nefes nefese kalmıştım. Kasıklarıma saplanan ağrıya aldırmadan merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Ömer'i gördüğümde hâlâ "Meriç," diye fısıldıyordum.

"Kayla, senin burada ne işin var? "dediğinde boğazıma düğümlenen hıçkırığı serbest bırakıp "Bilmiyorum," dedim. Gözyaşlarım tanıdık bir yüzü görünce yine benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı. Yanaklarım ıslanırken "Nerede?" diye sordum. Hayır hayır, bu ses kesinlikle benim değildi. Bu kadar kalın, boğuk ve bana ait olmayan...

Elindeki tasmayı merdivenin demirine bağladıktan sonra, aramızdaki dokuz basamağı inip yanıma geldi. Kollarını belime doladığında başımı omzuna yaslayıp hıçkırmaya başladım. Kendimi durduramıyordum ki. Hıçkırıklarım apartmana yayılmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdığımda saçlarımı okşuyordu.

"İyi olacaksın, Kayla," dediğinde onun hiçbir halttan haberi olmadığını biliyordum. Anlatmazdı ki. Anlatmayacaktı. Kimseye. İçinde tutacaktı. İçinde tutup benden daha çok nefret edecekti.

"Seni eve götüreyim," dediğinde başımı omzundan ayırmadan kafamı salladım.

"Babam burada."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve "Nerede biliyor musun?" diye sordum. Kafasını hayır der gibi salladığında "Sen bilirsin ama," diye itiraz ettim.

"Lütfen. Ömer, söyleme. Anlıyorum ama lütfen. Onunla ol. Kötü işte. Ben her şeyi berbat ettim. Şimdi kötü hissediyordur," dediğimde başparmaklarıyla gözlerimi sildi. Burnumu çekip ona bakmaya devam ederken "Yanında ol," dedim.

Öyleydi. Kimsenin onu sevmediğini düşünüyordu. Kimsenin ona değer vermediğini...

"Kayla, uyu biraz. Bak, berbat gözüküyorsun. Ona ulaşamazsın. Boşuna kendini yıpratma," dediğinde gözümden akan sıcak şey yeniden yanaklarımı ıslattı. *Bitmez misiniz siz? Daha ne kadar akmayı düşünüyorsunuz?*

"Onu görmeye ihtiyacım var."

Adeta yalvarıyordum. Muhtaçtım. Buna ihtiyacım vardı.

"Arama, Kayla. Kendine iyi bakmayı düşün."

Ömer bana hep moral verirdi. Ama şimdi o da kesin konuşuyordu. Dudağımın titrediğine emindim. Önünden çekilip hızla merdivenleri inmeye başladığımda babam kolumu tutup beni durdurdu.

"Görene kadar böyle onu aramaya devam mı edeceksin?" dediğinde kafamı salladım. Merdivenleri üçer üçer çıktığında yerimde durup onu dinledim. Ömer'in yanına çıkmıştı. Ne yapabilirdi ki? Ömer asla bir şey söylemezdi.

Çocuk kendinden çok Meriç'i düşünüyordu. Meriç için hoşlandığı kızdan ayrılmıştı. Her şeyi ona göre yapıyordu.

Birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde "Gidelim," dedi.

"Nereye?"

"Ona götürüyorum seni."

Gözlerimi pörtletmiş ona bakarken, elimle yanaklarımdaki ıslaklığı kuruladım. Merdivenlerden inmeye başladığımızda "Nasıl?" diye sordum.

"Bu bücürlerle babanı bir mi tutuyorsun?" dediğinde elini belime koyup adımlarımı hızlandırmamı sağladı. Ona o kadar şey söyleyip kalbini kırdıktan sonra bana yardım ediyordu. Babam, kendi gururunu eze eze bana yardım ediyordu. O kadar kötü gözüküyordum yani. Berbat halde... Bitmiş, tükenmiş, çürümüş, ölmüş halde...

Meriç'in bana söylediklerinden daha çok canımı acıtan şey, onu getirdiğim noktaydı. Bir insana bunu yapmam haksızlıktı. Onu kaçtığı gerçeğin uçurumundan aşağı yuvarlamıştım. O farklı düşünen, farklı gören bir çocuktu. Bunları bile bile görmezden gelip, herhangi biri gibi davranmıştım. Buna hakkım yoktu ki. O herhangi biri değildi ya da benim ne hissettiğim o kadar da önemli değildi. Onu da düşünmek zorundaydım.

Arabada uzun ve ölüm sessizliğiyle dolu bir on beş dakika geçirdik. On beş dakika boyunca Meriç'in karanlık zihnini düşünüp, orada katbekat aşağılara düştüm. Eğer kendini kötü hissediyorsa sorumlusu bendim. Ben ve benim ergenliklerim. Araba durduğunda etrafa baktım. Burayı nasıl unutabilmiştim ki. Bu otel de onun kaçtığı yerlerden biriydi.

Babam "Seni burada bekliyorum. İstediğin kadar kal. Bekliyor olacağım," dediğinde ona döndüm. Güneşin doğmasına birkaç saat kalmıştı. O da en az benim kadar yorgun gözüküyordu. Gözlerinin altı çökmüştü. Çekici yüz hatları şu an sadece yorgunluğu haykırıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandıktan sonra kapıyı yavaşça açıp arabadan indim. Dağılmış halimi düşünmeden otelin içine hızlıca girip asansöre yöneldim. Aynı odada kalacağını biliyordum. Resepsiyona ihtiyacım yoktu. İşin tuhafı kimse yoluma çıkmamıştı.

Otel sabahın bu saatinde oldukça sakindi. Güvenlik görevlileri bile indiğim arabaya ve bana bakıp sessiz kalmıştı. Belki de bu dağılmış halimde bile beni tanımışlardı. Belki.

Asansörün kapısı ağırca açıldığında kendimi dışarı atıp odasına doğru yavaşça ilerledim. Korkuyordum. Korkudan bedenim deli gibi titriyordu. Elektrik almış gibiydim. Sırtımı soğuk duvara yaslayıp avuçlarımı da duvara dayadıktan sonra derin bir nefes aldım.

Biri bana güç versin!

Duvardan ayrılıp kapıyı tıklattığımda başka bir odada kalmamış olması için dua ettim. Şimdi en son ihtiyacım olan şey, başka biriyle karşılaşıp özür dilemek ve sonra yeniden resepsiyona inip onun kaldığı odayı bulmaktı. Ama kaldığı her yerde odalar ona özeldi. Başka birinin kullandığı odayı kullanmıyordu. Her şey onun ihtiyaçlarına göre düzenleniyordu. Sert bir yatak, küçük bir dolap, pencere kenarında tekli bir koltuk... Devamındaki her şey, kaldığı yerin lüksüne göre dizayn edilmiş, Meriç'in hiç kullanmadığı şeyler olurdu. Kapı yavaşça açıldığında başımı korkarak yerden kaldırdım.

Lütfen içeride başka bir kız olmasın!

Son duamı da yolladığımda kafamı tamamen kaldırmıştım. Yüzüme o kadar soğuk bakıyordu ki, gözyaşlarımı serbest bırakıp hıçkırarak ağlamak istiyordum. Ama bugün düşmanım olan gözyaşlarım bu sefer akmadı.

"Arsızlığın umurumda değil. Beni rahat bırak. O babanı da al, çek git!" dediğinde buz gibi sesi etlerimi kesmişti sanki. Yüreğime büyük bir taş otururken "Lütfen Meriç," diyebildim. Babamdan haberi olmasını ve benim buraya geleceğime hazırlıklı olmasını düşünmedim bile. Babam kim bilir ne yapmıştı da Meriç otele, hatta onun odasına kadar gelebilmeme izin vermişti?

"O kadar kızla yattım, Kayla. Hiç gururun yok mu? Seni istemediğimi açıkça söylüyorum. Hani senin anladığın dilden, açık açık..." dediğinde gözlerimi kapadım. Bana işkence ediyordu.

"Senden vazgeçmeyeceğim."

Kelimeler derimi keserek dudaklarımdan çıkarken ona doğru bir adım attım. Bir eli hâlâ kapıdayken "Bu kapıdan içeriye girmen için mantıklı tek sebebin olabilir. Sürtüklüğünü doruklarına kadar hissetmek? Bunu mu istiyorsun?" dedikten sonra elini, dokunmadan vücudumun üzerinde gezdirdi. "İlgimi çekmiyorsun. Artıklarla ilgilenmem," dedikten sonra elini indirdi. Acı çektirerek beni öldürmeye devam ederken o kadar soğukkanlıydı ki, canımı fazlasıyla acıtıyordu.

"Ben..."

Onu dinlerken kaybettiğim gücümden kalan kırıntılarla ağzımı açtığımda, dışarı doğru bir adım atıp önümde dikildi.

"Yakamdan düş. Sadece canımı sıkıyorsun. Kendine eğlenecek, hayatlarını düzeltecek başka zavallılar bul. Babanı da benden uzak tut. Yoksa yemin ederim, elinde ne varsa ondan alırım. "

Güldü.

Beni biraz daha parçalayan bir gülümsemeyle bana baktı.

"Çok düşünceli Kayla, sevdiklerini koruyan Kayla, şimdi iyi bir kız ol da dediğimi yap. Yoksa baban çöplükte yaşamak zorunda kalır," dedikten sonra içeri girip kapıyı sertçe yüzüme kapattı.

Nasıl yaptım bilmiyorum. Dakikalar içinde o bana ölüm kapısını düşündüren yerden ayrılıp babamın yanına ulaşmıştım. Hiçbir şey demesem de, ceset gibi olduğunu tahmin ettiğim suratım ona cevabı vermişti. Arabayı çalıştırdığında, soru sormadığı için ona içimden teşekkürlerimi gönderdim.

Eve gidip ağır depresyon geçirmek ve kimseyle konuşmamak istiyordum. Tek istediğim buydu. Kendimi tüketmek. Her şeyi zihnimde yeniden yaşayıp kendime eziyet etmek. Tek bir gözyaşı dökmeden, her şeyi yeniden yaşayacaktım zihnimde. Her şeyin sorumlusu bendim. Kendi cezamı kendim verecektim.

Güneş doğduğunda, açık durmaktan ağrıyan gözlerime güneş ışığı vurunca yüzümü buruşturup, yatakta hareket etmeye üşenerek biraz geriye ittirdim kendimi. Hareket etmeye halim yoktu ama uyuyacak halim de yoktu.

Kapım hızlıca açılınca başımı yorganın altına saklamadan bekledim. Ruh gibiydim zaten. Sonunda gözyaşım kalmamıştı. Sonunda onları tükettiğimi sanıyordum ya da.

"Kayla."

Annem adımı ninni gibi söyleyerek yanıma geldiğinde, kırpınca bile ağrıyan gözlerimi büyüterek ona baktım. *Senin burada ne işin var?*

Sesli bir şekilde inlediğimde yanıma diz çöktü. Elimi avucunun içine aldığında bana merakla bakıyordu. Biraz da korkarak. Ne haldeydim acaba?

"Kızım, ben yanındayım. İyi olacaksın," dediğinde gözlerimi nasıl başardım bilmiyorum ama devirdim. Evet, yaptım. Elimi çekip "Beni aşağıda, terk edilmiş kızıyla başa çıkamayacağını düşünen korkak babamın yanında bekler misin?" dediğimde bir süre gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Uykusuzluk beni sinirli birine dönüştürmüştü belki de. Mantıklı tek açıklama buydu.

"Okula gitmeden önce üstümü değiştirmem gerek, anne."

Odadan çıktığında zorlukla üzerimdeki örtüyü atıp, yattığım yerden doğruldum. Üzerime rahat bir şeyler geçirdikten sonra saçlarımı topuz yapıp aynanın karşısına geçtim. Gözaltıma biraz müdahale etsem bile, içindeki kırmızılığı yok edemeyeceğim için boş verip çantamı aldım.

Aşağı indiğimde ikisi de endişeli gözlerle bana bakıyordu. Korkak ebeveynlerim!

Karşılarına oturduğumda yutkundum.

"Deliymişim gibi bana bakmayı kesin. Konuşmamız gerekecekse illa... Terk edildim. Kötü hissediyorum ama

intihar falan etmeyeceğim. Hatalarımın farkındayım. İki saat boyunca bunları düşünüp, kendimi yeterince yıpratttım. Evet, iki saat yeterli oldu. Bana şöyle bakmayı kesin," dedikten sonra yüzümü buruşturdum.

Babam biraz daha gevşeyerek arkasına yaslanırken, annem dudaklarını aralamıştı ki elimi kaldırıp onu susturdum.

"Siz ikiniz yüzünden hiçbir zaman özgür hissetmedim. Yaptığınız hatalar yüzünden acı çektim. Tek suçladığım babam değil, anne. Onu ikna edebilirdin. Peşinden gidebilirdin ya da ne bileyim, bir şeyler deneyebilirdin. Ama gururluydun ve gitmedin. Beni tek başına büyüttün. Sana minnettarım ama bana bir baba olamadın. Olamazdın da zaten. Kendinde açık arama. Ama ben senin gibi olamam. Merak etme, hamile falan değilim. Bana hiç dokunmadı, baba. Rahat olabilirsin. O merak ettiğin mekânlarda da kimsenin bana dokunmasına izin vermedi. İçin biraz rahatlasın. Evine senden habersiz girdiği için de onun adına özür dilerim."

Bir nefese ihtiyacım vardı. Ben nefes alma ihtiyacımı karşılarken, onlar da şaşkınlıkla bana bakmaya devam ediyorlardı.

"Senin gibi değilim, anne. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün ama vazgeçmeyeceğim. Arkamdan insanların ne söyleyeceği de umurumda değil. Ondan vazgeçmiyorum."

Annem dudaklarını yeniden araladığında, elimi kaldırıp bir kez daha konuşmasına engel oldum.

"Evet evet, daha küçüğüm ve hayatımın aşkıyla ileride karşılaşabilirim. Daha iyilerine layığım. Daha mutlu olabilirim. Evet, bu sözleri ezberledim ama istediğim şey bu

değil. İstediğim şey, yıllar sonra hâlâ âşık olduğum adamın yanında otururken ona istediğim gibi dokunamamak değil, anne. Üzgünüm. Huylarımı beğenmiyor olabilirsiniz ama kızınız olarak çekmek zorundasınız. Şimdi okula gidiyorum. Üzgünüm baba, bugün kahvaltı yapmayacağım ama söz, okulda bir şeyler atıştırırım," dedikten sonra yerimden kalkıp, onların bir şey söylemesine izin vermeden yürümeye başladım. Zaten şu an pek konuşacak halde olmadıklarına adım kadar emindim.

Kapıyı kapatıp bekleyen servise doğru ilerlerken temiz havayı içime çektim. Onlara karşı güçlü olmak zorundaydım. Herkese karşı öyle gözükebilirdim. Sakladığım birkaç zilyon gözyaşımın sahibi onlar değildi. Onların karşısında ağlayarak gözyaşlarımı harcayamazdım.

Hiçbir şeyin, onun bile, ona karşı beni yıldırmasına izin vermeyecektim.

13

En başa geri dönmüştüm.

Yaz okulu faciası kaldığı yerden devam ediyordu. Hem de çok daha sıkıcı gözükerek. İlk başlarda kendimi bu okula da alıştırabilirmişim gibi gelmişti ama öyle değildi. Yazın okula gitmeyi güzel kılan tek bir şey yoktu. Dağılmış halimi görenlerin bana alışması iki saat kadar sürdü. Kimsenin derdi olmaz sanıyorlardı herhalde. Benim hayatım peri masalları gibi değildi. Acımı saklamayı beceremiyordum ki bunu yapma arzum da yoktu. Berbat hissediyordum. Berbat hissettiğimi bilmelerini istiyordum, çünkü rol yapamayacak kadar yorgundum. Rol yapmak da istemiyordum. Berbattım işte, bunun yanlış bir tarafı yoktu. Berbat hissetmek hayatımın bir parçasıydı.

Çünkü ben prenses hayatı yaşamıyordum. Kimsenin yaşamadığı gibi.

Aç gözlülükle doldurduğum yemek tepsisini masanın üstüne bıraktıktan sonra hemen oturdum ve iştahla yemeye başladım. Ne kadar moralim bozuk olsa da açtım. Bir süre sadece yedim. Doyduğumu hissettiğimde nefes almak için kafamı kaldırdım ve Neşe'nin gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Cansu yine yemeğe haksızlık ederek, yemeğinin yarısından çoğunun tabağında bulunduğu tepsiyi kenara ittirmişti. Sahte deriden yapılma çantasından çıkardığı ajandayı gösterip "Siyah beyaz uyumu harika olacak," dediğinde Neşe ona destek çıktı.

Ağzıma büyük bir dilim ekmek atıp tabağımda kalanları bitirmeye koyuldum.

"Sarı!"

Semih'i gördüğümde elinde bir karton poşet vardı. Kocaman sırıtarak "Sana bir şeyler aldım," dedi.

Bana neden bir şey alma ihtiyacı hissetmişti ki? Benden bir tepki alamayınca "Hadi gel," diyerek kolumu çekiştirmeye başladı. Tabağımda kalan yemeği bırakmak zorunda kalmıştım.

Soyunma odasına girdiğimizde bana aldığı kozmetik dükkânına maruz kalmıştım. Onlardan birini yüzüme sürmezsem beni çıkarmayacağını söylemişti. Ben itiraz edemeden de kapıyı kilitlemişti. Her ne kadar Atahan Koleji ve üstün temizlik koşulları olsa da, burası bir erkek soyunma odasıydı ve ben burada çok fazla kalmak istemiyordum.

Ten rengime uygun olan pudradan yüzüme sürdüğümde, Semih'ten diğer tonlardaki ürünlerin açıklamasını dinlemiştim ve cidden çok yaratıcıydı.

"Siz kızlar... Tenleriniz farklı, değil mi? Ve o sürdüğünüz şeylerin de cilt rengine göre tonları yok mu? Ne bileyim, hepsinden aldım."

Eskişehir'deyken bir haftalık harçlığım kadar fiyatı olan rimele gözüm kaydığında omuz silkip ona uzandım ve kirpiklerimi yukarı doğru kıvırttım. Yeniden onun karşısına dikildiğimde gülümsedi.

"Daha iyi görünüyorsun."

"Senin sayende, bay kozmetik dükkânı."

Aldığı ürünleri onun dolabının içine tıkmaya başladığımda bana merakla bakıyordu. O kadar şeyi eve götüremezdim. Onları kullanmazdım bile. Sadece rimeli kendime ayırmıştım.

"Sevgililerine dağıtırsın."

"Şu an boştayım."

"Yine mi?"

"Çok komiksin, sarışın. Artık özgürsün."

Kapının kilidi açıldığında Semih'in dolabının kapağını kapattım. Odadan birlikte çıktığımızı gören basketbol takımından Cem, bize kaşlarını kaldırarak baktı. Onun bizi yanlış anlamadığından emin olsam da, Semih açıklama yaparak "Kayla'yı biraz güzelleştirdik," dedi.

Cem bunun üzerine nefesini dışarı bırakıp gülmeye başladı. Eli karnının üstünde kahkaha atarken, bir ara Semih'e bakıp "Senin travesti olmaya karar verdiğini düşünmüştük," dedi.

Cem'in kahkahasına gülümseyerek karşılık verdiğimde, Semih gözlerini devirip "Krallık koltuğuma oturmaya göz dikmeyi kes. Hâlâ yerimdeyim," dedi.

"Şu an ne kadar rahatladım bilemezsin, dostum. Seni öyle hayal etmek psikolojimi bozuyor."

Semih kolunu omzuma atıp beni yönlendirirken, Cem'e "Kapa çeneni!" demeyi ihmal etmemişti. Birlikte spor salonundan çıkana kadar Cem'in devam eden kahkahasını duydum. Güneş en acımasız şekilde tenimi yakarken bahçenin diğer ucundaki Bora'yı fark ettim. Kim ne derse desin, gururlu bir kız gibi davranıp onu düşünmeyi bırakmıyordum. Gurur umurumda değildi. Gururlu olduğumda iyi hissetmeyeceksem, gurur yapmanın bana ne gibi bir yararı vardı ki? Birilerinin benim hakkımda 'ne gururlu kızmış' deyip alkış tutmasına ihtiyacım yoktu. Bunlar beni mutlu etmeyecekti. Mutlu olacağım şeyin peşinden gidecektim.

"Bora'ya bir merhaba diyeceğim."

"Ben de gelirim, sorun yok."

Semih galiba bana abilik yapmaya çalışıyordu. Bu tuhaflığı açıklayacak başka bir teorim yoktu.

"Kapa çeneni," diyerek sustuğunda benden büyük adımlar atarak önüme geçmişti. Adımlarımı hızlandırıp ona yetiştiğimde "N'aber Bora?" dedi.

N'aber Bora mı? Şu an okuldaki hiyerarşik düzenin dışına çıkıyorduk. Semih gibi popüler bir çocuk, burslulardan biriyle konuşuyordu. Hadi okulun çoğu benim bunu yapmama alışmıştı ama Semih onlar için kısa bir şok yaratacaktı.

Bora oturduğu yerde dikleşip, kırışan alnıyla ona bakarak "Hayırdır?" dedi.

Gülme isteğimi bastırırken göz ucuyla Meriç'e baktım. Başı yere eğik, elindeki bir otla oynuyordu. Sıkıntılı gözüküyordu. Bizi dert ettiğini sanmıyordum. Etmezdi.

"Parti için düşünülen müthiş fikirler olduğunu duydum. Kızlar büyük süslemeler için bizden yardım istiyorlar. Ne zaman boşsan halledelim," dediğinde, Meriç'ten bakışlarımı alıp Semih'e baktım. Bunu tamamen şu anda uydurmuştu. Cansu bunu duyunca küplere binecekti. Neşe'nin kahkahasını şimdiden duyabiliyordum.

Bora'nın gerilen kasları dikkatimi çekti. "Haberim yoktu," dedi. Cansu'nun bundan niye ona bahsetmediğini düşünüyordu büyük ihtimalle.

"Bilirsin dostum, kızların ne yapacağı belli olmaz!" dediğinde gözlerini büyüterek zor bir şeyi anlatır gibi baktı.

"Cansu unutmuş olmalı."

Bora gergince konuştuğunda Meriç sıkıntıyla kafasını kaldırıp "Bitmedi mi muhabbet? Olur de, sonra konuşursunuz işte," dedi. Gözlerinin altı şişmişti. Yorgun bakıyordu ve sıkıntılıydı.

"İyi misin?" diye sorduğumda ağzımdan çıkan şeye gerçekten mani olamamıştım. Beynimden ne geçiyorsa onu kontrolsüzce dile getirmiştim.

Kısa bir sessizlik olduğunda Suzan "Gidelim mi, Meriç?" diye sordu. Kaşlarımı çatıp ona bakarken bana bakmıyordu bile.

Suzan mı? Suzan!

Meriç bana cevap vermeyip yerinden kalktıktan sonra Suzan ve Alev onu takip etti. Bora kalktığında bileğinden tutup "Ne oluyor?" dedim.

"Eski günlerdeki gibi, Kayla. Üzgünüm, sen gelemezsin. Ve bakarız."

Son cümlede Semih'e dönmüş, benimle konuşmayı bırakmıştı. Meriç'i takip etmeye başladığında Semih "Gidelim," dedi.

Gidelim. Tabii onlar başka bir yere gitsin. Meriç bana cevap bile vermesin. Biz başka bir yere gidelim.

İstemiyorum ki...

Semih beni yalnız bırakmadı. Önce kantine, oradan da sınıfa geçtik. Daha doğrusu, Semih beni edebiyat sınıfına bırakıp, spor salonuna geri döndü. Cansu ve Neşe partiyle ilgili ayrıntıları konuşurken, beni kendi halime bıraktılar ve ben yaz okulunun sıkıcı bir saatini pencereden dışarıyı izleyerek geçirdim.

Eve döndüğümde benim için büyük bir sürprizle karşılaştım. Sabah sabah annemi görmem bugünkü sürpriz kotamı doldurmamış gibi!

Salonun kapısının önünde dikilmiş, anne ve babamın yanındaki genç çocuğa bakarken, annem "Gelsene, Kayla," diye seslendi.

Gözlerimi kırpıştırıp, bir dakikayı aşan süredir dikildiğim yerden ayrılarak salona girdikten sonra "Merhaba, Caner," dedim.

"Merhaba, Kayla."

Evime böyle benden habersiz girmekten, emrivakilerden ne zaman vazgeçecekti bu çocuk? Buna bir son vermeliydi. Üstelik bana yaptığım hatayı hatırlatıp, vicdan mahkememde yeniden ve yeniden yargılanmama sebep oluyordu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır hayır. İyi bir şey."

Gözlerimi babama çevirip beklerken, annem "Ben içecek bir şeyler getireyim," diyerek mutfağa yöneldi. Hadi ama! Aile gibi mi davranacaktık? Annem annelik, babam babalık mı yapacaktı? Peki ya biz? Allah aşkına, ben daha bu sabah terk edildiğimden bahsetmemiş miydim? Bunların derdi neydi? Beni Caner'e yaklaştırmak mı?

"Caner için bir arkadaşımla görüşmüştüm. Bugün haber geldi. Ben de onu çağırdım."

"Onun telefon numarası mı var sende?"

Babam omuz silkip "Almıştım. Bu tuhaf mı?" diye sorunca, önemsiz bir şeymiş gibi elimi salladım. Meriç'in yoktur ama Caner'in telefon numarasını almazsa olmaz.

Nasıl bir psikolojin var senin, baba? Yanındaki çocuk beni tecavüz edeceğini söyleyerek kandırdı!

"Caner, şimdi sana bir telefon numarası vereceğim. Onlar seni bekliyor zaten. Profesyonel bir kulübün alt yapısı için. Sonra kendini kanıtlarsın ve A takıma çıkarsın. Bu senin elinde," dediğinde Caner gülümseyerek başını eğdi.

"Çok sağ olun. Sizi bunun için davet etmemiştim. Çok minnettarım."

Annem içeri girip içecekleri dağıtmaya başladığında, arkama yaslanıp babamın iyilik sahnesini izlemeye devam ettim.

"Biliyorum. Ben böyle bir yeteneğin fark edilmesini hızlandırıyorum sadece."

"Tekrar çok teşekkür ederim, efendim. Size nasıl borcumu ödeyeceğim? "dediğinde babam ona bir şeyler söyleyip susturdu.

Nasıl mı? Babam çok lüks yaşayan bir adamdır, Caner. Ödeyemezsin.

Zaten karşılığında bir şey almak için iyilik yapacak değildi. Beni şaşırtıyordu.

Annem ve babamı baş başa bırakıp arka bahçeye çıktığımızda sessizce bir yere oturduk. *Onunla öpüşmüştük.* Ah, bunu düşünmek zihnime kırbaçlar sokuyordu. Beynim doğranmış gibi hissediyordum. Üstelik Meriç'in bugünkü hali hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Cansu'ya bir şeyler öğrenmesi için biraz yalvarmıştım. Bora'yla aralarına girmek istemiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Neşe biraz çenesini kapatsa, şu an Meriç'e küfür etmek yerine Ömer'le mesajlaşıyor olurdu ve onun Ömer'den laf alması daha kolaydı. Ömer, Meriç'i herkese karşı korurdu ama kabul edilmesi gereken bir şey vardı ki, benim gibi biraz boşboğazdı. Geveze ya da her ne haltsa. Ondan laf almak, Bora'dan almaktan daha basitti.

Bora sempatik, komik ve cana yakın olabilirdi ama şu aile meselesine benzettikleri grupları hakkında anında ciddileşiyordu.

Bugün beni gruptan dışarı atıp, kalın çizgiye gözüme soktuğu gibi. Hayır, ona kızmamıştım. Ona bunu yaptıran Meriç'ti. Tüm dünyanın etrafında döndüğü Meriç. Egoist, havalı Meriç!

"Kayla, ben olanları duydum," dediğinde kendi karmaşık zihin dünyamdan ayrılıp Caner'e döndüm. "Annen ve baban biraz bahsetti."

"Ah, hadi ama!"

Kendi kendime sızlanırken elimi tutup "Sana söylediğim her şey hâlâ geçerli," dedi.

Elimi çekip "Üzgünüm Caner ama ben kim ne derse desin ondan vazgeçmeyeceğim. O beni umursamasa da, ben hep onunla olacağım," dedim. Bıkmıştım artık ondan bir şeyleri saklamaktan. Ne yapacağı da umurumda değildi. "Gerekirse beni nasıl tehdit ettiğini babama anlatırım. Senin için sevindim. Futbol işine asla karışmayız ama seni bana yaklaştırmaz," dediğimde tekrar elimi tutup önüme geçti. Diz çökerek, "Bunlara gerek yok," diye mırıldandı. Elim hâlâ avucunun içindeyken "Sen iyi bir kızsın," dedi. Elimi çekmeden ona bakarken, gülümseyerek dudaklarını elime bastırdı.

Özel hissettirme. Bunları bana Berkan bile yapmamıştı. Neden böyle şeyler yapıyordu ki? Meriç'in hiçbir zaman yapmadığı, yapmayacağı şeyler...

"Farkında değilsin ama tanıştığın kimseden tam olarak kopmuyorsun. Yani ben de hep yakınlarında bir yerde olacağım."

Gülümseyerek başımı salladıktan sonra "Meriç ile olduğum müddetçe yüzünü sağlam göremeyeceğim o vakit,"

dediğimde söylediği şeyi düşünüyordum. Kavga etsem bile, şu an burada tanıştığım herkes çevremdeydi. Semih bile.

"Hep yakınlarında olacağım gerçeğine karşı çıkmadın," dediğinde gülümsedim. O da gülümsüyordu. Çok tatlıydı. Renkli gözleri çok fazla parlaktı ve gülünce daha yakışıklı oluyordu. Bana kendimi özel hissettirmesi hoşuma gidiyordu.

Ama olmazdı işte.

"Haklısın, sanırım kimseden kopamıyorum."

Yerden kalkıp "Baban rahatsız olmadan gitsem iyi olacak. Bu arada ben hep haklıyımdır, tatlı kız," dedi.

Gülümseyerek ayağa kalktıktan sonra kapıya kadar ona eşlik ettim. Meriç ile barıştığımda, yani en azından eskisi gibi olduğumuzda buna ne tepki verecek bilmiyordum. Düşünmek de istemiyordum. Önce onunla eskisi gibi olmayı düşünmeliydim.

Dayanamıyordum artık. Onsuzluk içimi çürütüyordu. Ona ihtiyacım vardı ve her şeyi yapacaktım.

Tekrar eve girdiğimde odama çıkmak üzereydim ki, evdeki ailecilik oyunu sona ermişti. Annemin öksürüğüyle, merdivenin ilk basamağına adım atmak için kaldırdığım bacağımı indirip salona yöneldim. Nursiş Hanım neredeydi? O beni kurtarabilirdi ama olur mu? Babam da evde olduğuna göre onu bilerek çağırmamıştı. Aile olmayı beceremeyen biz, aile toplantısı yapacaktık.

Annem babamdan olabildiğince uzakta bir yerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış bana bakarken, babam daha sakin gözüküyordu.

İyi, hadi bitirelim şu işi.

İkisini de görebileceğim bir yere oturup onlara baktığımda, önce sözü annem aldı.

Şaşıracak bir şey yoktu. Annemin olduğu yerde babam bir adım gerıde duruyordu.

"Sabahki konuşmanı anlıyoruz. Haklı olduğun yerler var ama sence de biraz ileri gitmedin mi?"

Göz ucuyla babama baktım. Önünde birleştirdiği ellerine bakıyordu. Tekrar anneme baktığımda "Hangi konuda?" dedim. Hangi konuda olduğunu açıkça biliyordum ama ben de biraz oyun oynayabilirdim, değil mi?

Annem boğazını temizleyip, "Babanla aramızda geçmişte geçen şeyleri kendi hayal dünyanda ilerletmek istemiş olabilirsin. Sana kızmıyorum. Buna da sebep biziz. Bizi birlikte görmeyi istemen, hiç öyle görmediğin için olabilir ama bunu böyle bir şekilde dile getiremezsin, Kayla," dedi.

Babam kafasını kaldırmış bize bakarken, elimi kaldırıp kafama vurmak istedim. Ben kiminle boy ölçüşüyordum acaba? Anneme karşı mı oyun oynayacaktım? İlk turu atmadan beni diskalifiye ederdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandığımda arkasına yaslandı.

Zaferi kazandın tabii, anne.

Babam boğazını temizlediğinde sıranın ona geldiğini anlamıştım. Neden ensem terlemişti? Soğuk terler dökü-yordum. Sabah onlara karşı posta koyarken ne kadar rahattım ama şimdi normale geri dönmüştük.

"Annen haklı. Senin için endişelendik, Kayla. Dün gece deli gibiydin ve ne yaşandıysa şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Bize bir açıklama yapmak ister misin?"

Yutkundum. Ne diyecektim? Sabah her şeyi söylemiştim. Ondan vazgeçmeyecektim. Ama ayrıydık da. Bunları onlara tek tek anlatamazdım.

"Ben birkaç hata yaptım. Ara verdik."

"Ara verdiniz?" diye sordu annem lafımı keserek.

"Ayrıldık."

"Ayrıldınız?"

Gelip elinle boğazımı da sıksan olur, anne!

"Beni terk etti. Ben de onu geri kazanacağım," dedim dişlerimin arasından.

Annem bana kaşlarını çatarak bakarken, "Bana öyle dişlerinin arasından konuşma!" diye uyardı.

Daha bu sabah benim için endişeleniyordun, anne. Ne zaman o otoriter haline büründün? Seni o kadar mı kızdırdım?

"Ve baba, senin karışmanı istemiyorum. Lütfen," deyip ona döndüğümde beni inceledi. Meriç'in babama bir şey yapmasını gerçekten istemiyordum. Yavaşça kafasını salladığında nefesimi dışarı bıraktım.

"Sen gidebilirsin, anne. İşlerini yeterince yarıda bıraktın."

"Zaten gideceğim. Babanla konuştuk. Bu hafta okula gitmesen de olur. Benimle geliyorsun. "

Gözlerimi kırpıştırıp onlara bakarken babam sakince beni izliyordu.

"Hayır. Parti var ve ben Cansu'ya yardımcı olacağım diye söz verdim."

"Meriç'i geri kazanmak için peşinde koşacağımın diğer adı mı bu?"

Bu acımasız soru annemden gelmişti tabii ki. Babam sessizce köşesinde otururken "Her ikisi de," diye tıslamıştım. Kaşları daha çok çatılınca, "Özür dilerim anne ama şimdi gelemem. Partiden sonra geleceğim," dedim.

Ona karşı saygısızlık yapamazdım ve tıslayarak konuşmak annemin sözlüğünde kesinlikle büyük harflerle yazılmış SAYGISIZLIK başlığının altında yer alıyordu.

Annem yumuşamam sonucunda bana acımış olmalı ki, daha fazla üstüme gelmedi.

Bahçeye çıkıp kendimi yalnızlığın kollarına bırakmaya karar vermeden önce yanıma kulaklığımı almıştım. Sallanan koltuğa tırmanıp bacaklarımı uzattıktan sonra kendimi müziğin acımasızlığına bıraktım. Dünyanın bir ucundaki kadın benden habersiz benim hayatımı anlatmıştı. Aynı şeyleri yaşamamız imkânsızdı. Farklı yaşanmışlıklar aynı acıyı doğurabilir miydi?

Bir şarkı nasıl benim anlatamadığım hislerime tercüman olabiliyordu?

Ve bir ses nasıl bu kadar içimdeki çığlığa arkadaş olabiliyordu?

Dünyanın bir ucundaki, belki hiç tanışmayacağım arkadaşımın sesine ve hislerine sıkıca sarılıp, gözlerimi kapattım.

Annem seslendiğinde neredeyse bir albümün tamamını dinlemiştim. Kulaklığı çıkartıp, bacaklarımı aşağı doğru sarkıttım. Annem bir kez daha seslenince, kulaklığı

ve telefonumu bir elimde tutup koltuktan indim ve eve doğru yürüdüm.

Babam siyah eşofman altı ve kaslarını saran gri tişörtüyle ayakta dikilirken, annem hemen onun yanındaydı. Siyah taytı ve atletiyle sergilediği kusursuz fiziğiyle babama eşlik ediyordu. Ve ben, bu mükemmel uyumun kusuruydum adeta. Babamı geçtim, annem kadar uzun değildim. Annem kadar zayıf ve kusursuz bir fiziğim yoktu. Aslında kilom idealdi ama hiçbir zaman spor yapmadığım için dinç gözükmüyordum. Kalçalarım ve göğüslerim ne çok büyüktü, ne de çok küçük. Dikkat çekmeyecek bir sıradanlıktaydım. Hiçbir cazibem yoktu. Annem bir tayt ve atletle seksi gözükebilirdi. Bense bir tayt ve atletle, bir tayt ve atlet giyen kız olabilirdim.

"Haydi hazırlan! Buz pistine gidiyoruz."

"Hiç havamda değilim."

"Kayla! Neredeyse beş aydır seninle kaymıyoruz! İtiraz yok! Beş dakikan var."

Mızmızlanarak, arkamda iki kusursuz fiziği bırakıp odama çıktım ve dolabın karşısında yere oturup ne giyebilirim diye baktım. Annem ve babam koyu renk giymişti. Ben de bir çeşit yasta olduğuma göre siyah giyebilirdim. Dizimin altına kadar uzanan taytı giydikten sonra siyah bir atlet ve üstüne beyaz salaş bir tişört geçirdim. Babet çoraplarımı da giydikten sonra küçük kol çantamı alıp aşağı indim.

Babamın, annemi ve beni iki kolunun altına alıp buz patenine götürdüğü hayallerim yarı yarıya gerçek olmuştu. Babam bir adım önde, ben ve annem onun arkasında muhteşem güzellikteki Cadillac'a kadar birlikte

yürüdük. Sonra annem arka koltuğa yerleşecekken babam ona öne geçmesini söyledi ve annem gerek olmadığını ıdda etti. Babam ön koltuğun kapısını açıp oturması için ona kaşlarıyla işaret ettiğinde, annem gözlerini devirse de ön koltuğa yerleşti.

"Ve çocuklar arkaya, hanımefendi."

Babam benim için de kapıyı açıp binmeme yardım ettikten sonra sürücü koltuğuna geçti. Müziğin bolca konuşup bizim sessiz kaldığımız yolculuğun sonunda durduğumuzda, babam aynı centilmenliği gösterip bize kapılarımızı açtı. Annemin babamla alay etmemek için dudağını ısırdığını fark ettiğimde, anı bozmaması için onu bakışlarımla uyardım. Babam kimi zaman bizi mutlu etmek için çabalıyordu. Daha çok beni... Bu anlarda, yapmak istediğinin en iyisini yaptığını düşünmesini istiyordum. Ona teşekkür ettikten sonra birlikte buz pateni salonuna doğru yürüdük.

Her şey hazır olduğunda annem çoktan babama meydan okumuştu. Üçümüz yarışacaktık ama asıl yarışın ikisi arasında olduğunu hepimiz biliyorduk. Ben oyundaki fasulyeydim.

"Mükemmel eğitimini tamamlarken kendini geliştirmeye fırsat buldun mu?"

"Ben buzda hep iyiydim, Nazlı. İstersen Kayla'ya sor?"

Annem kaşlarını kaldırıp bana baktığında, ona babamla son zamanlarda ilerlettiğimiz ilişkimizden bahsetmediğimi fark ettim. Sanki beni babamın yanında bıraktığı için hâlâ anneme biraz kırgındım ve bir şeylerin iyi gittiğini bilmesini istemiyordum. Acımasız bir çocuk muydum, yoksa kırgın bir çocuk mu?

Kalçamı arkalığa yaslamış, saç diplerimi ağrıtan topuzunu çözmeye çalışırken, babam "Dur, sana yardım edeyim," diyerek bana yaklaştı. Ben daha itiraz edemeden, bir ucu saçıma takılmış kancalı tokayı saçımdan kurtardı.

"Teşekkür ederim."

Babam hiçbir şey demeden tokayı dikkatle saçımdan çıkardıktan sonra elime uzattı. Babamın bıraktığı boşluğu annem doldururken, babam bizden bir adım geride esneme hareketleri yapmaya başlamıştı. Annem dağılmış saçlarımı örerken "Babam buzda epey iyi," diye mırıldandım. Annem kısık sesle güldü. Babam iyiyse, annem de iyiydi. Ondan korkmadığını biliyordum. Annem her zaman cesur bir kadın olmuştu.

"Benim ipek saçlı kızım." Tokayı elimden alıp örgünün ucunu bağladıktan sonra çenesini omzuma yasladı, "Şimdi, annenin şu koca adamı nasıl mağlup edeceğini izlemeye hazır mısın? Sen bu yarışta benim birincimsin prenses ama babanın mağlubiyetini görmek için sana torpil geçemeyeceğim."

Babam yalandan bir kahkaha attıktan sonra bize doğru yaklaşıp eğildi ve alnımı öptü. "Kızım, elimi tutarsan seninle birinciliği paylaşabiliriz."

"Ben fasulye olmayı seçtim. Haydi başlayalım," dedim ikisine de aynı anda cevap vererek. Babam ve annem iki yanıma geçtiğinde geriden sayma işlemini ben üstlendim.

"Evet. Hazırsanız... Üç, iki, bir, başla!"

Annem ve babam buzun üstünde kaymaya başladıklarında ben hâlâ olduğum yerdeydim. Kendime birkaç saniye tanıdıktan sonra, küçükken kurduğum hayallerin

içine daldım. Tek fark annem ve babam el ele tutuşmuyordu ama bu kadarıyla da idare edebilirdim. Benim de kaderimde bu vardı; bazı şeyleri geç ve eksik yaşamak. Ne yapabilirdim ki? Annemin öğrettiği gibi... Elimdekinin değerini bilmekten başka şansım yoktu.

Yarışın gidişatına bakılacak olursa annem sonunda sinirlenecekti. Çünkü babam dediği kadar iyiydi. Babam benimleyken arkadan gelmişti ama anneme galip olacağını hiç düşündürmeyerek yarışa önde başlamış ve önde ilerliyordu. Onlara yetişmeye çalışırken babam bir anda buzun üstünde dönüp geri geri kaymaya başladı. Doğal olarak yavaşlamıştı.

"İstersen Kayla'ya yaptığım teklif senin için de geçerli."

Annem babamın cömert teklifine karşı kahkaha atıp buzun üstünde daha hızlı kaymaya başladığında, babam önünü dönüp yarışa daha hızlı devam etmek için acele etmedi. Annemin önüne geçip onu durdurduğunda neredeyse onlara yetişmiştim.

"Çekil önümden!"

"Ne yani, bilerek durdum. Beni geçmene izin vereceğimi mi sandın? Ya birlikte galibiyet yaşarız ya da mağlup olursun."

Annem "Yarış bitti!" deyip arkasını dönmek üzereyken babam elinden tutup onu engelledi. Annemin itirazları üç saniye sonra bitmişti. Birlikte bitiş olarak belirledikleri noktaya doğru kayarlarken, ben kenara geçip onları izlemeyi tercih ettim.

Çok garip.

Hayal ettiğim şey ile olan arasında birçok fark vardı ama görünüşte her şey aynıydı. Annem ve babamın elleri bir aradaydı, buzun üstündeydik ve onlar gülümsüyorlardı. Küçükken hayalini kurduğum gibi sıcacık bir aile değildik, aile bile değildik ama görüntü aynıydı işte. Düşlediğim gibi.

Yarış bittiğinde ve eller birbirinden ayrıldığında her şey biraz daha normale döndü. Buzun üstünde yarım saat kadar daha durduk. Sonra babam karnımızı doyurmak için bizi pizzacıya götürdü. Geçen sefer gittiğimiz yer kadar lüks değildi. Annemin gözlerini devirip babamın lüks hayatına laf atamayacağı, herkesin istediği zaman istediği kadar gidebileceği bir pizzacıydı. Annem, babamın lüks bir hayat için bizi terk ettiğine inanmıyordu ama ona olan öfkesini bundan çıkarmayı seçeli uzun zaman olmuştu. Ve bu konuda geri adım atmıyordu.

"Ben yarın dönüyorum. Sen de partiden sonra gelirsin o zaman, değil mi?

"Evet."

Pizzadan büyük bir ısırık alıp baharat sosunun tadını çıkardım.

"Kayla'yı ben bırakırım. Otobüs ya da trene gerek yok."

"Kayla tek başına seyahat edebilir."

"Evet, biliyorum ama ben bırakmak istiyorum."

"Neden? İşlerin yok mu?"

"Kızım için biraz bekleyebilirler."

"Onun için endişelendiğini söylemek yerine bahane üretmeye son vermelisin, çünkü o bunu idrak edebilecek kadar akıllı."

"Kızımın ne kadar akıllı olduğunu biliyorum. Belki biz böyle bir iletişimi tercih ediyoruz. Sen neden kendi yönetimini bizim üstümüzde de uygulatmak istiyorsun?"

"Uygulatmak mı?"

"Zoraki. Bilirsin. Hep yapmaya çalıştığın şey."

"Bunu diyen kişinin, kızıma zorla kahvaltı ettirmek isteyen adamla aynı kişi olduğunu düşününce, büyük bir kahkaha atma isteği doğuyor içimde."

"Pizza yiyebilir miyiz?" diyerek araya girdiğimde, annem ve babam aynı anda "Tabii," diyerek beni onayladılar.

Ancak bu suskunluğun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmek daha mantıklıydı ama kafam çorba gibiydi ve onların tartışmadan sohbet edecekleri bir konu aramaya zahmet etmedim. Öyle bir şey çok zordu.

Dakikalar sonra hesap konusu gündeme gelince gözlerimi devirip arkama yaslandım ve bir çözüm bulmalarını sabırla bekledim.

"Sana söyledim. Senin parana ihtiyacım yok."

"Bu bir ihtiyaç meselesi değil. Şu an fazla feministsin ve bu çok gereksiz. Seni paranı ödeyemeyecek kadar aciz bir varlık gibi görmüyorum ya da küçümsemiyorum. Sadece bir jest."

"Bana jest yapmak zorunda değilsin."

"Elbette değilim. Sadece bunu istiyorum."

"Neden Alman usulü yapmıyoruz?"

"Neden itiraz ediyorsun ki? Senin yediğin bir dilim pizzanın parasını ödediğimde sana hakaret etmiş olmuyorum. Bu büyük bir armağan da değil. Sadece bir pizza ve ben parasını ödemek istiyorum."

"Sen sadece gövde gösterisi yapmak istiyorsun."

"Gerçekten mi, Nazlı? Şu an mantığını susturup öfkeyle konuşuyorsun. Seni ciddiye almıyorum bile."

"Beni ne zaman ciddiye aldın ki?"

Annem gözlerini devirip kendine hedef belirlediği bir noktaya bakarken, babam pes edip ellerini masanın üstüne yerleştirdi.

"Seni hayatıma girdiğin andan beri ciddiye alıyorum, Nazlı. Çünkü sen ciddiye alınacak bir kadınsın. Ben de seni ciddiye almayacak kadar aptal bir adam değilim. Hesabı ödeyip geliyorum."

Babam bizi yalnız bırakıp kasaya doğru yürüdüğünde çantamı omzuma taktım. "Seninle tartışmamak için bizi buraya getirdi. Normalde gittiği yerler biraz daha lüks. Bunu yapma nedeni de benim her yeri görmemi istemesi. Aynı şekilde senin için de böyle düşünebilirdi ama bunu ona zehir edeceğini tahmin etmiş olmalı."

Annem arkamdan "Babasının kızı," diye homurdandığında ona aldırış etmeden kasaya doğru yürüdüm. Beş dakika sonra yeniden Cadillac'taydık. Geldiğimizden daha sessiz bir yolculuk yaptık. Ne müzik konuştu, ne de biz.

Babam geçmişte hatalar yapmıştı. Annemi de, beni de terk etmişti. Yaptığı şeyleri geri alamazdık. Yokluğu şimdi görmezden gelemeyeceğim kadar derinime ince ince

işlenmişti. Onun eksikliğiyle bir hayat geçirmiştik. Şimdi çıkıp geldi diye koskoca bir geçmişi unutamazdım. İstesem de yokluğu buna izin vermezdi.

Ama ne olursa olsun, gelmişti.

Şimdi bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu. Ne kadar eksik kalacağını bilse de, yapbozun bir yerlerini doldurmak istiyordu. Mahcubiyetini görüyordum. Kendisini gizlemiyordu ya da bizi terk edip gitmemiş gibi davranmıyordu. O beni doğmadan önce terk eden, büyürken yanımda olmayan, düştüğümde beni kaldırmayan, ağladığımda gözlerimi silmeyen, çocukluğumun hiçbir yerinde 'baba' diye seslenemediğim ama canım acıdığında *baba* diye ağladığım babamdı. Hepimiz bunun farkındaydık.

Annemin hissettiklerini istesem de anlayamazdım. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemeye hakkım yoktu. Ben sadece babamı bir şekilde affetmeye çalışıyordum. Bir babam olduğuna alışmaya çalışıyordum ama bir yandan da korkuyordum. Yine gidecek korkusu her taraftaydı. Benden sıkılması, beni yeniden bırakması... Kaldıramayacağım kadar korkunçtu.

Bacaklarımı karnıma doğru çekip sarıldıktan sonra başımı dizime yaslayıp, babamın beni bir kez daha terk etmesinin ne kadar korkunç olacağını düşündüm. Yol boyu aklımı kurcalayan bu düşünce o kadar karanlık ve öylesine yapış yapıştı ki, arabadan inip temiz havayı içime çekene kadar, yol boyunca Meriç'i hiç düşünmediğimi fark edememiştim.

"Siz girin. Ben Cansu'yla konuşup geliyorum," deyip arabaya yaslandığımda annem ve babam beni onaylayıp eve doğru yürüdüler. Telefonu çantamdan çıkarıp Cansu'yu

ararken dudağımı kemirmeye başlamıştım. Anne ve babamı hayallerime yakın bir şekilde görmenin içime ektiği cılız mutluluk, Meriç ve ayrı olduğumuz gerçeğini hatırlayınca beni tereddütsüz terk etmişti. Cansu telefonu açtığında telaşla konuşmaya başladım.

"Bora ile görüşeceğini biliyorum. Umarım rahatsız etmedim. Sadece o nasıl diye merak ediyorum."

"Kayla... Şey..."

"Uygun değilsen kapatabilirim. Bora hâlâ seninle mi? Affedersin ben..."

"Hayır. Bora gitti. Kayla. Kötü bir şey olmuş."

Aklımdan tonlarca senaryo geçmeden önce midem yanmaya başlamıştı bile. Kalbim göğüs kafesimin ardında hızla çarparken "Ne?" diye sordum.

"Meriç'in babası... Şey... Kalp krizi geçirmiş."

"Ne? Nasıl peki? İyi mi?"

"Bilmiyorum. Bora hastaneye gitti. Şehrin diğer ucundaki özel hastane. Karaana. Karaana Hastanesi."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattıktan hemen sonra eve doğru koşmaya başladım. Aralık duran kapıdan içeri girmeden babama seslenmiştim. Ben buz pateninde hayallerimin bir kısmına kavuşmanın kırık mutluluğunu yaşarken, Meriç'in yaşadıklarını düşünmeye çalışmak beynimi kanatacak kadar sivri ve can yakıcıydı. Kendimi suçlamaya dünden hazır yanım beni parçalara ayırırken Cadillac'a yerleşmiş, babama acele etmesini otomatik bir sesle söylemiştim.

Babamın trafik cezası yediğine emin olduğum bir hızla kırk iki dakika sonra hastanenin önündeydik. Babamı uğurladıktan sonra hastaneden içeri girip, Ömer'in attığı mesajı kontrol ettim. Üçüncü kata tırmanan merdivenleri kısa bir sürede tamamlayınca nefes nefese kalmıştım. Duvara yaslanıp nefesimin düzene girmesini beklerken Bora'nın sesini duydum.

"Şunu iç," demişti sadece ama bir daha ses gelmemişti. Nefesim biraz düzene girince duvarın arkasında saklanmayı bırakıp köşeyi döndüm. Meriç bitkin bir halde oturmuş, sabit bir noktaya bakıyordu. Sanki etrafında kimse yoktu, sadece o ve karanlık düşünceleri... Bora duvara yaslanmış elinde bir bardakla ona bakarken, Ömer beni fark edip bana doğru yürümeye başladı. Aramızdaki mesafeyi çabucak kapatıp önüme geldiğinde kollarımı tutup "Burada olman iyi değil," diye fısıldadı.

"Durumu nasıl?" diye sorduğumda kafasını çevirip arkaya doğru baktı.

"Tehlike sürüyor. Dün gece tartışmışlar bayağı. Sonra tatile ara verip geri gelmişler ve yol boyunca tartışmaya devam etmişler. Biraz yolun sıkıntısıyla da Aytaç Amca dayanamamış. Nermin Teyze de şimdi başka bir klinikte. Annem onu bekliyor. Sinirleri fena bozulmuş. Bilirsin işte..." dedi Ömer fısıltıyla. Meriç'in bunları yeniden duymasını istemediği belliydi. Demek o yüzden sabah o kadar kötü gözüküyordu. Kafamı uzatıp ona baktığımda Ömer "Kayla, iyi değil. Seni daha çok kırar. Bize bile yeterince kötü davranıyor," dediğinde yüzüne baktım.

"Gitmeyeceğim, Ömer. Ne derse desin."

Ona doğru yürümeye başladığımda Ömer'in arkamdan sitem ettiğini biliyordum ama hızlıca ondan uzaklaşmıştım. Yanına oturduğumda kafasını çevirmeden "Seninle uğraşamam," dedi. Sesi o kadar yorgundu ki yüzünü ellerimin arasına alıp okşamak istiyordum. Ve bunu yapamayacak olmak kalbimi parçalara ayırıyordu. Kahverengiliğe uzanan ince kırmızıçizgiler çok fazla belirgindi. Ağlamış mıydı? Yoksa ağlayamadığı için mi gözleri bu haldeydi?

"Hiçbir şey söylemeden yanında duracağım."

Nefesini ağırca dışarı bırakışını izledim. "Rahat bırak. Defol git. Seni istemiyorum. Daha ne diyeyim?"

Hâlâ yüzüme bakmamıştı. Sadece sözleriyle kalbimi yeterince kırıyordu. Soğuk gözleri beni paramparça ederdi ama bakmıyordu.

"Sadece yanında duracağım."

Hızla yerinden kalkıp "Gönderin şu kızı!" dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. Sinirle dönüp koridorun diğer ucuna doğru giderken Bora yaslandığı duvardan ayrılıp bana doğru yaklaştı. Elimin tersiyle gözlerimi sildikten sonra ayağa kalktım.

"Kovmana gerek yok."

Bora kolumu tutup "İyi değil. Boş ver onu. Keşke hiç gelmeseydin," dediğinde yüzüne bakmadan kolumu çekip yürümeye başladım. Ömer "Sana taksi çağırayım," dediğinde "Gerek yok," diye mırıldandım. Merdivenlerin olduğu yere geldikten sonra sırtımı duvara yaslayıp yere çömeldim. Dizlerimi kendime çekip, kollarımı bacaklarıma doladım. Bora bana kaşlarını kaldırmış bakarken,

Ömer yanıma doğru geliyordu. Beni duyacak kadar yaklaştığında ağzımı açtım.

"Ne? Gideceğimi mi sandın? Lütfen Ömer, bırak da oturayım."

Ömer dizlerinin üstünde önüme oturduğunda kollarını kendime doladım. "Sen çok güçlü bir kızsın, Kayla. Bir gün senin, başına gelen en iyi şey olduğunu kabul edecek. Bana inan. Ama şu an bunu düşünemeyecek kadar korkuyor."

"Git, Ömer. Sana da kızmasın. Yanında ol."

Ömer onun yanına dönerken bacaklarıma daha sıkı sarıldım. Tatilden döndüklerini Melehan basını biliyor muydu emin değildim ama hastanede tek bir gazeteciye rastlamamıştım. Muhtemelen herkes uyarılmıştı. Hastane yönetiminin Tuna Ailesi'nin tanıdıklarından kurulma olasılığı bile çok fazlaydı. Meriç isterse bu hastaneden kolayca kovabilirdi beni ve ben inatla onunla kalmak istiyordum.

14

Meriç'ten...

Düzgün bir çift olmayı başaramayan iki insanın birlikte tatile çıkması kadar saçma bir fikir daha yoktu. Benden uzak olmaları için ses çıkarmamıştım ama şimdi...

Kahretsin! Ölemez!

Ona olan nefretimi daha onun yüzüne haykırmamışken ölemez.

Daha erken!

Yerimden hızlıca kalkıp koridorun diğer ucuna doğru yürümeye başladığımda Ömer'in adımı söylediğini duydum. Elimi kaldırıp gelmemesi için uyarırken hızlıca yürümeye devam ettim.

Annem... Lanet olasıca güçsüz annem! Sevdiği adamı nasıl bu hale getirmişti? Şimdi mi güçlü olup çenesini açacağı tutmuştu? Harika! İkisi de dağılmıştı. Beni yine

düşünen yoktu ama bahaneleri yine bendim. İkinci büyük harika. Benim yüzümden, o delirmiş zihninden sıyrılıp âşık olduğu adamın kalp krizi geçirmesine sebep olmuştu ama sorumlu yine bendim!

Ölemez!

Daha ondan ne kadar nefret ettiğimi bile ona söylememiştim. O kadınla onu gördüğümden beri hayatımı ne kadar boka çevirdiğini yüzüne söylemeden ölemez!

Bağırıp yumruğumu duvara geçirdikten sonra birkaç kez daha vurdum.

"Meriç! "

Bana bakıcılık yapmaya gelmişlere dönüp "Yok bir şey! Rahat bırakın beni!" diye bağırdığımda gözüm ona takıldı. Yerden kalkmış, sırtını duvara yaslamış korkuyla bana bakıyordu. Gözlerimi ondan ayırıp koridorun sonundaki lavaboya doğru yürüdüm.

Kovduğum halde gitmiyordu. Ne sanıyordu kendini? Onu istemediğimi açıkça söylemiştim. Ne laf anlamaz bir kızdı! Yüzsüz, arsız, inatçı... Ne sanıyordu ki? Burada olduğu için ona hiçbir şey olmamış gibi davranacağımı mı?

Gitse benim için daha iyi olurdu ama yine kendini düşünüp inat ediyordu.

Kapı açılıp içeri Ömer girdiğinde "Çık dışarı!" dedim.

"Çıkmıyorum. Yüzünü yıka."

Ona dönüp yakasını tuttuktan sonra "Çık dışarı!" diye bağırdım.

Yakalarımdan tutup beni ittirdiğinde sırtımı duvara çarptım. Önüme geçti. "Kafanı duvara sürtmeden kendine

gelebiliyorsan gel. Ne ben, ne Bora, ne de Kayla seni yalnız bırakacağız. İçine atmaktan vazgeç! Bize kötü davranmayı da kes artık. Yoksa sana burada bir oda tutar, ağzını burnunu kırarım. Şimdi yüzünü yıka, yanımıza gel."

Kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra sertçe kapattı.

Kahkaha atmaya başladığımda delirdiğimi düşünüyordum. Ne beklenirdi ki? Deli bir annem vardı zaten.

Aynanın karşısına geçtikten sonra suyu açtım.

Ömer'i bile bu hale getirmiştim. Bana ilk kez karşı geliyordu. Beni döveceğini söylerken bile beni düşünüp, oda tutacağından bahsediyordu. Kendi kendime gülerken eğilip yüzüme soğuk suyu çarptım. O bu hale geldiyse, fazla ileri gitmiş olmalıydım ya da fazla berbat gözüküyordum. O ancak benim için endişelendiğinde böyle davranırdı. O da korkuyordu. Babamın ölmesinden.

Kapı açılıp Bora kafasını uzattığında "Doktor," dedi sadece. Suyu kapatıp hızla dışarı çıktıktan sonra büyük adımlar atarak Ömer'in karşısında duran beyaz önlüklü adama doğru yürüdüm. Yüzümü kolumla kurularken yolu yarılamıştım.

Yaklaştığımda "Elimizden geleni yapıyoruz ama..." diyordu. Ömer sakince onu dinlerken "Ama ne?" diye bağırdım. Doktor bana dönüp "Bazı sorunlar olabilir," dedi sakince. Babamın hayatından bahsederken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Elinden kaç insanın geçtiği ya da bu duruma ne kadar alışık olduğu umurumda değildi. O benim babamdı.

"Ne yaparsan yap ama onun zihni yerinde olsun. Anladın mı?"

Sesimdeki ton oldukça keskindi. Beni ve ciddiyetimi anlamaması için aptal olması gerekiyordu. Kim olduğumu gayet iyi biliyordu. Neler yapabileceğimi de.

Adam kafasını sallayıp "Her şeyi yapacağız!" dedi ve geldiği yere geri döndü.

Bora kolumu tutup, "Dışarı çıkalım," dedi.

Bora'nın elinden kolumu kurtardıktan sonra merdivenlere yöneldim. Bu soğuk hastane koridorlarından nefret ediyordum. Yıllarca annem için yeterince vakit geçirmiştik. Onun o yerinde tutmayı beceremediği sorunlu zihni yüzünden, zaten yaşamayı beceremediğim çocukluk bu lanet koridorlarda geçmişti.

Aldatıyorsa ayrıl, değil mi? Ama benim aptal âşık annem ayrılmayarak hem kendine, hem bana, hem de o adama işkence etmişti. Hâlâ da ediyordu işte. Suçlu hep bendim. Kavgalarda bahane hep ben olurdum.

Merdivenleri hızlıca indikten sonra on adımda kendimi dışarı atıp, havayı sessizce içime çektim. Hastanenin önünde büyük bir yeşillik vardı. Bir sürü oturma yeri ve hava almaya çıkmış bir sürü insan. Elimi cebime atıp sigaramı çıkardıktan sonra dudaklarıma götürüp yaktım.

Paketi Bora'ya uzattığımda geri çevirmeden içinden bir tane aldı. Sporcu olduğu için fazla içmiyordu. Tek tük benimle takıldığında içiyordu. Barbie bebek sevgilisi belki bana kızabilirdi ama ona zorla içirmiyordum.

Dumanı dudaklarımın arasından bıraktıktan sonra oturma yerlerinden birine geçip oturduk. Ömer yukarıda kalmıştı. Onu hatırlayınca gülümsedim. Bora delirmişim gibi bana bakarken sigarayı içime çektim.

"Ömer beni tehdit etti."

Kahkaha atmaya başladığımda dudağını yukarı kıvırdı.

"O kadar vahim gözüküyorsun."

Sigarayı tekrar dudağıma götürdükten sonra uzun bir nefes çektim. Gülümseme yüzümden kaybolurken, hastanenin etrafında dolanan köpeklerden biri tembel adımlarla önümüzden geçti. Nefesimi dışarı bırakıp, "Sen de bana acıyorsun, değil mi?" diye sordum Bora'ya.

"Siktir."

Bitmemiş sigarasını yere atıp ayağının ucuyla ezdi. Zaten eline sigara bile yakışmıyordu. O iyi bir çocuktu. İyi bir ailenin iyi çocuğu.

"Niye buradasın? Sevgilin, ailen varken seni burada tutan tek şey, vicdanın. Kontrol edemiyorsunuz."

Arkamızdan bir köpek havlayarak, biraz önce önümüzden geçen miskin sesin geldiği yöne doğru koştu. Birkaç kafa o tarafa döndüğünde ben de kafamı çevirip baktım. Birbirleriyle oynuyorlardı. Yeniden önüme dönüp sigaramdan bir nefes çektim.

"Siktir olasıca bir zihnin var, Meriç. Sana acıdığım falan yok. Sen kendine acıyarak kendini mahvediyorsun. Aslına bakarsan, bazen senin şımarık bir piç olduğunu düşünmüyor değilim."

Kafamı kaldırıp, benimle bu kadar açık konuşabilecek sayılı insanlardan birinin yüzüne baktım. Çocukluktan beri arkadaş olduğumuz içindi. Onunla kavga ederdik, hatta çoğunda kimseyi dövmediğimiz kadar acımasız olurduk ama yine de ayrılmazdık. Ömer ile olan lanet olasıca yumuşak bağlar Bora'da daha sertti. Yumuşak terimi

yüzümü ekşitmeme sebep olurken "Şımarık," deyip sigarayı dudaklarıma götürdüm.

"Kayla'ya hak veriyorum. Zengin piçin tekisin. Yani çoğu zaman böyle düşünüyorum, dostum. Herkesin binlerce derdi var ve inan bana seninkilerden daha..."

Ona baktığımda cümlesi yarıda kaldı. Doğru kelimeyi arar gibiydi. Nefesimi dışarı bırakıp "Devam et," dedim.

"Daha büyük değil, tamam mı? Daha... Bilmiyorum işte, her ne siktiğimse ama seninki şımarık iç sorunu. Sana süslü haber spikerleri gibi dakikalarca suratımı asıp, 'insanlar aç' demek istemiyorum ama işte anla..." dediğinde kafamı sallayıp bir nefes daha aldım.

"Aç kalmayı tercih ederdim."

"Siktir, Meriç. Bir bok bildiğin yok. Doğduğundan beri saray yavrusu bir evde yaşıyorsun. Altında sürekli sana hizmet eden herifler var. Biraz önce bir profesöre emir verdin lan. Bunu ben yapsam adam tersler, siktirip bir kenara atardı ama sana boyun eğdi. Sen güçsüzlükten bir bok anlamazsın. Bak dostum, seninki sorun değil demiyorum ama kendine acımayı bırak. Kimsenin ailesi mükemmel değil. Biraz mutlu olmayı dene. Kendine de, ailene de böyle davranarak acı çektiriyorsun. Evet, küçükken bir suçun yoktu, seni bahane edip durdular ama şimdi cidden sorunsun. Seni bahane etmekte onları haklı çıkartıyorsun. İkisi de suçu birbirine atıp duruyor."

Sigarayı yere atıp söndürdüğümde susmuştu. Bir köpek önümüzden geçerken durup kendini kaşımaya başladı. Onu izlerken Bora tekrar konuşmaya başladı.

"Bizi siktir et. Senin sevgini göstermene ihtiyacımız yok. O kız köpek gibi peşinde koşturuyor lan. Ağzına sıçtın kızın, yine de seni bırakmıyor. İkimiz de senin böyle biri olmadığını biliyoruz. Orospularından bir tanesinin kalbini bu kadar kırmadın ama bu kız sana harbiden değer veriyor diye süründürdün lan," dedi. Ne çok konuşuyordu bu çocuk. Kafamı kaldırıp ona baktığımda "Ömer seni neyle tehdit etti bir fikrim yok. Silkelenip kendine gelmezsen, o erkekliğine iyi bir tekme geçireceğimi bil," dedi. Sonra da ayağa kalkıp yürümeye başladı. Kendini kaşıyan köpek de ayaklanıp onu takip edince, ayağıyla savuşturup hastanenin içine girdi.

Bugün ikisi de sınıra gelmişti anlaşılan. Ömer bu kadar açık konuşmamıştı ama bana karşı tepki vermişti. Bora ise bayağı içini dökmüştü. Sorun değildi. Onlara kızmıyordum. Herkesin farklı dertleri vardı ve belki ben şımarık bir çocuk gibi davranıyordum ama benim de derdim buydu. Bu olmamış gibi davranamazdım. Anne ve babamın, sorunları benim üstüme yığmasını sırtıma yüklenemezdim. Onlara kötü davranmam konusunda haklıydı. Yani, Ömer ve Bora'ya. Tamam, bu konuda aptallık ediyordum. Güvensizliğimin kıçını kırıp oturtmam gerekiyordu. En azından o ikisine karşı.

Kayla'yı anlamıyordum. Ömer ve Bora'yı tanıyordum ama onu değil. Ne yapmak istediğini, aslında nasıl olduğunu, ona hangisinin uygun düşeceğini bilmiyordum ve bu aklımı karıştırıyordu. Çocuktu. Hâlâ çocukça davranıyordu. Çocuk olsa davranışlarından sorumlu olmazdı ama işine geldiği zaman da koca bir kızdı. Aklımı karıştıran bir kız.

Tanıdık bir araba önümde durduğunda oturduğum yerden kalktım. Semih arabadan inip yanıma gelirken, Kenan Amca da kapısını açmıştı.

"Geçmiş olsun."

Hiçbir şey söylemeden ona baktığımda, kenara çekilip babasına yer verdi.

Kenan Amca karşıma gelip "İyi misin, koçum?" dediğinde kafamı ağırca salladım. "Bir ihtiyacın olursa Semih'i ara. Ben işte olsam bile birilerini ayarlarım. Tamam mı?" dediğinde tepki vermedim. Bunları ben de yapabilirdim.

"Kaçıncı katta?"

"Üç."

"Ben bir doktorla konuşayım," deyip yanımızdan ayrıldı. Eskiden çok yakın aile dostu olabilirdik ama Kenan Amca da karısının nasıl bir sürtüklük yaptığını biliyordu. Yine de olan her şeye rağmen hâlâ babamla görüşüyorlardı.

Semih ellerini cebine koymuş yerinde sallanarak bana bakarken "Ne halt ediyorsun?" diye sordum pes edip. Omuz silkip sallanmaya devam ettiğinde kafamı geriye atıp "Ne var söyle!" dedim. Ellerini cebinden çıkarıp sıkıca sarıldığında "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. Sıktığı kollarının arasından kurtulmak o kadar kolay değildi.

"Kapa çeneni. Özlemişim, durumu bahane ediyorum," dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. İttirmeye son verip kollarımı serbest bıraktığımda kollarını biraz daha sıktı. Sonunda pes edip, ben de ona sarıldım.

Keyifle güldü.

Durumumuzla dalga geçiyor bir de, piç!

"Bırak artık."

"Dur oğlum, özlemişim. Şimdi bir on yıl daha düşman gibi gezeceğimizi düşünürsek..." diye saçmaladığında ittirip "Defol git, Semih," dedim.

İkimiz de aynı eski günlerde olduğu gibi aynı anda gülmeye başladığımızda, omzuma yumruğunu geçirip "Seni iyi bir benzetmek istiyorum ama yine de yerini kimse dolduramaz," dedi.

Gülümsememi bastırıp "Gözlerimi dolduracaksın," dedim.

Omuz silkip "Haydi, hastaneye gidelim. Ben de Kayla'ya bir merhaba derim," dediğinde yürümeye başlamıştık.

"Sen mi haber verdin?"

Yeniden omuz silkip önümüzden geçen bir köpeğe doğru ayağını salladıktan sonra "Hayır. Burada olduğunu tahmin etmek o kadar zor değil," dedi.

Bu kadar köpek dışarıda rahatça gezinirken, onun hastaneye tek başına gelmesi mümkün değildi zaten. Taksiyle gelse bile şoföre köpekleri kovdurmuştu muhtemelen.

Ziyaretçi saatlerini hiçe sayarak Semih ile birlikte yukarı kata çıktığımızda, Kayla duvara yaslanmış bekliyordu. Semih onun yanına giderken, ben de yoğun bakım odasının önüne gidip çocukların yanına oturdum.

Bir şey söylemediklerine göre bir gelişme yoktu. Kaç saat olduğunu zihnimde hesaplamaya çalışırken, koridorun diğer ucunda doktorla Kenan Amca gözükünce yerimden kalktım.

"Bu adam ne zaman odadan çıktı?"

"Biraz önce."

Benimle konuşmadan Kenan Amca'yla konuşmuştu yani. Bu adam benim sinirlerime fazla dokunuyordu. Yanlarına gidip "Ne oluyor?" dedim.

Kenan Amca nefretle baktığım adamın konuşmasına izin vermeden "Hayati tehlikeyi atlatmış, evlat. Rahatla," dedi.

Gözlerimi doktordan çekmeden "Bilinci?" diye sordum.

"Bilinci yerinde, Meriç Bey. Yalnız vücudunun sol tarafını hareket ettiremeyecek."

Ömer'in "Felç mi?" sorusuna Kenan Amca "Ama düzelecek," diyerek cevap verdi.

Yanlarından ayrılıp mavi deri kaplamaları olan koltuklardan birine oturdum.

"Nasıl yani, tedavi ne kadar sürer?"

Bilincinin yerinde olması benim için yeterliydi ama Ömer susmak bilmiyordu. Belki de benim sormam gereken soruları soruyordu.

"Tedavi sizsiniz. Hastanın kendisi. Aytaç Bey sabır gösterip gayret ederse en kısa sürede kendini toplayacaktır. Ama bu süreç onun elinde. Uzun da sürebilir, bizi şaşırtacak derecede kısa da."

Kenan Amca yanıma gelip oturduğunda omuzlarımı esnettim. "Senin güçlü olman lazım, Meriç. Babanın bunu görmeye ihtiyacı var. Anneni de merak etme. Ben oradaki doktorlarla da görüşeceğim," dediğinde hafifçe başımı salladım. Gerek yok desem de beni dinlemeyecekti zaten.

Semih yanıma gelip, biraz önce bana sırnaşmamış gibi soğukça "Geçmiş olsun," dediğinde kafamı salladım. O

...ndan kimseye bahsetmeyeceğini tahmin ediyordum zaten. Bu yüzden garipsemeden, onları uğurladım.

Bora ve Ömer yanıma oturduklarında bir nefes aldım ve "Sağ olun. Beni yalnız bırakmadığınız için," dedim. Kasnin kafasının da bana döndüğünü görebiliyordum. "Aldırmayın. Ne kadar kötü davransam da size karşı gurur yapacak değilim."

Bora arkasına yaslanırken "Uykum geldi," diye kabaca mırıldandı. Ömer ise huzursuzca kıpırdanıp, kafasını merdivenlerin olduğu tarafa çevirdi. Yeniden bana döndüğünde "Ben hallederim. Siz şu ayarladığımız odaya geçip uyuyun," dedim. Kafasını sallayıp ayağa kalktı. Bora da kalkınca odaya doğru ilerlemeye başladılar. Ömer'e seslenip "Dobby'ye yemek versinler, aramayı unutma," dedim.

Ben de kalkıp merdivenlere yöneldim. Ona doğru gittiğimi fark edince tereddüt ederek yerden destek aldı ve ayağa kalktı. Ellerini birbirine çarpıp, pislik varmış gibi temizlemeye çalışırken bakışlarını benden ayırmamıştı. Karşına geçtiğimde ellerini arkasına götürdü.

"Tehlikeyi atlattı. Gidebilirsin."

Üç saniye kadar sadece gözlerime baktıktan sonra kafasını salladı. İnatçı!

"İşin yok. Geldiğin için sağ ol. Şimdi gidecek misin?" diye sabırla sorduğumda yeniden kafasını sallayıp "Hayır" dedi.

"İyi, güvenliği çağırıp zorla seni attırıyoruz o zaman."

Yutkunduktan sonra ellerini arkasından çözdü. Yorgun gözüküyordu ama hâlâ inat ediyordu.

"İyi o zaman, babam gelip güvenliği halledene kadar bahçede beklerim ben de," dediğinde sesi masum çıkıyordu ama inatçılığını kaybetmiş değildi.

"Bahçede kaç tane köpek dolandığına dair bir fikrin var mı?"

Bu onu korkutabilirdi ama ifadesi değişmeden "Bana yardımcı olacak birini bulabilirim," diyerek inat etmeye devam etti.

"Canımı sıkıyorsun," dediğimde omuz silkip yeniden yere oturmak için hamle yaptı. Kolunu tutup ona mani olduğumda yeniden dikleşip yüzüme baktı.

"Gitmeyeceğim, Meriç!"

"Bana iyi geldiğini falan mı sanıyorsun? Sana ihtiyacım yok. Şimdi uğraştırma da çek git."

Siktiğimin kibarlığının bir boka yaramayacağını bildiğim halde, Bora piçini dinleyip ona öyle yaklaşmıştım. Ama Bora'nın bilmediği bir şey vardı. Bu kız kibarlıktan bir halt anlamıyordu.

Ellerini kaldırıp tişörtümü tuttuktan sonra "Hani hep sen derdin ya; ihtiyacım var, kalmama izin ver diye... Şimdi sıra bende. Sana ihtiyacım var, kalmama izin ver," dedi.

Kendi sınırlarını aşıyordu.

"Benim için burada olduğunu sanmıyordum zaten."

"Senin için, Meriç. Her ne yaptıysam, belki yanlış yöntemi kullandım ama hepsi senin için. Şimdi yanında kalıp, iyi olduğunu görmeye ihtiyacım var. "

"Kayla. Sakin bir şekilde son kez soruyorum. Gidiyor musun, yoksa güvenliğe haber vereyim mi?"

"Gitmek istemiyorum. Lütfen izin ver, seninle kalayım."

"İstemiyorum. Yüzümü yıkamaya gidiyorum. Döndüğümde burada olursan güvenlik gelir."

Ona sırtımı dönüp lavaboya doğru yürümeye başladığımda fısıltıyla bir şeyler söyledi ama dönüp bakmadım. Lavabodan çıktığımda koridor boştu. Misafir odasına geçip uzandıktan sonra alnımı ovaladım.

Ölmemişti.

Onunla konuşma fırsatını henüz kaçırmamıştım. Ona söyleyeceğim çok şey vardı. Bunun için yarını beklemek zorundaydım. Gözlerimi kapatıp uykuya kendimi teslim ettim.

Telefonum titremeye başladığında, gözlerimi açmadan daha sıkı birbirine bastırdım. İnleyerek telefona uzandıktan sonra gözlerimi açmadan kulağıma götürdüm.

"Meriç?"

"Söyle," diye homurdandım.

"Midem kazındı da bir şeyler bakmaya indim."

"Bir şey istemiyorum, Ömer."

"Kayla gitti mi? Burada bir kız var, ona benziyor ama emin değilim. Kıyafetlerini hatırlamıyorum bile."

Gözlerimi açıp saate baktım. Ben uyuyalı neredeyse iki saat olmuştu. Onun gittiğini sanıyordum ama emin değildim.

"Neredesin?"

"İlk kat. Neyse, ben şimdi giriş katına iniyorum. Bir bak istersen."

"Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra yattığım yerden doğrulup yataktan aşağı indim. Telefonu ve cüzdanımı arka cebime atıp odadan çıktıktan sonra merdivenlere doğru yürüdüm. Birinci kata indiğimde koridora dönüp baktım. Koridordaki koltukların üstünde oturmuş bir kız vardı. Ayakkabısını çıkarmış, bacaklarını karnına doğru çekmişti. Alnını dizine yasladığı için yüzü tam gözükmüyordu. Ona doğru yürüdüm. Beni ya da herhangi birini fark edecek gibi gözükmüyordu. Sanırım o şekilde uyuyakalmıştı.

Üzerine bırakılmış büyük beden siyah hırkayı alıp kenara bıraktığımda, soğuğun vücuduna çarpmasıyla irkildi. Bacaklarını koltuktan aşağı sarkıtırken yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovaladı.

"İlla ki zorla gönderileceksin, değil mi?"

"Meriç, seni rahatsız bile etmiyorum. Bırak da kalayım."

"Ayakkabılarını giy."

"Meriç, lütfen. Gitmeyeceğim işte. Parkta beklerim ama gitmeyeceğim."

Dizlerimin üstüne çöküp babetlerinden birini elime aldım. "Lütfen, izin ver burada kalayım."

Bileğini tutup ayakkabıyı ayağına geçirdikten sonra diğerine de aynı işlemi uyguladım. Ayağa kalktıktan sonra "Yürü," dedim.

"Nereye götüreceksin? Geri geleceğim. Evde kalamam ki."

Kolundan tutup onu peşimden sürüklemeye başladığımda sessini kesti. Hastanenin dışına çıktığımızda

gecenin soğuğu onu üşütmüştü. Kollarını etrafına doladığında "Acele et. Araba çok yakında," dedim. Peşimden geliyordu ama üşümesine rağmen acele etmiyordu.

Klimayı açıp bir süre ısınmasını bekledim. Ellerini birbirine sürterken küçük bir çocuktan farksızdı. Arabayı çalıştırıp hastanenin önünden uzaklaştığımda vücudu biraz daha gevşemişti. Sıcak onun bedeninin gevşemesini sağlarken, yol üstünde onu daha da ısıtacağım bir yerde durdum. Kayla kafasını kaldırıp nerede olduğumuza bakarken kemerimi çözüp "Aşağı in," dedim. Ağır hareketlerle o da arabadan indi. Kelebek'in Ömrü'ne daha önce gelmiştim. Şehrin doğu tarafında kalıyorduk. Batı tarafındaki yerleri çok fazla ziyaret etmezdim ama buraya birkaç kez gelmişliğim olmuştu.

"Burası genelde rock gruplarını ağırlar. Karnını doyurabiliriz. Bu arada biraz daha hızlı ısınırsın. Hadi."

İçeri girdiğimde Kayla da hemen arkamdaydı. Saat gece yarısını geçmişti ama içerisi hâlâ kalabalıktı. Kayla yanımda yürümeye başladığında "Sahnedeki TNK mi?" diye sordu. Kafamı o tarafa çevirdikten sonra "Evet," dedim. Ya performansları sona ermişti ya da ara vermişlerdi. Kayla'yı belinden tutup boş gördüğüm bir masaya yönlendirdiğimde "Buraya rezervasyon gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Gerekiyor. Kuzenimin arkadaşı işletiyor. Birkaç kez gelmiştik."

"Ve sen yüzü unutulmayacak kadar önemli bir misafirsin," diye kendi kendine mırıldanırken, biri karşımıza geçti.

"Meriç Bey, değil mi?"

"Yoldayken Mete'ye mesaj attım. Geç haber verdim ama sorun yok herhalde?"

"Hayır, Meriç Bey. Sizin için daha uygun bir yerimiz var. İzin verirseniz göstereyim."

"Tabii," dedikten sonra Kayla'yı belinden kavrayıp, bize yol gösteren adamı takip ettim. "Gördüğün gibi kimsenin yüzümü ezberlediği yok," diye mırıldandığımda ses çıkarmadı.

Kayla'ya ve kendime iki hamburger söylemiştim ki, sahnedeki grup arayı bitirdi. Kayla'nın elini benimkinin üstünde hissettiğimde önce emin olamadım. O kadar hafif dokunuyordu ki, elleri eğer soğuk olmasaydı bir süre daha kafamı çevirip ona bakmazdım.

"Meriç, ben seni çok özledim."

"Seni buraya konuşmaya getirmedim, Kayla."

"Özür dilerim. Çok hata yaptım. Çocukluk hepsi."

Ona bakıp "Seni dinlemeye gelmedim," dediğimde gözünden bir damla yaş aktı.

Kahretsin! Ağlayacaksa burada daha fazla durmayacaktık.

"Meriç, ben çok özür dilerim. Hem yıkadım. O kadar çok yıkadım ki. Dudağımı yani." Gözyaşları yanağını ıslatırken, ellerinin tersini kullanıp beceriksizce gözlerini sildi. "Ben seni çok kıskanıyorum. Böyle ciğerlerim yanıyor, parçalara ayrılacakmışım gibi, anlıyor musun?" Titreyen dudakları koyu pembe rengini almıştı. Silmesine rağmen akmaya devam eden gözyaşları yüzünün her tarafındaydı. Ellerini tuttuğumda titrek bir nefes aldı. Boş olan elimle gözyaşlarını silmeye başladığımda o da devam

etti. "Ben ilk defa birini bu kadar kıskanıyorum. Başkasını sevme istiyorum, Meriç. Beni incitme istiyorum. Dayanamıyorum. Seni başkalarıyla görmeye dayanamıyorum." Hıçkırarak ağlamaya başladığında ellerini kaldırıp dudağının üstüne kapattı. Kendini susturmaya çalışıyordu.

"Saçmalama artık," deyip ona sarıldığımda, kollarını boynuma dolayıp hıçkırığını serbest bıraktı. O kadar iyi bir kızdı ki, iyiliği saf beyazdı. Bu halde bile hâlâ beni istiyordu. Oysa ben onu hak etmeyecek kadar kötüydüm.

"Meriç, özür dilerim. Lütfen... Lütfen affet beni. Ben seni çok seviyorum."

"Biliyorum."

"Bana güvenmiyorsun, biliyorum. Seviyorsun ama değil mi? Özür dilerim, Meriç. Beni sevmekten vazgeçme lütfen. Babam yine benden vazgeçecek diye öyle çok korkuyorum ki... Sen de gitme. Benimle kal." Burnunu boynuma sürttükten sonra titrek nefesini içine çekti. "Beni büyüt, beni eğit, beni sev... Bana yardım et, Meriç. Ben bir erkek nasıl sevilir bilmiyorum. Hatalarımı söyle ama beni bırakma."

Kayla kollarımın arasında bana tüm güçsüzlüğüyle sarılıyordu. Benim korktuğum her şeyi o sesli şekilde söylüyordu. Bu nasıl mümkündü? Bu kız nasıl ruhuma dokunabiliyordu? Kulaklarımı tıkıyordum ama o ruhumla konuşuyordu. Ruhuma sımsıkı sarılıyordu.

"Şarkıyı dinle, Kayla."

Burnunu çekip, ağlamaklı sesiyle "Zaten dinliyorum. Ben seni anlatan her şarkıyı dinliyorum, Meriç," dediğinde kaşlarımı çattım. *Söyle Ruhum* beni mi anlatıyordu?

Ben böyle miydim? Şarkıda söylediği gibi...

Bu kıza yenildiğim gibi daha önce hiç yenilmemiştim, değil mi?

"Sen çok derinsin. Çok karanlıksın ve ben..."

"Sen benim karanlığımın en derinine ait beyaz bir noktasın."

Kafasını kaldırmak istediğinde ona izin vermedim. Saçlarını koklarken, gözlerimi kapatıp şarkıyı dinledim. Haklıydı, sanki benim için yazılmıştı ya da bizim için...

Grup sahneden indiğinde, kollarımın arasında dururken huzurlu hissettiğim kızı serbest bıraktım. Karman çorman olduğunu tahmin ettiğim kafasını kaldırıp, baygın gözleriyle bana bakarken bir şey sormadı.

"Yemeğini ye. Seni eve bırakacağım. Babamı hastaneden çıkarana kadar bekle, Kayla. Sonra seninle konuşmak için geleceğim. Tamam mı?"

Bu teklifim hoşuna gitmese de saniyeler sonra kafasını salladı ve önüne dönüp garsonun getirdiği hamburgerini yemeye başladı.

Kayla'yı evine bıraktıktan sonra hastaneye geri döndüm. Hiçbir zaman laf dinlemeyen, inatçı bir kızdı. Yaptığı çocuklukları unutmuyordum ama onu anlıyordum. Hiç çocuk olmamıştı. Tıpkı benim gibi. Annesini üzmemek için olgun bir çocuk gibi davrandığını biliyordum. Ben de öyle yapmıştım. Sanki annem benim nasıl olduğumu umursuyormuş gibi... Babamla olan sorunlarının yanında bir de beni düşünmesini istememiştim. Kendi sorunlarıyla bile başa çıkamıyordu. Benim için ayrı bir atak geçirmesine gerek yoktu. Kayla o kadar masumdu

ki, bana çocukluğumu hatırlatıyordu. O zamanlar göğsümün içinde hissettiğim o sıkıntıyı söndürmek çok uzun zamanımı almıştı ama Kayla bu gece elini uzatıp sıcaklığıyla o buzulu eritmişti.

Ani bir kararla telefonu elime alıp onun numarasını buldum. Uyuyor olması daha çok işime gelirdi. Gecenin duygusallığı üzerime çökmüştü ve ben gündüz kesinlikle yapmayacağım şeyi yapıyordum.

"Meriç?"

Telefonu açtığında gözlerimi kapattım. Şans ne zaman beni bulmuştu ki? Gecenin bu saatinde ne dinliyordu? Arkadan gelen müzik çok tanıdıktı ama sözlerini duymadan hatırlayamayacağımı biliyordum.

"Sana sormak istediğim bir şey var."

Yutkundu. Üç saniye bekledi ve sonra "Evet," dedi.

"Küçükken... Babam olmasa, yani elimde olsa annemin zihninden babamı silmeyi isterdim. Anneme tek başıma yetebileceğime inanırdım. Babamın varlığı bile ona o kadar zarar veriyordu ki, annemin onu hayatından bütünüyle çıkarması en doğrusu gibi geliyordu. Sen... Hiç böyle hissettin mi?"

Usulca, arkadan çalarken Kayla sessiz kaldı.

"Saçmalık. Seni rahatsız ettim. Boş ver."

"Ben babamı hiç tanımadığım için ona daha çok kızgındım. Aslında onu hem annemin, hem benim zihnimden silmek istiyordum. Çünkü tanımadığım ve bizi terk ettiği için kızgın olduğum adamı özlüyordum. Bu o kadar saçma ama yine de içimden söküp atamadığım bir şeydi ki, ondan daha çok nefret ediyordum."

"Hâlâ öyle mi?"

"Bilmiyorum, Meriç. Galiba o yokken bile onu seviyordum. Şimdi... Düşünmemeye çalışıyorum. Uyandığımda onu görmeye alışamıyorum. Geceleri spor haberleri izleyen bir adama alışamıyorum. Tüm bunlar benden bağımsız oluyormuş gibi. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sanki tüm bunların üstünde düşünürsem çıldıracakmışım gibi. Hayatımda olup biten her şeye ayak uydurmamı bekliyorlar. Ben de çok az düşünerek... Yaşıyorum. Herkesi, kendimi bile babamdan intikam almak için seninle takılmaya başladığıma inandırdım ama öyle olmadığını biliyorsun, değil mi? Sen olmasaydın ben bir yere kadar dayanabilirdim, Meriç. Bir yerde patlayacaktım. Sadece kendimi değil, annemi ve babamı da parçalayacaktım."

"Ben hiçbir şey yapmadım, Kayla."

Nefes alıp verdi. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve sonra boğazını temizledi.

"Sen beni kurtardın, Meriç. Eğer sen olmasaydın, yıkım daha fazla olacaktı. Zaman hırçın duygularımı soğutmamı sağladı. Şimdi babama daha az kızgınım ve bir şey olduğunda üstesinden daha kolay gelebileceğimizi biliyorum. İlk zamanlar düşünmeden daha farklı şeyler yapabilirdim. Çok kötü şeyler yapabilirdim, Meriç. İnternette bir sürü şey okudum. Benim durumumda olan ya da benimkine benzer şeyler yazan çocukların paylaştıkları deneyimler. O kadar korkunç ki! Bir yerlerimi kesmek, midemi bulandıracak kadar çok hap içmek ya da zihnimi bulanıklaştıracak şeyler içmek istemiyordum. Bir sabah tanımadığım bir adamın yanında uyanmak, fotoğraflarımın çekilmesi... Öyle kötü şeyler okudum ki... Ama en

kötüsü de, o hayatı benimsemek ve devam etmek istemiyordum. O şeylerin bana doğru gelmesinden korkuyordum. Bu korkularımı paylaşacağım kimse yoktu."

"Ben vardım."

Burnunu çekti. Ağlıyor muydu? Ağlamasını istemiyordum. O ağlamayı hak etmiyordu.

"Bunları birine anlatmak istemiyordum. Herkes benimle dalga geçecekmiş gibi..."

"Ben seninle dalga geçmezdim, Kayla. Tüm o dediğin şeyleri yapmamak için resim yapıyorum."

"Belki benim resmim de sensin. Karanlığının ardındaki aydınlık insanı kör edebilir, Meriç."

Sigaraya ihtiyacım vardı. Kayla konuştukça çıplak kalmışım gibi hissediyordum. *Uçurtma*, onun sesinin arkasında kısık bir tonda çalarken dudağımı ısırdım. Diğerleri gibi bana bakmıyordu. Kayla beni görüyordu. Yaptığı şeyin farkında mı bilmiyordum ama o çok tehlikeliydi.

"Neden diğerleri gibi sadece karanlık demiyorsun?"

"Çünkü karanlık, ışığın yokluğudur. Gizlediğin ışığı görmemden neden korkuyorsun?"

Çünkü buna hazır değilim!

"Sen korkaklık edebilirsin Meriç ama ben seni o mağaradan kurtarmak için her şeyi yapacağım. Sana aydınlığı hatırlatacağım."

"Küçük beyaz nokta ne kadar da cesur öyle!" deyip gülümsedim. Onun da gülümsediğini hayal ettim. Aydınlığı gözlerinde barındıran küçük beyaz bir nokta.

"Yanında olmak istiyorum, Meriç."

"Uyku vakti," diye mırıldandım. Düşünmem gerekiyordu ve onun hakkında doğru kararı veremeyecek kadar karışıktım.

"İyi geceler, Meriç."

"İyi geceler, Kayla."

***

Ertesi gün öğleden sonra hastaneye annem geldi. Ömer ve Bora'yı okula gitmeleri konusunda ikna ettikten sonra, dışarıda sigara içmek için kendime izin vermiştim. O kadar huzursuzdum ki, sigara bayat bir zehir gibi hissettirmişti. Annemle konuşmak için yukarı çıktığımda ağzımda hâlâ sigaranın zehrini hissediyordum. Sanki sigaradan nefret eden birine zorla sigara içirilmiş gibiydi.

Özel odadan içeri girdiğimde annemi kitap okurken buldum. Annem bazen beni fazlasıyla şaşırtıyordu. Babam kalp krizi geçirmişti. Onların tartışmaları sonucunda bu olduğu için annem yeni bir atak geçirmişti ve şimdi oturmuş kitap okuyordu. Karşısındaki koltuğa oturana kadar elindekinin bir kişisel gelişim kitabı olduğunu fark edememiştim. Kitabı kapatmadan önce kaldığı sayfanın arasına bir kâğıt yerleştirdi.

"Nasılsın, oğlum?"

"Sohbet etmek istemiyorum," deyip cebimden telefonumu çıkardım ve fotoğraflara girdim. Ömer'in ağzındaki yemeği sergilediği iğrenç resimlerinin olduğu beş sıra vardı.

"Bugün yine çok kibarsın."

Annemi duymazdan gelip, eski fotoğraflara bakmaya devam ettim. Kayla'nın, günaydın mesajı gönderirken

yanına eklediği büyük gülümsemesinin olduğu fotoğraflarda durdum. Suzan ve Alev'in onun hakkındaki konuşmalarını birkaç kez duymak zorunda kalmıştım. Alev sadece onay verse de, ikisi de genel olarak onun soğuk bir kız olduğunu söylüyordu. Sadece yakın arkadaşlarının yanında gülümsediğini iddia edip, onun şımarık olduğu kanısına varmışlardı. Kayla hayatımda gördüğüm en tuhaf ama bir o kadar da sıradan kızdı. Genelde neşeli ve canlıydı. Gülümsemeyi sebepsizce seviyordu ama inkâr edilemez melankolik bir tarafı vardı. Suzan ve Alev'in onu soğuk bulmasının sebebi buydu. Kayla yalnız başına kaldığında melankolik tarafı konuşup duruyordu ve onun etrafını bir hüzün bulutu sarıyordu.

"Baban seni görmek istiyor, Meriç."

"Ve ben siz kavga ettiğinizde ikinizi de görmek istemiyorum, anne."

"Yanıma gelir misin, Meriç?"

Telefonla ilgilenmeye devam ettiğimde annem sesini çok az yükseltip "Telefonunu bırak ve yanıma gel lütfen!" dedi.

Nefesimi dışarı bırakıp telefonu cebime attıktan sonra onun yanındaki boş tarafa oturdum.

"Babanın seni ne kadar önemsediğini biliyorsun, değil mi?"

"Ve sen de kalbi yorgun adamı idare etmemi istiyorsun? Ona bir şey olmasından ne kadar korktuğunu biliyorum, anne. Hatırlatmana gerek olmayan bir konu."

"Senin de korkuyor olman gerek."

Ayağa kalkmak üzereyken annem bileğimi tutup beni engelleyince, ona itiraz etmeyip yeniden oturdum.

"Seni özgür bıraktık, Meriç. Nasıl istiyorsan öyle yaşadın. Ankara'da geçen yatılı okul serüvenine hiç gerek olmadığı halde, sen öyle istiyorsun diye izin verdik."

Çok naziksiniz!

"Burada sırf sen istiyorsun diye kimliğini gizlemene izin verdik, yakın dostlarımızdan rica ettik. Biz istemesek bu oyunun sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne istiyorsun, anne? Mahvettiğiniz hayatımı istediğim şekilde yaşamaya çalışırken bana yardımcı olduğunuz için size teşekkür mü edeyim?"

Annem elimi tuttuktan sonra diğer elini yanağıma çıkarıp ona bakmamı sağladı. "Sadece bize karşı biraz anlayışlı olamaz mısın? Hayatının mükemmel olmadığını biliyorum. Benimki de mükemmel değil, Meriç. Babanınki de öyle değil. Hatalar yaptık ve bunu düzeltmeye çalışıyoruz. Birbirimizi affetmeye çalışıyoruz. Bunu biraz olsa da deneyemez misin?"

"Neden affetmeyi deneyeyim? Sonunda birisi kalp krizi geçirsin ya da daha kötüsü olsun diye mi?"

Annemin parlayan gözleri üzerimden bir an olsun ayrılmadı. Yanağımı okşadıktan sonra merhametle bana bakmaya devam etti. "Ayrı olsaydık her şey daha güzel olurdu mu sanıyorsun?"

"Bundan daha kötüsü olabilir miydi emin değilim."

"Kayla'yı hiç anlamaya çalıştın mı, oğlum? Ona bir kere sordun mu, şimdi yaşadığı hayatı mı isterdi, yoksa farklı bir şey mi diye?"

Kayla kimseden bir şey isteyemezdi ama içinden geçeceği şeyi biliyordum. Annesi ve babasının birlikte olmasını isterdi. Her gün kavga edecek olsalar bile, onların birlikte olmasını tercih ederdi. Hatta bunun için kendinden ödün verirdi. Sadece Kayla değil, birçok çocuk anne ve babasının birlikte olmasını isterdi. İnsanlar istedikleri zaman anlaşabilirlerdi. Daha önce anlaşmış insanlar için bu daha kolaydı üstelik. Sadece biraz isteyince insanların yapamayacağı şey yoktu ama bazıları denemiyordu bile.

"Okula gideceğim."

"Önce babanı görmelisin. Seni bekliyor, Meriç."

Gözlerimi devirdiğimde annem yüzümü ellerinin arasına alıp "Seni seviyorum, benim küçük prensim," dedi.

Annemi babamdan vazgeçemediği için her zaman güçsüz olmakla suçlamıştım–ki geçirdiği ataklar benim için sağlam kanıttı–ama diğer taraftan annem çok güçlü bir kadındı. O ataklar da onun her savaş sonrasında zaferini simgeleyen dövmeler gibiydi.

"Ben de seni seviyorum, anne," deyip yüzümü onun ellerinin arasından kurtardığımda gülümseyerek "Babana da onu sevdiğini söylemelisin," diye hatırlattı. Küçükken olduğu gibi...

Ayağa kalkıp, annemin yanından ayrıldıktan sonra babamın kaldığı odaya doğru yürüdüm. Hayatımın yüzleşmesi için hazır mıydım bilmiyordum. Şimdi vaktiydi. Bir daha böyle bir fırsatımız olmayacaktı. Onunla konuşmak için en uygun zaman buydu ama onun kalbinin yorgun olmasından nefret ediyordum. Yüzleşmemizde onun dimdik olması gerekiyordu. Sırf ona benzediğim için sinirlenmesi ve ona karşı pes etmediğim için bana öfkelenmesi

gerekiyordu. Annem ve diğer herkes onun için kendini konumlandırırken, benim ona meydan okumamdan rahatsız olduğunu görmek istiyordum. Hayatımızın çoğunda olduğu gibi. Ama şimdi şartlar farklıydı. Onun kalbi yorgundu ve ben bir şey olmaması için her şeyi söyleyemeyecektim belki de.

Koridorun tam ortasında durdum. Babamın yattığı odaya beş adım kalmıştı. Terleyen avucumun içini pantolumuma sildikten sonra derin bir nefes alıp devam ettim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yorgun sesiyle adımı söyledi.

Güçlü olman gerekir, baba! Buraya öylesine gelmediğimi biliyorsun.

"Nasılsın?"

Ellerimi belimin üstünde birleştirdikten sonra sırtımı duvara yasladım. Babam bir günde yaşlanmış gibi görünüyordu. Sağ elini tereddüt ederek kaldırdıktan sonra yüzünde çıkmaya başlamış olan sakallarını ovaladı. Sol tarafının hiç hareket etmediğini fark etmiştim. O da benim gibi bunun farkında olduğunu belli ederek sol koluna doğru bir bakış attıktan sonra "İyiyim," dedi. Sağ eli hâlâ çenesinin üstündeyken "Aptallıklarımın bedelini ödüyorum ama neyse ki hâlâ bir ailem var," diye devam etti.

Başımı hafifçe salladığımda gülümsedi.

"Aile olduğumuza pek inanmadığını biliyorum ama benim sahip olduğum tek şey sizsiniz, Meriç. Büyükbaban öldükten sonra olanları biliyorsun. Sizi korumak için akrabalarımı karşıma almam gerekiyordu. Kimsenin bana inanmadığı zamanlarda yanımda annen vardı."

"Bu yüzden mi sevmediğin halde ondan ayrılmadın ve aldatmayı tercih ettin. Anneme acıyor musun?"

"Annene sen acıyorsun, oğlum."

Kapıya dönüp odadan çıkmak için adım attığım sırada babamın sesi beni durdurdu.

"Buraya gel de şu işi bitirelim, evlat. Artık büyüdün."

Güldüm.

"Artık yedi yaşında değilim."

"Çirkin şeyler görmene sebep olduğum için özür dilerim, oğlum."

Ona dönüp baktığımda eliyle ayakucunu işaret etti. O karşımda bu kadar güçsüzken, istediğim gibi olamazdım. Ona karşı dimdik durmak istiyordum.

"Gel buraya, evlat. Anneni benimle paylaşmak istemediğini biliyorum. Benden daha güçlü olduğunu annene ispatlamaya çalıştığın günlerde olduğu gibi öfkelisin. Hadi buraya gel."

"Anneme zarar veriyorsun, baba. Tabii ki onu seninle paylaşmak istemiyorum. Sen onu hak etmiyorsun bile."

"Ben anneni seviyorum, Meriç. Şuraya gel otur!"

Hasta yatağında yorgun kalbiyle yatarken bile bana emretmesini, üzerimdeki gücünü hissetmeyi sevmiyordum. İnat etmenin, dediğini yapmaktan daha acizce olduğunu bildiğim için yatağın ucuna oturdum. Konuşmak bile onu yoruyordu. Zaten düzgün de konuşamıyordu. Konuşurken dikkat etmeye çalışıyordu ama biraz önce öfkelendiğinde sözcükler ağzından kayarak çıkmıştı. Vücudunun

sol tarafının hareket etmesini engelleyen şey, konuşmasında da kendini hissettiriyordu.

"Beni hiçbir zaman affetmeyecek misin, oğlum?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettiğimde babam elimi tuttu. Sağ elindeki kuvvet bile o kadar azdı ki, zayıflığını düşünmemeye çalışmak boşa kürek çekmekten ibaretti.

"Sevgi ve inanç sana yardımcı olabilir, benim güçlü oğlum."

Küçükken ne zaman ağlasam kulağıma fısıldadığı şeyi tekrarladığında, gözlerimi devirip kafamı kapıya doğru çevirdim. Bu konuşma istediğim gibi gitmemişti ve gitmeyecekti de. Doğru olan, benim buradan kalkıp gitmemdi. Babam hâlâ elimi tutarken "Ben seni seviyorum, oğlum," dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım.

Kahretsin! Annem ve babam birlik olmuştu. Sol elimle biraz önce babamın yaptığı gibi çenemi sıvazladığımda babamın güldüğünü duydum. "Kendini zorlama, evlat. İçinden geçeni söyleyebilirsin."

Ailemizin tarihinde kalmış o 'Seviyorsan, söylemekten korkmamalısın!' sözünden nefret ediyordum. Bugün annem de, babam da bunu yapıyordu.

"Sana kızgınım. Bazı zamanlar senden nefret ediyorum. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok... Ama kendimden daha çok nefret ediyorum, çünkü dediğin kadar güçlü değilim. Bunu herkes biliyor. "

"Sen çok güçlüsün, ufaklık." Babam elimi biraz daha sıkmaya çalışınca kafamı çevirip ellerimize baktım.

Yüzünün yarısını hareket ettiremiyorken bile benden daha güçlü olmayı başarabiliyordu ve ben hep bir şeylerden kaçıyordum. Yaptığı şeylerden utansam bile, hâlâ onun babam olmasını isteyeceğim gerçeğinden bu zamana kadar kaçtığım gibi.

"Ben de seni seviyorum, baba," dedikten sonra uzanıp alnını öptüm. O bir şey söylemeden odadan çıktıktan sonra okula gitmek için merdivenlere yöneldim.

Herkesin babası kahraman olmak zorunda değildi, öyle değil mi? Benimki hatalar yapan, kusurları olan çok güçlü bir babaydı.

15

Gözlerimi açtığımda yorgun hissediyordum. Olmak istediğim yerde değildım ama en azından olmak istediğime yakın bir ilişkim vardı. Yeniden. Meriç ile konuşmuştuk. Gerçekten konuşmuştuk. Daha önce kimseye itiraf etmediğim şeyleri ona anlatmıştım. Ve o beni dinlemişti. Ondan önce bana sarılmıştı. Onu anlatan şarkıyı dinlerken onun kollarında olmak, yeniden kokusunu içime çekmek, dün geceye dair en güzel olan şeydi. Ondan öncesini hatırlamak bile istemiyordum. Babası onun için o kadar hassas bir konuydu ki, babasına zarar geleceğini düşündüğü dakikalarda ondan uzakta kalmak çok zordu. Yanında olmak istiyordum ama o beni uzağa itmişti. Kovmuştu. Babası yüzünden aklının ne kadar karıştığını, ne kadar kötü hissettiğini tahmin edebiliyordum. Onu bırakmamam gerekiyordu ama bana başka bir seçenek vermemişti.

Duş alıp okul için hazırlandıktan sonra mutfağa indim. Kahvaltı hazırdı ve babam masada oturuyordu. Ben

de yerime geçtim. Düne oranla biraz gülümseyebiliyordum. Babamın yüzü ise benimkinin aksine sönüktü. Boğazını temizlediğinde ben ağzımdaki peyniri yutmaya çalışıyordum.

"Biliyorsun seni çok geç kazanmaya çalıştım. Benimle kalmanı istedim ama eğer sana iyiden çok kötü geliyorsam annenin yanına geri dönebilirsin."

Kafamı kaldırıp ona baktığımda kahvaltı yapmayı bırakmıştı. Bu teklifi dört beş ay önce yapsa, hiç düşünmeden üst kattaki odama çıkar ve eşyalarımı toplamaya başlardım. Şimdi ise duraksıyordum. Eskişehir'i seviyordum. Özlüyordum da. Orada büyümüştüm. İlk adımlarımı orada atıp, orada konuşmaya başlamıştım. Okula ilk orada gitmiştim. İlk orada arkadaş edinmiştim. Aslında burnumda tütüyordu. Orası benim evimdi. Ama şimdi bir şeyler değişmişti işte. Orayı hâlâ çok fazla seviyordum. Sadece bu yetmiyordu artık. Kendimi buraya da ait hissediyordum. Babamın yanında olmayı yıllarca düşlemiştim. Şimdi onun yanındaydım ve biz bir şekilde iyi anlaşmaya başlamıştık. Çok iyi olmasa da yürütüyorduk işte. Her şeyin mükemmel olmasını bekleyemezdim. Masal gibi bir hayatım yoktu. Gerçek hayatta her şey mükemmel olmazdı.

"Sana söylediklerim için üzgünüm, baba. Kırgındım ve korkuyordum. Tüm suçu başkasının üzerine yüklersem daha iyi hissedermişim gibi geldi."

Kafasını yavaşça sallarken bana bakmaya devam ediyordu.

"O çocuğu özel görebilirsin ama sırf onun için burada yaşamak zorunda değilsin, Kayla."

Kafamı hızla sallayıp "Sadece o değil," dedim. Evet, o beni buraya bağlayan geniş halatlardan biriydi. Onu bırakıp gitmeyi düşünmüyordum. Bunu yapmam için damarlarımdan birini kesmem gerekirdi. Evet, ona bağlanmıştım. Tutkulu bir şekilde bağlanmıştım. Bu çocukça, aptalca ya da yanlış... Her ne şekilde görülürse görülsün gerçekti. Ona kuvvetli bir bağ ile bağlanmıştım. Ama sadece o değildi.

"Eskişehir'de bir sürü arkadaşım vardı. Doğup büyüdüğüm mahalledeki arkadaşlarım, okuldakiler... Bir sürü. Ama burada edindiğim arkadaşlar gibi değil. Orada birlikteyken çok eğlenirdik. Sürekli birlikte bir şeyler yapardık. Orada düzenimiz böyleydi. Ama içimizden biri gittiğinde onun yokluğunu fazla hissetmezdik. Yerini biri doldururdu. Şimdi benim yerimi doldurdukları gibi. Yeniden oraya gittiğimde beni yine kabullenirler. Çünkü ben de onlar gibiyim. Gidenlere ve yeniden gelenlere öyle davrandım. Ama burada Ömer, Cansu, Semih, Bora ya da Caner bile beni şaşırtıyor. Yani beni iki gün görmeyince arayan sadece Neşe vardı. Ama şimdi bir sürü kişi. Bu kadar kısa sürede nasıl oldu bilmiyorum. Ama onları kaybetmek istemiyorum... Ve seni."

Uzun bir konuşmanın ardından yutkunup devam ettim.

"Zor oldu. Kötü başladık ama benim sana ihtiyacım var, baba. Sanırım siz en başından beri haklıydınız. Sana alışmam için annem beni yanına almaya çalışmadı. Bilirsin, bir şey istediğinde boşa olacağını bilse bile elinden gelenden daha fazlası için çabalar. İlk başlarda ona kızdım. Bağırdım çağırdım. Senden daha çok kalbini kırdım

belki de ama şimdi anlıyorum. Yani hâlâ kovmuyorsan, burada kalmak istiyorum."

Babam gülümseyerek "Evim ve ben hizmetinizdeyiz, küçük hanım. Ayrıca son zamanlarda sana tanıdığımız ayrıcalığı kullanmadığının farkındayım. Beni zorlamadığın için sana minnettarım. O çocukla..." derken "Meriç," diye mırıldandım. Boğazını temizleyip "Meriç," dedikten sonra devam etti. "Onunla olan arkadaşlığını düşündüm. Seni anladığımı söyleyemem," dedikten sonra ağzına bir kaşar peyniri attı. Çayından bir yudum alırken merakla onu bekliyordum. Aslında şu an, zaten büyük olan yuvarlak gözlerimi pörtletmiş onu izlediğimi söylesem daha doğru bir tanım olurdu.

Merak ediyordum. Demek düşünmüştü. Bu tek başına bile Meriç'e karşı diktiği savunma duvarlarından bir tanesinin yıkıldığı anlamına geliyordu. Geriye milyonlarcası kalmış olabilirdi ama bir tane bir tanedir diye düşünerek kendime moral verdim. Tanrım, çocuk adama yumruk atmıştı. Bir duvarın gitmesi o kadar da önemli değildi. Babamın ondan nefret etmesi fazla normaldi.

"Söylediğin gibi gençliğinin bir abartması olduğunu düşünmüyor değilim. Değişik bir kızsın. Bunu bu kadar takıntı haline getirmen tam sana göre..."

Konuşma yeni bir duvar örüyordu sanki. Duvar yıktığını düşünmüştüm ama ancak daha sağlam bir duvar örmek için yıkmış gibi gözüküyordu.

Kaşlarımın çatıldığına bahse girebilirdim. Beni fark edince boğazını temizleyip çayından bir yudum daha aldı.

Hadi ama baba! Burada yemek yemekten daha önemli bir mevzu var ve sen hâlâ keyif çayını içiyorsun! Üstelik okula gitmem gerek. Biraz daha hızlı hareket etsen!

"Ama her ne kadar istemesem de sana iyi geliyor olabilir. Yani senin için, ona ve arkadaşlığınıza katlanabilirim. Kabullenebilirim de ama sınırlarımı fazla zorluyorsun. O çocuğun gecenin bir vakti evime girmesi hoş karşılayacağım bir şey değil. Senin onun evinde kalman da böyle. Bana aile problemlerinden bahsettin ama aile problemi olan binlerce çocuk var. Söylemek hoşuma gitmiyor ama bizim de başımızda bir aile problemimiz var. Sen onunla birlikte bir gece geçirmeden rahat edemiyor musun?" diye sorduğunda başımı yere eğerek "Ne saçmalıyorsun?" diye adeta bir kedi gibi mırıldandım. Boğazını temizleyip "Bunu diyorum işte. Onun da sorunları için sana ihtiyacı olmamalı. Bu konudan açıkça rahatsız olduğumu bilmelisin. Sana ilk geldiğin haftalarda biraz fazla baskı uygulamış olabilirim. Ben ne yapacağımı bilememiştim ve emrim altındaki insanlar gibi davrandım sana. Yeniden o hale dönmeyi ikimiz de istemeyiz ama bu konunun cidden canımı sıktığını kabul etmelisin," dediğinde kafamı kaldırıp, aslında hiç umursamadığım buz kesmiş çayımdan bir yudum alıp yüzümü buruşturdum.

"Sorunlarıyla kendi başa çıkmaya karar verdi."

"Buna sevindim."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışları zaten üzerimdeydi. "Servisin gelmek üzere, ufaklık. Şimdi okula gitsen iyi olur. Söylediklerimi düşünürsen memnun olurum. Ben birkaç gündür sadece seni ve o çocukla olan ilişkini düşünüyorum," dediğinde kafamı salladım. Yerimden

kalkıp çantamı aldıktan sonra "Görüşürüz," deyip kendimi mutfaktan ve sonra da evden dışarı attım.

Servise binip, hâlâ alışamadığım yaz servisinin şoförüne gülümseyerek selam verdikten sonra boş olan cam kenarındaki koltuklardan birine sinip kulaklığımı taktım.

Depresyon zamanlarımda hazırladığım ultra melankolik, ağlanası, yalnızlığın dibine kürek salladığım şarkı listemden çıkıp, tüm şarkıların olduğu yere girdim ve sonra en sevgi kokan, eğlenceli, kıpır kıpır–dans etmek istediğim zamanlar için–bir şarkı listesi hazırladım. Depresyon zamanlarımdaki 'Meriç piçi' şarkı listesinin yanına eklediğim 'Pofuduk Meriç' listem oldukça şeker gözüküyordu.

Pofuduk ve Meriç'i yan yana getirmem ise çok masumca. Uyurken tam bir pofuduk ayı. O kadar sevimli ki. Kimse onun, bir adamın boynunda sigara söndüren ya da ultra manyak kızlarla yatan bir piç olduğunu savunamaz. Adeta bir melek. Masum bir melek. O kahverengi gözlerini açıp, piç gülüşünü takındığında ise acı gerçekle karşılaşırsınız tabii. O tamamen ayrı bir mesele.

Şimdi ne olacak bilmiyordum. Onun duvarlarını biraz olsun yıkmıştım ve beni yeniden kendi kızı olarak kabul ettirmesi gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Bunu nasıl yapacağı konusunda ise en ufak bir fikrim yoktu. Çocuk birinin boynunda sigara söndürmüş bir psikopattı! Yani benim içine kendi iyimserliğimden katmamaya özen gösterdiğim en uçtaki kötü seçenekten bile daha kötü bir şey yapacaktı muhtemelen. İçimdeki tüm iyilikle, şu bazen beni şaşırtan ve hiçbir şey yapmayan, tepkisiz, 'Ben suskunluğumdaki asaletle yeterim!' modundaki Meriç gibi olmasını diliyordum. Biri kuyruğuna basmadıkça öyle

kalabiliyordu ama o serseri yığınından ona karşı sivrilecek bir yarım akıllı mutlaka çıkacaktı.

Telefonuma gelen mesajla kıpırdanmayı kesip mesajlara girdim.

Gönderen: Semih

Günaydın, sarı. Meriç'i ikna ettiğini söyle bana. Romantik bir şarkıda sarılıp, hâlâ depresif Kayla'yı oynuyorsan sakın okula gelme.

Gözlerimi kırpıştırarak Semih'ten gelen mesajı bir kez daha okuduktan sonra yanıtlaya bastım.

Gönderilen: Semih

Sen nereden biliyorsun? Ve hayır, ego yığını. Depresif falan değilim.

Çok geçmeden cevap geldi.

Gönderen: Semih

Okul sitesi diye bir şey var, sarışın. Tamam, bugün mutluyuz o zaman. Okuldayım. Seni bekliyorum.

Cevaplamadan mesajlardan çıktıktan sonra nasıl her şeyden haberleri olur diye düşünerek siteye giriş yaptım. İlk sırada beni karşılayan habere gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Selam, gece kuşları!

Atahan Koleji'nde parti hazırlıkları sürerken, hastanedeki kuşlarımız kulağımıza fısıldamaya başladı.

Meriç ve Kayla'nın romantik bir şarkı eşliğinde özel dakikalar geçirdiği kulağımıza geldi. Meriç'ten umudu olanlar, sakar sarışına nefret beslemeye geri dönse iyi olur.

Sakar sarışın mı? Bunlar benden neden bu kadar nefret ediyorlardı? Sitenin yöneticisi Meriç'ten karşılık bulamamış biri olabilirdi. Hatta büyük ihtimalle öyleydi.

Okula gittiğimde Semih ile birlikte oturup, Meriç ile dün gece nasıl barıştığımızı konuşmadık. Daha çok o benimle dalga geçti. Cansu ve Bora basketbol sahasının olduğu taraftaydılar ve oturduğum yerden onları görebiliyordum. Semih yaz tatiline dair yaptığı planı benimle paylaşırken, bir yandan da Atahan Koleji'ndeki krallığını ilan ettiğinde ne tür bir konuşma yapması gerektiğini sorup duruyordu. İşin aslı, ona yardım etmemi bekliyordu ama bu konuda yeteneğim sıfırdı. Hiçbir zaman bir topluluğun lideri olmayacaktım ve bu yüzden de söylev işinde kendimi geliştirmeyi hiç düşünmemiştim.

Neşe asık bir suratla yanıma oturduğunda Cansu da bize katılmıştı.

"Kötü bir rüya mı gördün, yoksa depresyonda mısın?"

Neşe, Semih'e ölümcül bir bakış attığında Semih ellerini havaya kaldırıp "Ben yok oluyorum. Size iyi dert dinlemeler," dedi ve hızla kaçtı.

Kız kıza kaldığımızda Cansu ve ben birbirimize bakıyorduk.

"Ömer ile bu halde olmak artık daha sıkıcı. Çünkü ayrılık sebebim olan çocukla barışmışsın ve biz hâlâ ayrıyız."

"Hata sende, Neşe."

"Neşe, kızma ama senin sadece Ömer'i düşünmen gerek. Onun Meriç'e olan yaklaşımını ilişkinizin bir sorunu haline getirmemelisin."

Benim aksime Cansu'nun söylemi Neşe'nin omuzlarının düşmesine sebep olmuştu. Cansu da Ömer gibi bir çocukla birlikteydi ve ilişkileri sorunsuz devam ediyordu.

"Sana son bir iyilik yapıyorum," dedikten sonra Neşe'nin itiraz etmesine izin vermeden Ömer'e seslendim. Okul bahçesinden içeri daha yeni girmişti. Beni gördükten sonra oturduğumuz çardağa doğru yürümeye başladı. Neşe ağzının içinde bir küfür mırıldandığında gülümsedim. Bazı şeylerin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

"Günaydın."

Hepimiz ayrı ayrı ona karşılık verdikten sonra "Neşe seninle konuşmak istiyor," diyerek gıcıklık yaptım. Neşe'nin velisi gibi davranıyordum ve o bundan nefret ederdi. Gözlerini devirerek "Evet. Bunu kendim de söyleyebilirim," derken sesindeki homurtu korkunçtu. Sanki istemeyeceği bir konuşma yapmak üzere gibiydi ama Ömer bunu umursamadan karşısına oturdu.

"Sen haklıydın. İleri gittim. Arkadaşlığınıza kafayı takmamam gerekiyordu ama anlamadığın şey... Şu ki... Ben seni kıskandım."

"Neşe, onu kıskanman çok saçma."

"Senin yerin ayrı, onun yeri ayrı muhabbeti mi yapacaksın?"

Neşe'nin sesi o kadar sert çıkıyordu ki, biraz sonra ağlarsa hiç şaşırmazdım. Onu tanıyordum ve böyle bir konuşmaya onu sürüklediğim için bir anda suçlu hissettim.

"Meriç benim kardeşim gibi ve sen sevgilimsin. Kıskanmaman gerek."

Cansu ve ben aynı anda kafamızı kaldırıp Ömer'e baktığımızda Neşe ayağa kalkmıştı. Biz neler olduğunu anlamaya çalışırken, Ömer de Neşe gibi ayağa kalkıp ellerini tuttu.

"Artık bunu kabul ettiğine göre, devam edebilir miyiz?"

Neşe'nin gözünden yaş akmaya başladığında Ömer ona sıkıca sarıldı. Ağlamak istiyordum. O kadar tatlıydılar ki, romantik bir film izler gibi hissetmiştim. Cansu ellerini yanaklarına yaslamış onlara gülümseyerek bakarken, Neşe'nin ağzından çıkanlar hepimizi gülme krizine soktu.

"Artık yerimi biliyorum. Ailen, Meriç, yemekler ve ben."

***

Yaz okulu faciasına dört saat kadar katlandıktan sonra okuldan koşar adımlarla çıkıp bir taksi çağırdım. Bir demet çiçekle hastaneye ulaştığımda midemde bir kelebek sürüsü vardı. Sanki Meriç ile ilk defa görüşecekmişim gibi heyecanlanmıştım ama Meriç'in orada olmadığını öğrenince kelebekler yerini kurtçuklara bıraktı.

Aytaç Bey, doktorun dediği gibi sol tarafını tam olarak hareket ettiremiyordu. Nermin Teyze ona düzenli olarak masaj yapıyordu. Sol elinin parmakları çok hafif hareket ediyordu ve Nermin Teyze sürekli olarak kocasının elini ovalıyordu. Bir saate yakın orada kaldıktan sonra hastanenin kantinine inip kendime bir kahve aldım.

Romantik bir yanım Nermin Teyze'nin Meriç'e haber vermesini istiyordu. Kafamı kaldırdığımda Meriç'i görmek istiyordum ama telefonu kapalı olan bir çocuk için ütopik hayaller kuruyordum.

Telefonumun ekranında kayıtlı olmayan bir numara gözüktüğünde hayallerimi bir köşede bırakıp aramaya cevap verdim.

"Efendim."

"Kayla, ben Suzan. Meriç, Caner ile kavga edecek. Bora'yı çağırdı. Onun seni öptüğünü biliyoruz. Muhtemelen düello yapacaklar. Senin için özet geçeyim. Bu, Kemik Kafe'deki pisliklerin bir oyunu. Meriç bu tür şeyleri saçma bulurdu ama anlam veremediğim bir şekilde seni affetmiş olmalı."

"Düellodan kastın ne?" diye araya girdiğimde öfkeliydim. İnternet sitesinde yazılanlardan sonra Suzan'ın bana karşı yorumunu dinlemek istemiyordum.

"Kim kazanırsa, diğeri tepki vermeden ondan gelecek tepkiyi kabul eder. Bence her neredeysen kalk ve Kemik'e git."

Telefon suratıma kapandığında hiç düşünmeden çantamın sapını kaptım ve oturduğum yerden kalktım. Suzan'ın beni araması önemli bir şey olduğunun yeterli kanıtıydı. Üstünde düşünmeme gerek yoktu. Şehrin diğer ucundaki hastaneden Kemik'e gitmem, taksi şoförüne yalvarmalarım sonucunda kırk dakikadan daha az sürdü. Kemik'ten içeri girip bahçeye çıkmam beni nefes nefese bırakmıştı. Ahşap kapıyı o kadar gürültülü açmıştım ki, bahçeye adım attığımda yüzler bir anda bana çevrildi.

"İşte benim yaramaz kızım da geldi."

Kalabalığın çekirdeğinde duran siyah saçlı çocuk, saçlarına uyum sağlayan bir tona bürünmüş gözleriyle beni bulduğunda hâlâ nefesim düzensizdi. Elini uzattığında dün geceki konuşmamızı hatırladım. Neredeyse barışmıştık. Bu da demek oluyordu ki, benim onunla olduğumu yeniden kabul ettirmesi gerekiyordu ve bunun için bu gösteri şarttı. Bunu anlamak için onunla yeteri kadar vakit geçirmiştim. Düello ne, onu bile bilmiyordum. Tek bildiğim, şu an Meriç'in yanında olduğum ve elini tuttuğumdu.

"Buraya gel, Kayla."

Meriç'in emir dolu cümlesiyle gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde başıyla arkasını işaret etti. Yutkunduktan sonra demir gibi ağırlaşan bacaklarımı hareket ettirip ona doğru yürüdüm. Etraftakiler de en az benim kadar meraklı gözlerle bakarken, Meriç bileğimden tutup beni kendine çekti.

"Benim kızımı tanımayan var mı?" dediğinde arkama geçip kolunu karnımın üstüne koymuştu. Kimseden ses çıkmıyordu. Dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma doğru yaklaşıp "Seçim zamanı, Kayla. Her şey senin elinde. Neyi istediğine karar ver!" dedi. Kolunu çözüp beni bıraktıktan sonra önüme geçip "Bu piçin benim kızıma dokunduğunu bilmeyen var mı?" diye sordu.

Caner'in yüzündeki morluklar kendini tazelerken, kaşından akan kan yanağında bir yol oluşturmuştu. Gülümseyerek "Senin kızın mı?" dedi. Öksürdükten sonra "Ne zamandır sevişmediğin kızlar senin kızın oluyor, Meriç?" dediğinde boğazımdan aşağı toprak kayması oldu. Midemde ağır taş kütleleri sallanırken, başım yarılmış gibi

hissettim. Bunu ona söylediğimi Meriç öğrenmişti. Şimdi Caner'i bırakıp beni bile dövebilirdi. Ama Meriç beni dövmezdi, değil mi? Hayır ya! O bana vurmazdı. Fiziksel olarak. Yani kelimeleriyle ruhumu parçalamak varken, fiziksel bir yarayı tercih edecek kadar basit değildi.

Nefes almadığım için morarmaya başladığıma bahse girebilirdim. Meriç ona doğru bir adım atıp eğildikten sonra "Sen onu beceremedin, ben yapmadım. Anlaman gerek, Caner. O farklı," dediğinde aldığım oksijen burnumu yakarak ilerledi.

"Ve sen benim yasaklı bölgeme adım attın."

Yumruğunu Caner'in yüzüne geçirdiğinde nefesimi tuttum. Kafasını yeniden kaldırdığında dudağı kanamaya başlamıştı. Meriç'in bir işaretiyle Bora, Caner'i saçlarından tutup kafasını geriye yatırınca "Benim olana dokunulamayacağını öğrenemeyen Caner," dedi.

Nefesimi tutmuş onları izlerken, Meriç yumruğunu bir kez daha ağzına doğru geçirdi. Gözlerimi kapatıp, ağzından fışkıran kanları zihnimden silmeye çalışırken, yerimden kıpırdayamıyordum.

Eğer şimdi ona karşı gelirsem beni terk edecekti. Seçimi bana bırakmıştı. Burada put gibi durup onu izlememi istiyordu. Onun kızı gibi davranmamı. Tam tersini yapacak olursam her şey bitecekti. Caner'i öyle görmek istemiyordum ama bir şey yapamıyordum. Ve bu beni vicdan mahkememde acımasızca yargılıyordu. Ellerimden çiviyle duvara asılmış gibi hissediyordum. Mideme oturan şey beni olduğum yere sabitlerken, Meriç bir yumruk daha geçirdi.

Bana dönüp yanıma geldiğinde elini belime yerleştirip, "Nasıldı, söyle onlara," dedi.

Yutkunamıyordum bile.

"Beni öpmek gibi miydi, söyle onlara?" derken beni biraz daha kendine çekmişti.

Kafamı sallayıp "Hayır," dediğimde Caner'e bakmamaya özen gösteriyordum.

Bana daha özel hissettirdi ama senin gibi değildi. Nefesimi kesmedi. Beni bu dünyadan alıp başka bir yere götürmedi. Senin yaptığındaki gibi, adı Meriç Krallığı olan, sadece senin olduğun o yer gibi bir yere götüremedi. Beni öldürmedi.

"Nasıldı, söyle!" diye tekrarladığında sesindeki karanlık artmıştı.

"Hiçbir şey hissetmedim. Seni düşünüyordum," dedim dudaklarımı aralayıp acımasızca. Keyifle dudağı yukarı doğru kıvrılırken belimi bırakıp yeniden Caner'e döndü.

Ona doğru gidip "Sen ya da diğerleri hiçsiniz. Kayla için sadece ben varım!" dedikten sonra bana döndü.

"Fazlasına gerek yok. Şov bitti."

Kaşları çatılmış bir halde yanıma gelip, bileğimi sertçe kavrayarak dışarı doğru sürüklemeye başladı.

Hırsının belki birazını Caner'den çıkarmıştı. Şimdi sıra bana gelmişti. Birlikte olmadığımızı herkes biliyordu. Benim yüzümden. Harika. Güçlü olma vakti gelmişti. Zira bileğimi morartmaya başlamasından ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordum. Üçüncü şansın sonuçlarını çekmeye hazır mıydım, bilmiyordum.

Ara sokağa girdiğimizde Meriç öfkeyle bir çöp konteynırını tekmeledi. Beni çoktan bırakmıştı. Kollarımı etrafıma dolayıp onun sakin olmasını dilerken bana dönünce, korkudan kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

"Çocuk bana resmen bir kızı beceremediğimi söyledi!" diye bağırdığında yüzümü buruşturdum.

"O kelime sana hiç yakışmıyor," dedikten sonra kendimi onun annesi gibi hissetsem de, içimden geçeni söylediğim için iyi hissediyordum.

Meriç kaşlarını havaya kaldırıp "Gerçekten mi?" diye sorduğunda bir adım geriye gittim. O çok yakınımdaydı. "Onca şeyden sonra önemli olan 'becermek' kelimesinin ağzıma ne kadar yakışıp yakışmadığı mı?"

Huzursuzca kıpırdandığımda arkasını döndü. Elini saçının arasından geçirdikten sonra yeniden bana dönüp baktı. Sakin olmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Ona merhamet ediyorsun. Seni gözümün önünde öpen, sonra seni etkilemek için bir kez daha öpen çocuğa merhamet ediyorsun, Kayla. Buna dayanamıyorum. Benim yanımda olman gerek. Beni kaybetmekten korktuğun için değil, benimle olduğun için."

"Zaten senin yanındayım."

"Öyle mi? Bana hiç öyle gelmiyor. Ne oldu? Ondan etkilendin mi?"

"Evet."

Ağzımdan çıkan şeyin farkına üç saniye sonra, Meriç'in kaşları bir kez daha hafifçe yukarı kalktığında vardım. O kadar öfkelenmiştim ki Caner'i savunmak istiyordum. Ona benim gözümün önünde bağırmıştı, vurmuştu ve

üstüne üstlük ben hiçbir şey yapamamıştım. Kamer iyi bir çocuktu ve bunları hak etmiyordu.

"Dün gece benim için ağlarken de aklında bu var mıydı? Derdin ne, Kayla? Sadece arzularına dokunduğum için mi beni istiyorsun?"

Öfke içimde bir ateşi körüklediğinde "Bazen korkunç biri oluyorsun," dedim.

Yumruk yaptığım ellerime bakarken yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. Ona karşı kendimi ezik ve yetersiz görmek, kaderime mürekkepli kalemle yazılmış bir lanet gibiydi. O her canımı yaktığında, gözyaşlarım mürekkebi dağıtıyordu ve saman rengindeki sayfayı karamsar, insanı boğan, Ortaçağ'ın felaketini anımsatan bir karanlık kaplıyordu. Tüm bunlar olurken onu hâlâ seviyor olmam, acınası bir başka lanetti ki bundan kurtuluşumu sağlayacak bir kehanetin ne kendisi, ne de habercisi vardı. Kimsenin yanında onun yanında olduğum kadar rahat ve güvende değildim, hissetmemiştim. Bilmediğim bu zengin topraklarda kendimi hem oraya ait, hem de yapayalnız hissediyordum. Başka kimse yoktu. Gördüğüm etrafımı sis kaplamış siluetler silikti. Kimse, hiçbir şey benim kadar net değildi. Burada ne yiyecek vardı, ne de su. Her şey Meriç'ti. Onu sadece sevmiyordum. Onu sadece sevsem her şey daha kolay olurdu. Ondan nefret ederken onu sevmek, güneşin batma vaktinde fırtına çıkması gibiydi. Gri bulutlar yeryüzüne yaklaşırken arkasına gizlediği saf mavi ona olan sevgimdi ve onu gizleyen gri, öfkeli, korkunç görünümlü bulutlar da duygularımı anlatıyordu. Bulutların arasından yeryüzüne doğru uzanan şimşek,

bedenimden taşacak nefretim olurken, kendimi bu zilletten kurtulmak isteyen zavallı turuncu demeti gitmiş gibi hissediyordum.

Meriç zor bir çocuktu, onu sevmek ise çok daha zor.

Gitmek için arkamı döndüğüm sırada kolumu tutunca, zaten öfkeyle sarsılmış olan dengemi tamamen yitirdim. Meriç beni güçlü elleriyle tutarken, ayakta durmak için kol kaslarına tırnaklarımı geçirip ondan destek alıyordum. Sırtını duvara yaslayıp beni kendine çektiğinde her şey bir anda kolaylaşmıştı. Ağırlığımı ona vermek istemiyordum ama bunu düşünmek için çok zamanım olmadı. Dudağını benimkinin üstüne bastırdığında, sol eli saçlarımın arasında hiç zorlanmadan yerini buldu. Parmakları saç tellerimin arasında kendine en uygun yeri bulduğunda, kaçmanın imkânsız olduğunu biliyordum. Diğer eliyle belimi o kadar sıkı kavrıyordu ki, bedenlerimizin arasında hiçbir boşluk yoktu. Beni utandıracak kadar yakındık, beni utançtan yerin dibine sokacak kadar her şey hissedilir haldeydi. Dudağıma yaptığı baskıyla başa çıkamıyordum ve çıkmak ister gibi değildim. Dudaklarım aralandığında dili ustaca devreye girdi. Başımın döndüğünü hissederken, onun bedenine bastırılmış göğüslerimi bu aşırı temastan biraz uzaklaştırmayı dileyerek elimi onun sırtının dayalı olduğu duvara yasladım. Dili ağzımın içinde tüm ölü hücrelerimi yeniden hayata döndürecek şeyler yaparken, duvarı var gücümle ittirmeye çalıştım. Onun bedenine bırakmak zorunda kaldığım ağırlığımın bir kısmının kontrolünü yeniden elime aldığımda, göğüslerimizin arasında küçük bir mesafe açmayı başarmıştım.

Bu Meriç'in pek hoşuna gitmemişti ya da işine gelmişti. Çünkü bir sonraki hamlesi benim masum kaçışıma meydan okuyacak türden tehlikeli oldu. Belimin üstündeki eli kalçamın kıvrımının üstünde hareket edip, aşağı doğru kaydığında dudaklarımı ondan ayırıp başımı geriye attım. Bunu yaparken derin bir nefes almıştım ve yaşadığımız anın etkisiyle bu arzu dolu bir iç çekişten farksız çıkmıştı. Dudağımı ondan her ne kadar kurtarsam da eli hâlâ saçlarımın arasında ve dudağı çenemdeydi. Dişleri ve dili uyum içinde, tenimin üstünde beni terleten bir dans yapıyordu. Meriç biraz önce beni nefes alma arzusuna mağlup eden dokunuşunu devam ettirerek bacağımı kavradığında, eliyle başımın arkasından baskı yapıp tekrar dudaklarımızı bir araya getirdi.

Bu anı hayatım boyunca unutmayacağımı biliyordum.

Her hücrem uyanıktı. Her hücrem daha fazlasını istiyordu. Bedenimi saran taze, ılık esintinin ardında bir yanardağ patlamıştı. Her yer sıcaktı... Parmak uçlarımda başlayan ateş, göğsümün olduğu yerde beni parçalıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce kimse bana bu kadar yakın olmamıştı. Daha önce Meriç'i hiç bu kadar hissetmemiştim. Bu hepsinden farklıydı.

Bacağımı kaldırıp beline doğru çektiğinde, kafamın içinde yeni bir ateş topu büyük bir sarsıntı yaratarak patladı. Sokakta yürürken bizi görebilecek insanları düşünmeyi bırakalı saniyeler olmuştu. Elim onun ensesinde, saçlarının arasındaydı. Etlerim parçalanacak diye korkuyordum. Onun kollarının arasında buharlaşabilirdim. Ateş o kadar derindeydi ki, sönmesi imkânsız gibi geliyordu. Meriç'in dudağı yanağımın üstünde kesinlikle

masum olmayan öpücükler bırakırken, başımı onun alnına doğru yasladım. Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Kalbimi hissetmiyordum. Göğsümdeki ateş bana işkence ediyordu.

Kendimi Kafka'nın satırlarının altında yatan aşk kadar özel hissediyordum. Milena'ya duyulan o aşk kadar tek olmayı istiyordum. Bir mektupta anlatılan sıradan bir günün ne kadar Milena ile dolu olduğunu hissettiğimde, içimde doğan duygular yeniden benimleydi. Göğsümün tam ortasında bir ateş sol tarafa en büyük dallarını uzatıyordu. Kalbimi avucunun içinde tutan ateşten elin sahibini, ömrü boyunca Milena'yı birkaç kez görüp, onunla ardına binlerce his yüklediği kelimeleriyle sevişen Kafka kadar sevdiğimi hissediyordum. Meriç'i sevmem için onu görmem gerekmiyordu. O zaten hayatımın her döneminde benimleydi. Yalnız kaldığımda konuştuğum iç dünyamda yaşayan ruhun sahibiydi.

Dişleri kulağımın arkasında bir noktada durmuştu. Dudağı, dili ve dişleriyle yaptığı şeyin tenimde bir iz yaratacağını biliyordum. İçimde yükselen sesin sahibi ruhuma dokunuyordu. Kulağımda eşsiz bir şarkının melodisine eşlik eden eşsiz bir sese sahip, yüzünü gizleyen sarışın kadın vardı. Bir daha hiçbir şey bu kadar uyum içinde olmayacak gibi geliyordu. İçimdeki ateşin içinde dans eden milyonlarca ruh, şarkının içinde kendini bularak kaybolurken, Meriç'in bana yaptığının aynısını ben de ona yaptım.

Yarım dakika sonra dudaklarımız yeniden buluştuğunda, masum bir öpücükle yaşadığımız şeye son verdi. Olan bitenden sonra yüzüne bakamayacak kadar utanıyordum.

Gözlerim ayakuçlarımızın arasında gidip gelirken dudağımdan bir soru döküldü.

"Neden bunu yaptın?"

Meriç bir süredir saçlarımın arasında olan eliyle çenemi tutup nazikçe başımı kaldırdığında, utançtan kıpkırmızı olmuştum. Kulaklarım yanıyordu, özellikle biraz önce arkasında edepsizce şeyler yaptığı tarafta olan.

"Çünkü sen bana ne zaman böyle baksan ben kendimi yitiriyorum, baş belası. Beni bu kadar sevmen, benim hem lanetim, hem de kurtuluşum."

Yüzümü ellerinin arasına alıp yeniden dudağıma yaklaştığında gözlerimi kapattım. Beni istediği kadar öpebilirdi. Buna henüz doymamıştım ve hiçbir zaman doyacağımı da sanmıyordum. Dudağı benimkine sürtüp geri çekildiğinde titrek bir nefes aldım. "Hem en büyük düşmanım, hem de beni kurtarabilecek tek kişisin," diye fısıldadıktan sonra dudağımın hemen altını öptü. Ölüm böyle miydi? Kollarının arasında acı çekerken tuhaf bir huzur içimi kaplıyordu. İkisine de engel olamıyordum. Hem siyah vardı, hem de beyaz.

"Çünkü sen ne dersen de, ağzından çıkan kelimelerin gözlerinle anlattığın sevgi karşısında bir değeri yok. Çünkü benim görmek istediğim tek şey, beni sevmen... Çünkü baş belası, ben senin beni sevmene muhtacım."

Sen tuhaf bir çocuksun, Meriç Tuna.

Ve ben seni seviyorum.

16

"Çünkü baş belası, ben senin beni sevmene muhtacım."

Günlerdir zihnimin bir tarafındaki karanlığın içindeki beyaz nokta bu cümleydi. Sembolün diğer tarafındaki beyazlığın siyah noktası da Meriç'in sonraki sözleri olmuştu.

"Ve o çocuğun senin aklını karıştırmasına izin vermeyeceğim. Sana ne kadar özel olduğunu göstereceğim. Yılsonu partisini bekle."

Yaşadığımız şey, bende derin bir nefes alma ihtiyacı doğuruyordu. Hatırladıkça utanıyor, kızarıyor, hissediyor, yanıyor, özlüyor ve seviyordum. Kulağımın hemen arkasında bıraktığı izi dövme yaptırmayı düşünmüştüm. O anı asla unutmayacağımı biliyordum. Bedenimde, yaşadığımız şeyin hatırasını kalıcı olarak taşımak uzun bir süre mantıklı gelmişti. Neden yaptırmadım bilmiyorum. Her gün aynanın karşısına geçip, o morumsu kırmızılığın üstünde parmaklarımı gezdirmek yerine, bir dövmeciye

gidip orayı ölümlü bedenimde ölümsüzleştirmeliydim. Bunu engelleyen şey özlem olmalıydı. Aklımı tamamen bununla bozmuştum.

İki haftayı Meriç'siz geçirmek nasıldır, bir fikir edinmeniz için onunla bir saat geçirmeniz gerekir. Evet, bir saat. O bir saatte önce ilginizi çekecek, sonra ondan hoşlanacaksınız. Nefret edecek, tekme atmak isteyecek, küfür edecek ve sonra onunla yeniden görüşmek isteyeceksiniz.

Ben yeniden görüşmüştüm. Ve bir yeniden daha. Üçüncü randevu barajını aşmıştım. Ve iki haftayı onsuz geçirme fikri korkunçtu ama tatilde daha kötüsü olacaktı. Hem babasının sağlık problemleriyle ilgileniyordu. Bunları kendime hatırlatarak bir hafta dayanmıştım. Gerçekten işkence gibiydi. Bu bir hafta boyunca onun sınırlarına ayak uydurmak için Semih ile de çok fazla takılmamıştım. Bu işkencenin boyutlarını arttırmıştı.

Neşe ve Ömer ikilisi tüm sempatikliğiyle, Bora ve Cansu ikilisi mükemmel uyumlarıyla, benim saçımı yolma isteğimi arttırırken, kendimi bilin bakalım neye verdim?

Müzik, bira ve sigara.

Buna kendi kendime kahkaha attıktan sonra, sigarayı sadece Meriç ile içeceğimi düşünüp yeniden onu özledim.

Müzik, bira ve sigara üçlüm çok havalı olsa da hiç başlamadan biterken, kendi sıkıcılığıma uygun bir şey bulmuştum tabii.

Okulun edebiyat dergisi için bir hafta boyunca çalışıp durmuştum. Neredeyse her şeyine el atmış ve kendimce düzenlemiştim. Birkaç şey bile karalamıştım. Derste

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

Sonra onu sorularımla sıkıştırmıştım. Birazcık. Bunun sonucunda babasının artık hareket ettiğini ve destek alarak yürüdüğünü bile öğrenmiştim. Bu iyi bir haberdi ama Meriç oldukça normal bir şeyden bahseder gibi anlatmıştı. Bu arada ben annem gittiğinden beri ne kadar sıkıldığımı, dergiyle ilgili yaptıklarımı ve Semih'ten biraz uzak durduğumu anlatıp, ondan bir aferin kapmıştım. Ah, yani Meriçsel bir aferinken bahsediyorum.

Tamam, hiçbir şey söylememişti işte.

Zaten yapmak zorunda olduğum bir şeyi yapmışım gibi davranmıştı. Sonunda günümüz nasıl mı bitmişti? Beni alnımdan öpüp taksiye bindirmişti.

Durun!

Bunu atlayamayız. Meriç ve yanaktan öpmek ne kadar inanılmazsa, bunun katbekat inanılmazını düşünün. Ona inanamayarak bakışlar attığımda ise hiç bozuntuya vermeden gülümsemiş ve "Partiyi bekle," demişti. Onu, onun zaten ne kadar özel olduğuna bir türlü inandıramamıştım. Kafaya takmıştı, gerçi merak etmiyor da değildim.

Sonraki bir hafta boyunca onun fotoğraflarıyla bir albüm yapmaya çalıştım. Fotoğraflarını kesip biçip süslemiştim. Komik ve güzel olmuştu bence. Her ne kadar fotoğraflarını sevmek zavallıca gözükse de, onunla ilgilenerek vakit geçirmek ilk haftaya göre daha eğlenceliydi. Okuldayken de sürekli parti ile ilgili şeylere yardım etmiştim. Hatta son üç gün okuldan sonra, iki saat kadar daha okulda kalıp Cansu'ya yardım etmiştim. Bu sırada elbise olayını da çözmüştüm.

Kolaycı ben. İnternetten sipariş vermiştim.

"Kayla! Arkadaşın geldi."

Kutuyu açmadan yatağın üstüne bıraktıktan sonra koşarak merdivenleri indim. Meriç erken gelmiş olabilir miydi?

Salona neşeyle girdiğimde Caner'i görünce bir an duraksadım. Bunu beklemiyordum. Ondan telefonla özür dilemiştim. Geçiştirerek telefonu kapatmıştı. Bana oldukça kızgın olduğunu düşünmüştüm. Peki öyleyse burada işi neydi?

Koltuklardan birine oturup ona baktığımda, morlukları kaybolmaya başlamış yüzüyle karşılaştım.

Parmaklarıyla oynarken beni inceledi bir süre.

"Sana ne demiştim, hatırlıyor musun?" dediğinde merakla ona baktım. Elini saçlarının arasından geçirip "Fikrim

değişmedi," dedi. Söyledikleri zihnimden sırayla geçerken "Sen bana iyi geliyorsun. Ve seninle görüşmeme karışmayacağını biliyorum. Benden nefret etmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Düşündüm.

Cidden düşündüm.

"Beni tecavüz etmekle tehdit ettin. Kandırdın. Zorla istediklerini yaptırdın. Zorla buluştuk. Sevdiğim çocuğa karşı diklendin. Kavga ettiniz. Onunla birlikte olmadığımızı herkesin içinde söyledin..."

Hâlâ düşünürken gülümseyerek "Ama benden nefret etmiyorsun," dedi.

Bir süre ona baktıktan sonra pes edip arkama yaslandım.

"Hayır. Etmiyorum."

Gülümsemesi yüzüne yayılırken, o da arkasına yaslanıp keyifle koltuğa yayıldı.

"Sana söylemiştim."

"Ama Meriç seninle arkadaşlık etmeme asla izin vermez. Ve ben de yeniden kavga etmenizi istemiyorum. Şu yüzünün haline bak," diye sitem ettiğimde gülümsedi. Bundan rahatsız oluyor gibi gözükmüyordu.

"Üzgünüm Kayla ama sen ne kadar kaçarsan kaç. Takıma kabul edildim. Babanla sık sık görüşeceğiz. Dolayısıyla seninle de. Benimle gurur duy, tatlı kız. Şimdi antrenmana gitmem gerek," dedikten sonra oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi. Burnumu sıkıp "Kendine iyi bak," dedikten sonra saçlarımı karıştırıp salondan çıktı. Beni

şok içinde bırakmıştı yine. Bu yalnız çocuklarının kendilerine olan özgüvenine bir türlü alışamamıştım.

Benim söz hakkım olmadan benimle görüşmeler arasına Caner de katılmıştı yani. Sessiz bir şekilde nefes alıp yerimden kalktım. Babam yanımızda olduğu sürece sorun yoktu. Sanırım.

Merdivenleri hızlıca çıktıktan sonra odama geçip elbiseyi kutusundan çıkardım. Üstümdekilerden çabucak kurtulduktan sonra beyaz tüllü elbiseyi üzerime geçirdim. Peri kızları gibi olmuştum. Çok iddialı değildi. Hiç iddialı değildi. Tatlıydı.

Zaten seksi olmayı beceremeyen ve erkeklerin tatlı kategorisine soktukları kız olan bana ancak böyle bir elbise uygun olurdu.

"Nursiş!"

Kutuyu kaldırıp yatağın altına attıktan sonra topuklu ayakkabılarımı da giydim. Bu arada Nursena Hanım içeri girmişti.

"Hazır mısın, prenses?" diye neşeyle sorduğunda kocaman sırıtıp "Evet," dedim. Elbiseme binlerce iltifat ettikten sonra beni aynanın önüne oturtup topuz yaptığım saçlarımı çözdü.

Ben makyajımı yaparken, o da saçlarıma maşa yapmaya başlamıştı. Annem burada olmadığı için üzgündü ama o kadar önemli olmadığına onu inandırmıştım. Sonuçta mezun falan olmayacaktım.

Makyajımı bitirdiğimde Nursiş Hanım pembe saç spreyini saçlarımın ucuna sıkıyordu. Önceden omuzlarıma astığı ince kumaş sayesinde elbiseme bir şey bulaşmamıştı.

"Bitti."

Yerimden kalkıp kendime baktığımda tatmin olmuş şekilde gülümsedim. İyi olmuştum. Yani umarım Meriç de böyle düşünürdü.

"Maşallah benim kuzuma."

Nursiş Hanım'a dönüp yanaklarını sıktıktan sonra "Canım Nursiş'im, senin sayende," dedim. Sulu öpücüklerimi yanaklarına bırakırken kıkırdadı.

Telefonumdan gelen *Cascada, Bad Boy* melodisiyle ona doğru koştum. Ekranda 'Pofuduk Piçim' yazısını görünce kocaman sırıtıp "Arıyor," dedim.

Nursena Hanım kıkırdayarak "Aşağıdayım," dedi ve odadan çıktı.

Telefonu açıp, "Efendim," dedim sırıtarak. Benim aksime oldukça soğuk ve düz çıkan sesiyle "Hazır mısın?" dediğinde kafamı sallayıp "Evet," dedim.

"İyi. Dışarı gel."

Telefonu suratıma kapattığında gözlerimi devirdim. Yataktan kalkıp aynanın karşısına geçtikten sonra kendime bir kez daha baktım. İyi gözüküyordum.

Meriç de öyle düşünsün diye dua ederek merdivenleri indiğimde, babam beni kapının önünde karşıladı.

"Çok güzel olmuşsun."

Kollarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladıktan sonra "Teşekkür ederim, baba," dedim. Bu ona bu kadar sıkı olan ilk sarılmamdı. Benim için yaptıklarını, göz ardı ettiklerini düşününce, çok geç kalınmış bir şeydi aslında. O da kollarını dolayınca bir süre öyle durduk.

Kollarımı çözüp "Gitsem iyi olacak," dedim.

"Seni bırakayım."

Olduğum yerde kıvranıp "Meriç ile gideceğiz," dediğim sırada motor sesini duyunca "Yok artık. Kayla. Hayır," deyince kapıya doğru yürüdüm. Lüks bir Mercedes'i vardı ama motoruyla gelmişti. Lüks bir Mercedes'i açıklayamazdı tabii ki. Şu zengin olması meselesini gizlemekte kararlıydı. Dışarı çıktığımda gülümsememek için dişlerimi birbirine bastırdım.

Takım elbise ve motor. Harikasın, Meriç!

Baştan ayağa siyaha bürünmüş ve nefes kesici görüntüye bakarken içimi çektim. Babam benim yanımdan geçip "Buna asla izin vermem, evlat," deyince biraz kendimi toplamıştım.

Nursena Hanım arkamdan "Maşallah maşallah," derken gülümsedim. Ağız sulandırıcı o görüntü sadece benim değil, her yaştan kadının dikkatini çekiyordu. Bugün işimiz vardı yani.

"Ailemin maddi durumunu kimse bilmiyor. Taksiyle mi götüreyim?" dediğinde–eh birazcık da olsa–kibar olduğu için, içimden ona teşekkürlerimi yolladım.

Babam elini cebine götürüp Escalade'in anahtarını ona attığında, ondan kat kat büyük teşekkürlerimi babama yolladım.

"İtiraz etme. Arabama zarar verme ve kızımı sağlıklı bir şekilde eve getir yeter. Yoksa Kayla'yı bu evden sadece ben çıkarırım."

Topuklularımın üzerinde koşarak yanlarına giderken, Nursena Hanım dikkatli olmam gerektiğini endişeli bir şekilde dile getiriyordu.

"Teşekkür ederim, baba. Mükemmelsin," dedikten sonra yanağını öpüp, onu bir kez daha şaşırttım.

Meriç'e lütfen olay çıkarma bakışlarımı yollarken, kedileri ve yavru köpekleri utandırdığıma emin olabilirsiniz.

Sonunda pes edip "Tamam. İyi akşamlar, Vural Bey," dediğinde nefesimi dışarı bıraktım.

Artık gidebiliriz!

17

Meriç'ten...

Arabadan indiğimizde zıplayarak yanıma geldi. O topukluların üzerinde nasıl böyle hareket edebiliyor, en ufak bir fikrim yoktu. Bu kadınlardan korkulurdu açıkçası ama o topuklularla bile benim hakkımdan gelebilecek tek bir kadın vardı. Annem.

Ve bu gece Kayla'ya özel hissettirmem için neredeyse bir saat nutuk çekmişti. İçimden geçenleri söylememi en az elli defa tekrarlamıştı. Sonunda babam dayanamayıp ona beni rahat bırakmasını söylediğinde, ilk defa anneme karşı sesini yükseltti diye ona kızmamıştım. Ve onlar yeniden kavga etmeden kendimi dışarı atmıştım.

Zaten iki haftadır aynı evde onlarla vakit geçirmek tuhaftı. Kavga etmemeye çalışıyorlardı. Babam iyileşene kadar, annem kendini tutan taraf olacaktı herhalde. Sonuçta artık eskisinden daha iyiydi.

Dobby olmasa o evde asla bu kadar dayanamazdım. Ne zaman bunalsam, Dobby ile oynayarak kafamı dağıtmıştım. Şimdi ise yanımda aklımı dağıtacak büyük bir faktör vardı.

Gülümseyerek "Koluna girebilir miyim?" diye sorduğunda kolumu uzattım. Yanıma gelip koluma girdikten sonra "Çok şık olmuşsun," dedi.

"Tam olarak aklından geçenin bu olmadığına bahse girerim."

Yürümeye başladığımızda gülümseyerek "Aslında nefesimi kesiyorsun," dedi. Dudağım yukarı kıvrılırken "Peki sen?" diye sordu.

"Ben ne?"

Onu sinirlendirmek hoşuma gidiyordu ama bugün fazladan gülümseten doping almış gibiydi.

"Sen benim için ne düşünüyorsun?"

"İyi işte."

Somurttuğuna emindim. Bu onu sinir etmemiş, moralini bozmuştu. Ona sinirliydim. Kızgındım ama bu gece moralini bozmaya hakkım yoktu. Sanırım. Annemin bilinçaltıma soktuğu düşüncelerden nefret ediyordum. Boş verdim. Onu iyi hissettirmek zorunda değildim.

İçeri girdiğimizde büyük bir kalabalıkla karşılaştık. Renkli disko topları, tavanlara asılmış neon ışıklar dans eden insanların üzerinde dolanıyordu.

"Çok güzel," diye fısıldarken hayranlıkla etrafa bakıyordu.

Siyah beyaz görüntü uyum içinde salonda hareket ederken, herkesin kıyafet rengi kuralına uyduğunu fark

etmiştim. Zaten o barbie bebek oldukça otoriterdi. Uymayanları içeri sokmadığına bahse girerdim. Bora onu nasıl idare ediyor, hiç bilmiyordum. Kız zordu. Kayla gibi değildi. Açıkçası ben öyle bir kızla uğraşamazdım. Kayla'ya kolay diyemezdim. Aslına bakılırsa çoğu kızdan zordu ama beni rahatsız edecek bir otoritesi yoktu. Öyle olmaya çalışmıyordu da zaten.

Tek derdi insanları mutlu etmek olan safın tekiyle uğraşmak cidden zordu. Sadece kendisiyle ilgilense, gerçekten daha kolay olurdu ama yok... Bunu asla yapamazdı. Sokakta yaşayan bir deli için alışveriş yapan bir kızdan bahsediyoruz. Bazen aklını yitirmiş olan kişinin sadece o kendini korsan sanan ihtiyar olduğunu düşünmüyordum.

"Meriç!"

Suzan ve Alev bize doğru gelirken, Kayla koluma biraz daha yapıştı. Bu hareketi beni gülümsetmişti. Onu kenardaki bir masaya çektim.

"Sadece sen dedin diye bu renkte elbise alıp giydiğimizi bilmelisin," dedi Suzan homurdanarak. Alev de yüzünü ekşitmişti ama o kadar rahatsız görünmüyordu.

"İkiniz de çok güzel olmuşsunuz. Bence birkaç beyaz tişört falan alabilirsiniz," dediğimde Kayla kolumu bıraktı.

"Huysuz meleklerim." Bora kollarını onların boynuna dolayıp kendine çektiğinde, ikisi de saçlarıyla ilgili homurdanıp Bora'ya kızdı.

"Ben Neşe'ye bakayım."

Kayla yanımdan sessizce giderken ses çıkarmadım. Neşe dediği o çatlağı durduğum yerden görebiliyordum. Ömer ile oynaşıyordu. Ömer'i karşıma alıp biraz dövsem,

belki soğuk olmayı öğrenirdi. Kıza bu kadar yüz vermesi, hele ki o cadı kıza bu tavizi vermesi aptallıktı.

"Baban nasıl, dostum?"

"İyi."

"Geçmiş olsuna gelmemize de izin vermedin."

Suzan'a bakıp "Gerek yok. İyi," dediğimde omuz silkti. Saray yavrusu evimde onları ağırlayamazdım ya. Zaten Suzan lüks yaşamdan ve o yaşamı sürenlerden nefret ediyordu. Çatı katında bir dairem olması fikri bile onun için lükstü ama bir şekilde onu ikna etmiştim. Ailemden uzak olmak istediğimi biliyordu. Okul sitesi de bunu kabul ettiğinden kimse zorlamıyordu. Zaten lüks bir daire değildi. Borcum karşılığı aldığıma herkes inanıyordu. Yalan içinde yaşıyordum ama bu hayat beni sıkmıyordu. Bunu ben seçmiştim.

"Meriç, her şey için çok teşekkür ederiz. Sen olmasan... Bilirsin işte, bu partide bile bizi fazlalık olarak görüyorlar."

Alev pek konuşmazdı. Okuldaki bu statü durumu onu içine kapanık yapmıştı. Parası olan daha güçlü sanıyordu. Onu kendini soktuğu bu ezik durumdan kurtarmak için elimden geleni yapıyordum. Biraz biraz açılmıştı artık. Ellerimi cebime koyup omzumu silktikten sonra "Burada olmayı en çok sen hak ediyorsun," deyip göz kırptım. Başarılı bir kızdı. Bursunun hakkını veriyordu. Dinlenmek ve biraz eğlenmek en çok onun gibilerin hakkıydı.

"Haydi gelin, meleklerim. Size içecek bir şeyler alalım. Cansu da sizinle tanışmak istiyor."

Suzan "Ah, hayır ama..." diyerek gözlerini devirirken Bora onları sürüklemeye başlamıştı bile. Suzan'ın bile duvarlarını yıkmaya çalışıyordu. Cansu sağlam kızdı.

Onlara doğru gittiğimde Neşe denilen o cadı, Ömer'in elinden tutup onu dans pistine doğru sürüklemişti. Ömer gitmeden bana göz kırparken elimi cebimden çıkarıp orta parmağımı salladım. Kayla elime vurup "Çok kabasın!" dediğinde "Sadece sevdiğimden yapıyorum," dedim. Ömer piçi yüzünden bir gün arkadaş olduğumuzu açık edecektik. Tüm okulun olduğu partide bana göz kırpmak ancak ondan beklenecek bir davranıştı.

"Alev ve Suzan'ı da sevdiğin için onlara iltifat ettin. Çok kibardın, Meriç."

Çenesini kapatıp, kafasını dans edenlere çevirdiğinde gülümseyerek, Ömer'in bıraktığı bardağı kafama diktim.

Elimi belindeki ince kemerin üzerine koyup onu kendime çektikten sonra, uçları pembe olan saçlarını omzundan arkaya ittirdim. Boynunu ortaya çıkardığımda "Saçlarını sevdim," dedim. Kafasını çevirip bir bakış attıktan sonra tekrar önüne döndü. Trip atmayı bile beceremeyen bu saf kızla uğraşmak oldukça eğlenceliydi. Beline kadar vücudunu saran elbisesinin altı tül ve kabarıktı. Sırtı da tülden olduğu için pek rahat bir elbise gibi gözükmüyordu.

İki elimle belinden tutup onu kendime yasladıktan sonra dudaklarımı kulağında gezdirip "Askısı bile olmayan elbiseye göğüslerini kapamada güveniyor musun?" diye sordum.

"Gayet sıkı ve düşecek gibi değil."

"Bunu nereden aldın?"

"Neden sordun?"

"İnternet siparişi verirken... " dedikten sonra ellerimi göğüslerine doğru çıkardım ve "... bu tür şeylerin küçük göğüslü mankenlerin üzerine giydirilip fotoğraflarının çekildiğini göz ardı etme," dedim. Ellerimi tekrar beline indirdiğimde yanaklarının kızardığı görebiliyordum.

"Kötü mü duruyor?"

"Hayır. Sadece başkalarının görmesini istemeyeceğim kadar ağız sulandırıcı bir manzara."

"Kızdığın için mi bana öyle dedin? Yani Suzan'a iltifat ederken bana sadece 'İyi işte,' dedin."

"Babamla ilgilendiğim için seni alışverişe çıkaramadım. O yüzden bunu göz ardı etmeye çalışacağım."

"Nasıl anladın?"

Şu hızlı konu geçişleri hiç bitmiyordu. Kafamı karıştırıyordu. Böyle düşünmeyi nasıl beceriyor bilmiyordum.

"Evde bardak kırılsa bana mesaj atarak bunu anlatan birisin, Kayla. Alışverişe çıkmadığını düşünmek o kadar da zor değildi. Ve elbisenin yeni kokusunu alabiliyorum. Parfüm sıkmamışsın."

Yüzü kızarırken "Neşe'yi bulsam iyi olacak," dedi. Kolunu tutup kendime çektikten sonra "Teninin kokusu daha iyi. O cadının parfümüne ihtiyacın yok," dedim.

Kaşları bir an çatılmıştı ama bunu umursamadan elini tuttum.

"Seninle bir işimiz vardı," dedikten sonra yürümeye başladım. Sessizce beni takip ederken müzik değişmişti. Tempolu müzik yerini Birdy'nin huzurlu sesine bırakırken

gülümsedim. Bu sesi seviyordum. Bizim grubun erkeklerinin olduğu köşeye onu sürüklerken, çiftler dans etmeye başlamıştı. Birileri erkeklerin eline siyah, kızların eline beyaz balon verirken, Kayla beyaz olana uzanıp yürümeye ara vermeden bir tanesini eline almıştı. Neon ışıklar daha yavaş hareketlerle insanların üzerini aydınlatırken, sadece turuncuya çalan bir renge dönüşmüştü. Sonunda çocukların yanına ulaştığımızda ona döndüm. Elini tutmaya devam ederken "Sana sadece ailemin yanında olduğum ya da resim yaparken büründüğüm Meriç'i göstereceğim. Bir daha bulamazsın. Keyfini çıkar," dediğimde heyecanlanmıştı. Bunu yüzündeki ifadelerle yeterince belli ediyordu. Dudakları aralanmış, büyük gözlerini birkaç kez kırpmış ve içini çekmişti.

"Hazır mısın?" diye sorduğumda kafasını salladı sadece. Elini tutmaya devam ederken onu çocukların arasına çekip ortalarında durdum. Ellerimi beline koyup kendime çektikten sonra "Ne görüyorsun?" diye sordum.

Dudağını yalayıp "Senin kahverengi gözlerini," dediğinde gülümsedim.

"Bana, siyah büyük bir kâğıdın ortasında beyaz küçük bir noktanın beni rahatsız edip etmeyeceğini sormuştun. Ondan önce söylediğin hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Aptal, oyun isteyen bir sarışındın sadece. Ama ilgimi çekmeyi uzun karmaşık bir cümleyle başardın. Ben..." dedikten sonra durdum. Etrafımızdaki benim gibi baştan aşağı siyah giyinmiş çocuklara baktım. Tekrar aramızdaki tek beyaz noktaya, ona gözlerimi çevirdiğimde belindeki ellerimi biraz daha bastırdım.

"Senin benim yanımda olmandan rahatsız olmuyorum. Sen benim karanlığımda olmaktan rahatsız oluyor musun?"

Bakışlarını biraz önce benim yaptığım gibi arkadaşlarımın üzerinde gezdirdikten sonra yeniden bana döndü ve ellerini kaldırıp omuzlarıma koydu. "Sanırım dünyada olmak isteyeceğim ilk yer burası," dediğinde gülümsedim.

"Yine çok basit konuşuyorsun."

Ellerini boynuma doğru kaydırırken "Önemli olan kelimeler değildir, Meriç. Benim onlara yüklediğim anlam. Bilirsin, herkes âşık olur. Ama herkesin aşkı başkadır," dedi.

Yine farklı konuşuyordu. Beni şaşırtarak.

"Bana âşık mısın?" diyerek yüzümü buruşturduğumda omzuma vurup "O kadar basit değil. Ben seni seviyorum," dedi.

Vakti gelmişti. Annemin dediği gibi. İçimden geçeni söyleyecektim.

Bir elimi kaldırıp çenesinden tuttuktan sonra, kendimi hiç olmadığım kadar kibar olmaya zorlayarak onu öpmeye başladım. Dudaklarımı nazikçe ve yavaşça onunkilere değdiriyordum. Buna alışkın değildim. Tuhaftı ama güzeldi. Dudağını araladığında sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Çenesini okşarken dudağını emiyordum. Elimi bastırıp onu iyice kendime yasladım.

"Ve..." dedikten sonra durdum. Dudağına eğilip alt dudağını yavaşça emdim. Bunu yaparken titrekçe içini çekmişti. Onu bir kez daha öptükten sonra devam ettim. "Seni seviyorum."

"Ve özel hissettirdin. Hiç hissetmediğim kadar," dediğinde gülümsedim.

"Tersinin olmasının imkânı yoktu, baş belası."

Kolumu sıkıp, "Özgüvenin dans pistinde 'Dirty Dance' yapıyor, Meriç!" dediğinde kahkaha attım. Birkaç kişi dönüp şaşkınlıkla bana bakarken onları umursamadım.

Bu geceki en zor rolümü oynamıştım. Şimdi bu basit şeyleri umursayacak değildim.

Kayla her şeyin en iyisini hak ediyordu. Bana verdiği sevgiyi başka kimsede görmemiştim. Onun için kendimden biraz taviz vermem gerekiyordu. Sık sık bunu yapamasam da, arada sırada onu mutlu edebildiğimde... İyi hissediyordum.

www.kitapevi.org

18

Zor başlamıştı. Sinir bozucu. Bu okuldan ve şehirden nefret edeceğimi kendime şartlamıştım. Neredeyse her dakika bunu kendime hatırlatıyordum. Ama yavaş yavaş beni buraya bağlayacak kişilerle tanışmıştım. Kavga ederek tanıştıklarımla bile sonradan çok yakın olmuştum. Ve bana yüz vermeyen kötü çocuğum şimdi elimi tutuyordu.

Buradan nefret etme sebebim babamla bile ilişkimizi düzeltmeye başlamıştık. Annemle bazı şeyleri açıkça konuşmuştuk ve artık beni biraz daha iyi tanıdığını düşünüyordum. Bunların hepsi buraya geldikten sonra olmuştu. İlk defa, yedi aya yakın bir süre Eskişehir'den uzak kalmıştım. Bu benim için en başta işkence gibiydi. Doğup büyüdüğüm şehirden hiç görmediğim başka bir şehre gitmek. Oraya yerleşmek. Üstelik hiç tanımadığın bir adamın yanına.

Sonra...

Daha özgür olmuştum. Meriç başkaları için yaşadığımı söyleyip duruyordu ama asıl buraya gelmeden önce ben değildim. Annem beni babam olmadığı için eksik hisseden bir çocuk olarak görüp üzülmesin, kendini suçlamasın diye sürekli rol yapıp durmuştum. Ama buraya geldikten sonra sadece ben olmuştum. Ne istiyorsam onu yapmıştım. Başkası ne ister diye düşünmeden. Eski Kayla olsaydım ve onunla burada değil de, Eskişehir'de annemin yanında karşılaşsaydık, böyle olmazdık. Annem için onunla görüşmezdim bile. Üçüncü randevu değil, ikinciye bile çıkmazdık. Hatta ilkinde annemi düşünüp, vazgeçip eve geri dönerdim.

Burada özgür olmuştum. O bana özgürlüğümü hissettiren en büyük etkendi. Bu yüzden o özeldi. En çok onun yanında özgür olduğumu hissediyordum. Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Evin önüne geldiğimizde arabadan inip kapıya kadar birlikte sessizce yürüdük. Muhteşem dansımızdan sonra o sigara içmeye çıkmış ve ben–Ömer ile birlikte–normalde odamda yalnız başımayken yaptığım gibi çılgınca eğlenerek dans etmiştim. Sonra Cansu ve Semih'in kral ve kraliçe ilan edilme törenini izlemiştim. Meriç için o, son sahneydi. Diğerleri eğlenirken biz partiden ayrılmıştık. Çünkü benim gitmem gerekiyordu.

"Bekle," dedikten sonra elindeki anahtarı alıp eve girdim. Arabanın anahtarını komodinin üstüne bıraktıktan sonra merdivenleri hızla çıkarak odama girdim. Onun için yaptığım albümü alıp, tekrar merdivenleri hızla indikten sonra ona uzattım. Kaşlarını kaldırıp baktıktan sonra elimden aldı.

"Bakma. Yani şimdi. Senin için yaptım. Senin benim resmimi yapman gibi. Yarın sabah erkenden gidiyorum. Seni göremeyeceğim. Ama sık sık ararım. Video gönderirim. Sen de gönder. Seni her gün görmek istiyorum," dedikten sonra kollarımı boynuna doladım.

"Sadece bir buçuk ay."

"Çok az," diye homurdandığımda güldü. Bunu yeniden duymak için ne kadar bekleyecektim kim bilir.

"Kendine biraz vakit ayırman için iyi bir zaman dilimi."

"Ya, sorma!"

Kollarımdan tutup beni kendinden ayırdıktan sonra "Duygusallaşma!" diye uyardı.

Sen hiç kendinden ayrıldın mı? diye saçma bir soru sormak üzereyken, kendimi tutup dilimi ısırdım.

Dudaklarını eğip beni öpmeye başladığında gözlerimi kapatıp ona eşlik ettim.

Bir dakika üç saniye.

Nefes nefese kalarak dudaklarımı çektikten sonra uzanıp yanağını öptüm. Dudaklarımı yüzünde gezdirdikten sonra elimle yanaklarını okşadım.

Sessizce beni izlerken uzanıp tekrar dudağını öptüm.

"Özleyeceğim. Çok özleyeceğim. Çok çok özleyeceğim."

"Anladım."

"Susar mısın?"

"Eve gir artık."

Bir kere daha dudaklarını öptükten sonra "Telefonlarımı açmazsan gelir seni bulurum," diye kuru bir tehdit savurdum.

"Başımı çok ağrıtma yeter. Şimdi gir şu eve artık."

Dudaklarımı büzüp, bir kez daha dudağını öptükten sonra ellerimi yanaklarına koyup "Kendine iyi bak, Meriç," dedim.

"Sen de, baş belası."

İstemeyerek onu bıraktıktan sonra eve girip, arkamdan kapıyı kapattım. Onu şimdiden çok özlemiştim ve önümde upuzun bir buçuk ay vardı. Özlemekten ölmek denilen bir şey varsa onu gerçekleştirecektim.

Gözlerimi kapatıp başımı kapıya yasladıktan sonra derin bir nefes aldım.

Bana büyük bir kâbus olarak gözüken şeyin üstesinden iyi gelmiştim. Şimdi evime tükenmiş bir kız olarak değil, yeniden doğmuş bir kız olarak dönecektim.

Hiç umudum olmasa da...

Ayakta kalmayı, güçlü olmayı, önüme koyulan bu zorlu sınavı aşmayı ve büyümeyi...

Başarmıştım.

***

Eskişehir'e gittiğimde evime dönmüş gibi hissedeceğimi sanmıştım. Yol boyunca midemdeki ateşi buna bağlamıştım. Babam Escalade'i evimin önünde durduğu sırada, arabadan hızla inip kapıya doğru koşmanın hayalini bundan altı ya da yedi ay önce kurmuştum. Bir şeylerin ters gittiğini fark etmem neredeyse üç günümü aldı.

Eskişehir'de olduğum için mutluydum. Ya da öyle sanıyordum. Eski arkadaşlarım hepsi tatile çıkmıştı. Neşe de henüz dönmemişti. Sadece annem ve ben vardık. Bu mutlu olmam için yeterli bir sebepti ama eksiktim.

Eskiden tek bir evim vardı.

Şimdi ise ikiye bölünmüş gibi hissediyordum ve bir yarım diğer evde kalmıştı. Evin içinde huysuz bir kız olarak gezdiğimi fark edince, büyükannemin Sivrihisar'daki evine kaçtım. Annemin üzülmesini istemiyordum ama annem beni orada bırakmadı.

Bu dengesiz halim neredeyse iki hafta sürdü. Çocuk bakma işime başlayınca ve Neşe Eskişehir'e gelince kendimi biraz toparladım. İnternette yaptığım araştırmaya göre, anne ve babası ayrı olan çocukların bu gibi durumları oluyormuş. Hafta sonunu annesinin ya da babasının yanında geçiren çocuklar, hafta içi diğer evlerine geri döndüklerinde ilk başlarda huysuzluk yapabiliyorlarmış. Ben etrafı boyamıyor, kâğıt kesmiyor ya da yeme bozukluğu yaşamıyordum ama surat asmam yetiyordu.

Diğer eve alışma sorunumu aşmaya çalışırken, beni yeni bir depresyon bekliyordu. Hem de kollarını açarak. Meriç'ten ayrı olmam ve onun buna kayıtsız kalması...

Ona her gün videolu arama yapmıştım ve o sadece iki tanesine cevap vermişti. Telefonlarımı açamayıp, kendisi sonradan–müsait olduğunda–aramıştı. Ömer olmasa ondan haber bile alamayacaktım. Kendisi Bodrum'da o güzel ağız sulandırıcı fiziğini sergilerken, bana buradan bir havuz ayarlamıştı. Ah, bu düşünceli hali insanın gözlerini yaşartabilir, dikkatli olun.

'Sadece kadınların girebildiği bir havuz.'

Cidden mi? Bu kadar. Doğru kelime ne? Lanet olasıca doğru kelime bile yoktu. O çok Meriç'ti. Hayır. Bu, dünyadaki tüm Meriçlere yapılan hareket olurdu.

O çok Meriç Tuna'ydı.

Doğru tanım tam da buydu.

Ona ait olan her şey, her anlamda sadece ona ait olmalıydı. Onun görmesini istemediği şeyleri kimse göremezdi. Benim vücudum gibi.

Bodrum ve Eskişehir. Nereden haberi olacak, istediğin yere git! demek oldukça kolaydı. Bunu düşünmek de oldukça kolaydı ama telefon konuşması hâlâ aklımdaydı. Zira o kadar kesin bir ton kullanarak zihnime kazımıştı ki, Alzheimer bile olsam o konuşmayı unutmazdım.

"Sana bir havuz ayarladım, Kayla. İstediğin her gün, istediğin kişiyle gidebilirsin. İstersen tüm mahalleni götür. Sadece gitmeden bir saat önce haber vermen gerek. Çok kalabalık olursanız kapattırabilirsin. Tek başına da kapattırabilirsin. İstemen yeter. Eskişehir'deki tüm havuzlarda telefon numaram var. Başka bir yere gidecek olursan haberim olur. İstersen başka bir yer dene tabii. Özgürsün. Ben de burada özgürüm. Ömer'e sürekli beni sorduğunu ve onun da kız gibi sürekli sana açıklama yaptığını biliyorum. Şu zamana kadar tek olumsuz bir şey duymadın ama duyabilirsin. Senin elinde."

Açık ve net değil mi?

Meriç Tuna böyleydi işte.

Her söylediğinin olmasına alışmış bir şımarık değildi. O her söylediğini yaptıran pislik, piçin tekiydi. Eskişehir'in bana kattığı şeylerden biri... İlişkimi sorgular olmuştum.

Meriç'in şehrinde Meriç ile birlikteyken ona hayrandım. Onun gözlerinin içinde mantığım buharlaşıyor, duygularım katı bir cisme dönüşüyordu. Sıcak ve soğuk hava dalgası çarpıştığında benliğim sarsıntıdan sağlam çıkamıyordu. Bu çok az mümkündü. Ondan uzakta... Benim şehrimde ise her şey daha farklıydı. Mantığım yerli yerindeydi. Onun için ağladığım–salya sümük ağladığım– ve delirmiş gibi gecenin bir yarısında onu aradığım aklıma gelince ellerimi yüzüme kapatıp bunları unutmayı diliyordum. Ben öyle bir kız değildim. Ben bir erkeğe yalvaracak, onun beni öpmesi için heyecanlanacak, daha da kötüsü bunu arzulayacak bir kız değildim. Beni sevip sevmemesi umurumda çok az olurdu, çünkü sevgiye muhtaç değildim. Eskişehir'deki ben duygularıyla çok az, mantığıyla çok fazla hareket eden bir kızdım. Meriç'le ise... O çok haklıydı. Çocuktum.

"Kayla, bak ne buldum?"

Düşüncelerimden beni ayıran ufaklığa dönüp gözlerimi kırpıştırdıktan sonra avucunun içindeki taşa baktım.

"Çok güzel," diye hayranlık dolu bir ses çıkardığımda tatmin olarak avucunu kapadı.

"Kolye yapacağım. Bana yardım eder misin?"

"Tabii ki ederim."

Bukleli saçlarıyla oynayıp "Ne zaman eve döneceğiz? Biraz daha vaktimiz varsa taş aramaya devam edeceğim," dediğinde kolumdaki saate baktım.

"Yarım saat kadar daha durabiliriz. Sonra annen seni buradan alacak," diye cevapladığımda yerinde zıplayıp "Oley!" diyerek bağırdı. Geldiği yere koşturarak giderken

gözümü ondan ayırmadım. Bir anda durup bana döndükten sonra "Annem hep güzel kızların sürekli dikkatli olması gerektiğini söyler," deyip koşmaya geri döndü. Nur çok akıllı bir kızdı. Normal bir çocuk olsa, sadece güler geçerdim ama o cidden fazla akıllıydı. Bunu neden söylediğini bir an düşündükten sonra arkama yaslandım. Bir mesaj vermek istediğine bahse girebilirdim. Saçımı karıştırır gibi yaparak etrafa bakındığımda kimseyi göremedim.

"Ufaklık olmasa izlendiğinden bihabersin."

Arkama dönmüş bakarken biri yanıma oturmuş ve kolunu belime dolamıştı. İlk anda korksam da, sesi tanıdığım için sakin olup önüme döndüm.

"Burada ne arıyorsun?"

"İnanmayacaksın ama endişelendim."

Gerçekten inanmamıştım. Ona dönüp o yakışıklı suratına bakarken tek kaşımı kaldırdım.

"Üç gündür videolu arama yok. Normal arama ve mesaj da. Ömer söyledi, onu bile aramamışsın. Yani ölmüş falan olsaydın, arama geçmişinde adımın birden çok kez olduğuna bahse girerim. Başım belaya girmeden nasıl olduğuna baksam iyi olur diye düşündüm."

Tepki vermeden onu dinledim. Kilo almıştı. Biraz. Zaten çok zayıf değildi. Kilolu da değildi ama yüzü topluydu. Kirli sakalı olduğunda daha zayıf gözüküyordu. Saçları da uzamıştı. Havalı saçlarını düzenli bir halde kaldırarak şekil vermişti. Çok kendiliğinden o hale girmiş gibi duran havalı saçları ona özeldi.

Üzerinde hiç görmediğim bir tişörtü vardı. Yeniydi.

"Hâlâ tepki vermedin? Cidden iyi değilsin."

Lanet olsun! Gelme! Hayır!

Bir kez olsun gözyaşlarını kontrol edemez miyim ben?

Bu aptalın beni ağlatmasından nefret ediyordum. O yokken daha çok kendimde oluyordum ve bunları yapmayacağıma söz veriyordum. Daha güçlü olacağıma... Ama karşıma gelip oturduğunda... Bir kez daha lanet olsun!

"Kayla, neden ağlıyorsun?"

Bundan nefret ediyordum. Beni güçsüz bırakmasından. Onu, yüzünü görmeyi, sesini arada elektronik cihazlar olmadan duymayı, kokusunu çok özlemiştim.

"Kayla?"

"Sarılsana, aptal!" dediğimde sonunda çenemi açabilmiştim.

Gülerek beni kendine çektikten sonra başımı göğsüne yasladı.

"Ben Ömer'e sadece beni özlemenin evrimlerinden birini geçirdiğini söylemiştim ama çokbilmişlik taslayıp buraya gelmeye zorladı," dediğinde yumruğumu karnına geçirdim.

Sensin o çokbilmiş, ukala piç!

"Evet evet. Oldukça kendindesin," dediğinde gülüyordu.

Aptal! Sadece susup sarılamaz mıydı? Ondan beni ne kadar özlediğine dair cümleler beklemiyordum.

Evet, seni çok özledim evrelerimden birine girmiştim ve bu evrede senden, beni ağlatmandan, güçsüz bırakmandan nefret ediyor ve daha güçlü olacağıma söz verip seni aramıyordum. Ama gelerek her şeyi batırdın.

Güçlü olmama bile izin vermiyorsun, nasıl çocukluk yapmamamı beklersin ki?

Seni düşüncesiz çocuk! Sen hiç sensiz kaldın mı?

Kalmadım. Nereden bileceksin ki o halde neden ağladığımı?

"Bebek gibi ağlamayı ne zaman keseceksin peki? Cidden bu tişörtü seviyorum."

Ne zaman söylenmeyi kesecekti şu serseri? Burada özlemden ağlamaya çalışıyordum. Biraz anlayışlı olamaz mıydı gerçekten?

Yumruğumu karnına geçirdiğimde "Yeter artık," diyerek omuzlarımdan tutup beni kendinden ayırdı.

"Kayla!"

Koşarak yanımıza gelen Nur'u gördüğümde gözlerimi silip ona döndüm.

"Sana zarar mı verdi?" diyerek Meriç'e kötü bakışlar atarken, Meriç keyifle arkasına yaslanmış gülümsüyordu.

"Hayır, tatlım. O sadece uzun zamandır görmediğim bir arkadaşım."

Yumuşayan bakışlarını ona çevirip elini uzattıktan sonra "İsmim Nur," dedi. Kibar, çokbilmiş Nur.

Meriç elini uzatıp ona doğru eğildikten sonra "Memnun oldum, Nur. Ben de Meriç. Bir çocuğa bakıcılık yaptığına göre çok sabırlı olmalısın," dediğinde Nur kıkırdayarak "Bakıcı olan ben değilim, akıllım. Ama benim gibi uslu bir çocuğa bakıcılık yaptığı için Kayla çok şanslı," dedi.

Ah! İki bilmiş.

Meriç bir kahkaha atıp elini çektikten sonra "Onu biraz büyüttüm. Sen daha önceki halini görseydin bir de," dediğinde Nur yeniden kıkırdadı.

"Senin geldiğini ben söylemesem fark etmeyecekti."

Boğazımı temizleyip "Ben hâlâ buradayım ve ufaklık, gözüm senin üstündeyken onu fark etmemiş olabilirim," diyerek kendimi savundum. Resmen iki ateş arasında kalmıştım.

Meriç arkasına yaslanıp "Ama Nur hem sana bakıp, hem de beni fark edebiliyor. Tabii senden bunu beklemek saçmaydı," dediğinde gözlerimi devirip dirseğimle karnına vurdum.

"Kayla!"

Nur'un uyarısıyla Meriç bir kahkaha atıp ona doğru eğildikten sonra "Ailenin seni emanet ettiği canavarı görüyor musun?" dedi.

Harika. Bir de canavar olmuştum.

Yerimden hızlıca kalkıp ona doğru eğildikten sonra "Neden annen gelene kadar biraz daha güzel taş bakmıyorsun? Böylece bir değil, iki tane kolyen olmuş olur," diye bir teklif öne sürdüm.

Bir bana, bir Meriç'e baktıktan sonra "Tamam," deyip geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Koca bebeğe döndüğümde "Çocuklarla anlaştığını bilmiyordum," dedim imalı bir tonda.

Eliyle çenesini kaşıyıp bana seksi bakışlarını yollarken "Seninle uğraşıyorum ya," dedi. Gözlerimi devirmek

istesem de yapamadım. Neden bilmiyorum. Değişik bakıyordu. Zor olsa da boş verip yanına oturdum.

"Ben de senden sonra aynı şeyi düşünüp, bu yaz o kadar da zorlanmayacağıma karar verdim," deyip kollarımı önümde bağladım.

"İşim var biraz. Akşam gelirim. Anneni erken uyut," deyip ayaklandığında tek kaşımı kaldırıp ona baktım. Sohbet ettiğimizi sanıyordum ama... En azından deniyorduk. Neden bir anda çekip gidiyordu ki? Üstelik işi mi vardı? Hah!

"Burada bile işlerin peşini bırakmıyor ha?" dedim sesimin iğneleyici olmasına özen göstererek. Benim çabalarıma rağmen o hiç oralı bile olmadan omzunu silkti. Nur'la konuşurkenki tatlılığı şu an hiç de inandırıcı gelmiyordu. Sarhoşken gördüğüm ve yaşanıp yaşanmadığına emin olmadığım bir şey gibiydi. Gerçekte yaşamış olabilir miydik? Nur'a baktım. Hâlâ orada oyun oynuyordu. Belki de buraya hiç gelmemişti. Ben tamamen Meriç'i tatlı bir çocuk olarak görmek istemiştim ve bilinçaltım bana bu oyunu oynamıştı.

"Ufaklığa dikkat et de kaybolmasın," dedikten sonra bana cevap vermeden kendi bildiğini okuyarak çekip gitti.

Yok yok. Belki Meriç bile burada hiç bulunmamıştı. Tamamen benim bilinçaltımdı. Arkama dönüp baktım. Oradaydı işte. Gidiyordu.

Neden emin olamıyordum?

Tamam, saçmalıyordum.

Özlem başıma vurmuştu. Her zamanki Meriç'ti işte.

Nur'u annesine teslim ettikten sonra direkt eve gittim. Biricik evim. Annem işten gelene kadar biraz ortalığı toplamıştım. Nursiş Hanım'dan bir tane daha bu eve lazımdı ama annem böyle şeyleri lüks olarak görüyordu. Kesinlikle fazla parası olanların şaşırmışlığı olarak dile getirdiği de oluyordu. Çok değişik benzetmeleri de vardı ama şu an hepsi aklıma gelmiyordu.

Babamın ise Nursiş Teyze gibi birine kesinlikle ihtiyacı vardı. O evde yalnız yaşamak... Ne bileyim zordu. Ki ben babamla kaldığımda annem burada yalnız kalıyordu. Bunu düşündükçe vicdan azabı çekiyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Beni babamın yanına gönderen oydu. Evet, beni nefret ettiği adamın yanına yollamıştı. Annem tuhaftı.

Büyükannem sık sık buraya gelip ona göz kulak olduğunu söylese de içim rahat değildi. Ama yapacak bir şeyim de yoktu. İki hafta sonra geri dönecektim ve annem yine yalnız kalacaktı.

Harika.

Hiçbir şeye çözüm bulamıyordum.

"Kayla, yemeğine işkence yapmayı bırak."

"Anne, neden taşınmıyorsun? Yanımıza. Yani oralarda bir ev bulabiliriz sana."

Annem yemeğini yemeye devam ederken "Buradan bu kadar sıkıldığını bilmiyordum," dedi.

Hadi ama konumuz kesinlikle bu değildi.

"Bunun imkânı olmadığını biliyorsun."

Çatalına aldığı brokoliyi ağzına attıktan sonra yutmasını bekledim. Dudaklarını büzüp kenetlediği ellerini masaya koyduktan sonra çenesini eline yasladı.

"Yalnız kalmanı istemiyorum,"dedim.

"Ben de senin güçlü bir kız olmanı ve beni düşünmemeni istiyorum. Burayı bırakamam, Kayla. Biliyorsun. Hiç bırakmadım. Burası beni hayata bağlayan yer."

Nefes alıp sessizce verdim. Farkındaydım. Ama babamı da buraya taşıyamazdım. Seneye üniversite sınavına girecektim ve nereyi yazacağımı bilmiyordum bile.

"Bu düzensizlik yüzünden hâlâ ders çalışmaya başlayamadım."

"Buna gerek yok. Biraz eğlen, Kayla. Tatildesin. O despot adamın seni ne hâlâ getirdiğine bak. Senin derslerin hep iyidir. Tatilde eğlenmelisin."

Annem böyleydi işte. Babamın tam aksine, eğlenmem gerektiğini düşünüyordu.

"Üstelik en önemli senen. On sekiz yaşına gireceksin. Ders çalışarak bu yılı harcarsan, seni pişman ederim. On sekizinci yaşını eğlenerek geçirmelisin."

Gülerek, "Babam da burada olmalıydı," dedim.

"O despot adamla gerekirse kavga bile ederim ki kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz. Zaten seni sıkmaması için onunla bir konuşma yapacağım," dediğinde gülümsedim. Tabii ki yapacaktı. Annem işleri şansa ve bana bırakmazdı. Muhtemelen katılacağım partiler, tiyatrolar, sinemalar, konserler listesi falan çıkaracak ve onlara gidip gitmediğimi kontrol edecekti.

Bu planını her doğum günümde dinlerdim. On sekizinci yaşımın her gününü özel geçirmemi istiyordu. Ah, doğum günümü düşününce bile yoruluyordum. Mutlaka o günü dolu dolu geçirecektim. Ben doğduğumdan beri o günü planlıyordu.

Tamam, şimdi bunu düşünüp yorulmayacaktım. O gün yorgunluktan ölebilirdim ama şimdi nefes almalı ve yaşamalıydım.

Yatağıma uzandığımda telefonumu kurcalamaya başladım ve Meriç'in mesajını gördüm.

Gönderen: Meriç

Gelemiyorum. Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum, baş belası.

Gönderilen: Meriç

Seni sabırsızlandıracak kadar önemli olan şey ne merak ettim, Meriç Tuna.

Çok geçmeden yeni bir mesaj geldi. O da benim gibi telefon elinde mi bekliyordu? Otel odasında yatağa uzanmış, baş belasından mesaj bekleyen bir Meriç Tuna. Öyle olmadığına emindim.

Gönderen: Meriç

Senden ayrı geçirdiğim günlerde, güneşlenmek ve biraz eğlenmek dışında yaptığım planları duyman için sabırsızlanıyorum. Bu küçük bir ipucu oldu mu?

Gönderilen: Meriç

Hayır, karanlığının içinde oluşan planlar mı yoksa? Bu arada şu an ne yapıyorsun?

Yatağımın üstündeki papatyalı örtünün altına girdim ve onun mesaj atmasını bekledim.

Gönderen: Meriç

Karanlığımın içindeki beyaz noktaya dair planlar. Duşa gireceğim.

Ben daha cevap yazmadan Meriç'ten bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Meriç

Sen?

Havluyu beline dolamış bir Meriç Tuna. Benim hayallerim daha masumdu. Gerçekte ise her şey çok farklıydı.

Gönderilen: Meriç

Uyuyacağım.

Gönderen: Meriç

Tamam. Yarın için kahvaltı?

Gönderilen: Meriç

Ne demeye çalışıyorsun? Yoksa beni özledin mi?

Gönderen: Meriç

Ha ha!

Kahvaltıda görüşürüz, Kayla.

Mesaj atmadım. Telefonu bırakıp yatağın içine doğru kaydım. Meriç'in ne hakkında plan yaptığını bile düşünmedim. Onu sabırsızlandıran şey her ne ise, içimden bir ses bunun beni o kadar da mutlu etmeyeceğini söylüyordu. En azından yarına kadar huzurlu vakit geçirme şansım vardı ve bunu uykuyla tamamlamak istiyordum.

www.kitapevi.org

19

Meriç ile Porsuk Çayı'na karşı bir kahvaltı etmek güzel olabilirdi ama annemle her an karşılaşabileceğimiz bir yer istememiştim. Meriç'e karşı hâlâ ön yargıları vardı ve ben Meriç'i savunmaktan yorulmuştum. Bu yüzden Odunpazarı'nda kafeye dönüştürülmüş bir konakta kahvaltımızı yaptık. Meriç'in sevdiği gibi köy peyniri olan bir kafeydi. Kahvaltı boyunca sıradan sohbetimizin dışına çıkmadık. Planlar ya da özleme mevzusundan anlaşma yapmış gibi kaçtık. Meriç karnını doyurduktan sonra kızarmış dondurma istemişti. Bir de bunun için bekledik. Kızarmış dondurması da geldiğinde, bizi bölecek ya da rahatsız edecek herhangi bir durum kalmamıştı.

Gözlerimin içine bakıyordu. Tarif edemeyeceğim, derin bir bakıştı. Sedirin üstünde huzursuzca kıpırdanırken "Yesene," dedim. Sesim boğuk çıkmıştı. Öksürerek boğazımı temizledim. Meriç dediğimi yapıp dondurmayı

yemeye başladığında bardağımın sonunda kalan portakal suyunu içtim.

"Planlarımı merak etmiyor musun?"

Ve konu gelip çatmıştı.

"Aslına bakarsan beni korkutuyorsun," diye itiraf ettiğimde gülümsedi ve bu gülümseme, korkmakta haklı olduğumu haykırıyordu adeta.

"Yanıma gel."

"Burası Eskişehir, Meriç."

"Ben de bunun farkındayım, Kayla."

Nefesimi sessizce dışarı bırakıp, ona daha detaylı bir açıklama yapmaya hazırlandım. Etrafta dolanan insanlar olmadığını gördükten sonra usulca açıkladım. "Burada senin yanında oturmamam daha iyi. Muzip gözlerinden ne kadar haklı olduğumun kanısına varıyorum."

"Seni öpmek istediğimi saklayacak değilim. Son seferki gibi bile olabilirdi ama ayrı geçirdiğimiz zamanı düşünürsek, yapmak istediğim şey çok daha farklı."

"Ve tam da bu nedenden, yanında değil de burada, karşında oturmam daha sağlıklı."

Meriç dondurmasını yarıda bıraktı. Önümüzdeki masanın üstünden bana doğru eğildiğinde onu duyabilmek için biraz yaklaştım.

"Oysa ben, on sekizinci yaş gününde nasıl benim olacağınla ilgili yaptığım planları senin kulağına fısıldamak istiyordum."

Utanarak arkama yaslandığımda Meriç benden daha yavaş hareket etti. On sekizinci yaş günüme dair tek plan yapan annem değildi anlaşılan.

"Burası bunu konuşmak için hiç uygun değil."

Elimi saçlarımın arasından geçirirken yüzümü saklamak asıl amacımdı ama Meriç'in benden bir an olsun ayrılmayan gözleri beni rahat bırakmıyordu. Sonunda pes edip ellerimi dizlerimin arasında birleştirdim.

"Seni nasıl öpeceğime, ısıracağıma dair planlarımı duymak için buradan daha iyi bir yer var elbette. Otel odama gidelim."

"Hayır!"

Meriç çoktan yerinden kalkmıştı bile. Elimi tutup beni kaldırırken son anda çantamın sapını yakalayabildim. Dengemi toplayana kadar kasaya ulaşmıştık. Meriç cebinden çıkardığı bir yüzlüğü kasaya bırakıp çıkışa yöneldiğinde, bahşiş konusunda ne kadar cömert olduğuna tanık olmuştum.

Kiraladığı arabanın–ki bu kiralık araba bir Porsche'du– ön koltuğuna oturduğumda Meriç hemen yanımdaydı. Ben daha kemerimi takmadan o çoktan arabayı çalıştırmıştı. Porsche o kadar güzeldi ki... Sadece araba demek hakaret gibiydi. Beyaz Porsche'un içinde rüyalar alemine dalmak çok kolay olsa da, Meriç'in beni otele götürmesine izin veremezdim.

"Bir yerde dur ve konuşalım. Otel olmaz. Meriç, asla! Herkesin birbirini tanıdığı bir yer ki annem yıllar önce otellere iş yaptı. Onu çoğu kişi bilir. Lütfen!"

Ve yalvarmalarıma karşı Porsche asil bir hareketle ara sokaklardan birine girdi.

"Arka koltuk."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra onun gibi arabadan inip arka tarafa geçtim. Diken üstünde oturuyordum. Meriç beni kendine çektikten sonra çenemden nazikçe tutup ona bakmaya zorladı.

"Seni dinliyorum."

"Konuşmaktan daha iyi şeyler yapabiliriz."

Dudağı benimkinin üstünü kapadığında naz yapmadım. Elim hemen onun saçlarını bulmuştu. Bu yumuşak siyah saçları özlemiştim. Dediği gibi, partideki gibi öpmüyordu. Daha sertti. Dili bir sanatçı gibiydi. Ne yaptığı iyi biliyordu. Darbeleri sert ama bıraktığı etki yumuşacıktı. Saniyeler sonra onun kucağındaydım. Çıplak dizlerim deri koltuğa bastırılmış haldeyken Meriç'in elleri eteğimin altındaydı. Dizimin iç kısmının iki parmak üstünde duran elleri hareketsizdi. Benimkiler ise onun saçları arasında yaramazlık yapıyordu.

Yarım dakika sonra sırtım Porsche'un karamel rengi deri koltuğuna yaslanmıştı. Meriç hemen üstümdeydi ve boynumu öpüyordu. Yeni çıkmaya başlamış sakallarının dudağımın hemen üstünü tahriş edeceğini ondan ayrılınca fark etmiştim. Neyse ki Meriç benden daha tecrübeliydi. Neden bilmiyorum ama ellerim onu keşfetmek istiyordu. Meriç'in dudakları boynumdan kulağıma doğru çıkarken, başımı yana çevirip yanağımın bir tarafını deri koltuğa iyice bastırdım. Artık dudakları kulağımın hemen arkasındaydı. Burnu saçlarımın arasındayken dudağımdan hafif iniltiler çıkmasına mani olamadım. Bedenim

yanıyordu. Sanki şehrin etrafında bir tur atmıştım. Ciğerlerim pompalanıyordu. Ellerim nedenini bilmediğim bir şekilde benden bağımsız hareket ediyordu. Meriç kızarmış kulağımı dudaklarının arasına alıp çekiştirdiğinde parmaklarımın yarısı pantolonunun içindeydi. Başparmaklarımı kemer yerine takıp onu kendime biraz daha çektiğimde, iniltiyle karışık bir ses kulağımın içini doldurdu.

"Sen... Beni bu kadar etkileyen tek kızsın, Kayla Askaya," diyerek ellerimi tutup başımın üstünde kenetledi.

Ona dokunmamıştım. Ona neredeyse dokunmuştum ve o daha ilerisine izin vermemişti. Daha ilerisine gideceğimden değil ama sonrasında ne tepki vereceğini merak ederken bulmuştum kendimi. Bu merak duygusuyla dudağımı dişlediğimde eğilip kendi dişlerini dudağıma geçirdi. Acıtmamıştı.

"Sen... Beni bu kadar büyüleyen tek erkeksin, Meriç Tuna."

Dudağımı onun dişlerinden kurtardığımda söylediğim sözün ardından "Hep öyle kalmak isterim," dedi. Sanki farklı bir seçenek mümkünmüş gibi.

"Otele gidelim."

"Hayır, Meriç."

"Neden? Seni istiyorum, Kayla. Doğum gününe dair hiçbir şey söylemedin."

Ellerimi ondan kurtarıp göğsüne yasladıktan sonra üstümden kalkması için onu ittirdim. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Tekrar oturur pozisyona geldiğimde "Neşe'yle buluşacağıma söz verdim. Gitmem gerek," dedim. Bu yalan değildi.

Meriç biraz bozulmuş gibi olsa da ısrar etmedi. Beni caddenin başında bıraktığında hâlâ onun etkisindeydim.

Neşe'yle buluşacağımız yere gittiğimde Ömer'i görünce biraz şaşırmıştım. Onun geleceğinden haberim yoktu ama önemli de değildi. Gülümseyerek ona sarıldıktan sonra "Nasılsın?" diye sordum.

"En son sorduğundan beri hâlâ iyiyim, Kayla. Tatil boyunca siz iki kız yüzünden telefon elimden düşmedi," diye sitem ettiğinde Neşe onun dudaklarını sıkıp "Ne sandınız acaba, Ömer Bey? Tabii ki düşmeyecekti," dedi.

İlişkilerinin ilk döneminde bu kadar yakın değillerdi ama Meriç yüzünden ayrıldıklarından sonraki ikinci dönemlerinde daha fazla yakınlaşmışlardı ve bu rahatsız ediciydi. Ben Meriç'in dudağını sıkamazdım. Yani belki yalnızken ve onu uyandırmak için bunu yapardım ama böyle insan içinde yapamazdım.

"Daldın, yeni."

Ömer'e bakıp gözlerimi sakince, hiç acele etmeden devirdikten sonra "O yanındaki benden daha yeni," dedim.

Gülerek Neşe'nin burnunu sıktıktan sonra "Ona atmaya çalışma. Yeni sensin," dedi. Adımı 'yeni' diye değiştirsem olurdu sanırım.

"Kayla, Berkan geliyor."

Neşe rahatsızca kıpırdandığında "Çok doğal değil mi?" diye sordum.

"Berkan kim bilmem ama arkasından da Meriç geliyor."

Ömer panik olmam için asıl açıklamayı yapmıştı. Oturduğum yerde dikleştiğimde "Sarışınım," diyerek biri gelip yanağımı öptü. Berkan.

Aramıza hoş geldin.

Kendimi rahatsızca geri ittirdiğimde "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

"Bebeğim, benim mekânımdasın ve seni özlediğimi biliyorsun," dedikten sonra düşük pantolonunu yukarı çekip yanıma oturdu. Ömer'e kafasıyla selam verip "Merhaba," dediğinde Neşe, Ömer'in kolunun altından çıkmıştı.

Meriç çok kısa bir an sonra sandalye çekip çaprazıma oturdu ve "Selam," dedi soğukça.

Meriç'in işi yok muydu? Yoksa işi Porsche'u park edecek uygun bir yer bulmaktan mı ibaretti. İki sokak ötede büyük bir kapalı otopark olduğunu biliyordum.

Hepimiz "Selam," diye mırıldanırken, Berkan elini Ömer'e uzatıp "Berkan," dedi. Ömer elini sıkıp kendini tanıtınca, Berkan bu kez elini Meriç'e uzattı.

Meriç yavaş hareketlerle cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra Berkan'ın havada bekleyen elini sıktı.

"Meriç," diye ben tanıttığımda Berkan kafasını sallayıp "Buradan değilsiniz herhalde?" diye sordu. Meriç'in sohbet etmeyeceğini hepimiz biliyorduk. Neyse ki Ömer "Evet. Tatil," dedi kısaca.

Meriç sigarasını yaktığında yerimde huzursuzca oturuyordum.

"Kayla, istersen seninle yer değiştirelim?"

"Ha?"

"Sen sigara sevmezsin."

"Öyle mi? Ben tam tersini düşünüyordum."

Meriç'e döndüğümde yüzünde piç bir ifade vardı. Dudağını yukarı kıvırmış, elindeki sigarayı sanki düşecekmiş gibi tutarken gülümsüyordu.

"Kayla, sigaradan nefret eder." Neşe benim yerime konuşmuştu.

Meriç kafasını salladı ve sigarasını dudaklarına yerleştirip derince içine çekti. Yanakları içine doğru batarken elmacık kemikleri belirginleşmişti.

"Yer değiştirmek istemediğine emin misin?"

Berkan'ın yeni sorusuyla Meriç sandalyemi tutup kendine doğru çekti. Dumanı bana doğru üflediğinde tüm bakışlar üzerimizdeydi. Ve ben konuşmayı beceremeyen yaşını doldurmamış bebekler gibiydim.

Berkan sandalyesinde rahatsızca otururken elimi kaldırıp "İyiyim ben. Açık hava. Rahatsız etmiyor," dedim ki bunun koca bir yalan olduğunu hepsi biliyordu. Ben açık havada bile sigara dumanından rahatsız olurdum. Kokusundan saatlerce şikâyet edebilirdim. Ki etmiştim. Berkan'ın bunları unutması imkânsızdı. Arkadaşı yanımda sigara içti diye bir gün boyunca burnundan getirmiştim.

"Siz?" deyip ikimizi işaret ettiğinde "Arkadaşım," dedim.

"Yani sevgili değilsiniz, öyle mi?" diyerek sorularına devam ettiğinde, içimden onun merakına bir küfür savurdum.

"Karışık."

Neşe yine benim yerime cevap verip ona sus bakışları attığında, içimden ona teşekkür ettim. Onunla alışverişe bile çıkabilirdim ki biz Neşe'yle alışverişe çıktığımızda sonunda mutlaka ben ölüyor duruma gelirdim. O kadar çok gezer ve hiçbir şey beğenemezdi. Gerçekten buna katlanabilirdim şu an.

"Bana ait olan bu kız senin eski sevgilin mi yoksa?" derken Meriç yaslandığı yerden ayrılmış, masaya doğru biraz eğilmişti. 'Sevgilin' derken gereksiz ve aşağı seviyede bir şey söyler gibi küçümseyerek tonlama yapmıştı. Ve biraz önce benim ona ait olduğumu da dile getirmişti.

Buralarda bir su olması gerekmiyor muydu? Hani şu insanların çeşitli durumlarda boğazı kuruduğunda ihtiyaç duyduğu temel şey? Buralarda cidden olması gerekiyordu.

"Biz hep birlikte oluruz. Araya başkaları girse de sonunda birbirimizi buluruz."

Öksürmeye başladığımda Neşe hızlıca yerinden kalktı. Berkan bana–tedirginlikten masada olduğunu görmediğim–su bardağını uzattığında ona kaşlarımı çatarak baktım. Bana hâlâ yumuşak gözleriyle bakarken elindeki bardağı tutup bir yudum aldım.

"Biraz izin verir misiniz?" dedikten sonra bileğinden tutup onu kaldırdım ve peşimden sürükledim. Dışarı çıkana kadar tek kelime etmeden beni takip etmişti. Merdivenlerden hızlıca inip karşısına geçtikten sonra "Derdin ne senin?" diye bağırdım.

"Sakin ol, bebeğim," diyerek kollarımı tutmak için uzandığında geri adım attım. Kollarımı kaldırıp aramıza bariyer kurduktan sonra "Kendini de, beni de öldürmek mi istiyorsun, seni sersem? Ah, ama haklısın, orada da

birbirimizi buluruz değil mi?" diyerek bağırmaya devam ettim.

Berkan ellerini beline koyup "Ne var biliyor musun, bebeğim. O çocuktan korkmuyorum!" dedi.

Ağzım 'O' şeklini alırken kollarımı tutup aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Bilirsin işte, Kayla. Biz böyleyiz. Rahat. Sen oraya gittiğinde yeni biri olduğunu tahmin ettim ama bu o kadar önemli değil. Seni benden iyi kimse tanıyamaz. Başkaları sadece eğlence. Bu çocuk da öyle."

Kollarımı okşarken kaşlarımı çattım. Ciddiye almayabilirdi ama bu Meriç'in onu dövmeyeceği anlamına gelmiyordu. Evet, Meriç ile ilk karşılaştığımda bana da bu tavırları gösteri gibi gelmişti. Hatta o bardaki çocukları ciddiye almamıştım. Neşe'nin de ilk geldiğinde ciddiye almadığı gibi. Ama sonuçta ikimiz de ağzımızın payını almıştık.

Berkan'ın da bunu tecrübe etmesini istemiyordum. Bizi kurtaran bir Bora ve Meriç vardı ama Berkan'ı Meriç'in elinden ben kurtaramazdım. Denerdim tabii ki ama Meriç istemediği müddetçe onu kimse durduramazdı.

"Düşündüğün gibi değil. Lütfen bunu sonra konuşalım. Onunla tartışmanı istemiyorum. Şimdi git," dedim sakin olmaya özen göstererek.

Gözlerimin içine bakıp yanağımı okşadıktan sonra "Pekâlâ, sarışınım. Senin istediğin gibi olsun," dedi. Eğilip yanağımı öpmesine ses çıkarmadım. Uzun zamandır birlikteydik. Arkadaş ya da sevgili. Bir şekilde birbirimize hep yakındık biz. Bunu ondan esirgeyemezdim. Göz kırpıp yürümeye başladığında gülümsemeye çalıştım.

Harika.

Bu durumla nasıl başa çıkacaktım acaba?

Karşısındaki tehlikeli kara kutuyu ciddiye almayan, umarsız bir çocuk... Tepkisini tam anlamadığım, karmaşık ve ne yapacağı belli olmayan bir çocuk... Ve arada kalmış ben.

Yazımı berbat etmek isteyen eski bir sevgili, beni berbat etmeye çalışan neyim olduğu belli olmayan bir çocuk, beni kurtarmaya çalışan bir dost, iki dost ve ben.

Ben onun yokluğunda kendime yeniden kavuşmuşken, bir anda neden ortaya çıkmıştı ki sanki? O varken... Yani o hep vardı zihnimde ama... Bedenen yakınlarımda olduğunda ben olmuyordum. Kontrolümü kaybediyordum. Değişik bir kız oluyordum. Belki gerçek ben onun yanındaki bendim ama umurumda değildi. Kontrolümü kaybetmeyecektim. Yeterince ağlamıştım.

Dört beş ayda tüm dengeleri değiştirmişti. İlk zamanlarda onunla iyi başa çıkıyordum. Onun yanında bulunmak zihnimi bulanıklaştırmıştı. İlaç gibi. İlk aldığında iyi hissediyorsun ve sonra seni uyuşturuyor.

Tam da böyleydi işte.

"Gitti mi?"

Ömer'e bakıp kafamı salladıktan sonra "Her şeye rağmen beni zor durumda bırakmayı istemez," dedim.

Berkan kötü bir çocuk değildi. Ben onunla uzun yıllardır tanışıyordum. Eğlenceli, komik bir çocuktu ve onunla vakit geçirdiğimde hep eğlenirdim.

"Berkan dünyanın en tatlı, boşboğaz ama düşünceli insanlarından biridir."

Neşe beni desteklediğinde "Boşboğaz kısmında aynı şeyi düşünüyoruz," diyerek Meriç konuya dâhil oldu. Sigarasını hâlâ söndürmemişti. Elinde düşecek gibi tutarken bana bakıyordu.

"Biz iyi anlaşıyoruz. Öyle büyük bir problem değil."

"Evet. Hiç konuşmayan insanlarla iletişim kurmak daha zor."

Neşe ılımlı olmaya çalışırken, aslında ne kadar doğru bir noktaya parmak basmıştı. Meriç pek konuşmadığı için tartışırdık hep. Onu tanımama bile izin vermiyordu. Sürekli susuyordu.

"Haklısın, sevgilim. Bu ikisi burada takılırken, biz biraz dışarı çıkalım mı? Sana bir şey göstereceğim."

Ömer'in teklifini Neşe gülümseyerek onaylayınca ellerimle oynamayı bıraktım. İkisi çıktığında Meriç'e dönüp "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" diye sordum. Onu uyarmalıydım. Berkan'a zarar vermeyeceğinden emin olmalıydım.

Sigarasını söndürdükten sonra arkasına yaslanıp "Neden ona zarar vereyim ki?" dedi. Bu rahat tavrı beni de biraz sakinleştirmişti ama ona tam olarak güvenmiyordum.

"Seni kızdırmadı mı?" diye tereddütle sordum.

Yine yayılarak oturmuştu. Arkasına iyice yaslanıp beni süzdükten sonra "Uzun süredir seninle uğraşıyorum, Kayla. Yani çocuklarla uğraşmaya biraz alıştım," dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaş verdikten sonra "Çok komiksin!" diye homurdandım. Bu arada garson ben yokken verilen siparişleri getirmişti. İki dondurmayı bırakıp gittikten sonra Meriç başparmağını alt dudağının üstünde gezdirdi.

"Seninki frambuazlı."

Gözlerimi o söyleyene kadar hiç umurumda olmayan dondurmaya çevirdim. Tamam, yiyemem diye oyunbozanlık yapmayacaktım. Frambuazlı severdim. Reddetme lüksüm yoktu. Önüme çekip kaşığı dondurmaya batırdım. Dudaklarıma götürdüğümde soğuk dilimi uyuşturdu bir süre sonra.

"Öyle bakma. Frambuazlı rujumu kullanmıyorum, Meriç," dedim umursamadan. Dondurma beni kendimde tutuyordu. Onun zihnimi bulanıklaştırmasına izin vermeyecektim. Kendimde olmalıydım.

"Portakallıya dönüş yaptığını fark etmemin üstünden çok geçmedi, Kayla."

Demek bunu fark etmişti. Bense onu öperken tamamen zihnimin kontrolünü kaybedip, sadece anın tadını çıkarıyordum. Aramızdaki fark buydu. O ne yaptığını biliyor, ben kontrolsüz bir manyak gibi davranıyordum.

"İyi o halde, geri dönüş yapmayacağımı tahmin edersin."

Şu an hayatta yüzünü görmeyi en çok sevdiğim, günlerce yüzünü görmedim diye sızlandığım, kendimi depresyona soktuğum çocuğun yüzüne kendi irademle bakmıyordum. Bende bir değişiklik vardı gerçekten.

Onunla ilk tanıştığımız halime geri dönmüştüm ve bu iyi hissettiriyordu.

"Yemeye devam edecek misin?" diye sorduğunda boğazımı temizleyip yeni bir kaşığı ağzıma götürdüm. Soğuk dilimi uyuşturmaya devam ederken bir bakış atıp "Ne sandın?" dedim. Omuz silkip bir kaşık dondurmayı daha dilimin üstüne bıraktıktan sonra arkama yaslanıp erimesini bekledim. Meriç kendi dondurmasına uzanıp, kaşığını muzlu dondurmayla doldurduktan sonra ağzına alıp emdi.

Mantıklı yanım 'BAKMA!' diye bağırırken irademe onu dinlemiyordu. En sonunda dudağını ısırıp yeni bir kaşık aldığında, gözlerimi kırpıştırıp kendi dondurmama uzandım.

Bu sefer ona bakmayacaktım.

Bakmadım da.

Kontrolüm hâlâ biraz benim elimdeyken burnu kulağıma değince hareket etmedim. Ağzımdaki dondurma erirken Meriç'in soğuk dili kulağımda gezdi. Dilinin ucunda dondurma olduğuna bahse girerdim. Eliyle nazikçe saçlarımı omzumun arkasına ittirdikten sonra kulağımdaki dondurmayı emdi.

Yeniden öksürdüğümde geri çekilip "Ne oldu, *bebeğim*? Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu. 'Bebeğim'e özel bir vurgu yapmıştı. Berkan bana hep 'bebeğim' derdi. Bunu duymuş olabilir miydi?

Tabii ki duymuştu. Meriç normalde böyle bir şey söylemezdi.

"Berkan'ı mı taklit ediyorsun?"

Bacağını diğerinin üstüne kabaca attıktan sonra cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağını masanın üzerine bıraktıktan sonra bir nefes

çekip sigarayı dudağından uzaklaştırdı. Etrafa baktıktan sonra yeniden gözleri beni buldu.

"Buraya geldin ve bir süre beni görmedin diye dengemizi değiştireceğini mi sanıyorsun, Kayla?" diye sorduğunda beni küçümsemişti. Bunu ses tonundan anlamıştım. İşte şimdi dondurma yemeyi ben de bırakmıştım. Sandalyemi ondan uzaklaştırıp sigara dumanından kaçarken "Buraya geldim ve biraz daha kendim gibi hissettim, Meriç. Bir şeyi değiştirmeye çalışmıyorum," dedim.

Sigarayı dudaklarının arasına götürüp derin bir nefes çektikten sonra dumanı bana doğru üfledi.

"Emin olmak için soruyorum. Yaptığın şeyler bir anlık değil, öyle mi?"

"Bazı şeyler değişebilir, Meriç!" deyip, iştahımın kaçmış olmasına rağmen dondurmayı önüme çektim ve bir kaşık aldım.

Umursamaz bir tonda "Biraz önce şahit oldum," dedi ve yerinden kalkıp yürümeye başladı. Gideceğine dair tek kelime etmeden çekip gitti.

Yapayalnız kaldığımda inleyerek dondurmamı yemeye geri döndüm. Sakin bir hayat istiyordum. En azından tatilde böyle olması gerekiyordu.

Eve döndüğümde annem henüz gelmemişti. Meriç'in davranışlarını anlamaya çalışırken kilo veriyordum. Zihnimin harcadığı enerjiyle gözlerimden ışık saçabilirdim. Mümkün olsaydı bunlar olurdu. Zihnen o kadar yorulmuştum ki pes ettim. Ona mesaj atmak en mantıklısıydı. Yatağımın üstüne uzandıktan sonra telefonu elime aldım.

Gönderilen: Meriç
Ne yapıyorsun?

Kafedeki tuhaf tepkisinden sonra uzunca bir süre cevap vermesini beklemiyordum ama o beni şaşırttı.

Gönderen: Meriç
Seks.

Ekrana öylece bakarak dakikalar geçirdim. Bedenim bir anda buz kesmişti ve ne yapacağımı bilememiştim. Şaka olup olmadığını düşündüğüm çok kısa bir an içinde nöronlarım *'O şaka yapmaz!'* diyerek beynime sinyalleri iletmişti. O şaka yapmazdı. Gerçek olduğundan adım kadar emin olduğumda bedenim yeniden ısısını düşürmüştü.

Ne diyebilirdim ki?

Ne yapabilirdim ya da? Hiçbir şey!

Ağlamayacaktım. Onun için ağlayabilirdim ama onun piçliği için ağlayamazdım. Bu sebepten beni ağlatamazdım. Sinirli değildim. Olmam gerekirdi ama değildim. O böyleydi. Tam tersi davranışlar beklersem aptal olurdum. O hep böyleydi.

Bu yaptığını doğru göstermiyordu ama böyleydi.

Tüm bunlara karşı bedenimin titremesine engel olamıyordum. Hızlıca yataktan kalktım. Dolaptan battaniyeyi çıkardıktan sonra havanın ne kadar sıcak olduğunu umursamadan yatağa uzanıp üzerime çektim.

Kızamıyordum. Kızmam gerektiğinden emindim ama şoka girmiştim. Hiçbir tepki veremiyordum.

Dizlerimi karnımın üstüne doğru çekip kollarımı doladıktan sonra çenemi dizime yasladım. Başım da yorganın altında olunca titremem biraz azalmıştı. Gözlerimi kapatıp sessizce nefes aldım. Bir anda yorulmuştum. Bedenim ağırlaşmıştı ve uyumak istiyordum.

Çok geçmeden de uykuya dalmıştım. Bana kısa bir süre gibi gelen bir andan sonra kapının ziliyle gözlerimi yeniden açtım. Sürünerek yataktan aşağı indikten sonra, kapıya doğru duvara tutunarak yürüdüm. Gözlerimi doğru düzgün açamamıştım bile. Annemin neden anahtar almadığını merak ederek kapıyı açtığımda Meriç ile karşı karşıya gelmeyi beklemiyordum.

"Defol git!" deyip kapıyı kapatmak için hareketlendiğimde elini uzatarak bana engel oldu. İçeri girdiğinde "Seni görmek istemiyorum!" dedim ama aldırış etmedi.

"Öfken kaç saat sürer?"

Dalga geçiyor!

Dişlerimin arasından inleyerek omuzlarına vurduktan sonra "Pisliğin tekisin! Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

Bileklerimi tutup "Başka?" diye meydan okuduğunda "İğrençsin!" dedim yüzüne bakıp.

"Başka?"

"Senden iğreniyorum. Seni midesiz. Yüzsüz. Açgözlü. Seks düşkünü..."

Dişlerimi sıkıp nefesimi titrekçe dışarı bıraktığımda "Devam et," dedi. Göğüs kafesim sıkışmış ve nefes almak zorlaşmıştı.

"Boş versene. Değmezsin," dediğimde aklından ne tür bir oyun geçirdiğini düşünüyordum. Neden evime kadar gelip, ondan ne kadar nefret ettiğimi görmek istiyordu ki?

"Devam et!" diye bağırdığında gözlerimi kısıp titreyen ellerimle omuzlarına bir kez daha vurdum.

"Zengin piçi! Her şey senin istediğin gibi olacak sanıyorsun, değil mi? Şımarık!"

"Sanmıyorum."

Sakinliği beni öldürecek en önemli etkendi. Bana *seks* yaptığını yazan bir mesaj atıyor ve sonra buraya gelip sakince karşıma dikilebiliyordu. Üstüne üstlük bana meydan okuyordu.

"Ne?" diye sorduğumda burnumdan soluyordum adeta.

"Sanmıyorum. Öyle," dediğinde özgüveninin altında boğulacağımı sandım. Ama sakin olmalıydım. Neden bilmiyorum. Beni çıldırtmak istiyordu ama ona istediğinin daha fazlasını vermeyecektim.

"Çık git evimden!" diyerek kapıyı gösterdiğimde, beni ve söylediklerimi bir saniye bile bir yerine takmadan "Sana göstermemi ister misin?" diye sordu.

Sinir bedenimin her hücresindeydi. Şu an her hücremle ondan nefret ediyor, acı çekmesini istiyordum. Bu uzun sürmeyecek biliyordum ama şu an sadece bunu istiyordum.

"Bana ne göstereceksin, Meriç? Ne kadar iğrenç olduğunu yeterince kanıtladın," dedikten sonra yeniden yüzümü buruşturdum. Bana resmen seks yaptığını söyleyen bir mesaj atmıştı.

Ukalaca bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra "Neden bu kadar kızdın? Seni aldatmışım gibi davranıyorsun. Oysa aramızda bir bağ olmadığını biliyorsun," dedi.

Sakindi. Benim aksime o sakindi. Ve şu an üste çıkıyordu. Bilmişlik taslıyor ve beni parçalıyordu. Bedenim kasılmaktan parçalara ayrılabilirdi.

"Seni aldatmam için bir birlikteliğimiz olması lazım yanılmıyorsam."

"Yok mu?" dedim yeni bir şok dalgasıyla. Koca çenemi kapasam daha az aptal gözükürdüm.

"Var mı?" diye bana soruyla karşılık verdiğinde, diğer söylediklerine veremediğim öfkeli tepkiyi bu söylediğinden çıkardım. "Senin için hayatımın düzenini bozuyorum. Sadece sana zarar vermesinler diye yaptığım şeyleri yapmamaya başlıyorum. Sen hiç bunu önemsemiyorsun. Ve sadece bir kez bunu boş verip kendim gibi davrandığımda sen benden nefret ediyorsun. Emin misin?" diye sorduğunda dalga geçtiğini düşündüm. Böyle üste çıkabileceğini mi sanıyordu? Çünkü bunu bana unutturup, kendimi suçlu hissetmemi sağlayamazdı. Böyle değil.

"Şu an senden oldukça nefret ediyorum, Meriç."

Elini kaldırıp terden yüzüme yapışan saçımı nazikçe kulağımın arkasına ittirdikten sonra "Neden biliyor musun?" diye sordu sakince. Pürüzsüz çıkan boğuk sesi beni uyuştururken, tırnaklarımı avucumun içine batırıp buna engel olmaya çalıştım.

"Çünkü sen iğrenç bir şey yapıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip sakince beni suçlu göstermeye çalışıyorsun."

Dudağını yukarı kıvırıp saçımla oynamaya devam etti.

"Seni istediğimi söylüyorum ve sen tek bir tepki vermiyorsun. Sonra bana eski erkek arkadaşını savunup, sana yaklaştığımda benden kaçıyorsun. Ben senden bir tepki beklerken, sen o çocuğa beni arkadaşın olarak tanıştırıyorsun. Arkadaşın!" dedikten sonra sırtımı duvara yasladı. Elleri belimi kavradığında "O zaman neden bana seni aldatmışım gibi davranıyorsun, Kayla? Üstelik benim kimseyi aldatmayacağımı bilmen gerekirken!" diyerek nefesini yüzüme üflediğinde yutkundum.

"Ne diyecektim, Meriç? O bana sahip ama aramızda hiçbir şey yok. Daha doğrusu biz adını koyamadık. Böyle mi? Ne yani, kıskandığın ve kızdığın için mi başka biriyle yattın?"

"Sesini yükseltme!"

"İnsanlara 'Ben Meriç'in kızıyım,' diye kendimi tanıtamam, üzgünüm. Bundan bir şey anlayacaklarını sanmıyorum."

Şu an resmen kavga ediyorduk. O sakin ama tehlikeli sesini kullanıyor, ben bağırıp çağırıyordum. Kaşlarımı çatmaktan yüzüme bir ağrı girmişti. Ben *arkadaşım* dedim diye kendini arkadaş olduğumuza inandırmış ve gidip başka biriyle yatmıştı. Çocukça davranan bendim, evet. Çocuk olan bendim çünkü. Hep ben olurdum zaten!

"Yine aynısını yapıyorsun. İnsanlar ne der, ne düşünür diyerek hareket ediyorsun. Sen orada beni ne durumuna düşürdün, bir fikrin var mı? Sen benden kurtulmak istiyorsun ama ben senin peşine takılan aklını yitirmiş, takıntılı bir sapığım!"

"Anladım. Kıskançlık falan değil. Gururun incindi. Ah! Düşün bakalım, benim senin yanında ne kadar gururum inciniyor?" diyerek dalga geçtiğimde kaşlarını çatmayı bırakıp sakince yüzüme baktı.

"Senin gururunu bilerek incittiğim bir an oldu mu?" diye sorduğunda kahkaha attım.

"Beni kovdun, Meriç. Sana yardım etmek istedim ve sen tiksinerek beni kovdun."

"Kızgındım."

"Bu bir şeyi değiştirmez."

Elini saçlarının arasından geçirip bir adım geriledikten sonra "Üzgünüm. Senin gururunu incitmek istemedim. Ben kızgındım ve babam yüzünden korkuyordum. Gerçekten üzgünüm," dedi.

Ondan duymaya alışık olmadığım şeyler beni donuklaştırırken, bir yandan da hâlâ kendimde kalmayı deniyordum. Onun tanımlayamadığım ahlak kuralları vardı. Çoğu konuda ahlaksız olan bu çocuğun değişik ahlak kuralları beni şaşırtıyordu. Ve o kadar samimiydi ki, kendimi kötü hissediyordum.

"Pekâlâ. Tamam. Öyleyse..." dedikten sonra elimle saçımı karıştırdım. Meraklı ve beklentili gözlerle bana bakarken, bir adım daha gerileyip bir çocuk gibi bana baktı. Kendimi daha fazla kötü hissettiriyordu böyle yaparak. "Ben ne diyeceğimi bilemedim ve öyle dedim ama sana öyle hissettireceğimi düşünmedim. Üzgünüm," dediğimde bakışlarını benden çekmeden eliyle ensesini kaşıdı.

"Yani. Sorunumuz halloldu mu?" diye sorduğunda bir çocuk kadar masum bakıyordu. Beklenti dolu gözlerine ve

yumuşak sesine hayır demek ne kadar zor gelse de, dilimin üstündeki ağır taşı oynatıp "Hayır. Bu yaptığın şey için bir bahane değil. Seni ne kadar önemsediğimi biliyorsun ve buna rağmen gidip başka biriyle oldun, Meriç. Bunu bu kadar çabuk unutamam," dedim.

Beni boş verip arkasını döndükten sonra yatağımın yanına gidip oturdu. Parmaklarıyla oynarken yere bakıyordu. On iki saniye kadar öylece durduktan sonra "Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu kafasını kaldırıp. Neden bahsettiğini bilmek için kafamı kesip bedenimden ayırabilirdim. İmkânı olsa yapardım.

Yenik düşmüş bir halde hiçbir şey demeden ona bakmayı sürdürdüğümde başını sallayarak gülümsedi.

"Buraya gel," dediğinde sesi yine boğuk çıkmıştı.

İnat edip güçlü olmayı istesem de yapacak gücüm yoktu. Yapmayı daha çok istemiyordum. Merak ediyordum. Yanına doğru yürürken gururumu bir kez daha arkamda bırakmıştım.

Önünde durduğumda belimi tutup kafasını kaldırdı.

"Seni istiyorum. Ve sen hiçbir tepki vermiyorsun. Sonra bana eski erkek arkadaşını savunuyorsun. Uzun zamandır buradasın ve belki fikrin değişmiştir. Eğer onunla birlikte olmak istediğini düşünüyorsan, aklında bir şüphe varsa bana söyle. Çünkü... Ben aklının karıştığını ve onu özlediğini düşündüm. Benimle olduğun için pişman olduğunu düşündüm, Kayla," dedikten sonra durdu, nefes aldı ve devam etti. "Biraz sonra bana onu istediğini bile söyleyebilirsin ama bilmeni istediğim bir şey var."

Cevap vermeden onu bekledim. Eli bel boşluğumda gezinip beni kendine çektikten sonra dudaklarını alnımda gezdirdi. Kulağıma doğru yol bulduğunda nefesimi tuttum. Ne yaptığını bilmiyordum ama beni heyecanlandırıyordu. Onun yüzünden buz kesmiş bedenim, şimdi yine onun yüzünden yanıyordu.

"Sana dokunduğum gibi dokunamıyorum kimseye. Sana dokunduğum gibi olmuyor. Sadece, sen olsan nasıl olurdu diye düşünüyorum..."

Sıcak nefesi tenimi yakarken titrek bir nefes aldım. O ne yaparsa yapsın, vücudumun ona karşı gösterdiği tepkileri kontrol edemiyordum. Duygularımı belki ama vücudumun tepkilerini hayır. Düşüp bayılacak gibi hissediyordum.

"Tek bir an bile şüphe duymadım."

Ağzımdan çıkan kelimelerle, yüzünü benimkinden bana bakabilecek kadar uzaklaştırdı. Gözleri beklentiyle bana bakarken ne istediğini kestiremiyordum. Şu an bilincim benden ayrı bir köşede uykuya dalmıştı. Mantıklı düşünemiyordum bile.

"Ama şimdi lütfen bana biraz izin ver. Yaptığın şey için kendimi toplamam lazım."

Zorlukla kurduğum cümleler kısık bir sesle ağzımdan çıktığında anlayışlı bir şekilde eğilip alnımı öptü. Ah! Bu işte garipti. Bu yeni bir alışkanlığıydı ve cidden hâlâ alışık olduğum bir şey değildi.

"Gururunu incitmek için yapmadığımı bil sadece. Yine de böyle düşündürdüysem... Üzgünüm."

Dudaklarını alnımdan çekip, benden uzaklaştıktan sonra sakince yürüyerek odamdan çıktı. Derin bir nefes alıp ciğerlerime temiz havayı sürükledikten sonra kendimi yatağın üstüne attım.

Bu çocuk beni karıştırıyordu. Tamamen sürprizlerle doluydu ve ona karşı kontrollü olmak dünyanın en zor şeyiydi. Biri sabahtan akşama kadar matematik sorusu çöz dese daha kolay gelirdi. Ciddiyim.

Ve bu gece söylediklerini en az on kez düşünüp inceledikten sonra bir fikre varacağımı bilsem de, bir şeyden adım kadar emindim.

Onun istediği olmuştu. Bir şekilde benim sinirimi almış ve işleri yolluna koyacak sihirli sözcükleri fısıldayıp gitmişti.

Kendinden bu kadar emin olması sadece özgüven değildi. O kıskançlıkla, heyecanla ya da öfkeyle ani şeyler yapıp işini şansa bırakmıyordu. Yaptığı her şeyin ona göre bir açıklaması vardı ve kendinden emindi. Yaptığı şeylerden sorumluydu. Kendini onlardan sorumsuz gibi görmüyordu ve bu her şeye hâkim olan ruh hali insanı etkiliyordu. Meriç işini şansa bırakan bir çocuk değildi. Yaptığının bilincinde, sorumluluklarının farkında, zeki bir çocuktu.

Ve ben ona karşı güçlü olmaya çalışan, ne yapacağını bilemeyen şaşkın bir kızdım.

Derin bir nefes daha aldım.

O insanın hayatındaki ağır bir yüktü ve benim onu kaybetmeyi hiç istemeyen en az yüz trilyon hücrem vardı.

O gittikten sonra yaptığım hatayı düzeltmek için hazırlanıp evden ayrıldım ve Berkan'ın olduğu içkili mekâna doğru yola koyuldum.

Buzlu meyve suyumu içerken bir yandan da ayağımı sallıyordum. Bundan anlamayacak ne vardı ki? Eskisi gibi olmadığımızı ve olmayacağımı anlatmaya çalışıyordum. Sonuçta beş ay kadar ayrı kalmıştık. İkimizin de hayatına farklı insanlar girmişti. Onunkiler önemsiz olabilirdi ama ben hayatıma girenlere önemsiz diyemezdim.

"Bebeğim, seni benden daha iyi kimse tanıyamaz. Anlıyorum. Sıkıldın ve değişik bir şey yaşamak istedin ama sonunda yine birlikte olacağız."

Gözlerimi kaldırıp tavana baktıktan sonra üçe kadar saydım. Anlamamakta ısrar ediyordu. Onun dilinden konuşmam gerekiyordu. Yutkunup yüzüne baktıktan sonra "Sen öyle düşünüyorsun diye birbirimizi bekleyecek değiliz, Berkan. Sen de hayatına bakmalısın, ben de," dedim.

Uzanıp elimi tutmasına ses çıkarmadım. Bunlar ufak şeylerdi. Uzun yıllardır tanıdığım bir çocuktan bunları esirgeyemezdim. Parmaklarımın üstünü okşayıp "Sana öyle davranan biriyle eğlenmeni bile istemiyorum, Kayla," dedi.

"Eğlenmiyorum, Berkan," diye onu düzelttikten sonra elimi çekip meyve suyumdan bir yudum daha aldım. Meriç gibi bir çocukla eğleniyor kategorisinde olsaydım, bu kadar uzun sürmezdi. Onun, bilirsiniz işte, üçüncü randevu barajı falan vardı. Tabii Berkan bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Sana sahip olduğunu söylüyor. Bu sence de fazla özentice değil mi? Çok kitap okuyor olmalı. Özellikle popüler

vampir romanlarını," deyip arkasına yaslandığında ona döndüm.

"Popüler vampir romanlarını sen okursun Berkan. Ve Meriç..."

"Klasik."

Hızla arkamı döndüğümde onunla karşılaştım. Beni nereden bulmuştu? Burada olduğumu ona söylememiştim. Başka birine de söylememiştim.

"Aslında klasikleri okurum. Resimden zaman buldukça," dedikten sonra bir sandalyeyi yanıma çekip oturdu. Gözlerimi ondan alıp, Berkan'a baktığımda yerinde rahatsızca kıpırdanıyordu.

"Resim?" diye şaşırarak sorduğunda Meriç önümdeki meyve suyuna uzanıp eline aldı. Bir yudum aldıktan sonra "Sandığın kadar boş biri değilim. Sayamadığım kadar Türkiye birinciliğim var ve birkaç adet resmim Avrupa'daki çeşitli resim sergilerinde yer buldu. Pek ilgim olmadığından hepsini takip edemedim. Bunlarla benden sorumlu insanlar ilgilenir. Ben sadece çizerim," dedi.

Bardağı masanın üzerine bıraktıktan sonra başıyla beni işaret edip "Son birinciliğimde ilham kaynağım Kayla'ydı. Gözlerindeki..." dedikten sonra kafasını çevirip bana baktı. "Derin-liği anlatan bir resim," diyerek hecelediğinde yutkundum. İkinci ve pek kimsenin bilmediği adıma bilerek vurgu yapmıştı. Tekrar Berkan'a döndükten sonra "Ve onun basit şeylerini bilerek onu tanıyorum iddiasına girmiyorum. Ben daha derinlerini biliyorum," dedikten sonra cebinden sigarasını çıkarıp dudağına götürdü. Sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes çekip, dumanı dışarı üfledi.

"Bilirsin işte. Sanatçı bakış açısı," dedikten sonra normal bir sohbet eder gibi paketini Berkan'a doğru uzattı.

Berkan yavaşça sigaraya bakıp "Kullanmıyorum," dedikten sonra ona doğru geri ittirdi. Meriç omuz silkip paketi pantolonunun ön cebine sıkıştırdığında sigarasını dudağının arasında tutuyordu. Ne kadar ilgi çekici gözüktüğünden bahsetmeye kalksam, birkaç sayfa yazı çıkardı muhtemelen.

Ve ben ne kadar sorunlu bir kızsam, onun bu umursamaz, sigara içen hallerini seviyordum. Sigaradan nefret etmeme rağmen.

"Kayla, çok gevezedir. Herkes onun hakkında kolayca bilgi sahibi olabilir."

Meriç gülerek sigarasını dudaklarının arasından aldıktan sonra dumanı dışarı bırakıp "Geveze değil. Aslında konuşmayı pek sevmez. Soru sormak dışında gevezelik yaptığı bir konu yok," dedi.

Benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Berkan kısaca bana geveze derken, Meriç öyle olmadığımı ve ne durumlarda konuştuğumu söylüyordu.

Düşününce...

O haklıydı. Ben arkadaşlarım arasında bile çok konuşan biri değildim. Sinirli ya da heyecanlı olduğum zamanlar dışında. Bir de meraklı.

Berkan oturduğu yerde kızarırken sinirlendiğini fark etmiştim. Meriç'i boş bir serseri olarak gördüğünü en başında anlamıştım. Ama öyle değildi. Meriç'i farklı yapan da buydu zaten. Derin olan oydu. Umursamıyor gibi gözükse de, her şeye dikkat ediyordu. İyi bir gözlemciydi.

Derin düşünüyordu. Farklı kuralları vardı. Bunlara bağlıydı. Dışarıdan bakıldığında böyle bağları olduğunu düşündürmüyordu ama tanıdıkça ne kadar derin olduğunu öğreniyordunuz. Bu büyüleyiciydi.

"Kayla'yla arandaki şey ne? Ona sahip gibi davranman onun gururunu kırar," diyerek Berkan yerinde dikleştiğinde, Meriç sigarasını yeniden parmaklarının arasına aldı. Parmakları o kadar zarif duruyordu ki sigarası düşebilirdi. Ama onun nezaketine hayran olmuş gibi kıpırdamadan duruyordu. Ve ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorlardı.

"Gururunu mu kırıyor?"

Meriç ilgisini bana verdiğinde onun hassas olduğu o soruyu düşündüm. Meriç'in kızı demek, ilk başlarda benim için berbattı. Çağrıştırdığı anlamlar korkunçtu. Ama Meriç benim hiç o konumda olmadığımı söylemişti. Seviye atladığımdan bahsetmişti. Onun için bir şekilde özeldim. Bu konumda daha önce kimse bulunmadığı için tam olarak ne olduğumu ben de bilmiyordum. Belki de başkaları olmuştu ama ben onlardan bihaber yaşıyordum. Meriç'in geçmişi hakkında biraz soru sorma vaktim gelmişti anlaşılan ama önce bana merakla bakan Meriç'e ve Berkan'a bir cevap vermeliydim.

Nefes alıp arkama yaslandıktan sonra "Öyle değil, Berkan. Meriç farklı biri ve onu tanısaydın, neden öyle davrandığını anlardın. O... Benim... Erkek arkadaşım. Normal bir ilişki değil. Daha özel ve adım koyamıyoruz," dedim.

"Öyle demek. Sen bilirsin, Kayla. Annen, Neşe, ben aynı anda yanılıyor olamayız ya? Hata yaptığını anladığında ben burada olacağım. Şimdilik... Kendine dikkat et."

Berkan ayağa kalkıp gittikten sonra, "İyi duygu sömürüsü," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp başımı salladıktan sonra "Onun hakkında böyle konuşma," dedim. Sonuçta Berkan'ı hâlâ seviyordum. Ona değer vermekten vazgeçeceğimi sanmıyordum. O böyle bir çocuktu. Kızıp, sinirlenir ve çekip giderdi. Ama sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ederdi.

Sigarasını söndürüp "Bana onu savunmayı ne zaman bırakacaksın? Çocuk kendisindeki özgüveni hiç görmeden beni yargılıyor," dedi.

Umurumda değil! Senin de birçok hatan var ama ben seni yine de savunuyorum. Herkese karşı! Berkan... Sadece benim iyiliğimi istiyor. Ama sen bunu anlamazsın ki... Senin için tüm bunlar duygu sömürüsü ve sahte.

"Her neyse..." diye mırıldandım.

"Gidelim buradan."

"Ne?"

"Eskişehir'den gidelim. Burada sen, sen gibi değilsin. Ve ben bundan sıkıldım."

"Daha az senin etkinde olmam senin canını mı sıkıyor?"

"Boş versene, Kayla."

Ve beni ikinci kez yalnız bırakıp çekip gittiğinde, öfkeden tırnaklarımı avucumun içine batırıyordum.

20

Ertesi gün olduğunda anne babası ayrı huysuz kız halime neredeyse geri dönmüştüm ama bu sefer sebebi ebeveynlerim değil, Meriç'ti. Onun gibi davranmıyordu, ne tesadüf ki o da benim kendim gibi davranmadığımı iddia etmişti. Akşama doğru sinirlerim iyice tepeme çıkmıştı, çünkü Meriç'i aramaya çalıştığımda soğuk bir kadın sesi beni hep sesli mesaja yönlendirmişti. Sonunda pes edip Ömer'i aradığımda ise Meriç'in Eskişehir'den ayrıldığını öğrenmiştim. Hem de onu terk ettiğini düşündüğü büyükannesinin şehre döndüğünü öğrendiği için.

Meriç ve büyükannesi...

Onu terk ettiğini düşündüğü büyükannesi.

Meriç'in büyükannesi fikri bile çok yeniyken, terk etmesi fikri durumun ciddiyetini kavramamda bana kolaylık sağlamıştı. Meriç için çok hassas bir konu daha.

Tüm olanların üstüne artık Eskişehir'de kalamayacağımı biliyordum. Bu yüzden annemi ikna etmiştim, okullar açılmadan bir kez daha geleceğime dair.

Otobüse bindiğimde şansımı deneyerek Meriç'e bir mesaj attım.

Gönderilen: Meriç

Otobüsteyim. Dönüyorum.

Göndere bastıktan hemen sonra bir mesaj daha yazdım.

Büyükannenle ilgileniyorsun sanırım. Hâlâ onunla mısın?

Telefon ellerimin arasında, on dakikaya yakın beklemiştim. Şarkı üçüncü tekrarını yapıyordu. Meriç böyle bir çocuk değildi ki. Yani bir şeye kızıp böyle saçma şeyler yapmazdı. Sinir yüklü bir mesaj yazmak üzere telefonu tekrar elime aldığımda mesaj gelince boğazıma saplanan bir sızıyla yutkundum. Titreyen parmaklarımla mesajı açtığımda iyi hissetmiyordum. Nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum. O değişik bir çocuktu. Ona arkadaşım diyorum sorun oluyor, erkek arkadaşım diyorum yine sorun oluyor. Ben ona karşı ne yapacağımı bilemiyordum aslında. Şimdi gönderdiği mesajı okumadan önce nasıl tepki vereceğimi düşünecek kadar beni baskı altında bırakıyordu. Sonunda zihnimdeki tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp mesajı açtım.

Gönderen: Meriç

Evet.

Evet.

Evet'ten anlayacağım şey, bu kadar düşünmeye gerek olmadığıydı. Bu kadar basitti onun için. Tek kelimeyle cevap veriyordu ve ben ne kadar saçma olduğunu bilsem de, ona ne diyeceğimi düşünüyordum. Zavallıydım.

Gönderilen: Meriç

Müsait misin? Yani büyükanne ve torun özel dakikalarından biri mi yoksa?

Ondan cevap beklerken ekranda onun adı çıkınca boğazım kurudu. Mesajlaşmak daha kolaydı. Kulaklığımı telefona takıp açtıktan sonra sessizce "Efendim," dedim.

"Sorun ne?" diye konuya direkt giriş yaptığında "Hiç," diye mırıldandım. Kafamı kaldırıp baktığımda görünürde ayakta gezinen bir görevli yoktu. Bir süre su falan dağıtmasalar iyi olurdu. Oturduğum yerde kayıp kendimi sakladığımda "Öylesine mesaj attın yani? Kafanda neye karar verdin, ben de öğrenilir miyim?" dediğinde içimi çektim.

"Neden bu kadar öfkelisin? Senin ön sevişmelerini kolayca yediremediğim için mi?" derken öfkeden sesimin tonu biraz artmıştı. Hemen kalkıp etrafı kolaçan ettim ama herkesin aynı konumunda devam ettiğini görünce tekrar oturduğum koltukta kaydım.

"Mola yerinde mesaj at. Seni oradan alacağım. Yola çıkıyorum. "

"Hayır!" diye itiraz ettim ama telefonu suratıma kapamıştı bile.

Söz hakkım hiç mi yoktu benim? Hem geliyorum da ne demekti? Neden geliyordu ki? Ah! Onu durduramazdım ki. Boş verip yeniden müziği açtım ve gözlerimi kapadım. Uyuyamayacağımı biliyordum. Karnıma şimdiden büyük bir ağrı tohumu ekilmişti.

Nasıl davranacağıma karar vermem gerekiyordu. Bu gece bir şeyleri düzeltebilir ya da tamamen bozardık. Ve o her ne kadar alfa olarak gözükse de, bu benim elimdeydi. Ona her şeyi unutturacak ya da üste çıkmasına izin vermeyecektim. Arada bir yol deneyebilirdim ama bunu başaracağımdan emin değildim.

Tek emin olduğum şey bitirmek istemediğimdi.

Mola yerini erkenden öğrenip ona mesaj atmıştım. Mola verdiğimizde ise bagajdan bavulumu aldırmıştım. Geriye sadece onu beklemek kalmıştı. Dinlenme tesisindeki restorana girip sıcak bir çorba sipariş ettikten sonra, telefonumu çıkarıp kısa mesajlara girdim.

Gönderilen: Meriç

Neredesin?

Mesajıma cevap yazmak yerine aradığında, hızlı servis ile çorbam da önüme gelmişti. Teşekkür edip telefonu açtıktan sonra "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Etrafa baktım. Korkmaya başlamam için otobüsün harekete geçmesi, buradaki insanların azalması gerekiyordu.

"On beş dakika içinde burada olmazsan iyi hissetmeyeceğim."

"Geldim. Neredesin?" dediğinde dışarıya baktım.

"Çorba içiyorum."

"Tamam," diye cevaplayıp telefonu kapattı. Üç dakika sonra karşıma geçip oturduğunda tabağımı yarılamıştım. Evet, üç dakikada gerilimden kaşık kaşık çorba içmiştim. O geldiğinde ise kaşığı bir kenara bırakıp arkama yaslandım. Bu kadardı işte. O gelince iştahım kaçıyordu. Çok uzaklara. Üstelik bana yine böyle kaşları çatık baktığında yemek yeme ihtimalim eksilerin altına düşüyordu.

"İç de gidelim," dediğinde nefes aldım. Doğru ya, karşıma oturduğundan beri nefesimi tutuyordum.

"Sanırım bu kadar yeter."

Bir bana, bir tabağıma baktıktan sonra "Tamam, kalk," dedi. Masanın üstüne para bırakıp bavulumu aldıktan sonra önümden yürümeye ve başladı. Ben de onu takip ettim.

Mercedes'in içine girip koltuğuna yayıldıktan sonra onu bekledim. Yola çıktığımızda soru sormamak için kendimle savaşıyordum. Araba kullanırken onu sinir etmek istemiyordum. Üstelik kaza riskimizi artıracak derecede hızlı giderken.

"Meriç."

"Tek kelime etme!"

"Çok hızlı gidiyorsun," deyip ona aldırmazken, o da bana aldırmadan hızını daha da arttırdı.

Tamam, ben içimden dua etmeye başlasam iyi olacaktı. Daha fazla konuşup hızını biraz daha arttırmaması için çenemi kapalı tuttum. Kendimi kasarak tek kelime etmemiştim. Sahilde durduğumuzda bir saat erken geldiğimizi

saatime bakıp anlamıştım. Babam beni bir saat sonra bekliyordu. Ona kendim gelirim demiştim neyse ki. Yoksa beni otogardan alacaktı. Ve ben şu an otogarda değildim. Tabii sürpriz yapıp yine otogara gidebilirdi. Yapabileceğim tek şey, gitmemesini dilemekti.

"Sıkıldım," dediğinde kendimi kasmaktan taş kesmiş kafamı ona çevirdim.

"Sırada ne var? Sıkıldım, yapamıyorum, bitirelim mi?" diye dalga geçtiğimde "Neyi bitireceğiz?" diye hızlı bir cevap verdi.

"Sen ve beni. Çıkar ilişkimizi. Lanet olasıca adı konmamış ilişkimizi!" diye bağırdığımda kemerini çözüp arabadan dışarı çıktı. Yerimde oturmuş onu beklerken kemerimi çözmüştüm.

Kapımı açıp "Çık!" dediğinde üstelemeden kendimi dışarı attım. Karşısına dikildiğimde "Çocukluk yapmaktan vazgeçemeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Sinirden bir kahkaha atıp arabaya yaslandıktan sonra "Senin ön sevişmelerini yedirememem çocukluk mu? Tamam, öyleyse buna varım," dedim.

"Derdin ne? Kıskandın mı? Ön sevişmelerimizi özledin de hırsını böyle mi çıkarıyorsun?" diye beni kışkırttığında dişlerimi birbirine bastırdım.

Önüme doğru gelip beni arabayla arasına sıkıştırdığında "İçinden geçenleri söyle bana. Susma," diye meydan okudu.

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım.

"Benim için çıldırıyorsun," deyip alt dudağının üstünde dilini gezdirdiğinde "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım.

"Devam et!" diye o da yüzüme bağırdığında kanattığıma emin olduğum ellerimi çözüp tişörtünü ellerimin arasında aldım.

"Beni delirtiyorsun!"

"Beni istiyorsun."

Sessiz kaldığımda ellerini uzatıp belime sarıldı. Beni kendine çektiğinde ellerim aramızdaydı ama bir engel değildi, daha çok göğüslerinin üstünde duran parmaklarım ona dokunmanın derdindeydi.

"Seni alıştıracağım, Kayla," dediğinde başımı yana çevirdim. Belimin üstündeki parmakları gerildi.

Elleri kalçalarıma doğru inerken "Tabii önce senin isteyip istemediğini bilmem gerek," dedikten sonra dudaklarını çeneme indirip orayı öpmeye başladı. Parmaklarını tenime bastırdığında "Korkuyorum," dedim.

Sonunda söylemiştim işte.

Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzümün kızardığını hissediyordum.

"Ben... Senden önce sadece birkaç kez öpüşmüştüm. Daha fazlası hiç olmadı. Tüm bunlar benim için çok yeni ve... Korkuyorum," diye itiraf ettiğimde, çenesindeki kas seğirse de kaşlarını çatmamıştı.

Ellerini indirip, "Bu yüzden mi bana cevap vermedin?" diye sordu.

Sadece kafamı salladım. Evet, korkuyordum. Ne olacağını bir ölçüde biliyordum ve buna hazır olduğumdan emin değildim. Bu beni korkutuyordu.

"Sana iyi hissedeceğini kanıtlarsam ve öyle düşünürsen?" diye sorduğunda yutkundum. "Sadece deneyeceğim. İstemezsen olmaz."

İstemezsem gidersin!

Başımı yere eğdiğimde "Bana güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Annem gibi olmak istemiyorum."

Elini yanağıma koyup okşadıktan sonra diğer kolunu yavaşça belime sardı. Dudağı yanağımı narince öperken "Sen benim olacaksın. Neden bunu anlamıyorsun?" diye sordu. Alnını alnıma dayayıp başparmağını çenemde gezdirirken cevap vermemi bekliyordu.

"Bekleyebiliriz. Ben daha on yedi yaşındayım," diyerek onu ikna etmeye çalıştım. Bu ikna yöntemimin oldukça saçma olduğunu biliyordum.

Beni şaşırtmayarak "Ne kadar bekleyeceğiz, Kayla? Yeterince bekledim. Evlenmeyi falan mı kast ediyorsun sen? Öyleyse bunun olmayacağını bil!" dediğinde öfkelenmiştim.

Karnından ittirip "Tabii ki beklemiyorum ama neden bu kadar karşısın ki? Sadece her şey anneme olduğu gibi..." diyerek sesimi yükselttiğimde ellerini tekrar belime koydu.

"Sen yetişkin bir kız olacaksın. Bu yüzden seni bekliyorum. Tabii ki korunacağız. İstemediğin bir şey olmayacak,"

diyerek beni ikna etmeye çalıştığında yutkundum. Kaşlarım çatılmıştı. Suratımın asık olduğuna da emindim.

"Ya korkarsam? O anda işte!" diye mırıldanırken başımı yere eğdim. Eğilip dudağımı öptükten sonra "Daha fazlasını isteyeceksin," dedi. Elimi karnına vurup "Ya korkarsam?" diye tekrarladım. Gözlerini devirip "Duruz, tamam mı? İstemezsen ileri gitmem ve bırakırız. Ama deneyeceksin," diye yeni bir anlaşma öne sürdüğünde içimi çektim.

"Ne kadar hoşuna gitmese de, birçok kızla birlikte oldum ve kendimi frenleyemeyecek kadar kontrolsüz değilim. Bana güven, tamam mı?" dediğinde kafamı salladım.

Deneyecektim yani! Ah, bunu düşünmek bile beni utandırıyordu. O an o durmasa birlikte olacaktık belki de. Bilmiyorum, o an düşüncesizce davranıp devam etmesini istemiştim ama bu yaz bir sürü kitap okumuştum ve bunlar daha önce okumadığım türdendi. Korkuyordum işte. Meriç'e iyi hissettirememekten, acı çekmekten ve her şeyi berbat etmekten korkuyordum. Her şeyi berbat etmek tam da bana göreydi. Üstesinden gelebilecek miydim, emin değildim ama biraz önce ona deneyeceğime dair söz vermiştim.

"On sekizinci yaşında benim olacaksın."

Peki, ben buna hazır mıydım? Gerçekten olacak olması fikri beni korkutuyordu. Meriç bunu gerçekten istiyordu. En önemlisi de, benim onu istememekten korkuyordu. Önce Berkan'dan ayrıldığım için pişman olduğumu düşünmüş, sonra da benim onu istemediğimi sanmıştı. Bu düşünce onu korkutuyordu ve bu korkuyu kahverengi gözlerinde saklamayı beceremiyordu.

Başka biri olsa, seks düşkünü biri olarak nitelendirebilirdim ama Meriç'in bu konuya bu kadar takmasının sebebi farklıydı. O, benim onu istediğimi, sevdiğimi görmek istiyordu. Her şeyi birlikte yaşamamızı istiyordu. Karanlığının içindeki beyaz noktaya her şeyiyle sahip olmak istiyordu. Söylemese de, kaybetmekten korktuğunu hissediyordum.

Kollarımı onun beline doladığımda bana sarılıp saçlarımı öptü.

"Benimle olduğun için teşekkür ederim, Kayla."

"Meriç..."

"Şişt!" diyerek beni susturduktan sonra bir eli saçlarımı buldu. Sol koluyla belime sıkıca sarılırken, diğeriyle saçlarımı okşuyordu. Şişt'in ne demek olduğunu biliyordum, şimdi üstünde onun adının yazılı olduğu karanlık kitaptan birkaç cümle okumama izin verecekti. Gözlerimi kapatıp, burnumu tişörtünün üstünden göğsüne sürterek vanilya kokusunu içime çektim.

"Sana değersiz hissettirdiğim her anı benim acemiliğime verir misin bilmiyorum ama ben öyle yapmaya çalışıyorum. Hayatımda senin gibi biri olmasına alışkın değilim." Parmakları zarif hareketlerle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalışırken, dudağını şakağıma hafifçe bastırıp, orayı öptü. "Sana karşı nasıl davranmam gerektiğini hâlâ bilmiyorum. Çok değişebileceğimi sanmıyorum, çünkü bunu istemiyorum ama merak etme... Bir yolunu bulacağım."

Belinin üstünde duran elimi diğerinin üstüne atıp bileğimi tuttuğumda ona daha da sıkı sarılmıştım. Dudağı kulağıma doğru inerken sıcak nefesini tenimin üstünde

hissediyordum. "Belki biraz zor olacak, ikimizi de kanatacak ama... Siyahlığımı bozmadan senin beyazlığını koruyacağım. Seni öyle sevmeyi öğreneceğim, Kayla. Sen hep benim küçük beyaz noktam olacaksın." Küpemi dudağının arasına aldığında içimden bir sıcaklık dalgası geçti. Öyle şiddetliydi ki, onun kollarının arasında dururken bedenimi titretmişti. Dudağı kulağımı bırakıp saçlarımın arasına geldiğinde nefesini tekrar hissettim.

"Bir daha beni terk etmeye kalkışma, Kayla. Senin ait olduğun yer benim resmim." Parmakları boynuma inerken, diğer eliyle belimi sıkıca tutuyordu. "Bu parmaklar o resmin geri kalanını boyayacak, senin kaybolmana, başkasının sana uzanmasına izin vermeyecek, küçük beyaz nokta. Çünkü istesen de hiçbir yere gidemezsin."

Yüzümü ellerinin arasına alana kadar belimi bırakmış olduğunu fark edememiştim, kollarım çözüldüğünde tişörtüne sıkıca tutundum. Meriç başımı kaldırıp beni öpmeye başladığında gözlerimi kapatıp ona eşlik ettim. Bu neredeyse yarım dakika sürdü. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Bu hayatta kimsenin beni Meriç gibi sevemeyeceğini biliyordum. Ve ben de kimseyi Meriç'i sevdiğim gibi sevemezdim.

"Sen en başından beri o resimdesin, Kayla. Sadece kim olduğunu, nerede olduğunu daha yeni öğrendin. Şimdi her şey tamamlandı."

Beni yeniden öpmeye başladığında onun vanilya kokusunun eşliğinde gözlerimi kapattım. Mumları üflemeden önce tutacağım dilek hazırdı.

On sekizinci yaşımın iyi geçmesini istiyordum.

Ama içimdeki beni korkutan, boğazımı sıkan büyük elin sahibi olan karanlık bir ses, kötü şeyler fısıldıyordu. O kadar çok korkuyordum ki, beni kurtarabileceğine inandığım tek kişi Meriç'ti. Beni yıkacak olan o olsa bile, yine kurtaracak olan da oydu. Dediği gibi, bu resmi tamamlayacak olan onun elleriydi. O beyaz noktayı siyaha da boyayabilir, öyle kalmasına izin de verebilirdi.

Ve ben, karanlık bir ormanda beni korkutan fısıltıların arasında delicesine korkarken, karanlığın içinde büyüyen çocuğa sıkıca sarılarak, on sekizinci yaşımın neler getireceğini beklemekteydim.

www.kitapevi.org

TEŞEKKÜR

Kötü Çocuk'un her sayfasında bir şarkı gizli belki de...

Yazarken, farkında olmadan güzel sesleriyle, derin anlamlarıyla bana ilham veren tüm müzisyenlere çok teşekkür ederim. Ne kadar yardımcı olduklarını tahmin bile edemezler... Kötü Çocuk, ilk baştan beri müzik eşliğinde yazıldı, öyle okundu.

Ve Kötü Çocuk için özel bir beste yapan Halil Furkan Bektaş'a çok teşekkür ederim. Bu kadar özel olamazdı. Bu kadar Meriç ve Kayla'yı, onların ailelerini anlatamazdı. Arkadaşlığın için de teşekkür ederim, Furkan. Müziğin, sihrini hiç kaybetmesin.

Yorumlarıyla ve destekleriyle benim yanımda olan, imza günlerimi mükemmelleştiren tüm kötü çocuklara çok teşekkür ederim. Sizler sadece okuyucu değil, Kötü Çocuk'un büyük, değerli bir parçasısınız. Hepinizi çok seviyorum.

BÜŞRA KÜÇÜK

Ocak 1994'te doğdu. Kocaeli Üniversitesi'nde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi okumaktadır.

Liseden mezun olduktan sonra yazdıklarını Wattpad kitap paylaşım sitesinde yayınlamaya başladı.

İki yılda 100 bin takipçisi oldu. Farklı hikâyeler yazdı. Yazdıklarından *Kötü Çocuk* Serisi 100 milyon okunmaya ulaştı.

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com